உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

———:0:———

சரித்திரத்துடன் விலை அணா - க0.

சிவசண்முகன் றுணை.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

வரலாறு.



கடல்சூழ்ந்த இப்பூவுலகத்திலே, முற்காலத்திலே, வேதாகமங்கள்மறைய, இல்லறமுதலிய நல்லறநெறிகள் குறைய, சமண்முதலிய புறச்சமயங்கள்நிறைய, சைவசமயமும் அதற்குரிய விபூதிருத்திராக்ஷசாதனங்களும் நாடோறுந் தேய்ந்தன. அதுகண்டு, சித்தர்களும் இருடிகளும் ஒருங்குசேர்ந்து, திருக்கைலையிற்சென்று, திருநந்திதேவரநுமதிபெற்று, சந்நிதியையடைந்து, சிவபெருமானைத் தரிசித்து, கைகளைச்சிரமேற்குவித்துத் தோத்திரஞ் செய்து நின்றார்கள். அப்பொழுது, சிவபெருமான் அவர்மீது கருணைகூர்ந்து, "அன்பர்களே! உங்களுக்கு யாதுகுறை?" என்று வினவியருள; அச்சித்தர்முதலியவர்கள் அடியற்ற மரம்போல நிலத்திலேவீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்துநின்று, "எம்பெருமானே, பூமியிலே வேதசிவாகமங்களிற் கூறப்படும் சைவசமயந்தழைக்கவும் சமண்முதலியபுறச்சமயங்கள் நசிக்கவும் திருவருள்செய்யவேண்டும்." எனப் பிரார்த்தித்து, அங்ஙனமே அநுக்கிரகிக்கப்பெற்று, தங்கள் தங்களிடத்தைச் சார்ந்து, சைவசமயந்தழைத்தோங்குங் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அது நிற்க.

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் ஓர்நாள், நீர்விளை யாடலைவிரும்பி, திருக்கைலாசமலையின் ஓர்பக்கத்தில் சண் பகமுதலியமரங்களடர்ந்த ஓர்சோலையையும் அதன் நடு வே நாற்புறமுங் கோப்புவாய்ந்த ஓர்தடாகத்தையும் சிருட் டித்து, கணநாதராகிய சங்குகன்னரையழைத்து, "யாம் நீராடிவரும்வரையில் ஒருவரையும் உள்ளேவிடாதொழி க." என வற்புறுத்தி ஆஞ்ஞாபித்து, அவரை வாயிற்காவல ராக நிறுத்தி, சரஸ்வதி இலக்குமி முதலாகிய தெய்வப்பெ ண்களோடு பாங்கியரும் புடைசூழத் தடாகத்திலிறங்கி நீர் விளையாடுகையில், திருக்கைலாச மலைச்சாரலிலுள்ள சிறப் புக்களைக்கண்ணுற்று அங்கெழுந்தருளிய சிவபெருமான், சோலையையும் அதனடுவிலுள்ளதடாகத்தையுங் கண்டு அ திசயித்து, அத்தடாகத்தின் வாயிலையடைந்து, அங்குநின்ற சங்குகன்னர் ஒன்றும் விண்ணப்பஞ்செய்யாது அஞ்சி வா ளாநின்றமையால் உள்ளேசெல்ல; நீர்விளையாடிக்கொண் டிருந்த உமாதேவியார் கண்டுவெள்கி, தெய்வமகளிரோடு ம் ஓர்பக்கத்திலொளித்தனர். எம்பெருமான் அதை உற்று ணர்ந்து விரைந்து வாயிலையடைந்து, சங்குகன்னரைநோக் கி, "உமையினது நீர்விளையாடலை நமக்கு உணர்த்தாதகுற் றத்தால் நீ பூமியிலே மனிதப்பிறப்பை அடைவாயாக." என்று சபிக்க; அதுகேட்ட சங்குகன்னர் மனங்கலங்கி, சிவ பெருமானுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, "எம்பெருமான்றந்த இச்சாபம் நீங்குநாள் எந்நாள்!" என் று பிரார்த்தித்தனர். உடனே கடவுள் கிருபைகூர்ந்து, "நீ பூமியிலே பிறந்து வேதசிவாகமங்களை விளக்கி, சைவசம

யத்தை விர்த்திசெய்து, எப்பொழுது நமது குமாரனுகிய சுப்பிரமணியனேடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வாயோ அப்பொழுதே இச்சாபம்நீங்கி, சின்னளிலே நம்முருவத்தையும் பெறுவாய்." என்று அநுக்கிரகித்தனர்.

பின்பு சங்குகன்னர் பூமியிலே யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறவாது, சிவந்த சடையையும், குண்டலம்பொருந்திய காதையும், கல்லாடையோடு விபூதிருத்திராக்ஷம் சிவலிங்கம் விளங்கும் உறுப்புக்களையும், சின்முத்திரையோடுகூடிய வலக்கரத்தையும், விபூதிப்பையையும் மாத்திரைக்கோலையுந்தாங்கிய இடக்கரத்தையும், லங்கோடு கௌபீனம் பொருந்திய திருவரையையும், திருப்புன்முறுவலோடுகூடிச் சிவாகமத்தையுபதேசித்தருளும் செவ்வாயையும், அஞ்செழுத்தை அகலாதுச்சரிக்கும் நாவையும்பெற்று, பத்துவயதோடுவிளங்கும் மானுடத்திருமேனிதாங்கி, ஞானசூரியன்போல மயூராசலத்துக்குச் சமீபமாகக் கீழைச்சமுத்திரத்திலேயுதித்து, அந்தச்சமுத்திரதீரத்திலே ஓராச்சிரமங்கண்டு, அதில் சிலசித்துக்கள்விளங்க சிவயோகசமாதியோடு எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, தம்மிடத்து அன்புபூண்டடைந்த சித்தர்முதலிய அடியவர்களுக்கு வேதாகமங்களிற்கூறப்படும் ஞானசித்திகளையுபதேசித்து, சிலகாலம் வீற்றிருந்து, பின்பு பெருமுக்கல்மலைமுதலிய பலமலைகளினும் வனங்களினுஞ்சென்று, அங்குள்ள சித்தர்கள் முதலாயினேர்க்கும் அநுக்கிரகித்து, அச்சமுத்திரதீரத்திலுள்ள ஆச்சிரமத்திலே மீளவும் வந்திருந்தார். பாலவயதோடு சமுத்திரத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து சித்திகளில் வல்லரா

யிருந்தமையால், இவருக்குப் பாலசித்தர் என்னுந் திருநாமமுண்டாயிற்று.

இவ்வாறு பாலசித்தர் அவ்வாச்சிரமத்தில் வீற்றிருக்குநாளில் ஓர்நாள், சிவபெருமானது ஆஞ்ஞையின்படி திரிலோகங்களிலும் சஞ்சரிக்கின்ற நாரதமுனிவர் சித்தரிடம் வந்து, அவராற்செய்யப்பட்ட உபசாரத்தைப்பெற்று மகிழ்ந்து, அவரைநோக்கி, "இவ்வாச்சிரமத்திற்கு மேற்றிசையிலே மயூராசலமென்று ஓர் திவ்வியக்ஷேத்திர மிருக்கின்றது: அது, தன்னையடைந்தவர்கள் வேண்டியவரங்களை வேண்டியவாறேபெறும்படி மயூரமானது மலையுருக்கொண்டு முருகக்கடவுளை வழிபட்டு வாகனமாகப் பெற்றது." என்று குறிப்பால் விளக்க; சித்தர் அச்சரித்திரத்தை விரித்துரைத்தல்வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டனர். முனிவர் "முன்னே முருகக்கடவுளது வேலாயுதத்தினாற் கிழிக்கப்பட்டு யுத்தத்திலே மயிலுருக்கொண்ட சூரனுனவன், பின்னே ஞானத்தையடைந்து, அக்கடவுளை வணங்கிநின்று, "சுவாமி, அடியேனை வாகனமாகக் கொண்டருளவேண்டும்." எனப் பிரார்த்திக்க; கடவுள் "நீ இப்பிறப்பிற்செய்த பாவங்கள் ஒழியும்வண்ணம் தொண்டைநாட்டிலே பெண்ணைநதிக்கும் மாவிந்திய பர்வதத்திற்கும் நடுவிலுள்ள பூமியிலே தவஞ்செய்து சுத்தனுனபின் நாம் அவ்வாறே கொண்டருள்வோம்." என்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அதனுல், அவன் அவ்விடஞ்சென்று, மயில்வடிவாயமைந்த மலைரூபமாயிருந்து, முருகக்கடவுளைக்குறித்து ஒருவருஷந் தவஞ்செய்ய; எம்பிரான் எழுந்தருளிவந்து அவனை வாகனமாகக்கொண்

டருளி, இன்னும் வேண்டும்வரம் கேளென்று கட்டளையிட்டனர். உடனே சூரன் பணிந்து, "அடியேனை வாகனமாகக் கொண்டதன்றியும் இம்மலை என்னுடைய அம்சத்தால் மயூராசலமென வழங்கவும் இதில் தேவரீர் எந்நாளும் வீற்றிருந்து அடியார்களுக்கு அருள்பாலிக்கவும் வேண்டும்." என்று வேண்டிக்கொள்ள; கடவுள் "இம்மலையின்கண்ணே பாலசித்தன் என்பவன் சிவபெருமானாற் றனக்குக்கிடைத்த சாபத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமாறு நம்மைக்குறித்துத் தவஞ்செய்வான்; யாம் அவனுக்கு அநுக்கிரகிக்கவேண்டி இம்மலையின்கண்ணேவந்து, அன்றுமுதல் எந்நாளும் நீக்கமின்றி வீற்றிருப்போம்." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஆகையால் அதனையடைந்து அருந்தவமியற்றில் எண்ணியகருமம் எளிதிற்கைகூடும்." என்றுணர்த்தி விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றனர்.

அப்பொழுதே மயூராசலத்தையடைந்து, அம்மலையினுச்சியிலேறி அங்குள்ளசுனையில் ஸ்நானஞ்செய்து, விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்து சிவபூசைமுடித்து, பத்மாசனமாக இருந்து, முருகக்கடவுளைக்குறித்து முப்பத்தைந்துவருஷம் தவயோகமும், பின் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலிருந்து சிலகாலங் கடுந்தவமும் புரிந்தும், கடவுள் பிரசன்னமாகாமையினால், அவருடைய தேவிமார்களைக் குறித்து பலநாள்தவஞ்செய்தார். அக்காலத்தில், வள்ளிநாயகி முருகக்கடவுளை நோக்கி, "நம்மைக்குறித்து நெடுங்காலமாகத் தவஞ்செய்கின்ற பாலசித்தனிடஞ்சென்று அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்." எனப்பிரார்

த்திக்க; கடவுள் வள்ளிநாயகியைப்பார்த்து, "அப்பாலசித்தன் சிவாபராதியாதலால் அவனுக்கு அருள்பாலித்தல் முறையன்று." எனக் கட்டளையிட்டும் மேலுமேலும் தேவியார்வேண்டல்கண்டு முனிந்து, "பெண்ணே நீ சிவாபராதியிடத்தில் இரக்கம் வைத்திருக்கின்றாயாகலின் நமதருகில்லாது அகலுதி." என்று மேல்விளைவைநோக்கி மறுத்தருளினார். உடனே, தேவிமாரிருவரும் சித்தகன்னிகைகளாக வடிவங்கொண்டு சித்தருக்கு முன்வந்துநிற்க; அதுகண்ட சித்தர் முருகக்கடவுளுடைய தேவிமார்களே நம்மையாட்கொள்ள இவ்வுருக்கொண்டு எழுந்தருளினாரெனத் துணிந்து உபசரித்து, "நீயிர்யாவர்? இங்கு வந்தகாரணம் யாது?" என்று வினவினர். அக்கன்னியர்கள் "இவ்விடத்தில் சித்தர்கள் இருப்பதையறிந்து நாமும் வசிக்கவிரும்பி வந்தேம்; நீர் எங்களைப் புத்திரிகளாகப்பாவித்து ஆதரிக்கவேண்டும்." என்று கூறி, அதற்கு அச்சித்தர் மனமகிழ்ந்து உடன்பட்டமைகண்டு, தேவதச்சனால் அம்மலையின்மேல் ஒருமாளிகை சிருட்டிப்பித்து, அதிலே தாம்வீற்றிருந்துகொண்டு, "யாவரினும் உள்ளேவிடவேண்டுவதில்லை." என்று சித்தனை வாயிற்காவலராகநிறுத்தி, அவரால் தினமுங்கொடுக்கப்பட்ட காய், கனி, கிழங்கு முதலியவைகளை உண்டுவந்தார்கள்.

தேவிமார் இங்ஙனமிருக்குநாட்களில், ஓர்நாள் முருகக்கடவுள் திருவுளங்கலங்கி இவர்களை எங்குந்தேடி இளைத்தவர்போல நடித்துக்கொண்டு மயூராசலத்தையடைந்து, அம்மலையின்மேலேறி, அதன்மேல் அதிவிசித்திரமாக நவமணிக

ளால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மாளிகையை உற்றுநோக்கி, அதனுள்ளேசென்று தேவிமார்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையால் ஓர் அரசகுமாரவடிவங்கொண்டு கையிலே வேல் வாள் வில்முதலியவற்றையேந்தி அம்மாளிகையின் வாயிலிலே நுழையப்போக; அத்தருணத்தில் காவலராக நின்றசித்தர் சிவபிரான்றந்த சாபசம்பந்தத்தால் அவரை முருகக்கடவுளெனத் துணியாது, "இராஜகுமாரனே இம்மாளிகையில் சித்தகன்னியர்கள் வசிக்கின்றார்கள்: நீயோ யுத்தசந்நத்தனாய் வந்திருக்கின்றாய்: நின்னோடெதிர்த்துச் சமர்புரிவார் இங்கொருவருமில்லை: அன்றியும், மநுநீதியறிந்த அரசர்களுக்கு ஒத்தவரசர்களோடன்றிச் சித்தர்முதலியவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வதும் அறமன்று: ஆகையால், இதைவிட்டுப்போவதேதகுதி." என்றார். இவ்வாறுரைத்தும், கேளாது கடவுள் உள்ளேசெல்லத்துணிதலை சித்தரறிந்து, உள்ளேயிருக்கும் தேவிமார்களைத்தியானித்து, அவர்களால் அத்திரசத்திர வித்தையுபதேசத்தோடு ஆயுதங்களையும் தேர்முதலியவற்றையும் சிருட்டித்தருளப்பெற்று, அவர்கள்கிருபையால் முருகக்கடவுளோடெதிர்த்து, அவரால்விடப்பட்ட ஆயுதங்களனைத்தையும் தடுத்தமையேயன்றி, அவர் விடுத்த வேலாயுதத்தையும் தேவிமார்தியானபலத்தால் கைப்பற்றினர். அக்காலையில், கடவுள் மிகுதியும் கோபமுடையவர்போல வில்யுத்தத்தைவிடுத்து, மல்லயுத்தந்தொடங்கிச் சித்தரது மார்பிலேயறைந்து கீழேதள்ளி,எலும்புகளொடியும்வண்ணம் குத்த ; அதனால்,சித்தர் மிகவும் சோப

த்தையடைந்தும்,கடவுளைப் பரிசிக்கப்பெற்றதால் விரைவில் வருத்தம்நீங்கி, இவர் முருகக்கடவுளேயென்று உணர்ந்தெ ழுந்து நமஸ்கரித்துத் துதித்து, "சுவாமீ! அடியேன்செய் த இக்குற்றத்தைப்பொறுத்து, சாபத்தையும் நீக்கியருளல் வேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்தார்.

முருகக்கடவுளும் அவ்வாறேயருள்செய்து உள்ளே யெழுந்தருளிச் சிங்காதனத்திலேவதிந்திருக்க; உடனே சித்தர் தேவிமார்களையலங்கரிப்பித்து அழைத்துவந்து அ வர்களோடும்வணங்கிநின்று, "அடியேன் புத்திரிகளாகப் பாவிக்கப்பட்ட இக்கன்னியர்களைத் தேவரீர் திருமணமு டித்து இத்தலத்திலேயே எந்நாளும் வீற்றிருந்தருளல்வே ண்டும்." என்று வேலாயுதத்தையும் சந்நிதியில்வைத்து வி ண்ணப்பித்தார். கடவுளும் அதற்கிசைந்து, சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் கணங்கள்சூழ எழுந்தருளும்படி தி யானிக்க; எம்பிரானும் அவ்வாறே தேவியாரோடுமெழுந் தருளி மயன்வகுத்த மணமண்டபத்திலே வீற்றிருந்தார்.மு ருகக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய ஆஞ்ஞையால் பிரமதே வர் திருமணச்சடங்குநடத்த, சித்தர் தத்தநீர்வார்க்க,கன்னி யரிருவரையுந் திருமணம்புரிந்தார்.அவ்வமையத்தில் சிவபெ ருமான் சித்தரைநோக்கி, "நம்முடைய சாபத்தினின்று நீ ங்கியநீ இந்தஸ்தலத்தில் நமதுகுமாரனாகிய சுப்பிரமணிய னோடு இன்னும் ஐந்நூறுவருடமிருந்து உலகத்தில் சைவச மயத்தை விர்த்திசெய்து பின் நம்மிடத்திற் கலப்பாயாக." என்று கட்டளையிட்டு, தமது திருவருட்குறியாகிய ஓர்சிவ

லிங்கமும் அங்கேதோன்றும்படி அநுக்கிரகித்து எழுந்தருளினர்.

அவ்வாறே சித்தர் முருகக்கடவுளோடு மயூராசலத்திலிருக்கும்போது, ஓர்நாள் கடவுள் சித்தரைநோக்கி, "நீ நம்பெருமான் ஆக்கினைப்படியே பூமியிற்சென்று பக்குவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து வரக்கடவை." என்று கட்டளையிட்டு, முத்துச்சிவிகைமுதலியவற்றையுங் கொடுத்து அனுப்பியருள; சித்தர் சிவிகையிலேறி, அடியார்கூட்டத்தோடும் பலதேசங்களினுஞ்சென்று, அங்கங்குள்ள அன்பர்களுக்கு வேதாகமங்களினுயர்ச்சியையும் அவற்றிற் கூறப்படும் சைவசமயத்தினருமையையும் அதற்குரிய விபூதி ருத்திராக்ஷ பஞ்சாக்ஷரங்களின்பெருமைகளையும் இவற்றைக் கைக்கொண்டு சிவபெருமானை வழிபட்டாலன்றி முத்திப்பேறில்லையென்பதையும் உபதேசித்து, தம்முடைய ஆச்சிரமத்தையடைந்து, அங்கே பிரசன்னராகவிளங்கும் முருகக்கடவுளை நமஸ்கரித்துநின்றனர். சிவஞானத்தை யாவருக்கும் உபதேசித்துவந்தமையால் சித்தருக்கு சிவஞானபாலசித்தர் என்னுந் திருநாமமுண்டாயிற்று. அவ்வேளையில், எம்பிரான் சித்தரைநோக்கி, "வேண்டியவரங்களைப் பெற்றுக்கொள்.,, என்று கட்டளையிட; சிவஞானபாலசித்தர் நமஸ்கரித்துநின்று, "ஐயனே, அடியேனாலுண்டாக்கப்பட்ட இந்தமடத்திலே அடியேனுடையசீடன் ஆசாரியாபிடேகம்பெற்று மாணாக்கர்களுக்கு ஞானோபதேசம்புரிந்துகொண்டு விளங்கும்படி தேவரீருடைய திருவருளைப் பதிவித்தல்வேண்டும்." என்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார்

முருகக்கடவுள், இதற்குமுன்னே * பச்சைக்கந்த தேசிகர்மரபிலே புத்திரப்பேறில்லாமல்வருந்திய அம்மவையென்பவள் பெருமுக்கன் மலையையடைந்து பாலசித்தர் திருவுளப்பாங்கின்படியே தினந்தோறும் திருவமுது கொள்ளும்படி சதுரக்கள்ளிப்பாலைக் கறந்துகொடுத்துக்கொண்டிருக்க ஒருநாள் தயைகூர்ந்து அப்பாலசித்தரளித்த பாற்பிரசாதசேடத்தாலுதித்து அருகே தொண்டுபூண்டொழுகிநிற்கும் புதல்வரையழைத்து, சந்நியாசாச்சிரமந்தந்து, ஆசாரியாபிடேகமும் ஞானோபதேசமும்புரிந்து, தமது அம்சத்திலே ஓரம்சம் அவரிடத்திலேபதியும்படிசெய்து, "நீ பாலையுணவாகக்கொண்டு சீடபரம்பரையோடு சிவஞானதேசிகனென வாழ்வாயாக." என்று அநுக்கிரகித்து, மடத்திலிருத்தி, பின்பு சித்தரை நோக்கி, "பிரமநிலையுணர்ந்த நீ பாலவயதோடும் சித்தனுகத் தங்கியிருந்தமையால் இவ்வாச்சிரமத்

---

* இவ்வாசிரியர் கன்னடதேயத்திலேயவதரித்து, மல்லிகார்ச்சுனபருப்பதத்திலே சிலகாலந்தவம்புரிந்து, சிவாநுக்கிரகம் பெற்று, பின்னர் தென்றிசைநோக்கி வருங்கால் வழியிலே, சோமேசர் கட்டமுதளிக்க வுண்டு, மலையனூரையடைந்து, அங்கே, சலத்திற்பதிந்துகிடந்த மரகதக்கடகமானது தானேவந்து தமது திருமேனியிலே பச்சையொளி பரப்பிப் பிரகாசிக்கும்படி அற்புதங் காட்டியருளி. அதுகண்ட அரசனால் யானைமுதலிய பலவிருதுகளுந்தந்து உபசரிக்கப்பெற்று, சிதம்பரத்தையடைந்து தெய்வீகமுற்று விளங்கியிருந்தவர்.

திற்கு * பிரமபுரமெனவும் பாலசித்தர்மடமெனவும் பெயர்வழங்குக." என்று திருவாய்மலர்ந்து, அவருடன் மயூராசலத்தையடைந்து, முன்னர் சூரனுக்கருளியவரத்தின்படியே தமது தேவிமார்களோடும் வீற்றிருந்தருளினார். சித்தரும் அம்மலையிலே சிலகாலமிருந்து மிதுனமாதத்தில் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்திலே அம்முருகக்கடவுளுடைய சந்நிதிக்குத் தென்பக்கத்தில்விளங்கும் சிவலிங்கமயமாயினார். †

சிவஞானதேசிகர் அதுகண்டு அற்புதமுடையராய் பலவாறு துதித்து, முருகக்கடவுளுக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானுக்கும் நித்திய நைமித்திகங்களைக் காலந்தோறும் வழுவாமல் நடத்திக்கொண்டு மயூராசலத்திலும் பொம்மபுரத்திலும் சிலகாலமிருந்தனர். பின்பு, காஞ்சீபுரத்தையடைந்து, ஏகாம்பரநாதரைத்தரிசித்து, அன்பர்கட்கு அருள்பாலித்து இருக்கும்பொழுது, விஷந்தீண்டியிறந்த ஒருவனை அன்பர் வேண்டுகோளின்படி உயிர்ப்பித்து, அவ்விடத்திலே எக்காலமும் விஷவாதனையில்லாதிருக்கவும் அநுக்கிரகித்தனர். அதுகேட்டு அந்நாட்டையாளும் நபாபு வென்பவன், தன் மனைவிக்கு நேரிட்டிருக்கும் கொடிய சூலைநோயைத் தணிப்பித்துக்கொள்ளும் உத்தேசமுடையவனாய்ச் சந்நிதியையடைந்து வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள; அவனை நோக்கி, "ஏகாம்பரநாதர் சந்நிதிமுதலியவற்றில் உன்னாற்

* பிரமபுரம் என்பது பொம்மபுரமென்றாகி பொம்மையபாளையமென மருவிற்று.

† இச்சரித்திரவிரிவை மயூராசலபுராணத்துட்காண்க.

குறைக்கப்பட்ட நித்தியநைமித்திகங்களை முன்போல நடத்துவையாயின் இந்நோய்நீங்கும்.'' என்று கட்டளையிட்டு, விபூதியால் அந்நோயைத்தணித்து, ஆலயங்கட்கு முன்னையினுமதிகமாக நிபந்தனைகளை நடத்துவித்து, அங்கே அவனால் விளைநிலமுதலியவைவிடுத்து கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில், அடியார்களால் மகேசுரபூசைமுதலியவற்றை நடத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

சிலநாட்சென்றபின் அங்ககன்று, வழியிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு * செய்யூரையடைந்து, அங்கே வேளாளரிற்சிலர் பரிசோதனைநிமித்தம் ஓர்புதுக்குடத்தில் நிறைத்து மறைத்துக்கொண்டுவந்த வெண்மணலைச் சருக்கரையாக்கி, யாவருக்குமளித்து, அவர்களால் நிலமுதலியவைவிடுத்து கட்டுவிக்கப்பட்ட திருமடத்தில் வதிந்திருந்து, பின்பு தக்ஷிணயாத்திரையைவிரும்பி, சிதம்பரத்தையடைந்து, ஸ்ரீநடேசப்பெருமானைக் காலந்தோறும் தரிசித்துக்கொண்டு சிலதினம் வசித்துநீங்கி, இடையிலுள்ள தலங்களையும் தரிசித்து, மதுரையையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அக்காலையில், தையல்வேலைசெய்பவனொருவன் புதல்வற்பேற்றைவிரும்பி அதுகாரணமாக மீனாட்சியம்மையின் சந்நிதியிற் கட்டுதற்கு அறுபத்துநான்குதிருவிளையாடல்களையும் நெடுங்காலமாக தையலாற்சித்திரித்த ஒரு அரியபடாத்தை அந்த அம்பிகையின் கட்டளைப்படியே, சிவஞானதேசிகர் சந்நிதியில்வைத்து, மனைவியுடன்வணங்கி விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; உடனே

* சேயூரென்பது செய்யூரென வழங்குகின்றது.

அச்சித்திரபடாத்தைநோக்கி திருவுளமகிழ்ந்து, அவ்விருவருக்கும் மூப்பையகற்றி, இளமையைத்தந்து, புத்திரப்பேற்றையுமளித்து, அத்தலத்தினீங்கி, மற்றையதலங்களையுந்தரிசித்து விருத்தாசலத்தையடைந்து சுவாமிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு சிலநாள்வாசஞ்செய்து, பொம்மபுரியைச்சேர்ந்து, தெய்வீகசித்தியோடு விளங்கியிருந்தார்.

இங்ஙனம் விளங்குநாட்களில், ஜீவகருணையால், அநேகருக்கு விபூதியளித்து கூன் குருடு முடமுதலிய அங்கவீனங்களையும், குடர்நோய் வெப்புநோய் காசமுதலிய கொடியவியாதிகளையும், மாந்திரிகர்களால் நீங்காதுவருத்திநின்றவலிய பேய்முதலியவற்றையும் நீக்கியருளினார். இவற்றை அடுத்த கூனிமேட்டிலிருந்த ஓர் மாந்திரிகன் கண்டு, பொறாமைகொண்டு செஞ்சியையடைந்து, திரியம்பகமகாராஜாவைக் கண்டு, "ஐயா! தங்களாளுகையிலமைந்த பொம்மபுரத்திலிருக்கும் சிவஞானதேசிகரென்பவர் மிகவும் சித்துடையவர்போல நடித்து சனங்களை வஞ்சிக்கின்றனர்: ஆகையால் அவரைப் பரீக்ஷித்து நமது நாட்டைவிட்டகற்றுவதே தகுதி." என்றனன். அதுகேட்ட அரசர் உடனே இளமைதொடுத்து நரைமுதிர்ந்தகூந்தலையுடைய தன்பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டுவந்து சிவஞானதேசிகரையடைந்து, தன்கருத்தை அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ள; அப்பொழுதே, திருநீற்றினால் அந்நரையைமாற்றுவித்தருளினார். அதுகண்டமாந்திரிகன் இவரை ஓர்வகையாகமருட்டி ஊரைவிட்டகற்றவேண்டுமென்னும் உத்தேசங்கொண்டு, அரசரைநோக்கி, "எங்களிருவருள் கடலினுள்ளேமூழ்கிக் கரையேறுபவ

அவர்கள், பகலிலேதங்கியிருந்த இடத்தில்வைத்து மறந்துவந்ததாக அச்சத்தோடு விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதுகேட்டு, மிக மனக்கலக்கமுற்று, அப்பரிசனர்களை பகற்றங்கியிருந்த நந்தனவனம்வரையும் பரிசோதித்துவரும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தாம் ஓரிடத்திற்போய், நம்முடைய ஆன்மார்த்தமாகிய உடையவரை விட்டுப்பிரியும்படி நேரிட்டதே! என்னும் வருத்தத்தால் அன்றிரவுமுழுதும் நித்திரையின்றிச் சிவத்தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அத்தருணத்தில், அவரது சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியினாலே திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான், ஓர் சங்கமத்திருவுருவங்கொண்டு, அவரிடத்திற்கெழுந்தருளி, தம்மெதிர்வந்து தமக்குநிகழ்ந்த ஆபத்தைத்தெரிவித்து அன்பொடுவணங்கி நின்ற அவர்மீது கிருபாநோக்கஞ்செய்து, "நீர் அங்கம்வேறு இலிங்கம்வேறாக இருந்தமையால் இவ்வாறு பிரியும்படி நேரிட்டது: இலிங்காங்க சம்பந்தியாயிருந்தால் இவ்வண்ணம் நேரிடுதலியலாது: உமது பூசைப்பேடகம் நாளையுதயத்தில் வந்துசேரும்: நீர் இதுமுதல் இலிங்கதாரணஞ்செய்துகொள்ளும்." என்று அநுக்கிரகிக்க; அவர், இச்செய்கை நமதுசீடர் பந்துக்கள் முதலானவர்களுக்கு விரோதமாக இருக்கும் என்பதை விண்ணப்பித்து நின்றனர். அதுகேட்ட சிவபெருமான், "அந்தச் சீடர்முதலியோரால் பெறப்படும் பயன் சிறிதுமில்லை: நமது கட்டளைப்படி நீர் சிவலிங்கதாரணஞ்செய்துகொண்டால் உமக்கு மூன்றுபுத்திரர்களும் ஒருபுத்திரியும் பிறப்பார்கள்: அவர்களால் இம்மை மறுமையின்பங்களும் முத்தியுஞ்சித்திக்கும். ஆதலால், இவ்வாலய

த்திற்குத் தெற்குவீதியிலுள்ள மடத்திலிருக்கும் குருதேவ ரிடத்திலே தாரணதீக்ஷைசெய்துகொள்ளும்.'' என்று வற்புறுத்தி ஆஞ்ஞாபித்து, வீரசைவ சமயாசாரநெறிகளையும் போதித்து, அவ்வாறே குருதேவருக்குங் கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார்.

மறுநாட்காலையில், சிவபெருமானது திருவாக்கின்படியே பூசைப்பேடகம் வரப்பெற்று, ஸ்ரீகுருதேவராலனுப்பப்பட்ட அடியார்களோடு மடாலயத்தையடைந்து, குருதேவரைத்தரிசித்து, அவராலே தாரணதீக்ஷைசெய்யப்பெற்று, திருக்கார்த்திகைத்திருவிழா நிறைவேறியபின் குருதேவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காஞ்சிபுரத்திற்குவந்து, தமது அநுட்டானப்படியே சீடர்களுக்குந் தாரணதீக்ஷைசெய்துகொண்டிருக்க; அக்காலத்திலே. அவருக்கு அண்ணாமலையார் அநுக்கிரகித்தபடியே மூன்றுபுத்திரர்களும் ஒருபுத்திரியும் அவதரித்தார்கள். தந்தையாராகிய குமாரசுவாமிதேசிகர், களிகூர்ந்து அவர்களுக்கு, முறையே சிவப்பிரகாசம், வேலாயுதம், கருணைப்பிரகாசம், ஞானாம்பிகை என்று நாமகரணந்தரித்து, மூவரும் கல்வி யிற்பயின்று வருங்காலத்தில், சிவலிங்கவயிக்கியமாயினார்.

பின்பு மூத்தவராகிய சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தமது சகோதரர்முதலியவர்களோடு திருவண்ணாமலைக்குப்போய் குருதேவரைத் தரிசித்து, அங்கே வாசஞ்செய்துகொண்டு, தமது கல்விமுயற்சியிற்றளராது வாழும் நாள்களுள் ஒரு நாள், அந்தச் சோணசைலத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து

வரைத் தங்கள்முன்னிலையில் வெற்றிகொண்டு அவர்வந்து நம்மைவணங்கும்படி செய்துகோடலே குருதக்ஷிணையாகும்." என்று மறுத்தருளினார்.

அவர்கருத்தறிந்த சுவாமிகள் அதற்குடன்பட்டு, அவர்மாணாக்கரோடும் திருச்செந்தூருக்குப்போய், முருகக்கடவுளைத் தரிசனஞ்செய்து பிரதக்ஷிணம்வரும்போது; அச்சுவாமிகளாற் சுட்டப்பட்ட தமிழ்ப்புலவர், எதிர்ப்பட்டுச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளை யாவரென்று அவருடன்வந்த மாணாக்கரிடத்திற்றானேவினவி, மேற்படிசுவாமிகளிடத்திற் பாடங்கேட்டசுவாமிகள் என்பதை அறிந்துகொண்டு, அவர்களைத் தமது வழக்கப்படியே தூஷிக்கத்தலைப்பட்டார். அப்பொழுது சுவாமிகளுக்கும் புலவருக்கும் கலகநேரிட; புலவர், சுவாமிகளை நூதனவகையாற்பாடி வெற்றிபெறுவோமெனத் துணிந்து, "நாமிருவரும் நிரோட்டகயமகம் பாடுவோம்: முன்னர்ப் பாடிமுடித்தவருக்கு அஃதியலாதார் அடிமையாவோம்." என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்தார். சுவாமிகள், தங்கருத்து நிறைவேறுதற்கு வாயில் இதுவே என்றுகருதி அதற்கிசைந்தருளி, அவரோடுபாடத்தொடங்கி உடனே, அத்தலத்து முருகக்கடவுண்மீது நிரோட்டகயமக வந்தாதித்தொடையாக முப்பதுகட்டளைக்கலித்துறைபாடி முடித்தருளினார். அதுகண்டபுலவர், தாம் ஒருசெய்யுளேனும் பாடிமுடியாமையையுணர்ந்து, சுவாமிகளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, "அடிமையாயினேன்." என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; சுவாமிகள், தமதடிமையாயமைந்த அப்புலவரை ஆதீனத்திற்கழைத்துவந்து அச்சுவாமிகளுக்கு அடிமையாக்கி

விட்டார். அச்சுவாமிகள் திருவுளமகிழ்ந்து, சிவப்பிரகாச சுவாமிகளைப்பார்த்து, "தாங்கள் பாடியசெய்யுளில் சிவபெருமானுக்குரியதலம் சிதம்பரமேயெனச்சுட்டிக் குறிப்பால்விளக்கினமையால் அத்தலத்திலே சிலகாலம் வாசஞ் செய்தருளுக." என்று விடைகொடுத்தனுப்பியருளினார்.

சுவாமிகள் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, சிவஸ்தலங்கடோறுஞ்சென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்து, துறைமங்கலத்தைச்சார்ந்து, முன்போலவே அண்ணாமலைரெட்டியாரென்பவருக்குத் திருவருள்பாலித்து, அவரது வேண்டுகோளின்படி அவராணைகயிலமைந்த வாலிகண்டபுரத்தின் வடமேற்பாகத்துள்ள திருவெங்கைமாநகரத்திலே, தம்பொருட்டுஅவராற்கட்டப்பட்ட திருமடத்தில் வீற்றிருந்துகொண்டு, அத்தலத்திலுள்ள பழமலைநாதர்மீது திருவெங்கைக்கோவை, திருவெங்கைக்கலம்பகம், திருவெங்கையுலா, திருவெங்கையலங்காரம் என்னும் நான்கு பிரபந்தங்களை இயற்றியருளினார். அக்காலத்தில் ஒருநாள், அவ்வூர்ப்பிடாரியாரது உற்சவஇரதத்தால், அடியார்க்குபயோகமாகத் திருமடத்தெதிரிலிருந்த முருங்கைமரம் அழிந்தமைகண்டு,

"திருந்துதமி ழிலக்கணவைந் திணைக்கோவை விருத்தகிரிச் செல்வற் கோதும், பெருந்தகைமை யுடையம்யாம் விடுமோலை வெங்கைநகர்ப் பிடாரி காண்க, விரும்புவியிலொருமுருங்கைக் கொம்பொடியா மற்காத்திங் கிருக்குநீநம், முருங்கைதனை வேரோடுங் களைந்தனையென் றாலுனக்கு முறைய தாமோ."

என்னும் திருவிருத்தத்தை அருளியமாத்திரத்தே, அவ்விர

தம் அழிந்தொழிய; தாம் சிலகாலமங்கிருந்து, துறைமங்க லத்தையடைந்தருளினார்.

அக்காலத்திலே, அண்ணாமலைரெட்டியாரென்பவர், சுவாமிகளை "தேவரீர் விவாகம்செய்துகொள்ளவேண்டும்." என்று பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள்,

"சேய்கொண்டா ருங்கமலச் செம்மலுட னேயரவப், பாய்கொண்டா னும்பரவும் பட்டீச்சுரத்தானே, நோய் கொண்டா லுங்கொளலா நூறுவய தளவிருந்து, பேய்கொண்டா லுங்கொளலாம் பெண்கொள்ள லாகாதே." எனவும்,

"பட்டையிலே யிருந்துமனத் துறவடைந்த பெரியோர்க ணிமலன் றாளைக், கிட்டையிலே தொடுத்துழுத்தி பெறுமளவும் பெரியசுகங் கிடைக்குங் காம, வெட்டையிலே மதிமயங்குஞ் சிறுவருக்கு மணம்பேசி விரும்பித் தாலி, கட்டையிலே தொடுத்துநடுக் கட்டையிலே கிடத்துமட்டுங் கவலை தானே." எனவும்,

விடையளித்தருளினார். சுவாமிகள்கருத்துணர்ந்து, பின்பு வேலையசுவாமிகளைப் பிரார்த்திக்க; அவர், சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய கட்டளை எவ்வாறுமோ என்னுங் கருத்தால் உடன்படல் மறுத்தலென்னும் இரண்டுமின்றி மௌனராயினார். பின்னர் யாத்திரையினின்றும் வந்த கருணைப்பிரகாசசுவாமிகளிடத்தில் தமது வேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ்செய்தமாத்திரத்தில், அவர், அதற்குத்தரமாக,

"நாணி யென்பதை நாரியென் றுரைத்திடு நசையால்
வேணு வானது வளைந்துபோய்ப் புகுந்தது வென்றாற்

காண லாவதோ ருருவமெய்ந் நாரியைக் கண்டாற்
பூணு வார்மயல் காளைய ரென்பதும் புதிதோ."
என்னும் கலித்துறையைப்பாடித் தமதுகருத்தை உள்ளபடி தெரிவித்தார்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், தம்பின்னோராகிய இருவர்கருத்தையும் உணர்ந்து, அவர்களுக்குத் தாம் துறவறம்பூண்டமையைத் தெரிவித்து மணம்புரிவித்து, அத்தருணத்திலே யாவரும் பேருவகையுறும்படி விநோதமாக,

"ஐயநின் சென்னிமிசை யுறைகின்ற மடமங்கை யாரொனை வுமை வினவவு,மன்னதொரு மடமங்கை யன்றுவெண்டிரைகொழித் தழகொழுகு தண்புன லெனத், துய்யவொளியானனங் கரியவிழி காதுவாய் தோயத்தி லுண்டோ வெனச், சொல்லருங் கமலமலர் காவிமலர் கொடிவள்ளை தூய செங் குமுத மென்னப், பொய்யென நினைத்துநற் கொங்கையுங் கூந்தலும் புனலினிடை யுண்டோ வெனப், புற்புதஞ் சைவலம தெனவே மறுத்துப் புகன்றிடுதி நங்காயெனத், தையலவ ளேனென்ன நாணொடு வணங்கியென் றன்பிழை பொறுத்தி டென்றே,சங்கர னுரைத்திடத் திருவுள மகிழ்ந்தசிவ சங்கரி யுமைக் காக்கவே." எனவும்,

"அரனவ னிடத்திலே யைங்கரன் வந்துதாளையவென் செவியை மிகவு, மறுமுகன் கிள்ளினா னென்றே சிணுங்கிடவு மத்தன்வே லவனை நோக்கி, விரைவுடன் வினவவே யண்ணனென் சென்னியில் விளங்குகண் ணெண்ணின னென, வெம்பிடும் பிள்ளையைப் பார்த்துநீ யப்படி விகடமேன் செய்தா யென, மருவுமென் கைந்நீள முழமளந் தானென்ன

மயிலவ னகைத்து நிற்க, மலையரைய னுதவவரு முமையவ ளை நோக்கிநின் மைந்தரைப் பாரா யெனக்,கருதரிய கடலா டை யுலகுபல வண்டங் கருப்பமாப் பெற்ற கன்னி, கணப தியை யருகழைத் தகமகிழ்வு கொண்டனள் களிப்புட னுமைக் காக்கவே." எனவும்,

"அம்பிகை யரன்றன்னை நோக்கியுன் றுபரண மரவ மென வுமையை நோக்கி, யரியரவ சயனத்தை யரவுருவ மானத்தை யறியாய்கொல் சிறிது மென்ன, நம்பிமனை தொறுமிரந் துணுமாண்டி நீயென்ன நான்றுத னறிவே னென, நவையுறும் பொய்புகன் றீரெனப் பாரத நடந்ததே கரியா மென, வெம்பியொரு வன்பிரம் பாலடித் தானென விளங் கிழை யொருத்தி தாம்பால், வீசினது சொல்லென்ன வென் றாயிரம்பெண்கண் மிருகற்பை நீக்கினை யெனப், பம்புகற் பினிலோ ரிரட்டிப்பு நீக்கினது பதருமனீகே ளெனப், பர மருட னிவ்வாறு விளையாடு பச்சைப் பசுங்கொடி யுமைக் காக்கவே." எனவும்,

"அச்சுத னளிப்பனில முமதுநே யன்வித்தை யருளுவ ன் பலபத்திர, னலுழதவு வன்சமன் பகடிவ னந்தமக் கான தோ ரொருது முண்டே, முச்சிர வயிற்படை யினைக்கொழுவ தாக்குவோ மொய்ம்புட னுழுத் திருக்க, முந்திய வடக்கயிற் றுடன்மற்று நமதன்பர் முன்போ யிரந்து கொள்வோ, மி ச்சையுடை நமதிளைய தனையனு கியகந்த னினிமையொடு மாடு மேய்ப்ப, னினியுழுது பயிரிடுத னன்றுநன் றிதைவிட் டிரந்துண்ப தீன மெனவே, கச்சுமுலை மாதுமை யுரைத்திடு ம் புத்தியைக் கைக்கொண் டுளத்தி லிதுநற், காரிய மெனக்

கருதி மெத்தக் களித்திடுங் கண்ணுத லுமைக் காக்கவே."
எனவும்,

"கவுரிகம லாயர ளிரந்தசோ றுணவெனக் கமலமண் கண்டே னெனக், காளையொன் றேயரற் கெனமாடு மேய்த் ததைக் கட்டிடைய ஞரோ வெனச், சிவனொருவர் தூதென் ன வத்தூது சென்றகதை செப்பிலொரு பாரதமெனச், சே ரோடு திருடிஞ னரனெனக் கட்டுண்ட செய்திநா மறிவோ மென, வவையினட மாடிஞ னரனென்ன வவ்வாட லரவம றியாதோ வென,வாலமதை யுண்டன னரனென்ன மண்ணு ண்ட வதனையறி யோமோ வென, விவரமொடு மலைமகளு ம லர்மகளு மிவ்வாறு விளையாடு மிவர்கடுணையா, மேவிவரு புத்ரமித் திரகளத் திரருடன் மேன்மேலு மிக வாழியே." எனவும், சிலசெய்யுள்களால் ஆசீர்வதித்தருளினார்.

பின்பு தம்மிடத்தன்பூண்ட அண்ணாமலைரெட்டியா ரோடு சிதம்பரத்திற்கு எழுந்தருளி. அங்கே ஒரு திருமட ங்கட்டுவித்து அதில் வீற்றிருந்து, சுவாமிதரிசனஞ் செய்து கொண்டு, சிவப்பிரகாசவிகாசம், தருக்கபரிபாஷை, சதம ணிமாலை, நால்வர்நான்மணிமாலை என்னும் பிரபந்தங்களை ச் செய்தருளி, அத்தலத்தை அருமையாகநீங்கி, பிறதலங் களையும் வணங்கி, திருக்காட்டுப்பள்ளியையடைந்து, சுவா மிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு தங்கியிருந்தனர். அங்கிருக்கும் போது, கல்வியறிவிற்சிறந்த ஒருபெண் வீதியினிடத்தே உப் புவிற்றலைதலைக்கண்டு, இரக்கமுற்றுத் திருநோக்கதீக்ஷை செய்து, அவளது நல்லூழையும் பரிபக்குவத்தையும் உண

ர்ந்து, அவளுடைய புலமையைப் பிறர்க்குப்புலப்படுத்தத் திருவுளங்கொண்டு,

"இறைய வுளதோ வெளிதோ கொளுவேம்
பிறையை முடிக்கணிந்த பெம்மா - னுறையுந்
திருக்காட்டுப் பள்ளி திரிபாவாய் நீயிங்
கிருக்காட்டுப் பள்ளி யெமக்கு."

என்னும் வெண்பாவைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியமாத்திரத்தே, அப்பெண்,

"தென்னேங்கு தில்லைச் சிவப்பிரகா சப்பெருமான்
பொன்னேங்கு சேவடியைப் போற்றினே-மன்னேன்
றிருக்கூட்ட மத்தனைக்குந் தெண்டனிட்டோந் தீராக்
கருக்கூட்டம் போக்கினேங் காண்."

என்னும் வெண்பாவைப் பாடிக்கொண்டு, தரிசனவேதியினெதிர்ப்பட்ட இரும்புபோல மனமுருகி மிக்க விரைவொடு விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து கூப்பியகரத்தினளாய்நிற்க; அப்பெண்ணிற்கு உண்மைஞானமுண்டாகும்படி கிருபா நோக்கஞ்செய்தருளினர்.

அதன்பின் காஞ்சீபுரத்தைத் தரிசிக்கவிரும்பி அண்ணாமலைரெட்டியாரோடும் பிரயாணப்பட்டு வரும்போது, வழியிலே சாந்தலிங்கசுவாமிகளைக்கண்டு கலந்து, களிகூர்ந்தபின் அவரைநோக்கித் தாங்கள் பேரொன்றுந் திவ்வியதலத்தினின்றும் எதையுத்தேசித்து எழுந்தருளியதென்று வினவ; அவர், சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசித்தல்வேண்டுமென்னும் பெருங்காதலால் வந்தேன். என்றுரைத்தருளினர். பின்னர், இருவரும் பேருவகையுற்றுப் பொம்மையபாலை

யத்துக்குச் சமீபமாகிய புத்துப்பட்டு என்னும் நகரத்தைய டைந்தவுடன், சாந்தலிங்கசுவாமிகள் சுவாமிகளை நோக்கி, "நாமிருவரும் சிவஞானபாலையதேசிகரைத் தரிசிக்கவேண் டியிருப்பதால் அவர்கண்மீது சிலதோத்திரங்கள் பாடுக." என்று பிரார்த்திக்க; சுவாமிகள், "நாம் நரஸ்துதி பண்ணு கிறதேயில்லை." என்று மறுத்துவிட்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிக ளோடு அவ்வூரிலுள்ள ஐயனார்கோயிலின்புறம்பில் அன்றிர வு துயில்கொண்டார். அப்பொழுது, முருகக்கடவுள் மயில் வாகனாரூடராய் எழுந்தருளி ஒருபாத்திரத்தில் விடுபுஷ்பங் களைவைத்து "இவற்றை மாலையாகத்தொடுத்து நமக்கு அணியக்கடவாய்." என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்ததா கக் கனவுகண்டு, சாந்தலிங்கசுவாமிகளுக்குத் தெரிவிக்க; அவர், "சிவஞானபாலையதேசிகர் முருகக்கடவுளிடத்து அதி பத்திமைபூண்ட உள்ளத்தோடு விளங்கியிருத்தலால் அது பற்றியே அக்கடவுள் தங்களுக்குச் சொப்பனத்தில் அத் தேசிகர்மகிமையை இவ்வாறுகப் புலப்படுத்தினர்." என்று வலியுறுத்தினர். அத்தேசிகர்மீது தாலாட்டு, நெஞ்சுவிடுதூ து என்னும் பிரபந்தங்களைப்பாடி, சந்நிதானத்திலே அரங் கேற்றி, ஞானோபதேசம்பெற்று, அந்தஞானசாரியரது கட் டளைப்படியே தமதுதங்கையாகிய ஞானம்பிகையைச் *சாந் தலிங்கசுவாமிகளுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்துவிட்டு தம் மை நெடுநாளாகப்பிரியாது அத்தியந்த அன்புடையராய் உ டன்றொடர்ந்துவந்த அண்ணாமலைரெட்டியாரைத் துறைமங்

* சாந்தலிங்கசுவாமிகள் பின்னர்த் துறவுபெற்றவர்.

கலத்துக்குப் போகும்படி ஆஞ்ஞாபித்து,ஞானசாரியரைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்திற்றானே இருந்தார்.

சிலகாலஞ்சென்றபின் ஞானசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக் காஞ்சிபுரத்தையடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்து அங்கிருக்கும்பொழுது, நிஜகுணயோகியென்பவராற் கன்னடபாஷையிற் செய்யப்பட்டிருந்த விவேகசிந்தாமணியின் ஓர் பாகமாகிய வேதாந்தபரிச்சேதத்துக்கு வேதாந்தசூடாமணியெனப்பெயர்தந்து அதனையும், இரேணுகரொன்னுங் கணத்தலைவரால் அகத்தியமகாமுனிவருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட சித்தாந்தசிகாமணியையும், பிரபுதேவர்சரித்திரமாகிய பிரபுலிங்கலீலையையும் தமிழிற்பாடியருளி, ஞானசாரியரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் பேராசையால் அவர்மீது திருப்பள்ளியெழுச்சி, பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் இரண்டுபிரபந்தங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, அங்ககன்று இடையிலுள்ள தலங்களைத்தரிசித்து, கூவமென்னுந்தலத்தையடைந்து, அங்குள்ள வேளாளர்கள்முதலியோர் வேண்டுகோளின்படி புராணம்பாடி அரங்கேற்றி, ஞானசாரியரையடைந்து தரிசனஞ்செய்து, மேற்சொல்லிய பிரபந்தங்களனைத்தையும் சந்நிதியிலரங்கேற்றி, உடன்வசித்திருந்தனர். அந்நாளிலேஒருநாள், சாயங்கால அநுட்டானமுடித்துக்கொண்டு ஞானசாரியரிடத்துத் தாம் ஏகாந்தமாயிருந்து, ஷட்ஸ்தல லிங்காநுபவமுதலியவற்றை ஆராய்ந்துகொண்டு இன்புறும்பொழுது, எதிரொழுந்த சந்திரோதயத்தைக் கண்டு,

"கடன்முரச மார்பக் கதிர்க்கயிற்று லேறி
யடைமதி விண்கழைநின் றுடக் - கொடைமருவு

மெங்கள் சிவஞான வேந்த விறைத்தமணி
நுங்கியவே தாரகைக டாம்.''

என்னும் வெண்பாவை அருளிச்செய்தனர்.

பின்னர் ஞானாசாரியரநுக்கிரகித்தபடியே விருத்தகிரியையடைந்து, பழமலைநாதனையும் பெரியநாயகியம்மையாரையுந் தரிசித்து வணங்கி, அவ்விடத்திலே தம்பொருட்டு ஒருதிருமடமமைத்து எதிர்கொண்டு வணங்கிநிற்கும் சிதம்பரபூபதியைச்சிறப்பித்து,

"வெங்கைப் பழமலை யார்மீது கோவை வியந்துரைக்கு
மெங்கட் கினிய சிவஞான தேவ னிசைவுகொடு
திங்கட் பவனி யிருகான் முதுகுன் றர் சேர்மறுகின்
மங்குற் சிதம்பர பூபதி நல்கு மடமிதுவே.''

என்னும் கட்டளைக்கலித்துறையைப் பாடியருளி, அத்திருமடத்தண்டைந்து வீற்றிருந்து, பழமலையந்தாதி, பிக்ஷாடனநவமணிமாலை, கொச்சகக்கலிப்பா, பெரியநாயகியம்மை நெடுங்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம், பெரியநாயகியம்மை கட்டளைக்கலித்துறை என்னும் பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஒருநாள், மணிமுத்தாநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்துவரும்பொழுது, அதனருகிருந்த மாஞ்சோலையின் புறத்து வழியே விழுந்துகிடந்த மாங்கனியைக்கண்டு, இது சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு நைவேத்தியத்திற்கு உபகரணமாகுமென்று கருதியெடுக்க; அதுகண்ட அச்சோலைக்காவலாளன், மகிமையறியாது மடிபிடித்திழுத்து மனவருத்தஞ்செய்தனன். சுவாமிகள், அவன் சிவாபராதியாயிருத்தலின் அவனை தண்டித்துச் சுத்தனாக்கத் திருவுளங்கொண்டு,

"அடுத்துவருந் தொண்டனுக்கா வந்தகனைத் தாளா
லடர்த்ததுவுஞ் சத்தியமே யானு—லெடுத்தொரு
மாங்கனிக்கா வென்னை மடிபிடித்த மாபாவி
சாங்கனிக்கா தித்தன்வரத் தான்."

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி, சூரியனுதயமானவுடன் உயிர் துறக்கும்படிசெய்து, நற்கதியிலடைவித்தருளினர்.

இங்ஙனம் இருக்குநாளிலே, சிவஞானதேசிகர் தமக்கு ஐந்நூறுவயது பூர்த்தியாயினமையால், உலகின்கணிருத்தலில் உவர்ப்புத்தோன்றி, அப்பொழுது சகலபற்றுக்களையும் ஒழித்துவிளங்கும் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளுடைய சித்தவிரத்தியைத் தாமறிந்திருப்பதால், பரிபக்குவராகிய வேளூர் மாணக்கருக்கு ஆசாரியாபிடேகஞ்செய்து, ஞானோபதேசம் புரிந்து, அவரைத் தமக்குப்பதிலாக நியமித்து விட்டு, வைகாசிமாதத்தில் பௌர்ணிமைத் திதியோடுகூடிய விசாகநக்ஷத்திரத்திலே, சிவயோகசமாதியிற்கூடி, சித்தியால் திருமேனியை விபூதிமயமாக்கியொடுக்கி, தாம் இஷ்டலிங்கப்பிரசிவத்திலே கலந்தருளினர். இதனையறிந்த சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் மனங்கலங்கி, பொம்மபுரத்தையடைந்து, ஆசிரியரொடுங்கிய குகையுட்சென்று, அடியற்றமரம்போல விழுந்து பலமுறை நமஸ்கரித்துத்துதித்து "கருணாநிதியே! இக்கடையேனையும் விரைவிலேதிருவடியிற்சேர்த்தருளுக." என்றுபிரார்த்தித்து, தாமியற்றியகலம்பகத்தையுஞ் சந்நிதியிலரங்கேற்றி, அக்குகையுள்ளே ஞானசாரியரை பாவனைரூபமாகவழிபட்டுக்கொண்டு, மூன்றும்பட்டத்துச்சுவாமிகளோடு தங்கியிருந்தனர். ஒருநாள் தனிமையாய்ச் சமுத்திரதீரத்

தையடைந்து அங்குள்ள நறுமணற்பரப்பிலே தாமெழுதிய நன்னெறிவெண்பாநாற்பதையும் எழுதிவரும்படி தம்பின்ேறாராகிய கருணைப்பிரகாசசுவாமிகளுக்குக் கட்டளையிட்டு, ஞானாசாரியரிடத்தே விடைபெற்றுக்கொண்டு திருப்பதிகம் பெற்ற திருத்தலங்கடோறும் யாத்திரைபுரிந்து வந்தனர். அக்காலத்திலே, அகராதிசெய்த வீரமாமுனிவரென்பவர் எதிர்ப்பட்டு யேசுமதமாகிய தங்கொள்கையை நாட்டுதற்பொருட்டுத் தருக்கஞ்செய்ய; உடனே, அக்கொள்கையை மறுத்து, யேசுமதநிராகரணமெனப்பெயரிய ஓர்நூலை அருளிச்செய்து, ஒவ்வொருதலங்களையும் இவ்விரண்டுவெண்பாக்களாற் ேறாத்திரஞ்செய்துமுடித்து, நல்லாற்றூரையடைந்து, ஞானாசாரியரது திருமடத்தில் வீற்றிருந்தார்.

இவரிடத்து விடைபெற்றுச்சென்ற கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள், இஷ்டலிங்கவகவல் பாடிமுடித்து, சீகாளத்தி புராணத்தைப் பாடத்தொடங்கி சீகாளத்திசருக்கம்வரையும் தமிழில்மொழிபெயர்த்தருளி, திருவெங்கைமாநகரத்தில், பதினெட்டாம்வயதில், சிவலிங்கவைக்கியமாயினார். அதனையறிந்தசிவப்பிரகாசசுவாமிகள், அவ்விடத்தேசென்று,

"முன்னமொரு தமிழ்ப்புலவன் றனையுண்டு கண்டசுவை முதிர்ச்சி யாலே, தன்னியலை முழுதுமுணாத் தமையாமுன் னினைக்கவர்ந்து தடங்கா ளத்தி, மன்னவனுண் டானென்று மாதவத்தின் வலிதீர மண்ணின் மீதே, யென்னுடன்வந் தவதரித்த விளங்கருணைப் பிரகாச னென்னுங் கோவே."

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடிநிற்க; வேலையசுவாமிகள்,

"ஆண்டதனை லைனயொவ்வாய் வித்தையினிற் றமை யனினு மதிக மென்றே, பூண்டவுல கதனினுள்ளோர் புகல் வதுகேட் டிருந்துமென்ன புதுமை தானே, காண்டகுகண் மணியேநல் விளங்கருணைப் பிரகாசக் காளாய் நீதான், மாண் டனையென் றறிந்திருந்து முயிர்தரித்தேன் யானுமிகு வன் னெஞ் சேனே."

என்னும் விருத்தத்தைப்பாடித் துக்கித்துக்கொண்டு, சுவாமி களைப் பிரியலாற்றாது வருந்திநின்றனர். அவரை ஒருவாறு தேற்றி நிறுத்திவிட்டு, தாம் நல்லாற்றூரையடைந்து, திரு மடத்திலிருந்துகொண்டு, சிவநாமமகிமையும், இஷ்டலிங்க ப்பெருமான்மீது அபிஷேகமாலையும், நெடுங்கழிநெடிலும், குறுங்கழிநெடிலும், நிரஞ்சனமாலையும், கைத்தலமாலையும், சீகாளத்தி புராணத்தில் கண்ணப்பச்சருக்கமும், நக்கீரச் சருக்கமும் செய்தருளி, சிவாநுபவச்செல்வராய்ச் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து, முப்பத்திரண்டாம்வயதில், கன்னிமதியில், பௌர்ணிமைத்திதியில், இஷ்டலிங்க பரசிவத்திற் கலந்தரு ளினர்.

அப்பொழுது, வேலையசுவாமிகள்

"அல்லிமலர்ப் பண்ணவனு மாராய்ந் தறிகவிதை
சொல்லு மிருவரிடைத் தோன்றியயான்-முல்லை
யரும்பிற் பொலியு மணிமுறுவ னல்லாய்
கரும்பிற் கனுநிகர்த்தேன் காண்."

என்னும் வெண்பாவைப்பாடி அளவிடப்படாத அருந்துய ர்க்கடலின்மூழ்கி, ஒருவாறு தெளிந்து, சிவப்பிரகாசசுவாமி களை துசமாதிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, அவ்விடத்தினின்றும்

நீங்கி, நல்லூர்ப்புராணம், இஷ்டலிங்கக்கைத்தலமாலை, கும்பகோணச்சாரங்கதேவர்சரித்திரமாகிய வீரசிங்காதனபுராணம், குகைநமச்சிவாயதேசிகர் சரித்திரமாகிய நமச்சிவாயலீலை, கிருஷ்ணசரித்திரமாகிய பாரிசாதலீலை, மயிலத்திரட்டைமணிமாலை, மயிலத்துலா என்னும் பிரபந்தங்களைச்செய்தருளி, சீகாளத்திபுராணத்தையுமுடித்து, பெருமத்தூர் மடத்தில், எழுபத்திரண்டாம்வயதில், சிவலிங்கவைக்கியமாயினர்.

முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

உ

பிரசித்தபத்திரம்.

—:o:—

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் முதலிய மூவருமருளிய (சஉ) பிரபந்தங்களையும் வெளிப்படுத்த உத்தேசங்கொண்டு ஒவ்வொன்றாக அச்சிட்டுவருகின்றோம்; ஆகையால், அச்சிடப்படாத பிரபந்தங்களில் ஏதேனும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளவர்கள் இத்தருணத்தில் அனுப்புவார்களாயின் மிகுதியும் பேருதவியாகும்: இதுவிஷயத்தில் பொருளைவிரும்பினும் இயன்றவளவு உபகரித்துப் பெற்றுக்கொள்ளுவோம். அறிவிக்குக.

இங்ஙனம்,

சென்னபட்டணம் முத்தியாலுபேட்டை தம்புசெட்டியார் வீதியில் மேலண்டைவாடை 130 - வது நெம்பர்வீடு

கா - ஞானசுந்தரஐயர்.

சிவசண்முகன்றுணை.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்முதலிய மூவருமருளிய பிரபந்தங்கள்.



இருபத்தெண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.



தெருள்சிவப்பிரகாசவடிகளருளியநூல்கள்சீர்ச்சோண
சைலமாலை, செந்திலந்தாதிவெங்கைக்கோவைவெங்கைக்க
லம்பகம்வெங்கையினுலா, செப்பரியவெங்கையினலங்கார
மேசிவப்பிரகாசநல்விகாசஞ், சேர்தர்க்கபரிபாஷைநால்வர்
நான்மணிமாலை திரிபில்சதமணிமாலையே,— யருளுறுஞ்சி
வஞானிநெஞ்சுவிடுதூதுதாலாட்டுபிள்ளைத்தமிழ்கலம், பக
மொடும்பள்ளியினெழுச்சிகூவப்புராணம்பிரபுலிங்கலீலை, ய
மையும்வேதாந்தசூடாமணிசித்தாந்தச்சிகாமணி நல்பழமலை
யினந், தாதிபிக்ஷாடனநவமணிமாலையுட னுறைகொச்சகக்க
லிப்பா,— மருளதனைமாற்றுபெரியம்மைக்கலித்துறைவளர்
நெடுவிருத்தம்யேசு, மதநிராகரணநன்னெறியோடுசிவநாம
மகிமைதலவெண்பாமுறை, வதியிஷ்டலிங்கவபிஷேகமாலை
யுநெடுங்கழிநெடில்குறுங்கழிநெடில், மாநிரஞ்சனமாலைகை
த்தலமாலையாமற்றுவேலையர்நூல்கள்,— வெருளில்கைத்த
லமாலைநல்லூர்ப்புராணமலர்விரிபாரிசாதலீலை, வீரசிங்காத
னபுராணமயிலாசலவிரட்டைமணிமாலையொடுலா, மிளிர்கு
கைநமச்சிவாயர்லீலை கருணைப்ரகாசர்நூலிஷ்டலிங்க, விறு
யகவல்சீகாளத்திப்புராணந்தனைவிரித்தனரிம்மூவருமரோ.

ஆக - ௪௨.

உ

கணபதிதுணை.

திருக்கைலாசபரம்பரைப்

பொம்மையபாளையம்

சிவஞானபாலையதேசிகராதீனத்து

நல்லாற்றூர் அல்லது துறைமங்கலம்

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

சோணசைலமாலை

முதலிய பிரபந்தங்கள்.

இவை,

ஷ ஆதீனத்துச் சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

காயாறு

ஞானசுந்தரஐயராலும்

பாளையம்

சோமசுந்தரசெட்டியாராலும்

சென்னை:

மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

பார்த்திப௵ ஆவணிமீ.

உ

௧. சோணசைலமாலை.

௨. நால்வர் நான்மணிமாலை.

௩. திருச்செந்திலந்தாதியுரை.

௪. பழமலையந்தாதி.

௫. பிக்ஷாடன நவமணிமாலை.

௬. பெரியநாயகியம்மைவிருத்தம்.

௭. பெரியநாயகியம்மைகலித்துறை.

௮. நன்னெறி.

விலை அணா ௫.

கணபதிதுணை.

சோணசைலமாலை.

காப்பு.

சதுரனெழிற் சோண சயிலற் றுதிப்பன்
மதுரமொழி யன்பர் மனமாங்—குதிரைதிறை
கொண்டவனென் றேத்துங் குரைகழற்கால் யானைதிறை
கொண்டவனை யென்னுளத்தே கொண்டு.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அண்ணன்மா புகழ்மூ வரும்புனை யரும்பா வன்றியென் கவி யுகின் றனக்காம், பண்ணுலா மிருவ ரிசைகொணின் செவியிற் பாணிமா றெலியுமேற் றிலேயோ, விண்ணுலா முடியின் மேருவின் வடபால் வெயிலொரு புடையுற வொருபாற், றண்ணிலா வெறிப்ப வளர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௧)

துவக்கற வறிந்து பிறக்குமா ரூருந் துயர்ந்திடா தடைந்துகாண் மன்று, முவப்புட னிலைத்து மரிக்குமோர் பதியு மொக்குமோ நினைக்குநின் னகரைப், பவக்கடல் கடந்து முத்தியங் கரையிற் படர்பவர் திகைப்பற நோக்கித், தவக்கல நடத்த வுயர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௨)

நீங்கருந் துயர்செய் வளிமுதன் மூன்ற னிலையுளே னவைதுரந் திடுமுன், வாங்கிநின் றனிவீட் டுறைகுவான் விரும்பி வந்தன னின்குறிப் பறியேன், றூங்குறை மதியே தாங்கியென் றுலக மறைகுறை யறநிறை மதியுந், தாங்கிய முடியோ டோங்கிய சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௩)

கனிமலை துவர்வாய்க் கோதையர்க் குருகுங் கன்மனக் கொடியனுக் கென்னீ, துனிமலை பிறவி தவிர்த்தனை யெனநிற் சுளிபவ ரிலையெனக் கிரங்காய், பனிமலை கதிர்வந் தறங்லை யாடி பயின்றபீ டிகையென வுதயத், தனிமலை யிருப்ப வளர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (ச)

சுடரிலை நெடுவேற் சருங்கணார்க் குருகித் துயர்ந்துநின் றலமரு மனநின், னடநவில் சரண பங்கய நினைந்து நைந்துநைந் துருகுநா ளுளதோ, மடலவிழ் மறைமாட் டெகினென வருகு மதியுறக் கார்த்திகை விளக்குத், தடமுடி யிலங்க வளர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (ரு)

அருங்கவி வாத வூரனே முதலோ ரன்பிலே மென்றது வேண்டி, யிரங்குதல் பொய்ம்மை யன்பிலே னெனயா னியம்பலே மெய்யெனக் கருளாய், கருங்கட முமிழு மீர்ங்கவுட் பனைக்கைக் கரியுரிக் கஞ்சுகங் கடுப்பத், தரங்கமுண் டெழுகார் முகில்பயில் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (சா)

புரத்துறு மவுணக் குழாமும்வண் டிசைகூர் பூங்கணை மதனுமுன் பெறுநின், சிரித்தவெண் ணகையு நுதல்விழி நோக்குஞ் சிறியனே னிருண்மலம் பெறுமோ, கருத்தினுங் கருதவரியநுண் ணியனென் கடனற வுலகெலாங் காண்பான், றரித்தி னுல வடிவுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.()

ஆர்த்தெழு திரைகள் சுருண்டெறி கடனஞ் சமுதுசெய் பெரும்புகழ்த் தனிமை, தீர்த்திட வுளங்கொண் டவலனேன் றனைநின் றிருவடிக் கன்பனுக் கிலேய, கார்த்திகை விளக்கு மணிமுடி சுமந்து கண்டவ ரகத்திரு ளனைத்துஞ், சாய்த்து

நின் றெழுந்து விளங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (அ)

தொடையுடைத் திரடோ ணமன்புறத் துடலந் தொலைக் குழு னகத்துட ருலைத்துத், தடையறத் திகழ்பே ரறிவுரு வாகத் தமியனேற் கருளுநா ளுளதோ, புடையினிற் கரிக்கோ டிளம்பிறை புரையப் பொங்குசோ தியங்கொடி விரித்த, சடையெனப் படர்ந்து கிடந்தொளிர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௯)

கண்புன றுளிப்ப வழற்படு மிழுதிற் கரைந்துகு நெஞ்சி னின் றனையே, பெண்பயி லுருவ மொடுநினைந் தெனது பெண்மய லகற்றுநா ளுளதோ, வண்புனல் வேந்த னார்கலிக் குடத்து மணிமுகிற் கலயத்தின் முகந்து, தண்புன லாட்ட வாடுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௧௦)

வேலையந் துகில்சூழ் மலர்தலை யுலகின் மெய்யினைப் பொய்யெனு மவர்க்கே, யேலவந் தருள்வ தன்றிமெய் யினைமெய் யெனுமெனக் கருள்புரிந் திடாயோ, காலநன் குணர்ந்து சினகரம் புகுந்த காண்ரி தெறுதுல கனைத்துஞ், சாலநின் றுழி யே கண்டிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௧௧)

மயலினு லழுந்தும் பிறவியா மளற்றை வளர்தரு நின்பெருங் கருணை, வெயிலினு லுலர்த்தி யெனதுளக் கமலம் விரிக்குமொண் பரிதிநீ யலையோ, பயிலுமா லயமோர் சைலமோர் சைலம் பகைப்புல முருக்குகார் முகமோர், சைலமா துலனு மெனக்கொளுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௧௨)

புலம்புரி அயரங் கழன்றுநின் கழற்கால் புந்தியஞ் சினகரத் திருத்தி, நலம்புரி புனிதர் பேரவை தமியே னணுகுவா

னருளுநா ளுளதோ, வலம்புரி மனிதர் கடலென வொலித்து வளைவுற நடுவண்மந் தரம்போற், றலம்புரி தவத்தி னின்றொளிர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கூ)

நீரினி லெழுமொக் குளினழி யுடம்பு நிலையென நிலைக்குமா னந்த, வாரிதி படிய வறிந்திடா தழலு மடமையே னுய்யுநா ளுளதோ, வேரியல் பதமுன் றேடுமக் கேழ லின்றுநாடியகிளைத் திடல்போற், சாரலி னெனமருப்புழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கஎ)

கருத்திடை நினது கருணைமா மேனி கண்டெழுத் தைந்துநா வியம்பச், சிரத்தினி லமைத்த கரத்தொடு நினையான் றினம்வலம் புரியுமா றருளாய், வரத்திரு முடியின் மதிதிரு முடியின் வனைந்துகந் தரத்தினி லிருள்கந், தரத்தினி லிருத்தி விளங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கஅ)

பாரொலா மிகழு மிகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சிப் பயனெனவுணர்ந்துநா டொறுமா, ரூரறு ரவையி னிசழ்ந்தசொற் றுதியி னுவக்குநின் பதந்தொழ வருளா, யேருலா மண்டச் சுவர்மதின் மிசைப்பா லிலங்குறு மண்டகோ ளகையாச், சாருமா லயத்தி லிலிங்கமாஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கக)

இந்தியங் கரண முடலம்வே றுக்கி யிருண்மலப் படலமுங் கீறிக், கந்தமு மலரு மெனநினை யென்னிற் காண்பறக் காணுநா ளுளதோ, வந்தொரு களிறு முழுவையுங் கொன்ற மலிபகை தவிர்ப்பவெண் ணிநிந்த, தந்தியும் புலியும் வளர்த்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கஎ)

முழங்குவண் டினங்கள் விருந்துணு மலங்கன் மொய்குழன் மகளிர்தம் மயலாற், புழுங்குமென் றனைநின் திருவடி நி

ழலிற் புகவிடுத் தளிக்குநா ளுளதோ, வழங்குவெண் டிரை யா றவிர்சடை கரப்ப மணிமுடி நின்றிழிந் திடல்போற், றழ ங்குவெள் ளருவி யிழிந்தொளிர் சோண சைலனே கைலநா யகனே. (௧௮)

குன்றுதோ றுடுங் குமரனே யெனவுங் கொடுஞ்சிலை மதன வே ளெனவும், புன்றொழின் மனிதர்ப் புகழ்ந்துபாழ்க் கிறை க்கும் புலமைதீர்த் தெனக்கருள் புரியா, யொன்றொரு தின ந்தோட் குட்குழைந் தனமென் றுருதுநா டொறுமக மேரு, தன்றலை தாழ்ப்ப வளர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலநா யகனே. (௧௯)

வெண்டிரு நீறு புனையுமா தவர்க்கு விருந்துசெய் தறும் பெரு மிடியுங், கொண்டநல் விரதத் திளைக்குமியாக் கையுமிக் கொடியனேற் கருணா ளுளதோ, வண்டுமுங் குவளை மலர்த் தடஞ் சுனையின் மற்றைவா னவர்க்குரித் தன்றிச், சண்டியுண் மகிழ்ந்து கொளமலர் சோண சைலனே கைலநா யகனே. ()

வந்துமா மறலி யெனதுயி ருண்பான் மயிலையுண் சிரவினி ற் கின்றான், முந்திநீ யெனையா னந்தவா ரிதியின் மூழ்குற விடுத்தருள் புரியாய், நந்துமோன் மலையே யென்றுசா திப்ப நனைமலர் வேங்கையு மசோகுஞ், சந்துமேன் முளைப்பச் செய்துகொள் சோண சைலனே கைலநா யகனே. (௨௧)

பூமழை யமரர் பொழியமா தவர்கட் புனன்மறு கிடைப் பொடி யடக்கத், தூமொழி மனைநீ தூதுபோம் பயனில் சொ ற்பதர் புடைத்திளைக் கின்றேன், யாமுணர் மிகுபே ருருவ மாய் வரினு மிருவரு முணர்த்திடி னன்றித், தாமுணர் கில லொன் றெழுந்துயர் சோண சைலனே கைலநா யகனே(௨௨)

கழைமொழிக் கொடியோர்க் கேவல்செய் துடலங் கமரு கு மமிழ்தின்மங் குருமல், விழைவறத் துறந்துன் றிருவடிக் கமலம் விழைகுநர்க் கேவல்செய் திலனே, மழைமதக் களி நல் யானைமத் தகம்பாய் வள்ளுகி ரோடுசெல் லரிமா, தழை சிறைச் சிம்புள் கொண்டெழுஞ் சோண சைலனே கைலா யகனே. (உ௩)

கார்தரு சுருண்மென் குழற்சிறு நுதற்பூங் கணைபுரை மதரரிக் கருங்கட், டார்தரு குவவுக் கொங்கைநுண் மருங்குற் றையலார் மையலென் ரொழிவேன், சீர்தரு மணியி னணிந்த னவெனக்கட் செவியுமொண் கேழலின் மருப்புஞ், சார்தரு மூலக விளக்கெனுஞ் சோண சைலனே கைலா யகனே. ()

நந்துகைத் தலத்து நாரணற் கயற்கு நவமணிக் கரகநீ ரிருந்து, மைந்துறக் குறித்து மாட்டியுங் காண்பான் மதித்திடா துணையெதிர்ந் திலரோ, யைந்துகைத் தனிக்கோட் டொருபெருங் களிறு மறுமுகம் படைத்தகே சரியுந், தந்தெமைப் புரக்குங் கருணைகூர் சோண சைலனே கைலா யகனே. (உரு)

விணையரும் புகலிக் கிறைமணப் பந்தர் விருந்தினுக் குதவிலேன் முந்திற், றுணையிரந் திடுவான் வந்தனன் பதநீ யுதவியென் றுயரொழித் தருளா, யினியபைந் தமிழின் பொதியமால் வரைபோ லிசைக்குரு காதிம மலையின், றனையயின் றீஞ்சொற் குருகுறுஞ் சோண சைலனே கைலா யகனே()

பெண்ணருங் கலமே யமுதமே யெனப்பெண் பேதையர்ப் புகழ்ந்தவந் திரிவேன், பண்ணுறுந் தொடர்பிற் பித்தவென் கினுநீ பயன்றர லறிந்துநிற் புகழேன், கண்ணுறுங் கவின்கூ

ரவயவங் கரந்துங் கதிர்களு ருயிரங் கோடித், தண்ணிறங் கரவா துயர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே()

உயங்குறு விடைப்பூங் கோதைய ரல்கு லொளிமணிப் பாம்புதீண் டுதலான், மயங்குவேன் றனக்குன் பதமருந் துதவி மயக்கமென் றொழித்தருள் புரிவாய், முயங்குமா புகழ்ப்பூம் புகலியர் தணர்க்கு முத்துவெண் பந்தரீந் தகல்வான், றயங்குமீன் முத்துப் பந்தர்வாழ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே, (௨௮)

மெய்த்தவ ரடிக்குற் றேவலின் றிறத்தும் விளங்குமா கமவுணர்ச் சியினும், புத்தலர் கொடுநிற் பரவுபூ சையினும் பொழுதுபோக் கெனக்கருள் புரிவாய், முத்தமு மரவ மணிகளு மெறிந்து முதிர்தினைப் புனத்தெயின் மடவார், தத்தைகள் கடியுஞ் சாரலஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௨௯)

பாயும்வெண் டிரைப்பே ராழிசூ ழுலகிற் பழமொழி யொழியமெய் யடியா, ராயுமென் மலரோர் மலையள வணிய வமர்ந்தநின் கோலம்யான் மறவேன், றூயவெண் மதியிற் களங்கமென் றுரைப்பச் சூழ்பசுங் கொடியயி லுருவச், சாயைசென் றுறநின் றிலங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

நடையிடு பசும்பொற் புரவிமேற் கொண்டு நளினமென் மலர்க்கரத் தெறிபூம், படையொடு துரந்து வந்துமென் விடயப் பகைப்புலி தனையெறிந் திலையே, யடிநடு நிழல்சென் றெழுகட லடைய வகல்பெரும் புறத்துவா ரிதியிற், றடமுடி நிழல்சென் றுறவளர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௩௧)

யாவுமா முமையுண் ணாமுலை முலைப்பா லீந்துபா டச்செயா யெனினு, மேவுமா துயர்செய் சூலைநோ யெனினும் விடுத்

துதிற் பாடுமா றருளா, யோவுமா னலது தொல்லுருக் கொ ளின்வே றொன்றெடுத் திடுமென நினைந்து, தாவுமா னிணமெ ண்ணிகந்தசூழ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௩உ)

விருப்பொடு வெறுப்பு மகன்றுபே ரின்ப வெள்ளத்து ளழு ந்துநின் னடியார், திருப்பதமிறைஞ்சி யவர்க்குவே ளாண் மை செய்பெருஞ் செல்வமே யருளாய், பொருப்புக டொறு ம்வீழ் பொங்குவெள் ளருவி போன்றறி விலர்க்கிடை யறு மற், றரிப்பருங் கருணை பொழிதருஞ் சோண சைலனே கை லைநா யகனே. (௩௩)

பொங்குறு கவினுங் கற்பும்வாய்ந் திலங்கு புண்ணிய மடந் தையும் பொருளு, மிங்குநன் குதவி யங்குவான் கதியி னிரு த்துநிற் புலவனொன் புகழார், துங்கவெங் குறவர் புனத்திடு பாண்கா றுணித்துநட் டாரமீ மிசைமா, தங்கவெண் மருப் புப் பரப்புறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௩௪)

போழ்ந்திடு வடுக்கண் மகளிரை யணைத்துப் புகழ்நந்தி பிர ம்படிக் கொதுங்கிச், சூழ்ந்திடு மமரர் நெருங்குசந் நிதியிற் றொண்டனேன் வரவருள் புரியாய், வாழ்ந்திடு மகக்கண் டுரு குதாய் முலைப்பால் வழிந்தொழு குதலென வடியார், தாழ்ந் தெழவருவி யொழுகுறுஞ் சோணசைலனேகைலைநா யகனே.

நேர்ந்திடு மொருசெங் கோல்கொடு கொடுங்கோ னிமிர்ந் திட விலங்கைசென் றடைந்தோன், கூர்ந்தவன் பொடுநின் றிறைஞ்சுபு வழுத்துங் குரைகழ லிரக்கவுஞ் சுவல்யான், சே ர்ந்திடு மலைமான் பெருமுலை யுவமை சிறுமலை களுக்குத வா மற், சார்ந்திட விரும்பி வளர்ந்தெழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௩௬)

தெருமரும் பிறவி தமையகன் றிடாத தேவரைத் தேவரொன் றெண்ணி, யருமருந் தனைய நினையடை யாத வறிவிலார் பவப்பிணி யறுமோ, கரிமருங் கணைந்த தெனமுழை வாயிற் கார்வர விரைந்தெழுந் துகள்கே, சரிமறைந் திருந்து நாணுறுஞ் சோண சைலனே கைலநா யகனே. (௩௭)

ஆண்டுகம் பலசென் றிடவிருந் திடினு மன்றியோ ரிமைப்பினி லுடல, மாண்டுகு மெனினு நன்றுநின் கமல மலரடிக்கன்பரா யிருப்பிற், பூண்டயங் கயில்வேற் குதலையந் தீஞ்சொற் புதல்வன்மே லிவர்செய லெனமாரத், தாண்டன்வந் திவர விளங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலநா யகனே. (௩௮)

விரைவிடை யிவரு நினைப்பிற வாமை வேண்டுநர் வேண்டுக மதுரம், பெருகுறு தமிழ்ச்சொன் மலர்நினக் கணியும் பிறவியே வேண்டுவன் றமியே,னிருசுடர் களுமேல் கீழ்வரா பொருந்த விடையுறன் மணிக்குடக் காவைத், தாயிடையிருத்தி நிற்றனேர் சோண சைலனே கைலநா யகனே. ()

ஒண்மணிப் பசும்பொற் பூணிள முலையார்க் குளத்திடமெலாமளித் தடியார், கண்மணிக் கமையா விருந்துசெய் தருணீ கணமிருப் பதற்கிடம் புரியேன், வெண்மணிக் கழைமுன் கரியநெற் றிதழி வேங்கைபொன் சொரியமா சுணங்க, டண்மணிப் பைக ளவிழ்த்திடுஞ் சோண சைலனே கைலநா யகனே. (௪0)

அருங்கலம் புனையு மகளிரோ ரிருவ ரணிமணம் புணர்த்திவா ரணமுந், துரங்கமும் புலவர்க் குதவுநின் றனையே துதித்திடா துழன்றனன் வறிதே, மருங்குநின் றழகா லத்திதா

ங்குவபோன் மனைமலர்ப் பெருஞ்சுனை யொடுபூந், தரங்கநி ன்றிலங்க விளங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

ஏனுறு மமரர் கடைகட லளித்த விருளொடு மணிமிடற் றடியே, ஞணவ விருஞங் கலந்திடிற் கருமை யழுகுமிக் கில ங்குறுங் கண்டாய், மாணெழில் வராக முழும்புழை யனந்த ன் மணியொளிப் பிழம்பெழல் சிறுதீத், தாணுவின் முருக னெழுதனேர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௪௨)

மின்னவிர் சடிலக் கற்றையு மருள்கூர் விழிகளுந் திருமுக த் தழகுங், கன்னவி றிரடோ ளுன்குமீ ரடியுங் கண்டுகண் க ளிக்குநா ளுளதோ, வின்னிசை யொலிசேட் டொருகுதல் கடுப்ப விழிதர வருவிகிம் புருடர், தன்னிக ரிசைகூர் சாரலஞ் சோ ண சைலனே கைலைநா யகனே. (௪௩)

அள்ளிவெண் டிருநீ றுடன்முழு தணியு மடியவர்ப் பெறி னெழுந் திளங்கன், றுள்ளிநின் றுருகு மன்னையின் மனநெக் குருகுபு சென்றிறைஞ் சிலனே, யெள்ளிவெம் புலியெண் கரி திருமேனி யேறுத றகாதெனை வெருண்டு, தள்ளிவந் தருவி யிழிதனேர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௪௪)

இழையெனத் தளர்சிற் றிடையுறு முலையா ளொனக்குவ ண் புகலிவேந் தயின்ற, கழுமணிப் பசும்பொற் குலவுபாற் கி ண்ணங் கழுவுநீர் வார்ப்பதற் குளையாய், முழையிடைக் க திர்மா மணிவிளக் கேற்றி முசுக்கலை பிணவொடு மசோகத், தழையிடைத் தழுவி யுறங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலை நா யகனே. (௪௫)

வினைவழி யுடலிற் கமைந்துறு முணவே வேண்டினர் வினை யொடு புணரா, நனைமலர் புனைநின் றிருவடி யடைவா ருடை

றும் வேண்டில ருலகர், கனையிருள் கரந்த விடமறிந் துணப்போங் காட்சியிற் புனக்கிளித் தொகுதி, தனையெறி மணிகண் முழைபுகுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (சரு)

மாங்குயின் மிழற்று நாவலூர்ப் புலவன் மறுப்பவு முடிமிசை யிருத்தும், பூங்கழ லடியேன் றலைமிசை யிருத்தப் புகலினு மென்கொனீ யிரங்கா, யோங்குறு மண்ட கோளகையளவு முயர்ந்துமோர் மழவிடை முதுகிற், ருங்குபு நடக்க விருந்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (சஎ)

ஈரமு மருளு மொழுக்கமுஞ் சால்பு மின்சொலு மிந்தியப் பகைவெல், வீரமு மருளி யெனதுவெம் பிறவி விலக்கியாட் கொள்ளுநா ளுளதோ, வாரமு மகிலுந் தடிந்துசெம் மணிகளரித்தெறிந் தெறுழ்வலிக் குறவர், சாரலி னிறுங்கு விதைக் குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (சஅ)

தொகைமிகு மமரர் முனிவரர் பரவித் தொழுதகை யொடுவிரை கமழ்பூம், புகைமிகு மணிமண் டபத்திடை நெருங்கப் புழுகுநீ யணிதல்கண் டுவந்தேன், குகைமிகு வாயிற் சோதிமா மரஞ்சேர் குளிர்மதி விழுங்கவாய் வைத்த, தகைமிகு மூரற் றிரளைநேர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (சகூ)

சினம்படு முளங்கொள் றவரவை யெனையுஞ் சேர்ப்பது தகுமுனக் கிசைவண், டினம்படு மலரி னகவித ழொடுபுல் லிதழுமொன் றுதலுல குடைத்தே, மனம்படு மடிமை யுளன்சிலை யெறிக்கு மனங்குழைந் துமையவள் களபத், தனம்பட வடிவங் குழைந்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.

வாம்பரி கரிதேர் சிவிகைபொற் குவியன் மணிப்பணி பெரும்புவி யாட்சி, யாம்பரி சலவென் றுன்பத மருவி னன்றி

யென் கவிகளென் கவிகள், காம்பரி முரசமும் மதகரி வளை
த்த கைவிட மோதலாற் கதிர்த்தேர்த், தாம்பரி துணுக்கென
றீர்த்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௫௧)

துன்னுறு துயரப் பிறவிவெங் கொடுநோய் தொலைப்பினுந்
தொலைத்திடா துறினு, நின்னடி மலரா யன்றியான் மறந்து
நினைப்பனோ விறக்கும்வா னவரை, மன்னனி பருக வுடையி
ரூன் மதுவும் வாரண மதமும்வெள் ளருவி, தன்னொடு மிக
வியொழுகுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௫௨)

நீரினா லழலால் வருங்கொடும் பிணியா னிருதரா லல்லை
யால் விலங்காற், சோரரால் வருந்து மவரலர் நினது தூயநா
மம்புகன் றிடுவார், சீருலா மணியா லரிபர வுதலாற் றிசையு
ற நீள்கையா லெழின்மை, சார்தலா லுமையாள் விழிநிகர்
சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௫௩)

முகவிளக் கென்ன மணிக்குழை மிளிர முலைமுகட் டணி
பெற மலராள், பகல்விளக் கென்ன வொளிகெட வரும்பொ
ற் பாவையர்க் கிரங்கிடா தருளா, யகவிளக் கென்ன வகற்றிரி
நெய்தீ யாக்குவோ ரின்றியே யெழுந்த, சகவிளக் கென்ன
விளங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௫௪)

சீலியோ டுலைநா டொறுமருச் சித்து நின்றொழில் புரிந்
திட வுடற்குக், கூலியோ தனமென் றளிப்பவர்க் கன்றிக் கூ
ற்றினைக் கடக்குமா றெளிதோ, மாலியோ சனையின் வணங்கு
றுங் கைலை மலைநிவே தித்திடக் குவித்த, சாலியோ தனமெ
ன் றிடத்திகழ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௫௫)

தோற்றிடும் பிறவி யெனுங்கடல் வீழ்ந்து துயர்ப்பிணி யெ
னுமலை யலைப்பக், கூற்றெனு முதலை விழுங்குமுன் வினை

குரைகழற் கரைபுக விடுப்பா, யேற்றிடும் விளக்கின் வேறுபட்டகத்தி னிருளெலாந் தன்பெயரொருகாற்,சாற்றினு மொழிக்கும் விளக்கெனுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.()

கந்தர மிருந்து மடகுகீ ரயின்றுங் கரகிலத் தமைத்திருபதமு, மந்தர நிமிர்ந்து நின்னிலை யறியா ரரும்பவ மொழியுமோ வுரையா, யிந்திரன் வனத்து மல்லிகை மலரி னிண்டைசாத் தியதென நிறைந்த, சந்திரன் முடிமேல் வந்துறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (ருஎ)

கூம்புறு கரமு மலர்ந்திடு முகமுங் கொண்டுநின் றனைவலம் புரிவோர், மேம்படு சரண மலர்ப்பொடி மேனி மேற்படிற் பவம்பொடி படுமே, பூம்பொழிற் புகலிக் கிறைவரு னிலஞ்சேர் புண்ணியத் தலங்களி னடைந்து, தாம்புனை பதிகந் தொறும்புகழ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (ருஅ)

கானமே மருவும் விலங்கினுங் கடையேன் கற்பவை கற்றிலேன் விடய, ஞானமே யுடையே னறிஞரைக் காணி னுணிலே னுய்யுநா ளுளதோ, வானமே யளவு நெடுங்கிரி மலயவாதமோ டுறுபவர் கட்குத், தானமே யுதவ வளர்ந்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (ருகு)

விழைவொடு மறஞ்செய் துய்கவென் றுரைக்கும் விதியினைக் கவளமுண் கெனவுங், கழைசுளி நெடுநல் யானையின் முனிந்து கடக்குமென் பவமொழிந் திடுமோ, மழைமுகில் வந்து தவழ்ந்துவிண் படரு மலிதரு புகையென வெழுந்து, தழலுரு வுண்மை விளக்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கூ0)

வாத்திய முழங்கச் சிவிகையுங் கரியு மாறியூர்ந் தலைவா ழ்ந் தவரு,மேத்திய மொழியோ டிரக்கையா னின்குற் றேவலே வாழ்வென வறிந்தேன், யாத்திய மணிகள் கொண்டிழைத் திலங்கும் பாரவா சிகைமணி மேகஞ், சாத்திய தெனவில் வளைந்துறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (சுக)

குலத்தினிற் பிறந்து மலகினூல் கற்றுங் குணத்தினிற் சிறந்துநல் விரத, பலத்தினிற் கவர்ந்து நின்னடி யவர்க்குப் பரிவிலார் கதியிலா தவரோ, கலத்தினிற் பொலிந்த விமயமீன் றெடுத்த கன்னிநுண் ணிடையிசைக் களபா, சலத்தினிற் குறுதி கொடுத்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (சுஉ)

மூடக விருளோ டுன்னையின் றுண்ணு முலையர சாலகற் றுவலென், சூடரு மொழியா லடைந்தனன் றமியேன் சூள்வழு வாதுநீ யருளாய், வீடுறுங் கவரி கீழ்விழ வுறல்கார் மிசையனம் பன்றிதா மாறித், தாடலை துருவ வடைதனோர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (சுஙு)

ஐயறுண் மருங்குன் மாதர்மேல் வைத்த வாதர வுன்பதாம் புயத்து, மெய்யுறு நறுமென் கலவையின் விருப்பு வென்றிரு நீற்றினும் வருமோ, கொய்யுறு தினைவீழ்ந் திடுபகங் கிள்ளைக் குழுக்கடோ ரணமென வெழுந்து, தையலர் கடியப் பறந்துறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (சுச)

கனலினூ டமைத்த விழுதென வுருகக் கற்றதின் றுள்ளமென் கரங்கள், புனலுமாய் மலருங் கொடுநினைப் பூசை புரிந்திலவென்செய்கோ வுணாயாய், சினவுநோய் மருந்து வேறுகொண் டிருக்குஞ் சிலம்புக ணுணவுட் கொள்வோர், சனை

நோய் மருந்தா யெழுந்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கரு)

ஊழுறு மணிப்பொற் கோயில்போய் வாவ லூறக்கொடுத் தாங்கிற் புணர்த்தாய், பாழுறு மனம்பே ரவாக்குடி யிருப் பப் பண்ணுமென் கண்ணுநண் ணுவையோ, வீழுறு மெயினர் கிழங்ககழ் குழியும் வேழம்வீழ் குழிகளு நிரம்பத், தாழுறு மருவி பொன்சொரி சோண சைலனே கைலைநா யகனே. ()

பைம்மறிப் படுத்தி யுள்ளறி யாமற் பணிநறுந் துகில்புனை மடவார், மெய்ம்மிசைக் கருந்தோல் கண்டுவந் தழலும் வி னையினே னுய்யுநா ளுளதோ, செம்மலர்ப் பதம்பா தலங்கடந் திடவான் றிருமுடி கடப்பினு மூவர், தம்மியற் செப்பி னடங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கஎ)

செக்குறு திலத்தின் வருந்துபு பிறக்குஞ் செல்லலு நாடி யின் பிணிப்பு, நெக்குற வறிவு கலங்குசாக் காடு நினைதொறு முளம்பதைக் கின்றேன், மொய்க்குறு முகில்கண் டரிகரி யென்னு முழக்கமு மரகர வென்னுந், தக்கவர் முழக்கு மெதி ரொழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கஅ)

மரணமும் பிறவித் துயருநீங் குறநூல் வாய்ச்சிலம் பிக்க ருள் புரிந்து, கருணியென் றுனைவந் தடைந்தன னினிநின் கருத்தினை யின்னதென் றறியேன், முரணிபம் பருஉக்கை தலைமிசை யெடுப்ப முழைக்கரும் பாம்பென மணித்தேர்த், தரணியுள் வெருவி யகன்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கக)

அங்கையின் வைத்த கூர்ங்கனன் மழுவா லருவினைக் காடுற வெறிந்து, மங்கலில் பத்தி வித்திட வடியேன் மனத்தினைத் திருத்துநா ளுளதோ, பொங்குறு செக்கர் கருவிசும் புறவேள் புரத்தெரி கனுவிட நோக்கித், தங்குத லொப்ப நின்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (எ0)

சுருக்குமைம் புலனும் விரிக்குமூ தறிவுந் துன்னுநல் லினமுநீத் தகன்றே, யிருக்கும்வெங் கயவ ரினமுமென் றருளி யென்னைநின் னடிமைசெய் தருள்வாய், முருக்குமங் கதமா மணியுமிழ்ந் தகன்ற முழைதமுற் றெனவுளம் வெருவித், தருக்குமொண் புலிசென் றுறமருள் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (எக)

அந்தரி குமரி யஞ்சலி கௌரி யம்பிகை மனோன்மனி மதங்கி, சுந்தரி யுமையுன் றுழலை யெனநின் றுணைவியை வாழ்த்துமா றருளாய், வந்தரி சுருதி மருங்கினிற் பாட வயங்குறும் புருவுரா ரதனுந், தந்திரி யிசையாழ் பாடுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (எஉ)

நீக்குறு மயலு நிலைத்தபே ரறிவு நின்றிரு வடிமலர்க் கன்பு, காக்குறு மனமு முடையமெய்த் தொண்டர் கணத்தினு ளெனைவிடுத் தருளாய், தேக்குறு மிருலிற் கன்னல்காட் டிவபோற் றென்றல்வந் தசைதொறு மெல்லத், தாக்குறு காந்த டிடுப்பலர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (எந)

பவமிலே யினியா மென்றிறு மாந்து பயமற விருந்திடப் பத்தி, நவமிலே மடியே மென்செய்வா மிருந்து நாளினை வறிதொழிக் கின்றே, மவமிலை யிமையா விழியினுற் காண்கை

யால்வலங் கொளவடி நிலந்தோய், தவமிலே மெனவான் சு ரர்தொழுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (எச)

கண்களிற் பரிந்து கண்டுவப் பனவே கைகளிற் றொழுப வே செவிகள், பண்களிற் புகழும் புகழ்ச்சிகேட் பனவே ப தமினை வலம்புரி வனவே, யெஃகுபுற் றிடப்ப வெழுமணி கரவா விருந்துசென் றிருள்கவர் வனபோற், றண்கதிர்க் கற் றை கான்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (எரு)

நிணந்திகழ் வடிவேற் காளையே யென்று நேரிழை யவர்வி ழைந் திடுவோர், குணந்திரி தளிரின் மடியவுங் கண்டு கொடி யனேன் வாழ்வுவந் திருந்தேன், மணந்திமிர் மகளிர் சிலம் பொடு மைந்தர் வார்கழ றுவக்கிட வலம்போய்த், தணந்திடு மயத் தறிந்துநாண் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.()

மாந்தளிர் கவற்று மணிச்சிலம் படிகள் வடுவகிர் பொருவு ம்வா ணெடுங்கண், காந்தளி னிமைக்கு மங்கையென் றவலக் கன்னியர்ப் புகழ்வினை யறுமோ, பூந்திரை சுருட்டுங் கடல் கடை குநரொண் பொறியர வின்றிமா தவர்க்குச், சாந்துய ரகற்று மருந்தருள் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. ()

சிந்தனை கலங்கி யிணைவிழி யிருண்டு செவிகளுஞ் செவிடு பட் டைம்மே, லுந்திட வுயிர்போம் பொழுதுநின் வடிவ மு ளங்கொளும் பரிசெனக் கருளாய், மந்தர சைலந் தருவிடங் களத்து வைத்திடத் தினிமை சைலந், தந்திடு மமுதை வைத் திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (எஅ)

நயங்கொளு மலரா னின்றிரு வடியை நாடொறு முயிரு ணுங் கூற்றம், பயங்கொள வகலா தருச்சனை புரிந்து பரகதி

யடையுநா ளுளதோ, வயங்கொளும் விடயப் பெரும்பகை கடந்து வானநா டாண்டிட மதிப்போர், சயங்கொள வடை தற் கரணமாஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (எகூ)

பிரம்பொரு கரங்கொண் டடிப்பகந் தீசர் பெருங்கல்வீழ் பாசியி னிமையோர், சிரம்பொர வொதுங்கி நெருங்குநின னவையிற் றீயனே னணையுநா ளுளதோ, வரம்பொர வகன் ற விலங்கிலை நெடுவே லமர்த்தகட் கிரிமக ளிணைக்குஞ், சரம் பொர விருந்து விளங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (அ0)

காமமை முனிந்த முனிவரர் புகுமெய்க் கதியிடைப் புகவி டுத் திடினும், பாமர னிவனென் றிருளினுய்ப் பினுநின் பதமல ரன்றிவே றுளதோ, வாமமை பொருந்து முலகுள குவட்டு மலைகள்போ லாதுண முலையா, டாமமை பொருந்து மானுள்வாழ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (அக)

தொடுக்குமா கமங்க ளெலாஞ்சொலைந் தெழுத்துந் துணிந்தநெஞ் சிருக்கையாற் பகையைப், படைக்கைதா னிருந்து மஞ்சுறு மவர்போற் பகட்டுமா மறலியை வெருவேன், மடக்குவார் கலாப மயிறுயி லெழுந்து மருவலர் வேங்கைமீ தகவந், தடக்கைவா ரணங்கள் பிளிறிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (அ௨)

சிந்தியா துடல முழுதுநீ றணிய நேசியா தமலவைந் தெழுத்துஞ், சிந்தியா துழலு மெனைக்கொடுங் கூற்றெனன் செய்யுமோ வறிந்திலேன் றமியேன், வந்தியா வரவ மன்றிடைக் கண்ட மலர்சிலம் படியையமண் ணுணிபோய்ச், சந்தியா தயர வொளித்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (அங)

மங்கையர் பாரக் கொங்கையங் குவட்டு மதர்விழிக் கடலினு மளகக், கங்குலி னூடுஞ் சென்றவென் மனத்தைக் கதியிடை நடத்துமா றெளிதோ, செங்கதிர் காலை மாலையுந் தங்கச் சிலம்புள வெனக்கடும் பகலிற், றங்குற நீடி நின்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (அச)

கண்டிகைக் கலனே கலனென விழைந்து காயமே லணிந்துவெண் ணீற்றுப், புண்டரக் குறிசேர் நுதலொடு நினையான் பூசனை புரியுமா றருளாய், முண்டகச் செழும்பூ வெனவிளக் கெரியு முடிமிசை மூத்துமேற் கட்டித், தண்டிகைக் கங்கை யாறுசேர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (அரு)

நாவினைந் தெழுத்து மந்திர மலாத நவிற்றுவோர் தமையுநீ யிருப்பப், பாவினங் கொடுபுன் மனிதரைப் புகழும் பாமரர் தமையுமென் றொழிவேன், கோவினம் புரப்பக் குன்றமன் றெடுத்த குன்றமம் பாடகக் குன்றந், தாவினஞ் சிலையென் றெடுத்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (அசு)

திங்களுங் கதிரு மிலங்கிய மானுந் திகழ்பெரும் பூதமோ ரைந்துங், கங்குலும் பகலுங் கடந்தநின் வடிவங் கண்டுகண் களிக்குநா ளுளதோ, பொங்குகுங் குலியக் கலயவா ரழலிற் புகையெனச் சரோருக வல்லி, தங்குவண் டெழும்பூம் பொய்கைசூழ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (அஎ)

பொறியெனப் புலன்க ளெனக்கர ணங்கள் பூதங்க ளெனவிலா தடங்க, வறிவெனத் தமியேற் கொருமொழி யுதவி யருவினைக் குறும்பற வெறியாய், செறிமுலைக் கரியுஞ் சிற்றிடை யரியுஞ் சேரமா துமைதிளங் கட்டூர், தறியெனக் கவின்பெற் றிலங்குறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.()

பொன்னிடத் தடைந்த மணியென வடைந்து புண்ணியர்க் கருளுநின் பதங்க, ளென்னிடத் திரும்பி னடைந்தசெம் மணிபோ லெய்திய தம்மவோ வியப்பே, மன்னிடக் கடலு ளடங்கும்வெற் பன்றி மலைதரு மருட்பெருங் கடலைத், தன்னிடத் தடக்கு மலையெனுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௯௯)

நீங்கிய நேயத் தவர்க்கறி வரிய நெடியவ னெஞ்சகன் றிடாத,தேங்கிய சோதி மன்றுளா டுவவென் சிந்தையு ளடப்பநின் பதங்க, ளோங்கிய மூங்கிற் றலைமிசை மலர்வீழ்ந் தழுமளி புரியிருள் மருவித், தாங்கிய வால வட்டநேர் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௧0)

எழுபசும் புல்லும் புனலுமெவ் விடத்து மிருந்திட நினைத் தவவ் விடத்தே, விழைவொடு வந்து தோன்றுநீ யிருப்ப வீணின்மா னுடர்பிறந் துழல்வார், மொழிதரு கருணை மலையெனும் பெயரன் மொழியொரீஇ வேற்றுமைத் தொகையைத், தழுவுற நின்று வளர்ந்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௧௧)

வேணவா வகன்று நின்றிரு வடியின் மெய்ம்மையன் படைந்துபொய்ப் பிறவி, நாணுவா ரினங்கண் டுறும்படி தூய ஞானநாட் டம்பெற வருளாய்,சேணுலா மதியந் தவழ்பெருங் குடுமிச் சிலம்புகள் சிறுதுரும் பாகத்,தாணுவா யெழுந்து வளர்ந்திடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (௧உ)

நின்னையே நோக்கி விடாதகட் புலனு நின்னையே நினைக்கு நெஞ்சகமு, நின்னையே துதிக்கு நாவுமென் றருளி நின்றிரு வடியின்வைத் தருள்வாய், தன்னையே நினைக்குச் சகமெ

லாங் காட்டுந் தரணியோ டிகலிமே வினர்க்குத், தன்னையே காட்டு மலையெனுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. ()

மின்வணங் கவருஞ் செஞ்சடா டவியும் விளங்கொளி மார்பும்வா னுலக, மன்வணங் குறுநின் பதாம்புய மலரு மனங்குடி யிருக்குநா ளுளதோ, பொன்வணம் புரியுங் காகமொன் றினைப்பொற் பொருப்பென வடைபொரு ளனைத்துந், தன்வண்ணம் புரியும் பொருப்பெனுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கச)

குருமணி மகுடம் புனைந்துல காளுங் கொற்றவ ராதலி னென்கட், கருமணி யெனுநின் றொண்டர்குற் றேவல் கருதியாட் பட்டிட லினிதே, பெருமணி விசும்பி னுச்சியி னெழுந்த பிள்ளையங் கதிரென வரவந், தருமணி யொளிவெண் மதியுறுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கரு)

சிம்புளாய் மடங்க லெறும்வலி கவர்ந்த திறலுமுப் புரஞ்சுடு விறலு, மம்புயா தனத்தன் முடிகளைந் திட்ட வடலுமேத் தினர்க்கிட ருளதோ, வும்பர்மா மதியி லங்கையி லிருந்த வுழைநுதித் திருப்பவா ரழல்வான், றம்பமா யெழுந்து நின்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கசா)

அஞ்சலென் றவலக் கொடியனேன் றனைநின் னடியரிற் கூட்டுக வுலகி, னஞ்சமுண் டிருண்ட கண்டமென் றுனது நற்கள மிகழ்பவ ருளரோ, வஞ்சமைங் கரன்கொண் டிளவலோ டிகலி வலங்கொள்வா னின்றும்வந் துறினுந், தஞ்சமென் றிடாது நின்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே.()

அணிந்திடு கலனுஞ் சாந்துமொண் டுகிலு மரிவையர் போகமும் பெறுவான், றுணிந்திடு மனமென் றனைப்பொரு ளா

கத் துணியுமோ வறிந்திலேன் றமியேன், பணிந்திடு மயன் மால் பெருமைக ளனைத்தும் பறவைகொண் டெழுதலாய் முடிந்து, தணிந்கிட நிமிர்ந்து நின்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கஅ)

பூவுறு தடமு மதியுறு விசும்பும் பூணுறு முறுப்புநின் றுலகாள், கோவுறு நகரு மென்னவென் மனநின் குரைகழன் மருவுநா ளுளதோ, வோவுறு மனைசெய் பவர்கொள மரந்தாங் கோங்கல்க ளணைவன் னினர்க்குத், தாவுறு முயர்வீ டளித்தருள் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (கக)

சீரணி புகழுங் கல்வியுஞ் சிறந்த செல்வமு மில்லில்வாழ் பவர்க்குப், பேரணி கலமென் புதல்வருங் கதியும் பெறத்துறிப் பவர்க்கருள் பவனீ, நேரணி கதியை மறந்தவர் கண்டு நினைந்துற மிக்கபே ரருளாற், றூரணி முழுதுந் தோன்றிடுஞ் சோண சைலனே கைலைநா யகனே. (க00)

சிறப்புப்பாயிரம்.

ஏணுருஞ் சோண சயிலனுக் கென்ஞான்றும்
பூணுர மாலை புனைந்தணிந்தான்—மாணுப்
பவப்புணரி நீந்தியிடப் பாரதிநூல் செய்த
சிவப்பிரகா சையன்முன் றோர்ந்து.

சோணசைலமாலை

முற்றிற்று.



கணபதி துணை.

சைவசமயாசாரியர்களாகிய

நால்வர் நான்மணிமாலை.

காப்பு.

எப்போ தகத்து நினைவார்க் கிடரில்லை
கைப்போ தகத்தின் கழல்.

வெண்பா.

பூவான் மலிமணிநீர்ப் பொய்கைக் கரையினியற்
பாவான் மொழிஞானப் பாலுண்டு—நாவான்
மறித்தெஞ் செவியமுதாய் வார்த்தபிரான் றண்டை
வெறித்தண் கமலமே வீடு. (க)

கலித்துறை.

வீட்டிற்கு வாயி லெனுந்தொடை சாத்துசொல் வேந்தபொது
வாட்டிற்கு வல்ல னொருவர்க்கு ஞான வமுதுதவி
நாட்டிற் கிலாத குடர்நோய் நினக்குமுன் னல்கினுமென்
பாட்டிற்கு நீயு மவனுமொப் பீரொப் படியினுமே. (உ)

விருத்தம்.

படியிலா நின்பாட்டி லாரூர னனிவிருப்பன் பரம னென்ப, தடியனே னறிந்தனன்வான் றெழுநீச னினைத்தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித், தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பா னினக்காகத் தூது சென்று, மிடியிலா மனைகடொறு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்கு மாறே. (ங)

அகவல்.

விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கட்
காரண னுரையெனு மாரண மொழியோ

வாதிசீர் பரவும் வாதவூ ரண்ணன்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குவீ ராயின்
வேத மோதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்க
டொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
யன்ப ராகுந ரன்றி (௪)
மன்பதை யுலகின் மற்றைய ரிலரே.

வெண்பா.

இலைபடர்ந்த பொய்கை யிடத்தழுதல் கண்டு
முலைசுரந்த வன்னையோ முன்னின்—னிலைவிளம்பக்
கொங்கை சுரந்தவருட் கோமகளோ சம்பந்தா
விங்குயர்ந்தா ளார்சொல் லெனக்கு. (ரு)

கலித்துறை.

எனக்கன்பு நின்பொருட் டெய்தாத தென்கொல்வெள் ளேறுடையான், றனக்கன்பு செய்திருத் தாண்டக வேந்தவி த தாரணியி, னினக்கன்பு செய்கின்ற வப்பூதி யைச்சிவ லோ சமுறு, மினர்க்கன்பு செய்நம்பி யாரூர னேத்து மியல்பறிந் தே. (௬)

விருத்தம்.

அறிந்து செல்வ முடையானை மளகைப் பதியாற் றேழமை கொண், டுறழ்ந்த கல்வி யுடையானு மொருவன் வேண்டு மெனவிருந்து, துறந்த முனிவர் தொழும்பரவை துணைவா

நினைத்தோ ழமைகொண்டான், சிறந்த வறிவு வடிவமாய்த்
திகழு நுதற்கட் பெருமானே. (எ)

அகவல்.

பெருந்துறை புகுந்து பேரின்ப வெள்ள
மூழ்கிய புனிதன் மொழிந்தவா சகமே
வாசக மதற்கு வாச்சியந்
தூசக லல்குல்வேய்த் தோளிடத் தவனே. (அ)

வெண்பா.

இடுகாட்டெண் மாத ரெலும்பிற் புரண்மால்
சுடுகாட்டி லாடுவார் சுட்டி—ஞெடுகாட்டுஞ்
சம்பந்தா வென்புநின்பாற் றந்தாக்கிக் கொண்டிலனென்
ஞம்பந்தா மென்னுமுலைக் கொம்பு. (௯)

கலித்துறை.

கொள்ளைக் கதிர்முத்தின் பந்தருஞ் சின்னமுங் கொள்ளு
பிள்ளைக் கதுதகு நாவர சாய பெருந்தகையோய் [மொரு
கள்ளைக் குவளை யுமிழ்வீ ழியிற்படிக் காசொன்றுநீ
வள்ளைக் குழையுமை பங்காளர் கையிலென் வாங்கினையே.

விருத்தம்.

வாங்குசிலை புரையுமுட லெனுங்குளத்தின் மூல
மலமெனுமோர் வெங்கரவின் பகுவாயி னின்றுந்
தீங்கிலுயி ரெனும்பனவக் குலமகனை யாதி
திரோதாயி யென்னுமொரு வெந்திறற்கூற் றுவனு
லோங்குறுநா தாந்தமெனப் பெயரியவக் கரையி
லுமிழ்வித்துச் சிவமெனுமோர் தந்தையொடுங் கூட்டாய்
கோங்கமுகை கவற்றுமிள முலைப்பரவை மகிழக்
குண்டையூர் நென்மலைமுற் கொண்டவருட் கடலே. (கக)

அகவல்.

கடனிற வண்ணன் கண்ணொன் றிடந்து
மறைச்சிலம் பரற்று மலரடிக் கணியப்
பரிதி கொடுத்த சுருதிநா யகற்கு
முடிவிளக் கெரித்துங் கடிமலர்க் கோதைச்
சுரிகுழற் கருங்கட் டுணைவியை யளித்து
மருமக ணறும்பூங் கருமயி ருதவியு
றென்முலை வாரி யின்னமு தருத்தியுங்
கோவண நேர்தனை நிறுத்துக் கொடுத்து
மகப்படு மணிமீ னாற்கென விடுத்தும்
பூட்டி யரிவா ளூட்டி யரிந்துந்
தலையுடை யொலிக்குஞ் சிலையிடை மோதியு
மொய்ம்மலர்க் கோதை கைம்மலர் துணித்துந்
தந்தையைத் தடிந்து மைந்தனைக் கொன்றுங்
குற்றஞ் செய்த சுற்றங் களைந்தும்
பூக்கொளு மாதர் மூக்கினை யரிந்து
மிளமுலை மாதர் வளமை துறந்தும்
பண்டைநா ளொருசிலர் தொண்ட ராயினர்
செங்கண்மா றடக்கையிற் சங்க நாண
முட்டாட் டாமரை முறுக்கவிழ் மலர்மேல்
வலம்புரி கிடக்கும் வாதவூ ரன்ப
பாடும் பணிநீ கூடும் பொருட்டு
மதுரைமா நகரிற் குதிரை மாறியும்
விண்புகழ் முடிமிசை மண்பொறை சுமந்து
நீற்றெழின் மேனியின் மாற்றடி பட்டு

நின்னைத் தொண்ட னென்னக் கொண்டனை
னிருக்கு மடுக்க லரக்க னெடுப்ப
முலைபொர வரைபொரு மொய்ம்பின்
மலைமக டழுவ மனமகிழ் வோனே. (கஉ)

வெண்பா.

மகிழ்ச்சி மிகவுண்டு போலுமெதிர் வந்து
புகழ்ச்சியொடு நீயாடும் போது—நெகிழ்ச்சிமலர்ச்
சந்தையினும் வண்டிரையுந் தண்புகலிச் சம்பந்தா
தந்தையினும் பால்கொடுத்த தாய்க்கு. (கந)

கலித்துறை.

தாயிலி யாகுஞ் சிவபெரு மான்றனைத் தானெனுமோர்
கோயிலி னூறி வாகிய நாமமுன் கொண்டிருந்த
வாயிலி னுணவ மாகுங் கபாடமு மன்றிறந்து
நோயிலி யாகிய சொல்லிறை காட்டுவ னேக்குதற்கே. (கச)

விருத்தம்.

நோக்குறு நுதலோ னின்னிடை விருப்பா னூற்பக வன்ன நுண் மருங்குல், வார்க்குவி முலைமென் மகளிர்தம் புலவி மாற்றுவான் சென்றன னென்முற், கோக்கலிக் காமன் வயிற்றிடைக் குத்திக் கொண்டதே தக்குநீ புகலாய், காக்கரு முதலை விழுங்கிய மதலை கான்றிடத் தோன்றுநா வலனே. (கரு)

அகவல்.

வலமழு வுயரிய நலமலி கங்கை
நதிதலை சேர்ந்த நற்கரு ணைக்கடன்
முகந்துல குவப்ப வுசந்தமா ணிக்க
வாசக னெனுமொரு மாமழை பொழிந்த

திருவா சகமெனும் பெருநீ ரொழுகி
யோதுவார் மனமெனு மொண்குளம் புகுந்து
நாவெனு மதகி னடந்து கேட்போர்
செவியெனு மடையிற் செவ்விதிற் செல்லா
வுளமெனு நிலம்புக வூன்றிய வன்பாம்
வித்திற் சிவமெனு மென்முளை தோன்றி
வளர்ந்து கருணை மலர்ந்து
விளங்குறு முத்தி மெய்ப்பயன் றருமே. (க௬)

வெண்பா.

பயனுகு நல்லாண் பனைக்குவிடத் திற்கு
மயிலாகு நோய்க்கு மருந்தா—முயிராகுஞ்
சிந்துமெலும் பிற்குச் சிரபுரத்து நாவலன்சம்
பந்த னியம்புதிருப் பாட்டு. (க௭)

கலித்துறை.

பாட்டான் மறைபுக ழும்பிறை சூடியைப் பாடிமகி
ழூட்டா மகிழ்சொல் லிறைவனைப் பாடி யுவப்புறக்க
வேட்டான் மலிபெருங் கல்லவன் போல மிதப்பனெனப்
பூட்டா மறிதிரை வார்கடற் கேவிழப் போதுவனே. (க௮)

விருத்தம்.

போத முண்ட பிள்ளை யென்பு பொருகண் மாது செய்த
தோ, காதல் கொண்டு சொல்லின் மன்னர் கன்மி தப்ப வுய்
த்ததோ, வாய்தி றந்து முதலை கக்க மகனை நீயு மழைத்ததோ,
யாது நம்பி யரிது நன்றெ னக்கி யம்ப வேண்டுமே. (க௯)

அகவல்.

வேண்டுகின் னடியார் மெய்யன் பெனக்கு
மருள்செய் சிவனே யலந்தே னந்தோ

முறையோ முறையோ விறையோ னேயென்
றழுது செம்பொ னம்பலக் கூத்த
னருளாற் பெற்ற வன்பினி லொருசிறி
தடிய னேற்கு மருளல் வேண்டு
நீயே கோட னின்னருட் பெருக்கிற்
கேற்ற தன்றிஎ வேறுகந் தேறியைப்
பரிமா மிசைவரப் பண்ணிய வித்தக
திருந்திய வேத சிரப்பொருண் முழுதும்
பெருந்துறை யிடத்துப் பெருஞ்சீர்க்
குருந்துறு நீழலிற் கொள்ளைகொள் வோயே. (உ0)

வெண்பா.

கொள்ளைகொள்ள வீடுதவிக் கூற்றைப் பிடர்பிடித்துத்
தள்ளுந் திருஞான சம்பந்தா—வெள்ளமிடு
மேடேறப் பால்குறைந்த தென்றழுவ ரோகழுவின்
காடேறப் புக்கவரு கர். (உக)

கலித்துறை.

அருகக் கடல்கடந் தேறிய தோசிலை யம்பியெனப்
பெருகக் கடல்கடந் தேறிய தோசொல் பெருமிடறு
கருகக் கடல்விட முண்டோ னடியிற் கசிந்துமன
முருகக் கடலன்பு பெற்றசொல் வேந்த வுனக்கரிதே. (உஉ)

விருத்தம்.

உணற்க ரும்புகழ் மேவிய சுந்தர னும்பன் மீதிவரா
நினைப்ப ருங்கயி லாயம டைந்தமை யின்று காண்குறவே
யெனக்கு வந்துறு மோமக வென்றழு கின்ற நாளலைபா
றனித்த ருந்துபு மாலை யுமிழ்ந்திடு தம்பி ரானலனே. (உ௩)

அகவல்.

நலமலி வாதவூர் நல்லிசைப் புலவ
மனநின் றுருக்கு மதுர வாசக
கலங்குறு புலனெறி விலங்குறு வீர
திங்கள் வார்சடைத் தெய்வ நாயக
ஞொருகலை யேனு முணரா னஃதான்று
கைகளோ முறிபடுங் கைகள் காணிற்
கண்களோ வொன்று சாலையிற் கானு
மாலையி லொன்று வயங்கித் தோன்றும்
பழிப்பி ஞென்று விழிப்பி னரியு
மாயினுந் தன்னை நீபுகழ்ந் துரைத்த
பழுதில் செய்யு ளெழுதின னதனாற்
புகழ்ச்சி விருப்பன் போலு
மிகழ்ச்சி யறியா வெண்பணி வானே. (உச)

வெண்பா.

வானும் புகழ்புகலி மன்னன் ஞுடர்பொன்று
தேனுந் திதழியோன் சிரோடு—தானுங்
கரியாய் மொழியுங் கரியாய் விடாம
லெரியா ரழல்வீழ்ந் தெழுந்து. (உரு)

கலித்துறை.

துடைவாழை மேன்மட வாரல்குற் பாம்பு தொடமயங்கி
நடைவாய் பிணமெனப் பட்டார் பெறுகிலர் நச்சுகுலை
யுடைவாழை மேலூர கந்தீண்ட மாய்ந்த வொருவனுயி
ரடைவா னருள்புரி யுந்திரு நாவுக் கரசினையே. (உசா)

விருத்தம்.

அரசன் பரிமேல் வரநெடுநல் யானை யெருத்தத் தமர்ந்து போய், வரதன் கைலை மலையடைந்த மணியே மணிநீ ரிடுப சும்பொன், றிரைசங் கெறியுங் குளத்துவரச் செங்கற் செம் பொ னுப்பாடும், பரிசின் றெனக்குன் செம்பவளத் திருவா ய் மலர்ந்து பகர்வாயே. (உஎ)

அகவல்.

பகிர்மதி தவழும் பவளவார் சடையோன்
பேரருள் பெற்றும் பெருரி னழுங்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பை நீயே
பேயேன் பெறுது பெற்றுர் போலக்
களிகூர்ந் துள்ளக் கவலைதீர்ந் தேனே
யன்ன மாடு மகன்றுறைப் பொய்கை
வாதவூ ரன்ப வாத லாலே
தெய்வப் புலமைத் திருவள் ளுவனுர்
நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மிலரெனுஞ்
செஞ்சொற் பொருளின் றேற்றறிந் தேனே. (உஅ)

வெண்பா.

தேனே றலர்சூடிச் சில்பலிக்கென் றூர்திரியு
மானேறி யாண்டுப்பெற் றுன்கொனீ—தானேறும்
வெள்ளைமணி யென்று வினுவுவோம் வாங்கியவப்
பிள்ளையையாங் காணப் பெறின். (உகூ)

கலித்துறை.

பெற்றா னினைப்பெற் றவர்போற் பெறலும் பிறப்பதுண்டே
னற்றா ரணியி னினைப்போற் பிறப்பது நல்லகண்டாய்
செற்றார் புரமெரி செய்தவில் வீரன் திருப்பெயரோ
பற்றா மறிவெண் டிரைக்கட னீந்திய பாவலனே. (௩௦)

விருத்தம்.

பாவாய்ப் பொழிந்த வானமுதப் பவளத் திருவாய் நம்பி
நீ, சேவாய்ப் பொருநுந் தருமமுடைத் தேவன் மலைக்குப்
போம்பொழுது, காவாய்ப் பயந்த நடக்கைமலர்க் கழதிற்
றறிவார் கடாவிவரு, மாவாய்ப் பிறக்கக் கிடையாதே மாவா
ய்ப் பிறக்குந் திருமாற்கே. (௩௧)

அகவல்.

திருவார் பெருந்துறைச் செழுமலர்க் குருந்தி
னிழல்வா யுண்ட நிகரிலா னந்தத்
தேன்றேக் கெறியுஞ் செய்யமா ணிக்க
வாசகன் புகன்ற மதுர வாசகம்
யாவரு மோது மியற்கைத் தாதலிற்
பொற்கல நிகர்க்கும் பூசுரர் நான்மறை
மட்கல நிகர்க்கு மதுர வாசக
மோதின் முத்தி யுறுபயன்
வேத மோதின் மெய்ப்பய னறமே. (௩௨)

வெண்பா.

அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தாரோ டூர்ந்தா னிடையை—மறுத்தார்சம்
பந்தன் சிவிகை பரித்தார் திரிகுவர்மற்
றுந்துஞ் சிவிகையினை யூர்ந்து. (௩௩

கலித்துறை.

ஊர்ந்து வருமிள வேறுடை யான்ற னுளத்தருளாற்
சார்ந்து சமண்வீட் டுறுமுனக் கேவருஞ் சைவநலங்
கூர்ந்து மிளிர்தரு நாவர சேநல் குரவுமுனஞ்
சேர்ந்து மருவினர்க் கேசிறந் தோங்குறுஞ் செல்வமுமே. ()

விருத்தம்.

செல்வநல் லொற்றி யூரன் செய்யசங் கிலியா லார்த்து
மல்லலம் பரவை தன்கண் மாழ்குற வமிழ்த்த மேனு
மல்லுநன் பகலு நீங்கா தவன்மகி ழடியி லெய்தி
நல்லவின் படைந்தி ருப்ப னம்பியா ரூரன் றானே. (௩௫)

அகவல்.

தானே முத்தி தருகுவன் சிவனவ
னடியன் வாத வூரனைக்
கடிவின் மனத்தாற் சட்டவல் லார்க்கே. (௩௬)

வெண்பா.

வல்லார் பிறப்பறுப்பர் வண்மை நலங்கல்வி
நல்லா தரவின்ப ஞானங்க—ளெல்லாந்
திருஞான சம்பந்தன் சேவடியே யென்னு
மொருஞான சம்பந்த முற்று. (௩௭)

கலித்துறை.

உற்றா னலன்றவந் தீயினின் றானல னூண்புனலா
வற்றா னலனுகர் வுந்திரு நாவுக் கரசெனுமோர்
சொற்றா னெழுதியுங் கூறியு மேயென்றுந் துன்பில்பதம்
பெற்றா னொருநம்பி யப்பூதி யென்னும் பெருந்தகையே. ()

விருத்தம்.

பெருமிழலைக் குறும்பனொடும் பரமயோகி பெரியவர்தான் றிருவடித்தா மரையைப் போற்றி, விரைமலர்தூய் வந்தனை செய் கின்றூ னென்றால் விளங்கிழையா ரிருவரொடு முயங் க லாமோ, வுரைமதிநின் றனைவெறுப்ப தென்கொ லின்னை யுடையானுக் கடுத்தசெய லுனக்கு மாயிற், சுரர்முனிவர் பர வலுறும் பெருஞ்சீர்த் தொண்டத் தொகைசெய்தோ யறமு தனுல் வகைசெய் தோயே. (௩௯)

அகவல்.

செய்ய வார்சடைத் தெய்வ சிகாமணி
யாதம் போற்றும் வாதவூ ரன்ப
பாவெனப் படுவதுன் பாட்டுப்
பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே. (௪0)

---:o:---

தேவாரம் திருவாசகம் என்கிற தமிழ்வேதஞ் செய்தருளி ய சைவசித்தாந்த சமயாசாரியராகிய நால்வர்களிலே திரு ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுருக்கு வெண்பாவும், திருநாவு க்கரசுநாயனுருக்குக் கட்டளைக் கலித்துறையும், சுந்தரமூர்த் திநாயனுருக்கு விருத்தமும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு அகவலுமாக அருளிச்செய்த நால்வர் நான்மணிமாலை முற் றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவசண்முகன்றுணை.

திருச்செந்தினிரோட்டகயமகவந்தாதி.

மூலமும் உரையும்.



காப்பு.

கொற்றவருணனைநின்றன்றுழக்கியகொக்குருவைச்
செற்றவருணனையன்னசெவ்வேற்படைச்செந்திலர்க்கு
முற்றவருணனையந்தாதியென்றுமுதிர்மதப்பேர்
பெற்றவருணனையானனத்தாதியைப்பேசுவனே.

(இதனதுபதப்பொருள்.) அன்று கொற்ற வருணனை நின்று உழக்கிய கொக்குருவைச் செற்ற- (யுத்தஞ்செய்த) அக்காலத்துவெற்றியையுடைய சமுத்திராசனை(க்கடலிடத்தே)நின்று கலக்கிய மாமரவடிவாகிய சூரபத்மனைக் கொன்ற,—அருணனை அன்ன செவ்வேற்படைச் செந்திலர்க்கு - சூரியனைப் போன்ற சிவந்தவேலாயுதத்தையுடைய திருச்செந்தூரில் வாழும் முருகக்கடவுளுக்கு;—வருணனை அந்தாதி முற்ற- (நான் பாடத்தொடங்கும்) வர்ணனையுடைய இந்நிரோட்டக யமக வந்தாதியானது (இடையூறின்றி) முடியும்பொருட்டு,—என்றும் முதிர் மதப்பேர் பெற்ற அருள் நனை - எக்காலத்தும் முதிர்ந்த மதநீரென்று (உலகத்தார் சொல்லும்) பெயரைப் படைத்த அருள்வெள்ளமானது தோன்றி நனைக்கப்பெற்ற,— ஆனனத்து ஆதியைப் பேசுவன் - யானைமுகத்தையுடைய கணபதியை (யான்) துதிப்பேன். என்றவாறு. ஏ - ஈற்றசை. அந்தாதியானது முடியும்பொருட்டுக் கணபதியைத்துதி

ட்பேனெனக்கூட்டுக. நிரோட்டகயமகவந்தாதி - நிரோட்டகமும் யமகமுமாகப் பாடப்படும் அந்தாதி. நிரோட்டகமாவது இதழ்முயற்சியாற் பிறக்கும் மெய்யும் உயிரும் உயிர்மெய்யும் வராமற் பாடப்படுவது. யமகமாவது அடி முதலெழுத்தொடு இரண்டெழுத்துமுதற் பத்தெழுத்தீறாக ஓரடிபோல நான்கடியும்பாடப்படுவது. இப்பிரபந்தத்தின் முதலிலே தனித்து நிற்கும் இக்காப்புச்செய்யுள் நிரோட்டகமுமன்று, யமகமுமன்று, திருக்கெனக் கண்டுகொள்க. திருக்காவது அடிமுதலெழுத் தொழித்து இரண்டெழுத்துமுதற் பன்னிரண்டெழுத்தீறாக ஓரடிபோல நான்கடியும் பாடப்படுவது.

யானைக்கண்டங்கரிசென்றேத்தெழிற்செந்திலின்றடைந்
யானைக்கண்டங்கரியற்கங்கயிலையையேத்ததகை [தே
யானைக்கண்டங்கரிசேரெண்டிக்காக்கினற்கிசைவிசை
யானைக்கண்டங்கரிதாகியசீர்க்கதியெய்தினனே.

(இ-ள்.) யானைக்கண் தங்கு அரி சென்று ஏத்து எழிற் செந்தில் இன்று அடைந்து - வெள்ளையானையின்மேல் இருக்கின்ற இந்திரன் போய்த் துதிக்கும் அழகினையுடைய திருச்செந்தூரை இன்றைக்குச் சேர்ந்து,—யான்-நான்,—ஐக்கண்டம் கரியற்கு-அழகையுடைய கழுத்துக்கரிதாகப்பெற்றவரும்,—அம் கயிலையை ஏத்த தகை ஆன் ஐக்கு-அழகிய கைலாசகிரியைப் போன்றபெருமையையுடைய இடபத்தை வாகனமாகக்கொண்ட கடவுளும்,—அண்டம் கரி சேர் எண்டிக்கு ஆக்கினற்கு-அண்டங்களையும் அட்டகஜங்கள் பொருந்திய அட்டதிக்குகளையும் சிருட்டித்தவருமாகியபரமசிவனுக்கு,—ஈ நல் இசை

யானைக் கண்டு -(பிரணவப்பொருளை)உபதேசித்தருளிய நன்மையாகிய கீர்த்தியையுடைய சுப்பிரமணிய சுவாமியைத்தரிசித்து,—அங்கு அரிதாகிய சீர்க்கதி எய்தினன் - அவ்விடத்தே (யாவர்க்குங் கிடைத்தற்கு)அரிதாகிய சிறப்பையுடைய மோக்ஷத்தை யடைந்தேன்.எ-று. நான் சுப்பிரமணிய சுவாமியைத்தரிசித்து மோக்ஷத்தை யடைந்தேனெனக் கூட்டுக. (௧)

தினகரனந்தநனியிலங்காநின்றசெய்யநற்செந்
தினகரனந்தநிதியாயினனடற்சீரயிலேந்
தினகரனந்தகனைச்செற்றதாளர்திகழ்கனகா
தினகரனந்தநடனர்தனயனென்சிந்தையனே.

(இ-ள்.) தினகரன் நந்த நனி இலங்காநின்ற செய்ய நற்செந்தில் நகரன்-சூரியன் ஒளிகுன்றும்படி மிகப் பிரகாசிக்கின்ற செவ்வையாகிய நல்லதிருச்செந்திலென்னும் நகரத்தையுடையவரும்,—நந்தம் நிதியாயினன்-நம்முடைய செல்வமாயினவரும்,—அடற் சீர் அயில் ஏந்தின கரன்-வலிமையையுடைய சிறப்பாகிய வேலாயுதத்தைத் தரித்த கையை யுடையவரும்,—அந்தகனைச் செற்ற தாளர் திகழ் கன காதில் நகர் அனந்தன் நடனர் தனயன்-இயமனை வதைத்த பாதங்களையுடையவராகியும் விளங்குகின்ற பாரத்தையுடைய செவிகளிலே அசைகின்ற அனந்தனாகிய குண்டலத்தையுடைய நடேசராகியுமிருக்கின்ற பரமசிவனுடைய குமாரருமாகிய முருகக்கடவுளானவர்,—என் சிந்தையன் - என்மனத்தின்கண் இருக்கின்றனர். எ - று. (௨)

சிந்தனையாகத்திசையந்தணர்க்கிறைசேரகங்க
சிந்தனையாகத்தாயளித்தாடரைசென்றிரந்த

சிந்தனையாகத்திடையியைந்தான்றந்தசேயளியாற்
சிந்தனையாகத்தநற்செந்திலாய்நினைச்சேர்ந்தனனே.

(இ-ள்.) சிந்தனை யாகத்து இசை அந்தணர்க்கு இறை-தங்கள் மனமானது வேள்வியின்கண்ணே பொருந்தப்பெற்ற பிராமணர்கட்குத்தலைவரே,—சேர் அகம் கசிந்து அனையாகத் தரை அளித்தாள் - பொருந்திய மனங்கசிந்து மாதாவாக இப்பூமியைப்பெற்ற உமாதேவியையும்,—சென்று தரை இரந்த சிந்தனை-(மாவலிச்சக்கிரவர்த்தியிடத்திலே)போய்ப்பூமியையாசித்த வாமனரூபத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியையும்,—ஆகத்திடை இயைந்தான் தந்த சேய்-தமதுதிருமேனியிலே (இடப்பாதியும் வலப்பாதியுமாகக்) கொண்ட பரமசிவன் பெற்ற குமாரரே,—அளியால் சிந்து அனையா - கிருபையினாலே சமுத்திரத்தைப் போன்றவரே,—கத்த-கருத்தாவே,—நற்செந்திலாய்-நன்மையாகிய திருச்செந்தூரையுடையவரே,—நினைச் சேர்ந்தனன்-உம்மை (யான் வந்து) அடைந்தேன். எ-று. என்னைக் காத்தருளுமென்பது எஞ்சிநின்றது. அன்னை நின்னை என்பன அனை நினை என இடைக்குறைந்து நின்றன. (௫)

தனத்தலங்காரநிறைநாரியரந்தரத்தசைகே
தனத்தலங்காரநிகழரங்காடச்செய்தன்னினயத்
தனத்தலங்காரதராயியங்கத்தக்கதண்செந்திற்கந்
தனத்தலங்காரனையானயனேத்திடத்தங்கினனே.

(இ-ள்.) தனத்து அலங்கு ஆரம் நிறை நாரியர்-முலைகளினிடத்து ஒளிர்கின்றமுத்துமாலைகள்நிறையப்பெற்றபெண்கள்,—அந்தரத்து அசை கேதனத்து அலங்காரம் நிகழ் அரங்கு ஆட-ஆகாயத்திலே அசைகின்ற கொடிகளையுடைய அழகுவிளங்கு

கின்ற சுனையின்கண்ணேநடிக்கவும்,—செய்தன்னின் நயத்த நத்து அலம் கார் அதராய் இயங்கத்தக்க தண் செந்தில் கந்தன்-வயல்களிலே சுகத்தையுடையனவாகிய சங்குகள் கலப்பைச்சாலிலேநிற்கின்ற சலமானது வழியாக அதிலூர்ந்து செல்லவுந்தக்க குளிர்ச்சியையுடைய திருச்செந்தூரில்வாழும் கந்தசுவாமியானவர்,—அத்தலம் காரணையான் அயன் ஏத்திடத் தங்கினன் - அந்தஸ்தலத்தினிடத்தே மேகம்போலும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் பிரமதேவருந் துதிக்க இருந்தருளினார். எ-று. அலம் ஆகுபெயர். (௪)

தங்கந்தனங்களடையத்தனியெனைத்தள்ளியங்கே
தங்கந்தனங்கடரச்சென்றனரறிந்தாரிலைகா
தங்கந்தனங்களலர்காக்கணாரெழிற்றண்செந்திலார்
தங்கந்தனங்கநிகர்செக்கர்செய்சஞ்சலத்தினையே.

(இ-ள்.) தனங்கள் தங்கம் அடையத் தனி எனைத்தள்ளி-என் முலைகள் பொன்போலும் தேமலைப்பொருந்தத் தனியாக என்னை இவ்விடத்திலே விட்டுப் பிரிந்து,—அங்கே தங்கு அம் தனங்கள் தரச்சென்றனர்- (தாம்போன) அவ்விடத்தில் இருக்கின்ற அழகிய திரவியங்களைக் கொண்டுவரும்பொருட்டுப் போன என்னுடைய நாயகர்,—காதம் கந்தம் கள் அலர் காக் கண் ஆர் எழில் தண் நம் செந்திலார்தம் கந்தன்-ஓர் காததூரம் மணம் வீசுகின்ற தேன்பொருந்திய பூக்கள் நந்தனவனங்களிலே நிறைந்திருக்கப்பெற்ற அழகையும் குளிர்ச்சியையுமுடைய நமது திருச்செந்தூரில் வசிக்கின்றவர்களுடைய கந்தசுவாமியினது,—அங்கம் நிகர் செக்கர் செய் சஞ்சலத்தினை அறிந்தாரிலை - திருமேனியைப்போலும் இச்செவ்வானம்

எனக்குச்செய்கின்ற துக்கத்தை உணர்ந்தாரில்லை. எ-று. [தலைவன் பிரிந்துழித் தலைவி மாலைப்பொழுதுகண்டிரங்கல்.] (ரு)

சலந்தரநாகந்தரித்தார்தந்தாதன்றனதிடைச்சஞ்
சலந்தரநாகந்தரைநடந்தாலெனச்சார்ந்ததண்டனை
சலந்தரனாகந்தளரச்செற்றார்தனயன்றலநச்
சலந்தரநாகந்தனக்கிறைசேர்செந்திற்சார்ந்திடற்கே.

(இ-ள்.) சலம் தரம் நாகம் தரித்தார்-கங்கையையுந் தலைமாலையையும் சர்ப்பத்தையும் தரித்தவரும்,—தம் தாதன்றனதிடைச் சஞ்சலம் தர-தம்முடையஅடியாராகிய மார்க்கண்டேயரிடத்திலே துக்கத்தைக் கொடுக்கும்பொருட்டு,—நாகம்தரை நடந்தாலெனச் சார்ந்த தண்டன்- யானையானது பூமியிலேநடந்தாற்போலச்சேர்ந்தஇயமனையும்,—சலந்தரன் ஆகம் தளரச் செற்றார் தனயன்-சலந்தரனையும் உடலஞ்சோரும்படிகொன்றவருமாகிய பரமசிவனுடைய குமாரராயும்,—தரம் நாகந்தனக்கு இறை சேர் செந்தில் தலம் சார்ந்திடற்கு நச்சலம் - மேன்மையையுடைய மலைகளுக்குத் தலைவராகியமிருக்கின்ற முருகக்கடவுள் வீற்றிருக்குந் திருச்செந்தூராகிய தலத்தையடைதற்கு யாம் விரும்பிநோமில்லை. எ-று. (சு)

சாரங்கஞ்சங்கரிசட்கிச்சித்தேய்ந்தகைச்சங்கரனார்
சாரங்கஞ்சங்கரிதாஞ்சக்கரங்கையிற்றுங்கினன்சேய்
சாரங்கஞ்சங்கரியாகண்ணினர்க்கந்தத்தந்திரத்தா
சாரங்கஞ்சங்கரிதேயெனச்செய்கின்சரண்டைந்ததே.

(இ-ள்.) சாரங்கம் சங்கரி சட்கு இச்சித்து ஏய்ந்தகைச்சங்கரனார்-மானையதுஉமாதேவியினது கண்ணினழகுக்கு விரும்

பி வந்திருந்தாற்போலப் பொருந்திய கையையுடைய சங்கரரும்,—சாரங்கம் சங்கு அரிதாம் சக்கரம் கையில் தாங்கினன் சேய் சார் அங்கம் சங்கரியாநண்ணினர்க்கு-சாரங்கமென்னும் வில்லையும் சங்கையும் அரிதாகிய சக்கரத்தையும் கையிலே தரித்த விஷ்ணுமூர்த்தியுடைய புதல்வனாகிய மன்மதனுடைய பொருந்திய உடலத்தைக்கொன்று(முன்போலயோகத்து)இருந்தவருமாகிய பரமசிவனுக்கு,—அந்தத் தந்திரத்து ஆசாரம்-வேதத்தின்முடிவாகிய சைவாகமத்தினது சீலத்தை,—கஞ்சம் கரிதேயெனச் செய் நின்சரண் தந்தது-செந்தாமரைமலரும் கரிதென்று சொல்லும்படி செய்கின்ற உம்முடைய பாதம் கொடுத்தது. எ-று. இரண்டாமடியிலே சாரங்கமென்பது எதுகைநோக்கிச் சாரங்கமென ஓரகரம் விரியப்பெற்று நின்றது. (எ)

தந்தனஞ்சங்கையணிகரர்சேர்க்கத்தடங்கணலை
தந்தனஞ்சங்கையலரென்செய்யாடங்கச்சற்சனர்நித்
தந்தனஞ்சங்கையகலறத்தீசெந்திற்சார்கதனித்
தந்தனஞ்சங்கையநகனிளையனற்குடரற்கே.

(இ-ள்.) சங்கை அணி கரர் தம் தனம் சேர்க்கத் தடங்கண் அலைதந்தனம் - சங்குவளையலையணிந்த கையினையுடைய பெண்கள் தங்கள் முலைகளிலே புணர்க்க அவர்களுடைய விசாலமாகிய கண்களினாலே யாம் அலைந்தோம்:—சம் கை-(இனி அவர்களோடனுபவிக்குஞ்) சுகத்தை நீ வெறுத்துவிடு;—அலர் என்-(இதனாலுண்டாகும்) பழிமொழி நமக்கு ஏன்?—செய்யாள் தங்கச் சற்சனர் நித்தம் தனம் சங்கை அகல் அறத்து ஈ-இலக்குமி வசிக்கச் சன்மார்க்கமுடைய சனங்களுக்கு எப்

பொழுதுந் திரவியங்களை ஐயம் நீங்கிய தருமநெறியிலே கொடு:—தனித் தந்தன் அஞ்சு அங்கை அநகன் இளையன் நற்றாள் தரற்குச் செந்தில் சார்க-ஒற்றைக் கொம்பினையுடையவரும் ஐந்தாகிய அழகிய கையையுடைய பாவமில்லாதவருமாகிய விநாயகக்கடவுளுடைய தம்பியாராகிய சுப்பிரமணிய சுவாமியானவர் தம்முடைய நன்மையாகிய பாதங்களை நமக்குத் தரும்பொருட்டு அவர் வீற்றிருக்குந் திருச்செந்தூரை அடை. எ - று. (அ)

தரங்கனந்தாரனணியேற்றெழிற்செந்திற்றந்தைநிரந்
தரங்கனந்தாரகநாடினனென்றெநினைசத்தியரந்
தரங்கனந்தாரநகரீசர்சேய்கிரித்தையலர்க்கந்
தரங்கனந்தாரளகஞ்சிற்றிடைசலசங்கண்களே.

(இ-ள்.) தரங்கம் நந்து ஆரல் நணி ஏற்று எழிற்செந்தில் தந்தை-கடற்றிரைகள் சங்குகளை மதிலின்மேலே மிக ஏற்றுகின்ற அழகையுடைய திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் பிதாவாகியும்,—நிரந்தரம் தாரகம் நாடின் கனம் என்று நினை சத்தியர் அந்தரங்கம் நந்தார் - எக்காலத்தும் பிரமஸ்வரூபத்தை விசாரிக்கில் நமக்கு மேன்மையாகுமென்று நினைக்கின்ற மெய்ஞ்ஞானிகளுடைய அந்தரங்கத்திலே கெடுதலின்றி விளங்குகின்றவரும்,—அநகர் ஈசர்-ஆணவமில்லாதவருமாகிய பரமசிவனுடைய,—சேய் கிரித் தையலர்க்கு-குமாரராகியிருக்கின்ற முருகக்கடவுளுடைய மலையிலிருக்கும் பெண்ணுக்கு.—தார் அளகம் கனம்-மாலையையுடைய அளகமானது மேகத்தைப் போலும்;—சிற்றிடை அந்தரம் - சிறுமையாகிய இடையானது ஆகாயத்தைப்போலும்; — கண்கள் சலசம்-

கண்களானவை செந்தாமரைமலரைப் போலும். எ-று. [தலைவியினதவயவம் புகழ்தல்.] (கூ)

சங்கங்களங்கழனிக்கரைசேர்செந்திற்றங்கினநஞ்
சங்கங்களங்கரநண்ணரன்சேயெய்தச்சார்ந்தனஞ்சற்
சங்கங்களங்கனியைநிகர்தண்டதரற்கினிய
சங்கங்களங்கொனநின்றயாங்கணெஞ்சங்கரைந்தே.

(இ-ள்.) சங்கங்கள் அம் கழனிக்கரை சேர் செந்தில் தங்கினம் - சங்குகள் அழகையுடைய வயல்களினது கரைகளிலே பொருந்திய திருச்செந்தூரின்கண் இருந்தனம்;—நஞ்சம் கம் களம் கரம் நண் அரன் சேய் எய்த - நஞ்சும் தலையும் கழுத்திலுங் கையிலும் இருக்கப்பெற்ற பரமசிவனுடைய குமாரராகிய முருகக்கடவுளை அடையும்பொருட்டு,—சற்சங்கம் சார்ந்தனம்-சற்சங்கத்தைச் சேர்ந்தோம்;—களங்கனியை நிகர் தண்டதரற்கு இனி அசங்கம்-களாப்பழத்தைப் போலும் நிறத்தையுடைய இயமனுக்கு இனி அஞ்சோம்;—களங்கொன நின்ற யாங்கள் நெஞ்சம் கரைந்து-குற்றத்தையுடையவர்களாய் நின்ற நாங்கள் மனம் உருகி. எ-று. நாங்கள் மனமுருகி இருந்தனமெனக் கூட்டுக. (சo)

கரத்தரிக்கங்கணங்கட்டரனார்தந்தகந்தரழ
கரத்தரிக்கங்கணங்கண்டசெய்ச்செந்திலெங்காங்கெயர்
கரத்தரிக்கங்கணங்கட்கயனார்க்கெழிற்காசணிசெ [சா
கரத்தரிக்கங்கணங்கற்றிடத்தாங்கினர்கைச்சத்தியே.

(இ-ள்.) கரத்து அரிக் கங்கணம் கட்டு அரனார் தந்த கந்தர்-கையிலே சர்ப்பமாகிய கடகத்தைக் கட்டிய பரமசிவன் பெ

ற்ற கந்தசுவாமியும்,—அழகர்-அழகையுடையவரும்,—அத்த ர்-பிதாவும்,—இக்கு அங்கணம் கண்ட செய்ச் செந்தில் எங் காங்கெயர்-கரும்புகள் சேற்றினிடத்து உண்டாகப்பெற்ற வயல்களையுடைய திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கின்ற நம்முடைய காங்கேயருமாகிய முருகக்கடவுளானவர்,—சாகரத்து அரிக்கு-திருப்பாற்கடலிலே நித்திரைசெய்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்திக்கும்,—அம் கணங்கட்கு-அழகிய (தேவர்முதலிய) கணங்களுக்கும்,—அயனுர்க்கு - பிரமதேவருக்கும்,—எழிற்காசு அணி சேகரத்து அரிக்கு-அழகையுடைய இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முடியையுடைய இந்திரனுக்கும்,— அங்கு அணங்கு அற்றிட - அவ்விடத்தே (சூரன்முதலிய அசுரர்களாலுண்டாகிய) வருத்தம் நீங்கும்பொருட்டு,—கைச் சத்தி தாங்கினர் - கையின்கண்ணே வேலாயுதத்தைத் தரித்தருளினார். எ-று. காங்கேயரென்பது காங்கெயரெனக் குறுக்கல் விகாரம் பெற்றுநின்றது. (௧௧)

சத்திக்கரத்தனகச்சேயங்கத்தினைத்தந்தனனற்
சத்திக்கரத்தனகச்சிலையாளிதன்குளிணைநே
சத்திக்கரத்தனகத்தியைந்தேத்தான்றந்தகதிர்ச்
சத்திக்கரத்தனகசெந்திலாய்நின்சரண்சரணே.

(இ-ள்.) சத்திக் கரத்தன் அகச் சேய் அங்கத்தினைத் தந்தனன்-வலிமையையுடைய முதலையினதுவயிற்றினுள்ளேபுகுந்த பிராமணப்பிள்ளையினுடைய உடம்பை (சுந்தரமூர்த்திநாயனருடைய திருப்பதிகத்தின்பொருட்டு) அழைத்துக்கொடுத்தவரும்,—நல் சத்திக்கு அரத்தன்-நன்மையாகிய உமாதேவிக்கு நேர்பாதியாயினவரும்,—நகச்சிலை ஆளி - மகாமேருமலை

யை வில்லாக ஆண்டவரும்,—தன் தாளிணை-தம்முடைய இர ண்டுபாதங்களையும்,—நேசத்து இக்கர் அத்தன் அகத்துஇயை ந்து ஏத்து அரன்தந்த-அன்பினைக் கருப்புவில்லையுடைய மன் மதனுக்குப் பிதாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி மனசிலே பொருந் தித் துதிக்கின்ற சங்காரகர்த்தாவுமாகிய பரமசிவன் பெற் ற,—கதிர்ச் சத்திக் கரத்து அனக-கிரணத்தையுடைய வேலா யுதத்தைத்தரித்த கையினையுடைய மலமுத்தரே,—செந்திலா ய்-திருச்செந்தூரையுடையவரே,—நின் சரணே சரண் - உம் முடைய பாதங்களே எனக்குப் புகலிடம். எ-று. ஏழாவது செய்யுளில் சார்ங்கமென்பது போலவே, இச்செய்யுளின் இர ண்டாமடியிலுள்ள அர்த்தன் என்பதும் அரத்தனென ஒரு அகரம் விரியப்பெற்று நின்றது. (கஉ)

சரிதங்கையாரக்கலன்றந்தனந்தரித்தார்நரகே
சரிதங்கையாரக்கரிடத்தினார்தந்ததண்செந்திலே
சரிதங்கையாரக்கணத்தினல்கைத்தல்சரதந்தஞ்சேர்ச்
சரிதங்கையாரக்கசிந்திசைக்கின்றதகையினர்க்கே.

(இ-ள்.) சரி தம் கை ஆரக் கலன் தம் தனம் தரித்தார் நர கேசரி தங்கையார் அக்கர் இடத்தினார் தந்த - வளையலைத் தம து கையிலும் முத்துமாலையாகிய ஆபரணத்தைத் தமது முலை யிலும் தரித்தவரும் நரசிங்கவுருவங்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த் தியினுடைய தங்கையாரும் சங்குமணியை அணிந்த பரமசி வனது வாமபாகத்தை யுடையவருமாகிய உமாதேவியார் பெற்ற,—தண் செந்தில் நேசர் - குளிர்ச்சியையுடைய திரு ச்செந்தூரில் விருப்பத்தையுடைய முருகக்கடவுள்,— இத ம் கையார் - இன்பத்தை வெறுத்து செய்வார்;— அக்கண

த்து இன்னல் கைத்தல் சரதம் - அந்தக்கணத்திலே துன்பத்தை வெறுத்தொழித்தல் சத்தியம்;—தம் சீர்ச்சரிதம் கை ஆரக் கசிந்து இசைக்கின்ற தகையினர்க்கு-தமது சிறப்பையுடைய சரித்திரத்தை ஒழுக்கம் பொருந்தும்படி மனங்கசிந்து சொல்கின்ற அன்பினையுடையவர்களுக்கு. எ-று. முருகக்கடவுள் அன்பினையுடையவர்களுக்கு இன்பத்தைச்செய்வார் துன்பத்தையொழித்தல் சத்தியமெனக்கூட்டுக. (கரு)

இனனந்தியங்கிநிகர்த்தசெங்கேழன்கையீரிரண்டா
யினனந்தியங்கிரியைச்சிலையாக்கிதன்சேயெழிற்செய்
யினனந்தியங்கியிருங்கஞ்சஞ்சேர்செந்திலெந்தைதனை
யினனந்தியங்கிசையக்கதியீந்தனனென்றனக்கே.

(இ-ள்.) இனன் அந்தி அங்கி நிகர்த்த செங்கேழன் - சூரியனையும் செவ்வானத்தையும் அக்கினியையும் போன்ற செந்நிறத்தையுடையவரும்,—கை ஈரிரண்டு ஆயினன் - திருக்கரங்கள் நான்காகப்பெற்றவரும்,—நந்தி-நந்தியென்னுந்திருநாமத்தையுடையவரும்,—அம் கிரியைச் சிலையாக்கிதன் சேய்-அழகையுடைய மகாமேருமலையை வில்லாக்கிக் கொண்டவருமாகிய பரமசிவனுடைய குமாரராகியும்,—எழிற் செய் இனம் நந்து இயங்கி இரும் கஞ்சம் சேர் செந்தில் எந்தை-அழகைப்பொருந்திய வயல்களிலே கூட்டமாகச் சங்குகள் ஊர்ந்து சென்று பெருமையாகிய தாமரைகளிலே பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் நமது பிதாவாகியும் விளங்குகின்ற முருகக்கடவுளானவர்,—தனை இனல் நந்தி அங்கு இசைய - பாசத்தினது துக்கத்தாற் கெட்டுலைந்து அங்

தஸ்தலத்தின்கண்ணே சேர,—என்றனக்குக் கதி ஈந்தனன் - எனக்கு மோக்ஷத்தைத் தந்தருளினார். எ-று. நான்காமடியிலே இன்னல் என்பது இனல் என இடைக்குறைந்து நின்றது. இச்செய்யுளை (இன்னந்தியங்கி) எனப் பாடமோதி அதற்கியையப் பொருள்கொள்ளுதலும் வழக்கம். (௧௪)

தனக்கடங்காரெயில்செற்றகங்காளன்றனயனங்கந்
தனக்கடங்காதிழிதந்திக்கிளையன்றளிரெழிற்சந்
தனக்கடங்காநிறைசெந்திலினற்சேய்சயிலநங்கை
தனக்கடங்காணினச்சாரிலையண்ணறரணியிலே.

(இ-ள்.) தனக்கு அடங்கார் எயில் செற்ற கங்காளன் தனயன் - தமக்கு அமையாத அசுரர்களுடைய மும்மதில்களையும் அழித்த முழுவெலும்பையணிந்த பரமசிவனுடைய குமாரரும்,—அம் கந்தன் - அழகைப்பொருந்திய கந்தசுவாமியும்,—அக்கடம் காது இழி தந்திக்கு இளையன்-அந்த மதமானது காதினின்றும் சொரிகின்ற யானையாகிய விநாயகக்கடவுளுக்குத் தம்பியும்,—தளிர் எழிற் சந்தனக் கடம் கா நிறை செந்திலில் நற்சேய் - தளிர்களைப்பொருந்திய அழகையுடைய சந்தனமரங்களின் காடுகளும் பூஞ்சோலைகளும் நிறையப்பெற்ற திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் நல்ல இளையோருமாகிய சுப்பிரமணிய சுவாமியினது,—சயில நங்கை தனக்கடம் காணின்-மலையிலிருக்கின்ற பெண்ணினுடைய தனமாகிய குடங்களைக் காண்பாராயின்,—அண்ணல் தரணியில் நச்சார் இலை-தலைவனே, இப்பூமியின்கண்ணே விரும்பாதாரில்லை. எ - று. [பாங்கன் தலைவியை வியத்தல்.] (௧௫)

தரணியனைய நிறத்தண்ணலாரிரந்தன்றளந்த
தரணியனயனிறைஞ்சயிலார்நற்றனிச்சிலையாந்
தரணியனையனகனணையந்தரிதந்திடுகந்
தரணியனையநெஞ்சேயலர்த்தாள்கடரித்திறைஞ்சே.

(இ-ள்.) தரணி அனைய நிறத்து அண்ணலார்-சூரியனைப்போன்ற நிறத்தையுடைய பெருமையிற் சிறந்தவராகியும்,—அன்று இரந்து அளந்த தரணியன் அயன் இறைஞ்சு அயிலார் - அக்காலத்து யாசித்து அளக்கப்பட்ட பூமியையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும் பிரமதேவரும் வணங்குகின்ற வேலாயுதத்தை யுடையவராகியும்,—நல் தனிச் சிலையாம் தரணியன் ஐ அனகன் அணை அந்தரி தந்திடு கந்தர்-நல்ல ஒப்பில்லாத வில்லாகிய மலையையுடையவரும் அழகினையுடைய மலரகிதருமாகிய பரமசிவனைச்சேர்ந்த உமாதேவி பெற்றருளிய கந்தசுவாமியாகியு மிருக்கின்ற முருகக்கடவுளே,—அணி அல்- (நமக்குப்) பெருமைபொருந்திய அரணாயிருக்கின்றார்;—நெஞ்சே நையல் - மனமே, நீ வருந்தாதே;—அலர்த் தாள்கள் தரித்துஇறைஞ்சு- அவருடைய செந்தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளைத் தாங்கி வணங்கு. எ-று. அல்லென்பது மதிலுக்குப் பெயராமாறு "இரவு மிருளு மிரும்பின் பெயரு—மெயிலு மிரவியு மல்லெனலாகும்" என்னும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்தாலுணர்க. ()

தரிக்கனந்தங்கலைநீள்சடைக்கைக்கனற்சங்கரனந்
தரிக்கனந்தங்கலைநீதிகள்சாற்றரன்றந்தநற்கந்
தரிக்கனந்தங்கலைநீர்ச்செய்க்கணுஞ்செந்திலார்தளையா
தரிக்கனந்தங்கலைநீத்திழந்தேங்கரச்சங்கங்களே.

(இ-ள்.) தரிக்க நந்து அம் கலை நீள் சடைக்கைக்கனற் சங்கரன் - தன்னைச் சூடிக்கொண்ட மாத்திரத்தில் ஆக்கம் பெற்ற அழகிய சந்திரகலையையுடைய நீண்ட சடையையும் கையிலே பொருந்திய அக்கினியையுமுடைய சங்கரரும்,—அந்தரிக்கு அனந்தம் கலை நீதிகள் சாற்று அரன் - உமாதேவிக்கு முடிவில்லாத சாஸ்திரமார்க்கங்களை உபதேசித்த சங்காரகர்த்தாவுமாகிய பரமசிவன்,—தந்த நற் கந்தர் - பெற்ற நன்மையையுடைய கந்தசுவாமியாகியும்,—இக்கு அனம் தங்கு அலை நீர்ச் செய்க்கண் ஆம் செந்திலார் - கரும்புகளானவை அன்னங்கள் இருக்கின்ற அலையையுடைய ஜலம்பொருந்திய வயல்களிலே உண்டாகப்பெற்ற திருச்செந்தூரையுடையவராகியு மிருக்கின்ற முருகக்கடவுளுடைய,—தளை ஆதரிக்க - மாலையை விரும்பின மாத்திரத்தில்,—நந்தம் கலை நீத்துக் கரச் சங்கங்கள் இழந்தேம் - நம்முடைய வஸ்திரத்தை நீங்கிக் கையிலிருந்த சங்கவளையல்களையும் இழந்தனம். எ-று. [முருகக்கடவுள் பவனி வருதல்கண்டு மால்கொண்டு வஸ்திரமும் வளையலு மிழந்துநின்ற மகளிர்சொல்லியது.] (கஎ)

சங்கரியக்கநிகர்த்தநின்றாதைதகையதென்னச்
சங்கரியக்கரிறைஞ்செழிற்செந்திற்சடானனகஞ்
சங்கரியக்கதிர்தானிகைசகின்றசரணத்திறைச்
சங்கரியக்கணத்தேயெற்செறியந்தகற்சினந்தே.

(இ-ள்.) சங்கரி அக்கம் நிகர்த்த நின் தாதை தகையது என்ன - உமாதேவியுடைய கண்ணைப்போன்ற உம்முடைய பிதாவாகிய பரமசிவனது செய்கையைப்போல,—சங்கு அரியக்கர் இறைஞ்சு எழிற்செந்திற் சடானன - சங்கையுடைய

விஷ்ணுமூர்த்தியும் இயக்கர்களும் வணங்குகின்ற அழகையுடைய திருச்செந்தூரில் வாழும் ஆறுதிருமுகங்களையுடையவரோ,—கஞ்சம் கரியக் கதிர் இசைகின்ற சரணத்தினால் சங்கரி - தாமரைமலரும் கருகும்படியாக ஒளி பொருந்துகின்ற உம்முடைய பாதத்தினாற் கொன்றருளும்,—அக்கணத்தே எற்செறி அந்தகற் சினந்து - அந்தக்கணத்தே என்னைச் சேரும் இயமனைக் கோபித்து. எ - று. இயமனைக் கோபித்துக் கொன்றருளுமெனக் கூட்டுக. தான் அசை. (கஅ)

தகரனலங்கநிறைநிறத்தான்செந்திற்றந்தைசங்கேய்ந்
தகரனலங்கனளினதனத்தினன்றாழளகந்
தகரனலங்கடரநின்றசத்தியன்றாளெனினந்
தகரனலங்கனன்றாலெனச்சீறிடத்தக்கரன்றே.

(இ-ள்.) தகரன் - மேடவாகனத்தை யுடையவராகியும்,—நல் அங்கம் நிறை நிறத்தான் - நன்மையாகிய திருமேனியிலே நிறைந்த வண்ணத்தையுடையவராகியும்,—செந்தில் தந்தை - திருச்செந்தூரில் வாழும் பிதாவாகியும்,—சங்கு ஏய்ந்த கரன் அலங்கல் நளினதனத்தினன் தாழ் - சங்கு பொருந்திய கையையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியும் மாலையையணிந்த தாமரையாசனத்தினையுடைய பிரமதேவரும் வணங்குகின்ற,—அளகம் தகர நலங்கள் தர நின்ற சத்தியன் - அளகமானது மயிர்ச்சாந்தாலாகிய இன்பத்தைத் தரும்படி நின்ற கிரியாசத்தியாகிய தெய்வயானையையுடையவராகியு மிருக்கின்ற கந்தசுவாமியினுடைய,—தாள் எனின் - பாதமென்பேனாயின்,—அந்தகர் அனலம் கனன்றாலெனச் சீறிடத் தக்கரன்று - யமனார் வடவாமுகாக்கினி சுவாலித்தாற்போலக் கோபித்தற்குத் தக்கவரல்லர். எ-று. (கசு)

தக்கனகத்தினடறணித்தானயன்றன்கதிசந்
தக்கனகத்திகிரிக்கரனுக்கங்கடந்தளிக்கத்
தக்கனகத்தியனையாளியென்னெஞ்சதாஞ்சலசந்
தக்கனகத்தினகரன்றன்செந்திலைச்சந்திக்கினே.

(இ-ள்.) தக்கன் அகத்தின் அடல் தணித்தான் (கதி) - தக்கனுடைய அகங்காரத்தினது வலிமையை அடக்கிய உருத்திரமூர்த்தியினுடைய பதத்தையும்,—அயன்றன் கதி - பிரமனுடைய பதத்தையும்,—சந்தக் கனகத் திகிரிக் கரன் ஆக்கங்கள் - அழகினையுடைய பொன்மயமாகிய சக்கரத்தைத் தரித்த கையையுடைய விஷ்ணுவினது செல்வத்தையும்,—தந்து அளிக்கத் தக்கன்-தந்து காக்கத்தக்கவர்,—அகத்தியனை ஆளி-அகஸ்தியமகாமுனிவரை ஆண்டருளினவரும்,—என் நெஞ்சதாம் சலசம் தக்கன் நகு அத்தினகரன்-என்னிதயமாகிய தாமரைமலருக்கு அன்பராகி விளங்குகின்ற அந்த ஞானசூரியருமாகிய முருகக்கடவுளானவர்,—தன் செந்திலைச் சந்திக்கின்-தம்முடைய திருச்செந்தூரைச் சந்திக்கில். எ-று. முருகக்கடவுளானவர் தம்முடைய திருச்செந்தூரைச் சந்திக்கில் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய பதத்தையும் பிரமனுடைய பதத்தையும் விஷ்ணுவினுடைய செல்வத்தையும் தந்து காக்கத்தக்கவரெனக் கூட்டுக. (உ0)

சந்தத்தனத்திகடந்திறத்தாசைதலத்தினிச்சை
சந்தத்தனத்தினசைதீரடியன்றனதிலிற்சேர்
சந்தத்தனத்தியதளான்றனயதடக்கயல்கஞ்
சந்தத்தனத்தினினங்கிழிசெந்திற்றங்கினற்கே.

(இ-ள்.) சந்தத் தனத்திகள்தம் திறத்து ஆசை - சந்தனத்தையணிந்த தனத்தையுடைய பெண்களது காரணத்தாலாகிய ஆசையையும்,—தலத்தின் இச்சை-மண்ணில் வைக்கப்படும் ஆசையையும்,—சந்தத் தனத்தின் நசை தீர் - அழகையுடைய பொன்னிலேறும் ஆசையையும் தீர்த்தருளும்;—அடியன்றனது இல் இல் சந்து சேர் அத்தன் அத்தி அதளான் தனய-தமதடியாராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய மனைவியாகிய பரவையினது வீட்டிலே தூதாகச் சென்ற பிதாவும் யானையினது தோலையுடையவருமாகிய பரமசிவனுடைய குமாரரே,—தடக்கயல் கஞ்சம் தத்த நத்தினம் கீழ் இழி செந்தில் தங்கினற்கு-பெரிய கயன்மச்சங்கள் தாமரைமலரிலே பாய (அதின்மேற்றுயின்ற) சங்குக்கூட்டங்கள் கீழேயிறங்கப்பெற்ற உம்முடைய திருச்செந்தூரிலே வந்து வசித்த எனக்கு. எ-று. பரமசிவனுடைய குமாரரே எனக்குப் பெண்களது காரணத்தாலாகிய ஆசையையும் மண்ணில் வைக்கப்படுமாசையையும் பொன்னிலேறுமாசையையும் தீர்த்தருளுமெனக் கூட்டுக. (உ௩)

தங்கச்சினகரநேராக்கலந்திச்சகநிறைந்தார்
தங்கச்சிநகரநேயர்தனயன்றனக்கினிதாந்
தங்கச்சினகரநீள்செந்திலூட்டிற்றனகரிதந்
தங்கச்சினகரநற்கனனென்னங்கடையலர்க்கே.

(இ-ள்.) தங்கு அச்சின் அகரம் நேராக் கலந்து இச்சகம் நிறைந்தார்-பொருந்திய உயிரெழுத்துக்களுக்குள்ளே அகரமாகிய அக்கரத்தைப்போன்று உயிர்கள்தோறும் பொருந்தி இவ்வுலகத்திலே வியாபித்தவரும்,—தம் கச்சி நகரம் நேயர்-தம்

முடைய காஞ்சீபுரத்தில் விருப்பத்தையுடையவருமாகிய பரமசிவனுடைய,—தனயன் றனக்கு இனிதாம்-குமாரராகிய முருகக்கடவுளுக்கு இனியதாகிய,—தங்கச்சினகரம் நீள் செந்தில் நாட்டில்-பொன்னாலாகிய கோயிலானது உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற திருச்செந்தூரைத் தன்னிடத்துடைய நாட்டின்கண்ணே,—கரி தந்தத் தனம் கச்சில் நகர நற்கனன் என் நங்கள் தையலர்க்கு-யானையினது கோட்டைப்போலும் தனங்கள் கச்சுள்ளேநின்றும் பிதுங்குதற்கு நல்ல கனம் யாதுகாரணத்தால் உண்டாயது எங்களுடைய பெண்ணுக்கு? எ-று. பாங்கியே நீ சொல்லென்பது எஞ்சி நின்றது. [செவிலி தலைவியினது முலையிறுமாப்பைக் கண்டு ஐயுற்றுப் பாங்கியை வினவல்.] (௨௨)

அலரிநனந்தலையாழிகண்டாங்குச்சிகியினிடை
யலரினனந்திகரயிலான்செந்திலாயிழையை
யலரினனந்தநினைநிலந்தேர்ந்ததற்கன்றயலா
ரலரினனந்தஞ்சொலற்கிடனெஞ்சழிகின்றதே.

(இ-ள்.) ஆழி நனந்தலை அலரி கண்டாங்கு - சமுத்திரத்தினது நடுவிலே சூரியன் தோன்றினாற்போல,—சிகியினிடை அலர் இனன்-மயில்வாகனத்திலே விளங்குகின்ற தலைவரும்,—அந்தம் நிகர் அயிலான் - அழகிய ஒளிபொருந்திய வேலாயுதத்தையுடையவருமாகிய முருகக்கடவுளது,—செந்தில் ஆயிழை-திருச்செந்தூரிலிருக்கும் பெண்ணுக்கு,—ஐயலர் இனல் நந்த நினை நிலம் தேர்ந்ததற்கு-ஐந்து புஷ்பபாணங்களாலாகிய துன்பங்கெடும்படி உன்னை இந்நாட்டின்கண்ணே தேடியதற்கு,—அன்று அயலார் அலரின் அனந்தம் சொலற்கு

இடறு நெஞ்சு அழிகின்றது-அந்நாளிலே அயலவர்கள் பழி மொழியாக அளவில்லாத வார்த்தைகளைப் பேசுதலுக்கு இடமாக மனம் வருந்துகின்றது. எ-று. [அலரறிவுறுத்தல்.](௨௫)

தேயத்தியங்கியலகிறலங்களிற்சென்றடிக
டேயத்தியங்கியலையறிடங்கதிசேர்தலறைந்
தேயத்தியங்கினநித்திலந்தானெறிசெந்திலடைந்
தேயத்தியங்கிதரித்தான்றனயற்றெரிசிக்கினே.

(இ-ள்.) தேயத்து இயங்கி அலகில்தலங்களில் சென்று அடிகள் தேயத் தியங்கி அலையல் - தேசங்கள்தோறுஞ் சஞ்சரித்து அளவில்லாத க்ஷேத்திரங்களிலே போய்க் கால்கள் தேயும்படி தியங்கி அலையாதே,—கதி சேர்தல் திடம் - மோக்ஷத்தை அடைதல் நிச்சயம்:—அறைந்து அத்தி அங்கு இனம் நித்திலம் எறி செந்தில் அடைந்து-ஆரவாரித்துச் சமுத்திரமானது அவ்விடத்திற் கூட்டமாகிய முத்துக்களைக் கரையிலெறியப்பெற்ற திருச்செந்தூரைச் சேர்ந்து,—ஏய் அத்தி அங்கி தரித்தான் தனயன் தெரிசிக்கின் - அவ்விடத்திலிருக்கின்ற எலும்பையும் அக்கினியையும் தரித்த பரமசிவனுடைய குமாராகிய முருகக்கடவுளைத் தரிசிக்கில். எ-று. முருகக்கடவுளைத் தரிசிக்கில் மோக்ஷத்தையடைதல் நிச்சயமெனக் கூட்டுக. மூன்றாமடியின் முதலிலிருக்கும் ஏகாரம் அசைநிலை. ()

சிக்கத்தனங்கடிறக்கின்றகன்னியர்சிந்தைகணே
சிக்கத்தனங்களளித்தழிந்தேற்செழிற்செந்திறரி
சிக்கத்தனங்கழலையேத்தநல்கினன்சீர்நிறைகா
சிக்கத்தனங்களகிலேசன்றந்ததிறற்கந்தனே.

(இ-ள்.) சிக்கத் தனங்கள் திறக்கின்ற கன்னியர் சிந்தைகள் நேசிக்க - கண்டவர்கள் தங்களிடத்தில் அகப்படும்படி முலைகளைத் திறவாநின்ற பெண்களுடைய மனம் விரும்பும்பொருட்டு,—தனங்கள் அளித்து அழிந்தேற்கு - திரவியங்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்துக் கெட்டவனாகிய எனக்கு;—எழிற்செந்தில் தரிசிக்க - அழகையுடைய திருச்செந்தூரைத் தரிசிப்பதற்கும்,—தன் அம் கழலை ஏத்த-தம்முடைய அழகிய பாதத்தைத் துதிப்பதற்கும்,—நல்கினன் - அருள்செய்தார்,—சீர் நிறை காசிக் கத்தன் நங்கள் அகிலேசன் தந்த திறற்கந்தன்-சிறப்புப் பொருந்திய காசியில் வீற்றிருக்கும் கருத்தாவாகிய எங்கள் விசுவநாதசுவாமி பெற்ற வலிமையையுடைய கந்தசுவாமியானவர். எ-று. கந்தசுவாமியானவர் எனக்குத் திருச்செந்தூரைத் தரிசிப்பதற்கும் தம்முடைய பாதத்தைத் துதிப்பதற்கும் அருள்செய்தாரெனக் கூட்டுக. (உரு)

கந்தரங்கானந்தனிற்சென்றடங்கிலென்காசிக்கநே
கந்தரங்கானந்தநண்ணிலென்கன்னியர்கட்டளக •
கந்தரங்கானந்தநின்றுடெழிற்செந்திற்கண்டிறைஞ்சிக்
கந்தரங்கானந்தநல்கச்சனனங்கடந்திலமோ.

(இ-ள்.) கந்தரம் கானந்தனில் சென்று அடங்கில் என்-முழையிலும் காட்டிலும் போய்ப் புலனொடுங்க இருந்ததனாற் பயன் யாது?—காசிக்கு அநேகந்தரம் கால் நந்த நண்ணில் என் - காசிக்கு அநேகமுறை கால்கள் வருந்தும்படி போனதினாற் பயன் யாது?—கன்னியர் கந்தரம் கட்டு அளகம் கான் நந்த நின்று ஆடு எழிற்செந்தில் கண்டு இறைஞ்சி - பெண்

கள் மேகம்போலும் நிறத்தையுடைய கட்டப்பட்ட அளகத்திலே வாசம் மிக நின்று நடிக்கின்ற அழகையுடைய திருச்செந்தூரைத் தரிசித்து வணங்கி,—கந்தர் அந்த ஆனந்தம் நல்க - முருகக்கடவுள் அவ்விடத்திற் சிவானந்தத்தை அருள,—சனனம் கடந்திலர் - அதனாலே தங்கள் பிறவியை நீங்காதவர்கள். எ-று. சிவானந்தம்போற் கர்மயோகங்கள் பயன்படாவென்பது கருத்து. (உ௬)

கடனந்திநாகத்ததளாடையாயெனைக்காக்கனிற்கே
கடனந்திநாணிறத்தாயெனநாரணன்கண்டிறைஞ்செங்
கடனந்திநாதன்றனயனற்செந்திலிற்காரிகையே
கடனந்திநாயகங்காதலர்தேரிற்கலிக்கின்றதே.

(இ-ள்.) கடம் நந்து இல் நாகத்து அதள் ஆடையாய் - மதங் கெடுதலில்லாத யானையினது தோலாகிய வஸ்திரத்தையுடையவரே,—எனைக் காக்கல் நிற்கே கடன் - அடியேனை இரக்ஷித்தல் உமக்கே கடனாம்,—அந்தி நாண் நிறத்தாய் என - செக்கர்மேகம் நாணத்தக்க செந்நிறத்தையுடையவரே என்று,—நாரணன் கண்டு இறைஞ்சு எங்கள்தம் நந்திநாதன் தனயன் - விஷ்ணுமூர்த்தி தரிசித்து வணங்குகின்ற எங்களுடைய நந்தியென்னும் பெயரைப்பொருந்திய பரமசிவனுடைய குமாரராகிய முருகக்கடவுளது,—நற்செந்திலில் காரிகையே-நன்மையாகிய திருச்செந்தூரிலிருக்கும் பெண்ணே,—கடல் நந்தின் நாயகம் காதலர் தேரில் கலிக்கின்றது-சமுத்திரத்திலே தோன்றிய சங்குகளுடைய நாயகமாகிய வலம்புரி உன்னுடைய தலைவரினது தேரிலே சத்திக்கின்றது.எ-று. [பாங்கி வலம்புரிகேட்டுத் தலைவனது வரவறிவுறுத்தல்.] ()

கணக்காகநாய்கடின்காயநிலையெனக்கண்ணியென்ன
கணக்காகநானலைந்தெய்த்தேனெழிற்செந்திற்கந்தநெற்றிக்
கணக்காகனார்தந்தநின்றனையேயினிக்காதலினாற்
கணக்காகனாநிகர்த்தேயழியங்கத்தின்காதலற்றே.

(இ-ள்.) கணக்காகம் நாய்கள் தின் காயம் நிலையெனக் கண்ணி - கூட்டமாகிய காகங்களும் நாய்களும் உண்கின்ற சரீரத்தை நித்தியமென்று நினைத்து,—என்ன கணக்கு ஆக நான் அலைந்து எய்த்தேன் - என்ன தாற்பரியத்தின்பொருட் டு யான் அலைந்து இளைத்தேன்?—எழிற்செந்தில் கந்த - அழ கையுடைய திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்குங் கந்தசுவாமீ,— நெற்றிக்கண் அக்கு ஆகனார் தந்த நின்றனையே - நெற்றிக்க ண்ணையும் எலும்புமணியைத்தரித்த திருமேனியையுமுடைய பரமசிவன் பெற்ற உம்மையே,—இனிக் காதலினால் கணக் கா-இனி விருப்பத்தினாலே தியானிக்கும்பொருட்டு (இடை யூறுவராமற்) காத்தருளும்,—கனா நிகர்த்து அழி அங்கத்தி ன் காதல் அற்று - சொப்பனத்தைப்போன்று அழிகின்ற சரீ ரத்தில் வைத்த விருப்பம் நீங்கி. எ-று. கண்ண என்றது கண எனஇடைக்குறைந்து நின்றது. சரீரத்தில் வைத்த விருப் பம் நீங்கி உம்மையே தியானிக்கும்பொருட்டுக் காத்தருளு மெனக் கூட்டுக. (உஅ)

சாதலையானின்றனக்காக்கினனினிக்காயந்தந்தே
காதலையானின்றனக்காரணனடிக்கஞ்சங்கணீங்
காதலையானின்றகங்கைாந்தேத்தரன்கண்ணியராக்
காதலையானின்றசங்கரன்சேய்செந்திற்காங்கெயனே.

(இ-ள்.) காதலை யான் நின்றனக்கு ஆக்கினன் - விருப்பத்தை நான் உம்மேல் வைத்தேன;—இனிக் காயம் தந்து காதல்-இனிச் சரீரத்தைப் படைத்துக் கொல்லாதொழியும்.—ஐயான்-சூக்குமரூபியும்,—இன் தனம் காரணன் - இனிமையாகிய அருட்செல்வத்துக்குக் காரணரும்,—அடிக் கஞ்சங்கள் நீங்காது அலையான் நின்று அகம் கரைந்து ஏத்து அரன்-தம்முடைய பாதமாகிய தாமரைமலர்களை நீங்காமல் திருப்பாற்கடலிலே நித்திரைசெய்யும் விஷ்ணுமூர்த்தி முன்னின்று மனம் உருகித் துதிக்கப்பெற்ற சங்காரகர்த்தாவும்,—கண்ணி அராக் காது அலையாநின்ற சங்கரன் சேய் - மாலையாகச் சர்ப்பம் காதுகளிலே அசைகின்ற சுகஞ்செய்பவருமாகிய பரமசிவனுடைய குமாரரே,—செந்தில் காங்கெயனே-திருச்செந்தூரிலிருக்கின்ற கங்காபுத்திரரே. எ-று. சனனமரண துக்கங்களைநீக்கி நித்திய பேரின்பமயமாகிய மோக்ஷத்தைத் தந்தருளும் என்பது கருத்து. (உகூ)

காயங்கலையநலியந்தகனணைகாலஞ்செய்ய
காயங்கலையதளானிலநீரழல்காற்றெழிலா
காயங்கலையனலரிசித்தாயினன்காதலழ
காயங்கலையதிருஞ்செந்திலாயென்ககன்றனெஞ்சே.

(இ-ள்.) காயம் கலைய நலி அந்தகன் அணை காலம்—சரீரம் நீங்கும்படி வருத்துகின்ற இயமன் வருங்காலத்திலே,—செய்ய காயம் கலை அதளான்- (சாக்கியநாயனாரெறிந்த செங்கல்லாலாகிய)சிவந்த தழும்பையும் கலைமானினது தோலையுமுடையவராகியும்,—நிலம் நீர் அழல் காற்று எழில் ஆகாயம் கலையன் அலரி சித்து ஆயினன்-பிருதிவியும் அப்புவும் தேயுவும்

வாயுவும் அழகையுடைய ஆகாசமும் சந்திரனும் சூரியனும் ஆன்மாவும் ஆயினவராகியுமிருக்கின்ற பரமசிவனுடைய,—காதல் அழகு ஆய் - குமாரராகிய முருகக்கடவுளினது திருவுருவத்தைத் தியானி;—அங்கு அலை அதிரும் செந்திலாய் என்க - அவ்விடத்தே சமுத்திரம் ஒலிக்கின்ற திருச்செந்தூரையுடையவரோ என்று சொல்லு;—கன்றல் நெஞ்சே - வருந்தாதொழி என் மனமே. எ-று. என்மனமே இயமன் வருங் காலத்திலே வருந்தாதொழி முருகக்கடவுளினது திருவுருவத்தைத் தியானி திருச்செந்தூரையுடையவரே என்று சொல்லு எனக் கூட்டுக. சரீராந்தியத்திலே மனமானது எப்பொருளிலே சிந்தனை வைத்ததோ அப்பொருளே கைகூடும் என்பது சாஸ்திரசித்தம் ஆதலால், இப்படி உணர்த்தியருளினார். எக்காலத்திலும் இடைவிடாமல் வைத்த சிந்தனை எதுவோ அதுவே சரீராந்தியத்திலும் வருவது ஆகையால், முருகக்கடவுளைத் தியானித்தலை எக்காலத்திலும் இடைவிடாது செய்தாலொழியச் சரீராந்தியத்திலே செய்தல் கூடாது எனவும் அதனால் எப்பொழுதும் தியானிக்கவேண்டும் எனவும் அறிந்துகொள்க. (௱)

திருச்செந்தினிரோட்டகயமகவந்தாதியுரை

முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

கணபதி துணை.

பழமலையந்தாதி.

காப்பு.

சீரதங்கோட்டுமுனிகேட்டநூற்படிசெங்கரும்பா
லேரதங்கோட்டுவயல்சூழ்முதுகுன்றிறையவனைப்
பூரதங்கோட்டுமலையானைப்பாடப்புரந்தருளும்
பாரதங்கோட்டுநுதியாலெழுதியபண்ணவனே.

திருவருந்தங்கவருங்கல்விமாதுசிறப்புவருங்
கருவருந்தங்கநிலையாதென்றுள்ளங்கரைந்திறைஞ்சிற்
பொருவருந்தங்கமலைபோலுங்குன்றைப்புராதனனை
யிருவருந்தங்கடலையாலிறைஞ்சுமிறைவனையே. (௧)

இறைக்குவளையுமிளங்கிள்ளையுமழகென்பவர்சேர்
துறைக்குவளையுமெகினமும்வாவிக்குத்தூயவிதழ்
நறைக்குவளையுமழகாமுதுகிரிநாதர்க்கின்றிப்
பிறைக்குவளையுமுடல்வந்தவாறென்கொல்பேசுகவே. (௨)

பேசுகவீரவருநாளென்றெல்லைப்பெருங்கடல்சே
ராசுகவீரபழமலைவாணவென்றன்பளைந்து
பூசுகவீரமதிவேணிநீற்றைப்புலவிர்பிறர்
காசுகவீரவனையுகவீர்மெய்க்கதிதருமே. (௩.)

கதியிலைவேலைமடவார்க்கியற்றக்கருதுளமே
பொதியிலைவேலையுண்டிற்றென்றெழும்பழம்பூதரத்தை
துதியிலைவேலைமகிழ்வீரன்றந்தையைநோக்கிலைநீ
யொதியிலைவேலைவளர்ப்பாய்தருவையொடித்தெறிந்தே. (௪)

ஓடியமருங்குலைக்கொங்கைகள்வாட்டுறுமோடரிக்கட்
டொடியமருங்குலைக்காந்தளங்கைம்மகள்சோரமதன்
கடியமருங்குலைத்தீப்போன்மதியங்கனன்றெழுத
லடியமருங்குலைச்செய்ம்முதுகுன்றர்க்கறைகுவமே. (௫)

மேருக்குவடுங்கர்தோட்பழமலைமேவுதிருத்
தேருக்குவடுவசமாடுமாடத்தெருவினிற்போய்
நீருக்குவடுவிழியெழின்மாய்ந்தெதிர்நின்றுநம
தாருக்குவடுவிளைத்தனளேயின்றெழுிவறவே. (௬)

ஒழியாக்கவலையொழிவதென்றேசொல்லுழல்புலத்தின்
வழியாக்கவலையிடைப்படுமானின்மயங்கிநின்று
பழியாக்கவலைமனமேபணிந்துபரவிலைவேல்
விழியாக்கவலைமகளிறைதாழ்பழவெற்பினையே. (௭)

வெற்றிக்குமாரனையீன்றபழமலைவேந்தனின்னு
முற்றிக்குமாரனைநோக்குங்கொலோவென்பர்முலைவம்புச்
சொற்றிக்குமாரனைவார்மடவாரவன்றேண்முலையோ
டொற்றிக்குமாரனையோன்முனஞ்சேரவுழலுவரே. (௮)

உழவரைச்சந்தவிளவாளைபாய்வயலோங்குகுன்றைக்
கிழவரைச்சந்ததமுகினைவாய்நற்கிளைவளரும்
பழவரைச்சந்தநறுந்தழைவாங்கிப்பாவினடு
ளெழவரைச்சந்தமயிலியல்பூசவுமெண்ணினளே. (௯)

எண்ணிவருந்தினநொந்தோம்பழமலையெய்திலர்கா
ணண்ணிவருந்தினமின்றேயினிக்கதிர்நற்புரவி
மண்ணிவருந்தினமாவாலெழுந்துகள்வந்துடலின்
கண்ணிவருந்தினவான்மதிறேய்க்குங்கடிநகரே. (௧௦)

கடிக்கஞ்சமனையுவந்துலகாக்குறுங்காரணனோர்
முடிக்கஞ்சமனைதொறும்பலியேற்றமுதுகிரியான்
மிடிக்கஞ்சமனைவருந்தொழவாழ்வம்விரவுறுமெங்
குடிக்கஞ்சமனைவெருவுதலேயின்றுகொல்வனென்றே. (௧௧)

கொல்லைக்குறவரைவாயனையார்கரிக்கோட்டைவிளை
நெல்லைக்குறவரையாதுகொள்காளத்திநேயனாவான்
றில்லைக்குறவரைநம்முதுகுன்றரைச்சேர்வலென்றா
ரெல்லைக்குறவரைமாத்திரைக்கேநலமீகுவரோ. (௧௨)

ஈகையிலங்கைதவமுளமெங்ஙனமெய்துவமென்
றோகையிலங்கைவடிவேலொடுவருந்தோன்றறங்கை
வாகையிலங்கையரசிறவூன்றியவள்ளன்மழு
மாகையிலங்கைம்முகமுதுகுன்றன்மலர்ப்பதமே. (௧௩)

பதம்பரவைக்குவருந்துபிராற்குப் பசுமயின்மேற்
கதம்பரவைக்குவரச்சூற்றுகட்செவிக்கங்கணற்குச்
சிதம்பரவைக்குமுதுகுன்றவாணற்குச்செல்வமெல்லா
மதம்பரவைக்குநிகர்கரித்தோறலைமாலைகளே. (௧௪)

மாலைக்கலுழனையோனெனத்தாங்கவயங்குமரு
ணூலைக்கலுழவொழியெனுமேற்றிவர்நோன்மையமூழ்
பாலைக்கலுழவொருமகற்கீந்தபழமலையான்
மூலைக்கலுழநடம்புரிவானெம்முதற்றெய்வமே. (௧௫)

தெய்வசிகாமணியேமணிகூடலிற்சென்றுவிற்ற
மெய்வசிகாமணிகண்டாபழமலைவித்தகமீ
னெய்வசிகாமணிமாவெனுங்கண்ணியைநெஞ்சகத்து
வைவசிகாமணினோவாதெனையின்பவாழ்வளித்தே. (௧௬)

வாழுமரிக்குமடநெஞ்சமேமென்மலர்ப்பசுழி
தாழமரிக்குமதற்காய்ந்ததந்தையுந்தாயுமொரு
வேழமரிக்குமிகவுறவாம்பழவெற்பினையல்
சூழமரிக்குமியல்பையெஞ்ஞான்றுந்துணிந்திலையே. (௧௭)

தந்துமியும்பரியம்பும்பழமலைசூழ்ந்துளாயீர்
நந்துமியும்பரியாவினையைவேண்டியுண்ணேம்புலவீர்
சிந்துமியும்பரிவாலுதவார்த்துதிசெய்விர்மல
முந்துமியும்பரிபாகமுண்டோசொல்லுமுங்களுக்கே. (௧௮)

கேட்டுப்புவனங்கொளவுமெண்ணேமெய்க்கிராதனின்முன்
னூட்டுப்புவனம்பயின்மான்றசையுண்டநாதனராய்
பூட்டுப்புவனங்கொளுமெய்ப்பழமலைப்புண்ணியன்றன்
வேட்டுப்புவனம்பதினான்குநல்கினும்வேண்டிலமே. (௧௯)

வேண்டவடுக்கநினைவதுன்றண்மலர்வேட்கைமணி
பூண்டவடுக்கணறுநுதலார்மயல்போக்குவது
நீண்டவடுக்கனயமாதிளமுலைநேர்ந்துதவ
மாண்டவடுக்கணிகர்தோட்பழமலைமன்னவனே. (௨௦)

மன்னவமாதவனும்பழமலைவாணமணி
யன்னவமாதவனன்மலைக்காற்கலைசந்தமதிகண்
டென்னவமாதவனல்லின்வந்தானென்றிரங்கிமதன்
றின்னவமாதவம்நாமேயென்செல்வத்திருந்திழையே. (௨௧)

திருந்தியவேதம்புகல்பரிசேயறஞ்செய்துடலம்
வருந்தியவேதம்பொருளெனவாழ்பழமாமலையான்
பொருந்தியவேதந்தருநஞ்சணனைனிற்பூமலர்கா
மருந்தியவேதம்புயமனையாட்கணிமங்கலமே. (௨௨)

மங்கலமாவிமலைசேர்பழமலைவாணமணிச்
செங்கலமாவிமலர்க்கைக்குருகொடுசெல்கவெமர்க்
கிங்கலமாவிவளைநீயணைந்ததினியுனெதிர்
தங்கலமாவிதரிற்கொடுசேறுமெந்தண்மனைக்கே. (௨௩)

தண்டங்கமண்டலங்கொண்டுபழமலைச்சங்கரதாட்
புண்டங்கமண்டலங்கண்டுசென்றாலுமெய்ப்போதமுறார்
பண்டங்கமண்டலங்காரமின்னாக்கினன்பாட்டியலைக்
கொண்டங்கமண்டலம்பாழாக்கியவுனைக்கூறலரோ. (௨௪)

கூற்றைக்கொடியங்கடப்பானருளெனக்கூய்ப்பரவி
யேற்றைக்கொடியங்கரஞ்சேர்பழமலையீசனணி
நீற்றைக்கொடியங்குளமேவெறுத்திறைபெருந்
தூற்றைக்கொடியங்கினமோடருந்துமுடம்பினையே. (௨௫)

உடற்குவலையந்தகன்கைக்கயிறென்றுணர்ந்துளமே
கடற்குவலையம்புகழ்சேர்முதுகிரிக்கண்ணுதற்கு
மடற்குவலையம்புனைகளத்தாற்குநம்மன்றமர்ந்த
நடற்குவலையம்பணியாமவற்கன்புநண்ணுகவே. (௨௬)

நட்டுவனாயறிகிலன்றண்ணுமைநந்திநின்று
கொட்டுவனாயிரைதேர்கயமுதுகுன்றுடையாய்
தட்டுவனாயகலாதநான்முகன்றாளமுயர்
குட்டுவனாவனைவான்பரவுநின்கூத்தினுக்கே. (௨௭)

கூத்துகந்தம்பலமேவுறுமோர்முதுகுன்றனைநம்
பாத்துகந்தம்பலமாரினுமெள்ளினும்பண்பனைத்தாள்
சாத்துகந்தம்பலமாமறையாற்புகழ்தாணுவைநா
மேத்துகந்தம்பலமார்பொதுமாதனையெள்ளினமே. (௨௮)

எள்ளாதவனையெலும்பாபழமலையென்றிருந்த
கள்ளாதவனைமகவரிந்தாக்கெனக்கட்டுரைத்து
விள்ளாதவனைமகிழ்பரமாவழல்வெண்மதியைத்
தள்ளாதவனைமுடிசூடெம்மாறுதருக்குதற்கே. (௨௯)

திருவினிலையினிமன்னவற்கில்லையித்தண்புனத்தின்
மருவினிலையினிமைக்கூற்றெனக்கந்திவாளாதிக
ருருவினிலையினியல்வேற்குகனையுதவியகோன்
கருவினிலையினிகந்தோன்பழமலைக்காரிகையே. (௩0)

காரிகையார்க்குவரும்பொதுவோவல்லகாண்விசும்பிற்
பூரிகையார்க்குமுதுகுன்றநாயகன்பொங்குமருள்
வாரிகையார்க்குமருந்தனையான்மலைமன்னனரு
ஞரிகையார்க்குமெழுவுறழ்தோட்கணறுநுதலே. (௩௧)

நுதலரிக்கும்பருவங்குறையென்றவனோக்கடையா
முதலரிக்கும்பருமேத்துந்தமிழர்முருகுபெரு
குதலரிக்கும்பருகற்கருங்காமுதுகுன்றரிலார்
சிதலரிக்கும்பருமாமரம்போற்றுயர்தின்பவரே. (௩௨)

தின்னக்கனியைவிழைகூனிளமந்திதீங்கனியீ
தென்னக்கனியையிரவியிற்பாய்பொழிலீண்டுகுன்றை
நன்னக்கலினையமதிவேணியனித்தநாம்பயந்த
சின்னக்கனியைவலத்தில்வைத்தால்வருந்தீங்கென்னையே. (

தீங்குதிரைக்கடனேர்நரர்காடியர்செய்மலத்திற்
காங்குதிரைக்கடநாய்க்கிரையென்றிந்தவாகமய
னீங்குதிரைக்கடநன்முதுகுன்றர்க்கங்கம்பனுக்கு
வாங்குதிரைக்கடனீயவல்லார்க்குவணங்குமினே. (௩௪)

வணங்கக்கரமுமொழியப்பழமலைமன்னுருவா
யிணங்கக்கரமுமிருப்பவைத்தேபுணரேந்திழையார்
பிணங்கக்கரமுஞமலியும்போலவர்பின்றொடர்வி
ரணங்கக்கரமுதலைபோலுமைப்பற்றுமந்தகனே. (௰௫)

அந்தரங்கங்கைதவரறியாமல்முதருள்சம்
பந்தரங்கங்கைவலிபோன்மின்னுக்கினர்பாடியுனைச்
செந்தரங்கங்கைரவமொண்கமலந்திரைத்துவருஞ்
சுந்தரங்கங்கைவிரும்புமுத்தாறுடைத்தொன்மலையே. (௰௬)

மலங்கலையங்கலைகற்றேன்றனக்கருள்வாழ்வளிப்போன்
கலங்கலையங்கலைநல்லோர்பரவுங்கழலடியான்
விலங்கலையங்கலைவேலோன்பிதாமுதுவெற்பிடத்திற்
பொலங்கலையங்கலையான்மூடுமீனைப்புதைத்தவனே. (௰௭)

புதைத்துக்கரக்கும்பொருளாளர்வெஞ்சொற்பொருமறலி
கதைத்துக்கரக்குங்குமமுலைபாகன்மெய்க்கண்டடியார்
பதைத்துக்கரக்குஞ்சிறிதாவுருகும்பழமலையான்
வதைத்துக்கரக்குஞ்சரமீர்ந்தவன்றரும்வாழ்விலரே. (௰௮)

இலங்குமரியுமருள்கோன்முதுவெற்பிடத்துரற்கால்
விலங்குமரியுமுழலலெல்லாமுன்னிவெய்துயிராக்
கலங்குமரியுமிருந்துயர்கூருங்கலுழ்ந்திடுந்தாய்க்
குலங்குமரியுமொருவனும்போகுங்கொடுஞ்சுரத்தே. (௰௯)

கொடுவரியானையடர்ந்துறுமாறெனக்கொண்டுயர்து
ஞெடுவரியானையுறவடிட்போமென்றொருங்குவந்தே
யடுவரியானைநிகர்நமன்றூதரடிமுடிமன்
னடுவரியானைமுதுகுன்றொடேசுநரார்தமையே. (௨௦)

நரகாவலர்மடவார்க்குள்ளுருக்கிக்கைந்நாவிருப்ப
வரகாவலர்புனைந்துன்றனையேத்திலராய்ந்தறிவா
ஓரகாவலரெனவுய்ந்தாரினமுளமுற்றகுன்றைப்
புரகாவலரிலருட்கோயிலாகும்புராந்தகனே. (௪௧)

புரந்தரனஞ்சுபழமலைவாணன்புலவர்தொழுந்
துரந்தரனஞ்சுதலைநாககங்கணன்றெண்டிறுமா
நிரந்தரநஞ்சுதொழுதேத்துதாதர்க்குநேயமொடு
வரந்தரநஞ்சுகளத்துவைத்தானென்பர்மாதவரே. (௪௨)

மாதனைக்கொன்றுவரம்மேனிவைத்தவமாசுணத்தை
யீதனைக்கொன்றுசிறுநாணென்றார்க்குமெழிலுடையாய்
நீதனைக்கொன்றுநலஞ்செயல்வேண்டுநினையிகழும்
வாதனைக்கொன்றுமுதுகுன்றமாநகர்மாசொழித்தே. (௪௩)

மாசியதிகந்துறந்தார்மகிழ்குன்றைமாநகரோ
ஞாசியதிகங்கொலோவென்பிராயினக்காசியெனப்
பேசியதிகந்தகன்றிருந்தான்பரன்பேரடலை
பூசியதிகம்பரனீங்கிலாணிப்புரியினையே. (௪௪)

புரிசடையாளபழமலைவாணபொருப்பெடுத்த
கரிசடையாளதிகந்தீர்த்தருளக்கடுவயின்ற
பரிசடையாளமுடையாயொழித்தனள்பட்டினையத்
துரிசடையாளதழுக்காமெனுநின்றுகிலினுக்கே. (௪௫)

அகிலங்குருகுந்துறந்தாளுயிருந்துறக்கநின்று
ளகிலங்குருகுமணிமுடியாயெனுமத்தவனை
முகிலங்குருகுமடியாய்பரந்தமுதுகிரியாஞ்
சகிலங்குருதலமேத்திறைவாமைத்தடங்கண்ணியே. (௪௬)

நடுக்கமலத்தினெடுங்குதல்போலநின்றாளிலுறு
மொடுக்கமலத்தினிகழ்வால்வளையினமூர்ந்திடச்சேன்
மடுக்கமலத்திலுகள்வயல்சூழ்குன்றைமாநகரோ
யடுக்கமலத்திபுனையலங்காரவருளுகவே. (௪௭)

அருவரைவில்லையுமிழ்மணிநாகமுமத்திகளு
முருவரைவில்லையெனப்பூண்பவரையவ்வும்பர்தொழும்
பொருவரைவில்லையுறமுதுகுன்றரைப்போந்துமரு
ளொருவரைவில்லைவரிலொற்றிவையெனவுற்றனமே. (௪௮)

உற்கைக்குமாறுபடுமணிநாகமொளித்துலவி
விற்கைக்குமாறுசுமந்தவசீர்முதுவெற்பினின்பா
னிற்கைக்குமாறுவழுவாநடக்கைக்குநேரிழையார்
சொற்கைக்குமாறுந்தமியேனுக்கென்றுதுணைசெய்வையே. ()

செய்க்குத்தனங்கமலமலர்சிர்தருஞ்செய்யதிரு
மெய்க்குத்தனங்கடரவடுவாங்கிதொல்வெற்பிடத்திற்
கைக்குத்தனங்கவொழியினுந்தாடனைக்காய்வதிலேன்
வைக்குத்தனங்களழித்திறையாதிந்தவையகமே. (௫௦)

வைத்துமதிக்குமருங்கிற்கைத்தாயெனமந்தரமத்
துய்த்துமதிக்குமனையின்மையான்மறையோதிமமுன்
னெய்த்துமதிக்குமுடிமிசைக்கங்கையையேற்றினையோ
மெய்த்துமதிக்குமணுகவொண்ணாமுதுவெற்பினனே. (௫௧)

வெற்புக்குமையவடிவேலெறிந்தசெவ்வேண்மதவேள்
பொற்புக்குமையவனோடரன்வாழ்முதுபூதரத்தி
னிற்புக்குமையவளொத்திருந்தாள்குறைவின்றிவளர்
கற்புக்குமையவள்போலுநுங்காதற்கருங்கண்ணியே. (௫௨)

கருந்தடங்கட்குமுதவாய்மயிலெங்கள்கண்களுக்கு
விருந்தடங்கட்குநலமெனப்போந்தவிண்மீன்பொரியு
மருந்தடங்கட்குவளையோடையாகுகவம்புயங்கள்
பெருந்தடங்கட்குமுகமோதுங்குன்றைப்பெருந்தகையே (௫௩)

பெருமுதலைவளையான்போற்றுங்குன்றைப்பெருந்தகையை
யிருமுதலைவளைமூப்படைந்தாண்டவற்கின்மகவைக்
கருமுதலைவளைவாயிற்றந்தானைமுன்கண்டழுது
பொருமுதலைவளைநீத்தனண்மேவினள்பூங்கொடியே. (௫௪)

பூங்குமிழும்படிமுள்ளும்பொருந்திப்புளிஞர்பொருள்
வாங்குமிழும்படிமோதுமெனல்கொடுமால்விழுங்கி
யாங்குமிழும்படிவந்தவெம்பாலையடைந்தவள்கால்
வேங்குமிழும்படினென்னும்பழமலைவித்தகனே. (௫௫)

வித்துருமத்தைநிகர்வானுயிர்செய்வினையருத்துங்
கத்துருமத்தையிடுதயிர்போலக்கலங்குமதன்
சத்துருமத்தைவனைமுதுகுன்றிறைதாள்கொடுவா
னத்துருமத்தையிலவாகவெள்ளுவர்நற்றவரே. (௫௬)

நற்றவராகமறையவராகவிந்நானிலத்தி
லற்றவராகமனமுடையார்க்கன்றியச்சமற
வுற்றவராகமறியாதொளித்தநின்றெண்பதங்கள்
பற்றவராகமலாலயன்போற்றும்பழமலையே. (௫௭)

பழங்கவிகடமகமந்திக்கீபொழிற்பண்டைமறை
முழங்கவிகடவுளர்க்கீயுங்குன்றைமுதல்வனைவே
ளழங்கவிகடவிழிதிறந்தானையடிபரவார்
கிழங்கவிகடமறவரிற்றோன்றிக்கெடுவர்களே. (௫௮)

கெடுத்துப்பணியுமுடையும்வெள்ளாமற்கிழத்திமுலை
வடுத்துப்பணியுமுரம்வேட்டுநின்றனள்வல்லியத [லாங்
ளுடுத்துப்பணியுமரைக்கசைத்தோய்தொண்டருள்ளமெல்
கொடுத்துப்பணியுமலர்த்தாட்டிருமுதுகுன்றத்தனே. (௫௯)

குன்றுகளுங்களையொவ்வாவெனுமுலைக்குன்றதிர்க்குஞ்
சென்றுகளுங்களையுண்வண்டுமோவில்செழுங்கொன்றைமா
கன்றுகளுங்களைநன்மதிவேணிக்கடவுடனை [ன்
யென்றுகளுங்களையெம்மானைக்குன்றையிறைவனையே. (௬௦)

இறவாதவாநந்தவெள்ளத்தழுத்தியெனையருளாற்
றுறவாதவாநந்தவாள்வதென்றேமெய்த்துறவர்தொழு
மறவாதவாநந்தனஞ்சூழ்முதுகுன்றடைந்தவர்த
முறவாதவாநந்தகோபாலனென்றற்குடையவனே. (௬௧)

உடையமடங்கலுதைத்தபொற்பாதவொளிசெய்மழுப்
படையமடங்கன்முகற்காய்ந்தவீரபழமலையாய்
கடையமடங்கல்லொடுபகலுந்தொழக்கற்றிலமெம்
விடையமடங்கல்வருவதெஞ்ஞான்றுவிளம்புகவே. (௬௨)

விளங்கவலம்புரிமால்போற்றுநன்முதுவெற்பகஞ்சேர்ந்
துளங்கவலம்புரியாய்மாய்பிறிதொருடம்படையாய்
துளங்கவலம்புரிமென்குழன்மாதர்க்குச்சூழ்ந்துநின்று
களங்கவலம்புரியிவ்வெற்பையேநிலைகைவருமே. (௬௩)

வருந்தாதவரைவளைத்திட்டவபவவன்பிணிக்கு
மருந்தாதவரைமருவும்பழமலைவாணவுனைப்
பொருந்தாதவரையுயிர்செகுத்துண்ணம்புலிமழுங்கத்
திருந்தாதவரைவரக்கூவுறுதென்சேவல்களே. (௬௪)

சேவாலங்காட்டுபொழுதகஞ்சாயச்செலுத்திவரி
மாவாலங்காட்டுமுதுகிரிவாணவவ்வானமுய்ய
வேவாலங்காட்டுமிடற்றாயநின்சீர்த்திவிரித்துரையா
காவாலங்காட்டுவிலங்காயினேனிந்தஞாலத்தே. (சுரு)

நிலங்கடந்தானைமகிழ்வானைத்தன்னடிநின்றொடுங்கும்
புலங்கடந்தானைமுதுகுன்றவாணனைப்போற்றிலர்தந்
நலங்கடந்தானைமுழுதுமிழந்தநகரினிற்போ
யிலங்கடந்தானைதுணிசீரையாக்கொண்டிரப்பர்களே. (சுசு)

இரப்பாரிலாரையிலரெனின்வைவரிரந்திடற்குங்
கரப்பாரிலாரைமுகநோக்குறார்மழுக்கைக்குன்றையா
யுரப்பாரிலாரையுறவாகக்கொள்வர்தம்முள்ளனபோய்
நிரப்பாரிலாரையவிப்பார்தம்மக்களைநீத்திருந்தே. (சுஎ)

இருப்புவலியையகன்றுபொன்வல்லியையெண்ணுதலாம்
விருப்புவலியைமுலையாரணங்கினர்விண்ணுறுதல்
பொருப்புவலியையிடத்தில்வைத்தாய்மலர்ப்பூங்கணைசேர்
கருப்புவலியையொழித்தாய்பழமலைக்கண்ணுதலே. (சுஅ)

கண்டந்தரிக்கும்விடத்தார்பழமலைக்கண்ணுதலார்
பண்டந்தரிக்குமருங்களித்தார்தம்பழவடியா
ரெண்டந்தரிக்குமரிதாகும்பாதரிருங்கருமா
வெண்டந்தரிக்குமதற்காய்ந்தவரெனுமெல்லியலே. (சுகூ)

மெல்லவணங்குநினைவாலெதிர்ந்திடவேனெடுங்க
ணல்லவணங்குவளையுடையோடுநடந்திலைநீ
கொல்லவணங்குமதிசுமந்தேநின்றகொள்கையென்னே
வெல்லவணங்குமலையாய்முதுகிரிவேதியனே. (எ0)

வேதியவாவிதனக்காவியாகியவித்தகபெண்
பாதியவாவிமலர்த்தேன்பெருகும்பழமலைவாழ்
சோதியவாவிவருவிடைப்பாகநின்றொண்டருறு
நீதியவாவியவரையென்றேசென்றுநேர்குவனே. (௭௧)

நேருமடியர்தமக்குறவாமவர்கேசமறச்
சோருமடியர்தமையணுகாதவர்தம்பியினாற்
சாருமடியர்மணிநிறவண்ணன்றரையிடந்து
தேருமடியர்முதுகுன்றவாணுதற்றீக்கண்ணரே. (௭௨)

கண்டரவந்தனைநேர்ந்தாங்கருகக்களிற்றினைமுன்
கொண்டரவந்தனைவானோர்செயுமுதுகுன்றனொடு
வண்டரவந்தனைநேர்வாளைக்கோலம்மதனனெய்யும்
புண்டரவந்தனைசேர்தியென்றோதுமின்போமின்களே. (௭௩)

போதுமின்மாலைவகைவகையாகவும்பொற்றொடியீ
ரோதுமின்மாலைதரின்வம்மினில்லையென்றோட்டினரேன்
மாதுமின்மாலைவருமுனஞ்சாமென்றுவண்கைமலர்
மோதுமின்மாலைமகிழ்குன்றைவாணர்தம்முன்னடைந்தே. ()

முன்னஞ்சிலம்புசிலையாக்கியநன்முதுகிரியாய்
பொன்னஞ்சிலம்புசிலம்புதலோடையிற்பூஞ்சிறக
ரன்னஞ்சிலம்புடையிளமானையனங்கனெய்து
தன்னஞ்சிலம்புகுவனையல்லாதுதணந்தனனே. (௭௫)

தணந்தவளக்கரிமேனியளாங்கொல்வெண்சங்கினங்கண்
மணந்தவளக்கரினின்றழுமோவலவாவுயிர்க
ளுணந்தவளக்கரிதாமுதுகுன்றரோங்கமர
கணந்தவளக்கரியானேத்திறையன்றிக்காப்பிலையே. (௭௬)

காப்புக்கரியுந்திருமகணாயகன்காப்பவற்றின்
பூப்புக்கரியுந்தலையுடையானும்பொருந்தவைத்தான்
மாப்புக்கரியுங்குயிலும்பயில்பொழில்வண்டில்லையான்
மூப்புக்கரியும்புலியுங்கொன்றீர்ந்தமுதுகுன்றனே. (எஎ)

முதுமறையந்தமுறுபொருளோநன்முழுப்பணிக்கு
விதுமறையந்தமுடியாய்புராணம்விளங்கிரண்டொன்
பதுமறையந்தமுதுகுன்றவாணநின்பாதம்வணங்
குதுமறையந்தகனைமார்பிலெம்மைக்குறுகிடினே. (எஅ)

குறுகுமுனிவனையன்றுண்டவிம்முதுகுன்றனுக்கு
மறுகுமுனிவனைசெய்தாலுய்வாரெவர்வந்தருளென்
றறுகுமுனிவனைபோதுமிடார்நமனார்முனிவு
முறுகுமுனிவனையெய்தாரறிவறுமூடரினே. (எகூ)

மூடாநமாதிமிரையடைந்தாயலென்முன்னணுகன்
மீடாநமாதிபெருமானுதைக்கினுமெய்ப்புகழைப்
பாடாநமாதியெழுத்தைந்துமோதிப்பழமலைவாழ்
வீடாநமாதியடியாரடியருண்மேவினமே. (அ0)

மேவத்தகரையிவர்மகவீன்றதொல்வெற்பரச
சேவத்தகரைவொடுபூசித்துனைவிண்செல்வமுறும்
பூவத்தகரைநகுவேமெமக்குநின்பொங்கருளா
லோவத்தகரைவகைப்பாசமுந்தம்முரங்குலைந்தே. (அக)

குலையாநிலமும்விசும்புந்தொழுமுதுகுன்றமதிக்
கலையாநிலமும்மடியழல்சாயவக்காய்கனலின்
மலையாநிலமுமுடன்கூடவேமெனைவாங்குகழைச்
சிலையாநிலமுமெமதில்லமாய்நின்றுசீறுவனே. (அஉ)

சீறிரையாகமதியுணும்பாம்பணிசெல்வமறை
மாறிரையாகமலிமுதுகுன்றமருவுதற்குச்
சேறிரையாகயிலாசவிலாசசுதேவவென்மின்
றோறிரையாகநிலையென்றுவாழன்மின்றொண்டர்களே. (அ௩)

தொண்டரைக்கூடல்விழையார்பொழின்மலர்த்தூளுதிர்த்த
விண்டரைக்கூடலறவுறல்போலுந்தொல்வெற்புறுமைக் [ல்
கண்டரைக்கூடலுடையாரைப்போற்றிலர்கற்றறியா
மிண்டரைக்கூடல்வழியேநடத்துபுவீழ்த்துவரே. (அ௪)

வீழிவலஞ்சுழிதில்லைசிராப்பளிவேதவனங்
காழிவலஞ்சுழியன்மேவுகுன்றைக்கடவுள்விடி
னாழிவலஞ்சுழிவெள்வளையானையன்னகல்விப்
பாழிவலஞ்சுழியுந்தியுள்வாங்குவர்பாவைநடோ. (அ௫)

பாவலருக்குமலிபொருளீந்துகொள்பாட்டினர்க்கு
மேவலருக்குமழுவார்க்குநன்முதுவெற்பினுக்குக்
காவலருக்குமயலாகிநின்றுகலங்குகின்றா
யாவலருக்குவிளைநிலமாயினையாயிழையே. (அ௬)

ஆயக்கலையகலுஞ்சீர்முதுகுன்றரசமுனஞ்
சாயக்கலையனிமிர்த்தசெம்மேனியதப்பலில்லா
னேயக்கலையபுழுக்கூடெனுமுடனேயமெல்லா
மாயக்கலையமலமாயைகன்மங்கள்வந்தருளே. (அ௭)

வந்திக்கநாவினினையேவழுத்தமலர்விழியான்
முந்திக்கனாவிதொலைத்தோய்நினதுமுதுவெற்பையே
சிந்திக்கநாவிமதநாறுமாதரைச்சேருமின்ப
நந்திக்கனாவினொழிவாமென்றுன்னுறநல்குதியே. (அ௮)

நல்குரவேநல்லுரைதான்முதுகுன்றர்காட்டுனக்குச்
சொல்குரவேநல்குரவுறுவேலதொடைகள்பல
மல்குரவேனவிதண்விட்டகம்புக்கமாளையிந்த
வொல்குரவேனல்லிடைக்கொடுபோகலென்றேதிலையே. (

ஓதித்திருக்குமொழிவதல்லாமலுன்னுண்மைநிலை
சாதித்திருக்குமியல்புதந்தாயிலைதன்மையெல்லாம்
போதித்திருக்குமொழிகுன்றைவாணபொருப்புநவுஞ்
சோதித்திருக்குமரிபாகசுந்தரன்றூதுவனே. (க௦

தூதுகண்டாலுமதியணிவேணியர்துன்னிவந்தென்
காதுகண்டாலுமுடன்மூக்கின்பெய்தநல்காரொனவெம்
மாதுகண்டாலுமுவக்கப்படுமொழிவந்தனள்கார்ப்
போதுகண்டாலுமயில்வாழ்பொழிற்பழம்பூதரனே. (க௧

பூதரனன்றுசிலைக்கென்றுகொள்ளும்புராந்தகனார்
சீதரனன்றுபொழிலெனுங்குன்றைத்திருநகரார்
காதரனன்றும்விழிபெறுமாறுடைக்கண்ணுதலார்
மாதரனன்றுவருமதிக்கோய்தலைமாற்றிலரே. (க௨

மாற்குச்சிவந்தமலர்த்தாண்முதுகிரிவாணன்மறை
நூற்குச்சிவந்தவிராப்பொருளென்பவர்நோக்குளான்வேள்
கோற்குச்சிவந்தவிறலாளனின்னுங்குறுகிலனிம்
மேற்குச்சிவந்ததறியேனிவட்குவிளைவதுவே. (க௩

விளையவளையுமணிநெல்லயன்முதுவெற்பிறைவ
னளையவளையுமுறவுடையானவ்வணங்கசிலை
வளையவளையுமுடையுந்துறந்துவருந்துமிவ்
விளையவளையுமொருபுடைசாரவிருத்திலனே. (க௪

இருத்தவிருப்பதிடத்திலல்லாமலிருப்பலென
நிருத்தவிருப்பமுதுகுன்றவாணனைநீவலியுஞ்
செருத்தவிருப்பவுததியையாருணச்சிந்தைசெய்வர்
திருத்தவிருப்பவலையாவர்மெல்லுவர்தேமொழியே. (கரு)

தேவியுமானும்விளையாடிடமுடைச்செங்கணுத
லாவியுமானும்வருஞ்சீர்முதுகுன்றணிவிழவைக்
காவியுமானும்விழியாய்கண்டெய்தெனக்கண்மறுகி
னேவியுமானும்மகட்கிடர்நீர்செய்திரோழையயோ. (கசு)

ஏடலையாறுகிழித்தெதிரோறவிண்ணேறுபுகழ்க்
கூடலையாறுபுலியூர்மகிழ்முதுகுன்றர்பெற்ற
வேடலையாறுமுயிர்த்தெடுத்தேந்துபுமென்கைகொடுத்
தாடலையாறுவருகவென்பார்நல்லுமைதனையே. (கஎ)

உமையிடப்பாகனலங்கூர்முதுகுன்றுடையனராச்
சுமையிடப்பாகவரிதேடடியுறத்தூமலர்க
டமையிடப்பாகமருவுவரோலவர்தங்களைப்பா
ரமையிடப்பாகனனுகானுதைநினைந்தஞ்சுவனே. (கஅ)

அஞ்சுவணத்தைவரான்முறையோதவரக்கெறிந்த
பஞ்சுவணத்தைமருவுமென்றாளுமைபாகமொடு
செஞ்சுவணத்தையணையநின்கோலமென்சிந்தையுற
விஞ்சுவணத்தைமகிழ்குன்றைவாணவிரும்புவனே. (ககூ)

விருத்தாசலாசங்கராமலைமாதுவிழிகளிக்கு
நிருத்தாசலசந்திரன்போலுடம்பிடைநின்றவர்தங்
கருத்தாசலசம்பவமிலர்க்காண்டறங்காட்டியசொற்
றிருத்தாசலசந்தமியேன்றலைக்குன்றிருவடியே. (௧00)

பழமலையந்தாதி முற்றிற்று.

பழமலைநாதர்

பிக்ஷாடன நவமணிமாலை.

:o:

நங்குற்றந் தீர்க்கும் பழமலை நாதர்க்கு நற்பலிகொண்
டங்குற்று மென்றுகில் போக்கினள் வெற்றனை யாகியங்தோ
விங்குற் றனையென வெம்பெரு மானிவ் விருநிலத்திற்
றங்குற்றம் பார்க்கு மவருள ரோவெனத் தாழ்ந்தனளே. ()

குன்று முதுகுன் றுடையா னிலாதவெண் கோவணத்தான்
றன்று மரைக்கை விரன்மூன்று காட்டித் தனங்குறித்து
நன்றுக வித்தனை பிச்சையுண் டோசொன் னறுநுதலா
யென்று ளிரண்டத் தனையுள கோடியென் றிட்டனளே. (உ)

இப்பாத் திரந்தலை கீழாப் பிடித்தனை யென்னைமுனந்
தப்பாப் பலிகொண் டறிந்திலை யோவெனத் தாழ்குழலாள்
செப்பார் பணைமுலை யாய்நிலத் தேபலி சிந்தியிட்டா
யெப்பாத் திரத்திலு மிட்டறி யாய்கொன் முன்னென்றனளோ.

வெட்டன மாதுகை தாழ்த்திட மாமுது வெற்பர்பலி
யொட்டினை நீதொட லாமோ வெனவுமை யுந்தொடலாம்
வீட்டினில் யானென வேயவர் தாமிது வேண்டுவைகோல்
யாட்டினின் பாலென மூலமு மாமென்ப தென்றனரோ. (௩)

மாண்ட வெலும்பணி கோலமொ டேபலி வாங்கிடுதற்
கீண்டு வருமுது குன்றுடை யீருமை யான்மிடற்றி
னீண்ட வுகிருறத் தாதனை வேனென்று நீர்தலையைத்
தீண்ட வுமது பலிப்பாத் திரமென் சிரிக்கின்றதே. (௫)

வானோர் தொழுநின் பலிப்பாத் திரத்தை வனைந்ததுந்
தானோ வெனச்சக் கரந்தான் சுழற்றத் தகுங்குயத்தி
யானோர் குயவன்மெய் யென்றே முதுகுன் றிறையியம்ப
நானோ வொருசிற் றிடைச்சியென் றாளந் நறுநுதலே. (௬

பங்கய மன்ன விழியார் முதுகுன்றர் பாத்திரத்தி
லங்கையி லைய மொடுவண்டு வீழநல் கையவென
வெங்கையில் வந்த தெமதாக வேவழக் கென்றுசெட்டி
மங்கையர் தங்கட் கிருங்கூ டலிலிட வைத்தனரே. (௭

நீருக்குத் தக்க சடையார் முதுகுன்றர் தேடியுங்க
ளூருக்குட் பிச்சையென் றுற்றேமுண் டாயி னுமாமினைய
வாருக்குத் தக்க முலையா ரதற்குளர் மற்றொருவர்
யாருக்குக் கிட்டு மதுசோறு நீர்கொளு மென்றனரே. (௮

முழங்குந் துடியொடு பிச்சையென் றேமுது குன்றர்வரச்
சழங்கு முலைமுதி யாளொன் பலியெனத் தம்மனையில்
வழங்கு மனமென் றனர்புறம் போந்து வளர்முலையாள்
விழுங்குமனம்பகற்போதுகொள்வாயென் றுவேண்டினரே.

சிறப்புப்பாயிரம்.

பிச்சா டனநவ ரத்தின மாலையைப் பீடுபெறத்
தைச்சான் றுறைமங் கலமுறை சிவ தயாபரனும்
பொய்ச்சார் பதனை யொழிக்குஞ் செழும்புலி யூர்ப்புனித
னற்சார்பு சார்ந்த சிவப்பிர காச நவமணியே.

முற்றுப்பெற்றது.

உ

விருத்தகிரி

பெரியநாயகியம்மை

நெடுங்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

முழுமணி மிடற்றன் களன்மழு வீரன் முக்கணண் டைகநின தெழில்கூர், முகம்புலர் தலைக்கண் டெல்வளைந் தடியின் முளைப்பிறைக் கோடுகொண் டெழுந்து, விழுமணி யரவ நுழைசடா டவியின் விண்ணதித் தண்புனல் விடுப்ப, விரைவொடு குளிர்ந்து முகமலர் தலைவன் மென்கொடி யெனநினை யுணர்ந்தோன், செழுமணி நீல மழைமுகி றவழுஞ் சிலம்பெனும் புற்றினின் றார்ந்து, திரைபொரு கடற்போர்ப் பெரும்படம் விரித்துத் தினமணி யெனப்படுஞ் செங்கேழ், கெழுமணி யுமிழ்ந்து பேரிரு டுரந்து கிடக்குமெய் முடக்குமா சுணமாய்க், கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. (க)

விழைவொடு நினக்கு மாதுலன் மாமி வெற்புவேண் டுறுதன் மருகன், மேலெலா மெலும்புந் தோலுமாய்க் கிடத்தல் வெறுத்திடா திளமைநா டாது, பழமலை தனக்குச் சாதியொப் பெனவே பார்த்துனைக் கொடுத்தநின் றந்தைப், பனிமலை யென்றே தன்மனை யாட்டி பயந்திடப் பெருமக ளென்றே, கழைவரை முன்ன நேன்றுபு நடந்து கடிதுபள் ளங்களின் வீழ்ந்து, கரைகளின் மெல்ல வேறிவெண் ணுரைவாய்க் கடையுற வளைந்துருத் திரைந்து, கிழவுரு விருத்த நதியெனப் பட்டுக் கீர்த்திமூ வுலகினும் போர்ப்பக், கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. (உ)

காமமென் கின்ற கதுவுவெவ் கியுங் கடுஞ்சின மெனப்படும் புலியுங்,களிப்பெனுஞ் சிறுகட் புகர்முகப் புழைக்கைக் கறையடிக் களிநல்யா னையுமே, தாமிகு மெனது மனமெனும் வனத்திற் றனிவரல் வெருவினே யாயிற்,றழலினின் ருடிப் புலிசரி யுரிபோர்த் தடுத்துவாண் டுணையொடும் வருவா, யீமவெள் ளெலும்பங் கிடப்படு மெனத்தா னெலும்பணி கடவுண் மா நதியா, யிருந்துநல் லன்னங் கொண்டுமெய் வெருப்ப விணைதபு கங்கையை யிகழ்ந்து, கீழ்மைசொல் கின்ற தொண்டுமின் ருயிற் கிடைக்குமோ விதன்குண மென்னக், கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே.(ரு)

சுட்டுதற் கரிய நின்னைமெய்ஞ் ஞான சொரூபியென் றருமறை யனைத்துஞ்,சொல்லுவ துண்மை யென்னநன் குணர்த்தேன் சுரந்தநின் றிருமுலைச் செழும்பால், வட்டிலிற் கொச்சைப் பிள்ளைமுன் னுண்டு வண்புகழ் ஞானசம் பந்த, வள்ளலென் றிடப்பேர் பெற்றரன் மொழிபோன் மையறீர் செய்யுள்செய் தமையா, லெட்டிநற் றிகிரி பறித்தெறிந் தாற்காலியானையை யுருட்டிவாங் குதிரை, யெறிந்துசங் கதிர்த்துக் கொடுமர முறித்திட் டெதிர்ந்திடார் தலைவிடுத் தோடிக், கிட்டினர்ப் புரட்டி முருகவேள் பூதக் கிளைப்பெரு வெள்ளமொத் தெழுந்து, கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. (சு)

உள்ளமென் மனையில் விருப்பொடு வெறுப்பா முருகுறுமேடிக ணிரவி, யொழிவிலா வாய்மை மெழுக்கிறைப் பூசி யுயர்தரு மனமெனப் படுமோர், பள்ளிமென் றவிசி லிருத்திநின் பதியைப் பழுதில்யா னெனப்படு நெல்லைப், பழமல மா

யைத் தவிடுமி போக்கிப் பாகஞ்செய் தென்றருத் திடுவாய், தள்ளுமொண் மறிமான் முல்லையு ளாயர் சூழல்வெண் ணெய்க்குட முருட்டித், துணைமுலைக் குவட்டின் மஞ்சண்மேற் படப்போய்த் தோய்ந்துநின் றுடிளங் கயற்கட், கிள்ளைமென் மொழியார் துகிலெடுத் தொளித்துக் கேடில்சீர்க் கண்ணனு டுதல்போற், கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. (ரு)

நாடிறு ருயிர்க ளாமெவற் றினுக்கு நல்கிய தந்தையுந் தாயு, நம்பனு நீயு மல்லிர்நும் மூர்க்கே நவின்றவம் முறையுளீர் நீவிர், பாடியா ரணஞ்சொ லீண்டுமாய் வனதாம் பரிந்துநீ மடிமிசைக் கிடத்தப், பழமலை தனது பெயர்வலக் காதிற் பகர்ந்தருள் செயப்பெறுஞ் செயலா, லோடியோர் காக மேறுபு கவிழ்த்த வொருசிறு கரகநீர் தானு, மொருவனோர் செவியால் விடுத்தவப் புனலு முமைபொரு பாசர்கட் டோன்றிச், கேடிலா னந்த வுருவமா மெனையொக் கின்றன வோவென வதிர்த்துக், கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. (சு)

தன்னொரு மகன்வா கனத்தினை வெறுத்தோர் தனயன்வா கனத்தினை விரும்புந், தண்மணிப் பணியு மதனையுள் வெருவித் தான்வள ராமதி யமும்வாழ், மின்னவிர் சடையான் றனைநினை யன்றி மேவுவா னவரைநெஞ் சுன்னல், விரிகதிர் விழுங்கு மணியினை விடுத்து வெறுமணி கொள்ளுமா றன்றோ,மன்னவர் மனிதர் சந்திரன் பரிதி மகபதி மலரயன் மறலி, வானவர் வசுக்கள் சித்தர்கிம் புருடர் மாதவர் விஞ்சையராசுரர், கின்னர ருரகர் மூழ்குபே ரரவங் கேட்டொரு மு

ராரியாய் சுருட்டக், கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரி
யமர் பெரியநா யகியே. (௭)

படைத்திடுந் தொழிலோன் மறைச்சடங் கியற்றப் பாவி
யென் மனத்தினும் வலிய, பன்மணி குயின்ற செம்பொனம்
மியினின் பதமலர் வைத்தக லாம, விடத்தினி லுனைவைத் தரு
ளுநதன் முன்றே வியற்பகை மனைவியை யிரந்தா, னிளம்பி
றை சூடி யிறையவன் பின்ன ரெங்ஙனம் போயிரந் திடுவா
ன், கொடுத்தெனி லிடுபொன் புலவனுக் காரூர்க் குளத்தினிற்
பழமலை யன்று, கொடுத்தது நானே கொடுத்தன னென்னிற்
குளித்தகல் பவர்குளத் தெல்லாங், கிடைத்திட வொருசுன்
டருமெனக் கிதுசெய் கின்றதற் புதங்கொலோ வென்னக்,
கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரியமர் பெரியநா
யகியே. (௮)

பண்டுநின் கொழுநன் றந்தையுந் தாயும் பயந்ததன் னொரு
மருந் தன்ன, பாலனைக் கொன்று சமைத்திடக் கொள்ளும்
பாதகீ மொன்றுளங் கொண்டு, தொண்டர்தம் மனையிற் செ
ல்வனென் றெழுநின் சுதனழப் பொருதநின் முலைப்பால், சு
ரந்தமு தூட்டு மன்னனீ யாவாய் தொழுதுபோய்ப் பிரித்தி
லை யென்றே, வண்டார்தங் கங்கை யன்னமங் கதன்கணுடை
தன்னைவந் தடையா, வாடியிங் கிதன்க ணமர்வுறப் பெறலா
லடைந்தவான் கங்கையை யிகழ்ந்து, கெண்டையொண் வா
ளை யுடனெழக் குதிப்பக் கிளைவளைக் கமுகின்மேற் றவழக்,
கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரியமர் பெரியநா
யகியே. (௯)

புரிசடைக் காட்டு ளாடவிட் டிளவம் புலியினைச் சிறப்புலி யொடுகோட், புலிதொழ விருக்கு மொருபெருந் தெய்வப் புலியனி மலையிள மானைப், பரிவுறத் தொழுது மருவிய வதனாற் பயமறச் சாதிக டனது, பாங்கர்வந் தெய்தப் பெற்றதென் றறிந்து பசுவெலா மருவுறப் பெறுமே, சுரிகுழற் கயற்கட் பிறைநுதற் கனிவாய்த் துடியிடைக் குவிமுலைத் தளிர்க்கைத், துணைவிமுற் கங்கை பெயர்சொலக் கூசுஞ் சுடர்மணிக் கட்செவிப் பணியான், கிரிமகட் கடுத்த கறைமிடற் றிறைவன் கிளக்குமேற் புகழெனத் தோன்றிக், கிளர்மணி முத்த நதியுடை விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே. (௧௦)

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியநாயகியம்மைகலித்துறை.

இறைவற்குத் தக்க விருமாப் பெனுமொழி யின்றியொரு
மறுவற்ற தன்மனை யாட்கேற்ற தாமிரு மாப்பனெனக்
குறைவற்ற நெற்கொண் டுலகேற் றுணைப்பலி கொள்ளுமரன்
பெறவுற் றனையனை யேகுன்றை வாழும் பெரியம்மையே (௧)

பத்தர்க்கு நெஞ்ச மலர்மீ திருத்திப் பயந்துகொடுஞ்
சித்தர்க் ககலுநின் பாதாம் புயமொரு செஞ்சிலைமேல்
வைத்தற்குமெண்ணி மதியுடையேனென்பன் வார்சடையான்
பித்தர்க்குத் தங்குண நூலினுஞ் செம்மை பெரியம்மையே()

இழைபொறுத் தாற்பொறை தானென்ப ரானல் லிசைப்பு
லவர், மழைபொறுத் தார்புனன் முக்காற் பொறுக்கும் வழ
க்கதுண்டே, யுழைபொறுத் தார்நல் லியற்பகை யார்மனைக்
குற்றவொரு, பிழைபொறுத் தாய்நன்று காண்குன்றை வா
ழும் பெரியம்மையே. (ரு)
கையன்று தாமரை கண்ணன் றிருமென் கயலெனவே, பொ
ய்யன்றுகங்கையைநீயொன் றுசாதிப்பர்போர்விடையார், மெய்
யென்றுநீகொண்டிரோலறலாயினென்மென்கையிடைப், பெ
ய்யென்றுபின்னை யறிவாய்தென் குன்றைப்பெரியம்மையே.
பொன்வாங்கு செஞ்சடைப் பாம்புகள் சுற்றும் புதுமதியி
னன்வாங்கு கோடு கிழிக்கு நகுவெண் டலைபடுங்கன்
முன்வாங்கு மெந்தைநின் பாதாம் புயத்தின் முடிவணங்கிற்
பின்வாங்கி நில்லன்ன மேகுன்றை வாழும் பெரியம்மையே.
கடிநறு மென்றரு மீதிருப் பானெனக் கங்கையென்பாண்
முடிநடு வேறி யிருந்தனள் வேனின் முதிர்விலத
னடியடை வானெனச் சங்கரன் பாங்க ரமர்ந்தனை நீ
பிடிநடை யேகுயி லேகுன்றை வாழும் பெரியம்மையே. (கூ)
நின்போ லிலரரு ளாளரொன் றேசொல நின்கொழுந
னென்போ னொருவன் மகன்பூங் கழுத்தினை யீர்வலென்றே
யன்போர் சிறிது மிலனுகப் போக வதற்கிசைந்து
பின்போய்விடாதுகண்டாய்குன்றைவாழும்பெரியம்மையே.
செச்சை மலர்புரை வாரேறு மேனி திறந்துகொண்டு
கச்சை யரவொன் றசைத்துக் கபாலங் கரத்தெடுத்துப்
பச்சை மயிலனை யார்மனை தோறும் படர்ந்திரக்கும்[மையே.
பிச்சை யொழிகென் றொருவார்த்தை சொல்லெம் பெரியம்

சோதிப் பதியன்றி வேறொரு தெய்வந் தொழுதற்கில்லை
யோதிற் பிறரென வச்ச முறும லுயிர்களெல்லா
நீதிப் புதல்வர்க ளாயின வாதலி னீகொள்கற்புப்
பேதிப்பதன்றுகண்டாய்குன்றைவாழும்பெரியம்மையே (௯)

நின்னைய நாயக னென்றிருப் பாய்நினை நீத்தகன்று, தன்னேரில் பூவணத் தேயன்று போய்ச்செய்த தன்மையெலாஞ், சொன்னே னலேனினி நின்றே டொளிப்பதென் சொல்லுவ ன்யான்; பின்னே தெனக்குத் தருவாய்தென் குன்றைப் பெரியம்மையே. (௰)

நற்றவத் துன்னைப் பெறுமலைக் கென்னமுன் னல்கியுனைப்
பற்றுறக் கொண்ட தெலும்பே யணியும் பழமலைதான்
சற்றெனக் கையந் தராதுசொன் னும்மலைச் சாதியுள்ளே
பெற்றவர்க்கென்னமுலைவிலைகுன்றைப்பெரியம்மையே. (௧௧)

கற்று ரறிகுவர் மக்கடம் பேறெனக் கட்டுரைத்த
சொற்று ரொருபெண் ணொழித்ததென் பாரொடு தொல்லுலகி
னற்றுண் மகற்பெறு கென்றுசி சொல்பவர் நாணவுனைப்
பெற்றுன் மலையனா யன்குன்றை வாழும் பெரியம்மையே.()

கரிய மிடறுடைப் பெம்மான் கரத்துழைக் கன்றொடுமோ
ரரிய முடியம் புலியோடு மேவினை யாடுகின்றாய்
தெரிய வரிய பதிறு லுலகுமென் சிற்றிலென்பாய்
பெரியவ ளென்ப துனக்கேது குன்றைப் பெரியம்மையே. ()

தண்ணு ரிதழி புனைவான் விழியிணை தம்மனைகள்
பண்ணு வழிக்குமென் றோநின் றிருமுக பங்கயத்திற்
கண்ணு யினருனக் கவ்வலை மாதுங் கலைமகளும்
பெண்ணாரமுதனையாய்குன்றைவாழும்பெரியம்மையே. (௧௪)

உள்ளத் துறுபிணி யேற்கு மருந்துக்கென் றுன்னைவந்து
மெள்ளத் தொழவுந் திருமுலைப் பாண்மெல் விரனுதியாற்
றெள்ளித் துளியள வாயினுந் தொட்டுத் தெறித்திலையுன் [யே
பிள்ளைக்குங் கிள்ளைக்கும் பால்கொடுத் தாலென் பெரியம்மை

ஆறுத் துயர்கொண் டடியேன் சலிப்ப வதுசெவியி
லேறும லேயிருந் தாலென்செய் வேனெங்க ளீசற்கொரு
கூறுகி யண்ட முதலா யிளமை குலவுதவப்
பேறுகி வாழ்பவ ளேகுன்றை வாழும்பெரியம்மையே.(௧௬)

நனைமாட்சி மென்கொன்றைத் தாரோன் றருமிரு நாழிநெ
ல்லால், வினைமாட்சி கொண்டுயி ரெல்லா மளித்தருண் மேன்
மையினன், மனைமாட்சி யெய்து முனக்கே பெருங்கற்பு மா
ட்சியன்றிப், பினைமாட்சி யார்க்குண் டுலகீன்ற குன்றைப்
பெரியம்மையே. (௧௭)

நெடிய விலங்க லொருசிலை யாக்கிய நின்பதிமேற் [த
கொடிய வநங்கன் சிலையோ வெடுத்துமுன் கொண்டெதிர்ந்
வொடிவி லருஞ்சிலைச் செங்கரும் போசொல் லுனதுநடப்
பிடியு ளடங்கிய தென்னிது குன்றைப்பெரியம்மையே.(௧௮)

பண்டு வீணை யொடுபாட வந்தவப் பாமடந்தை
கண்டழு மாறு மதிநிரை போலக் கவின்கனியும்
வெண்டலை மாலை கிடந்தொளிர் தோளிக்கு வீங்குமுலைப்
பெண்டகை மாமணி நீகுன்றை வாழும் பெரியம்மையே. ()

முற்றிற்று.

நன்னெறி.

:O:

காப்பு.

மின்னெறி சடாமுடி விநாயக னடிதொழ
நன்னெறி வெண்பா நாற்பதும் வருமே.

என்று முகம னியம்பா தவர்கண்ணுஞ்
சென்று பொருள்கொடுப்பர் தீதற்றோர் - துன்றுசுவை
பூவிற் பொலிகுழலாய் பூங்கை புகழ்வோ
நாவிற் குதவு நயந்து. (௧)

மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன்சொலினி தேனையவர்
பேசுற்ற வின்சொற் பிறிதென்க - வீசற்கு
நல்லோ னெறிசிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு
வில்லோன் மலரோ விருப்பு. (௨)

தங்கட் குதவிலர்கைத் தாமொன்று கொள்ளினவர்
தங்கட் குரியவராற் றாங்கொள்க - தங்கநெடுங்
குன்றினாற் செய்தனைய கொங்கையா யாவின்பால்
கன்றினாற் கொள்ப கறந்து. (௩)

பிறர்க்குதவி செய்யார் பெருஞ்செல்வம் வேறு
பிறர்க்குதவி யாக்குபவர் பேறும் - பிறர்க்குதவி
செய்யாக் கருங்கடனீர் சென்று புயன்முகந்து
பெய்யாக் கொடுக்கும் பிறர்க்கு. (௪)

நீக்க மறுமிருவர் நீங்கிப் புணர்ந்தாலு
நோக்கி னவர்பெருமை நொய்தாகும் - பூக்குழலாய்
நெல்லி னுமிசிறிது நீங்கிப் பழமைபோற்
புல்லினுந் திண்மைநிலை போம். (௫)

காதன் மனையாளுங் காதலனு மாறின்றித்
தீதி லொருகருமஞ் செய்பவே - யோதுகலை
யெண்ணிரண்டு மொன்றுமதி யென்முகத்தாய் நோக்கருன்
கண்ணிரண்டு மொன்றையே காண். (௬)

கடலே யனையம்யாங் கல்வியா லென்று
மடலே றனையசெருக் காழ்த்தி - விடலே
முனிக்கரசு கையான் முகந்து முழங்கும்
பனிக்கடலு முண்ணப் படும். (௭)

உள்ளங் கவர்ந்தெழுந் தோங்கு சினங்காத்துக்
கொள்ளுங் குணமே குணமென்க - வெள்ளந்
தடுத்த லரிதோ தடங்கரைதான் பேர்த்து
விடுத்த லரிதோ விளம்பு. (௮)

மெலியோர் வலிய விரவலரா யஞ்சார்
வலியோர் தமைத்தா மருவிற் - பலியேல்
கடவு ளவிர்சடைமேற் கட்செவியஞ் சாதே
படர்சிறைப் புள்ளரசைப் பார்த்து. (௯)

தங்குறைதீர் வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறூஉம்
வெங்குறைதீர்க் கிற்பார் விழுமியோர் - திங்கள்
கறையிருளை நீக்கக் கருதா துலகி
னிறையிருளை நீக்குமே யின்று. (௧௦)

பொய்ப்புலன்க ளைந்துநோய் புல்லியர்பா லன்றியே
மெய்ப்புலவர் தம்பால் விளையாவாம் - துப்பிற்
சுழற்றுங்கொல் கற்றூணைச் சூறா வளிபோய்ச்
சுழற்றுஞ் சிறுபுன் றுரும்பு. (௧௧)

வருந்து முயிரொன்பான் வாயி லுடம்பிற்
பொருந்துத லூனே புதுமை - திருந்திழாய்
சீதநீர் பொள்ளற் சிறுகுடத்து நில்லாது
வீதலோ நிற்றல் வியப்பு. (கஉ)

பெருக்க மொடுசுருக்கம் பெற்றபொருட் கேற்ப
விருப்ப மொடுகொடுப்பர் மேலோர் - சுரக்கு
மலையளவு நின்றமுலை மாதே மதியின்
கலையளவு நின்ற கதிர். (கஙு)

தொலையாப் பெருஞ்செல்வத் தோற்றத்தோ மென்று
தலையா யவர்செருக்குச் சார்த - விலையா
விரைக்கும்வண் டூதுமல ரீர்ங்கோதாய் மேரு
வரைக்கும்வந் தன்று வளைவு. (கச)

இல்லானுக் கன்பிங் கிடம்பொரு ளேவன்மற்
றெல்லா மிருந்துமவற் கென்செய்யு - நல்லாய்
மொழியிலார்க் கேது முதுநூ றெரியும்
விழியிலார்க் கேது விளக்கு. (கரு)

தம்மையுந் தங்க டலைமையையும் பார்த்துயர்ந்தோர்
தம்மை மதியார் தமையடைந்தோர் - தம்மி
னிழியினுஞ் செல்வ ரிடர்தீர்ப்ப ரல்கு
கழியினுஞ்செல் லாதோ கடல். (கசு)

எந்தைநல் கூர்ந்தா னிரப்பார்க்கீ தென்றவன்
மைந்தர்தம் மீகை மறுப்பரோ - பைந்தொடீ
நின்று பயனுதவி நில்லா வரம்பையின்கீழ்க்
கன்று முதவுங் கனி. (கஎ)

இன்சொலா லன்றி யிருநீர் வியனுலகம்
வன்சொலா லென்று மகிழாதே - பொன்செ
யதிர்வளையாய் பொங்கா தழற்கதிராற் றண்ணென்
கதிர்வரவாற் பொங்குங் கடல். (௧௮)

நல்லோர் வரவா னகைமுகங்கொண் டின்புறீஇ
யல்லோர் வரவா னழுங்குவார் - வல்லோர்
திருந்துந் தளிர்காட்டித் தென்றல்வரத் தேமா
வருந்துஞ் சுழல்கால் வர. (௧௯)

பெரியவர்தந் நோய்போற் பிறர்நோய்கண் டுள்ள
மெரியி னிழுதாவ ரென்க - தெரியிழாய்
மண்டு பிணியால் வருந்து பிறவுறுப்பைக்
கண்டு கலுழுமே கண். (௨0)

எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்க மனைத்து
மெழுத்தறிவார்க் காணி னிலையா - மெழுத்தறிவா
ராயுங் கடவு ளவிர்சடைமுன் கண்டளவில்
வீயுஞ் சுரநீர் மிகை. (௨௧)

ஆக்கு மறிவா னலது பிறப்பினான்
மீக்கொ ளுயர்விழிவு வேண்டற்க - நீக்கு
பவரா ரரவின் பருமணிகண் டென்றுங்
கவரார் கடலின் கடு. (௨௨)

பகர்ச்சி மடவார் பயிலநோன் பாற்ற
றிகழ்ச்சி தருநெஞ்சத் திட்ப - நெகிழ்ச்சி
பெறும்பூரிக் கின்றமுலைப் பேதாய் பலகா
லெறும்பூரக் கற்குழியு மே. (௨௩)

உண்டு குணமிங் கொருவர்க் கெனினுங்கீழ்
கொண்டு புகல்வதவர் குற்றமே - வண்டுமலர்ச்
சேக்கை விரும்புஞ் செழும்பொழில்வாய் வேம்பன்றோ
காக்கை விரும்புங் கனி. (உச)

கல்லா வறிவிற் கயவர்பாற் கற்றுணர்ந்த
நல்லார் தமதுகன நண்ணாரே - வில்லார்
கணையிற் பொலியுங் கருங்கண்ணாய் நொய்தாம்
புணையிற் புகுமொண் பொருள். (உரு)

உடலின் சிறுமைகண் டொண்புலவர் கல்விக்
கடலின் பெருமை கடவார் - மடவரால்
கண்ணளவாய் நின்றதோ காணுங் கதிரொளிதான்
விண்ணளவா யிற்றோ விளம்பு. (உசா)

கைம்மா றுகவாமற் கற்றறிந்தோர் மெய்வருந்தித்
தம்மா லியலுதவி தாஞ்செய்வ - ரம்மா
முளைக்கு மெயிறு முதிர்சுவைநா விற்கு
விளைக்கும் வலியனதா மென்று. (உஎ)

முனிவினு நல்குவர் மூதறிஞ ருள்ளக்
கனிவினு நல்கார் கயவர் - நனிவிளைவிற்
காயினு மாகுங் கதலிதா னெட்டிபழுத்
தாயினு மாமோ வறை. (உஅ)

உடற்கு வருமிடர்நெஞ் சோங்குபரத் துற்றோ
ரடுக்கு மொருகோடி யாக - நடுக்கமுறார்
பண்ணிற் புகலும் பனிமொழியா யஞ்சுமோ
மண்ணிற் புலியைமதி மான். (உகூ)

கொள்ளுங் கொடுங்கூற்றங் கொல்வான் குறுகுதன்மு
னுள்ளங் கனிந்தறஞ்செய் துய்கவே - வெள்ளம்
வருவதற்கு முன்ன ரணைகோலி வையார்
பெருகுதற்க ணென்செய்வார் பேசு. (௧௦)

பேரறிஞர் தாக்கும் பிறர்துயரந் தாங்கியே
வீரமொடு காக்க விரைகுவார் - நேரிழாய்
மெய்சென்று தாக்கும் வியன்கோ லடிதன்மேற்
கைசென்று தாங்குங் கடிது. (௧௧)

பன்னும் பனுவற் பயன்றே ரறிவிலார்
மன்னு மறங்கள் வலியிலவே - நன்னுதால்
காழொன் றுயர்திண் கதவு வலியுடைத்தோ
தாழொன் றிலதாயிற் றான். (௧௨)

எள்ளா திருப்ப விழிஞர்போற் றற்குரியர்
விள்ளா வறிஞரது வேண்டாரோ - தள்ளாக்
கரைகாப் புளதுநீர் கட்டுள மன்றிக்
கரைகாப் புளதோ கடல். (௧௩)

அறிவுடையா ரன்றி யதுபெறார் தம்பாற்
செறிபழியை யஞ்சார் சிறிதும் - பிறைநுதால்
வண்ணஞ்செய் வாள்விழியே யன்றி மறைகுருட்டுக்
கண்ணஞ்சு மோவிருளைக் கண்டு. (௧௪)

கற்ற வறிவினரைக் காமுறுவர் மேன்மக்கண்
மற்றையர்தா மென்று மதியாரோ - வெற்றிநெடு
வேல்வேண்டும் வாள்விழியாய் வேண்டா புளிங்காடி
பால்வேண்டும் வாழைப் பழம். (௧௫)

தக்கார்க்கே யீவர் தகார்க்களிப்பா ரில்லென்று
மிக்கார்க் குதவார் விழுமியோ - ரெக்காலு
நெல்லுக் கிறைப்பதே நீரன்றிக் காட்டுமுளி
புல்லுக் கிறைப்பரோ போய். (௩௬)

பெரியார்முற் றன்னைப் புனைந்துரைத்த பேதை
தரியா துயர்வகன்று தாழுந் - தெரியாய்கொல்
பொன்னுயர்வு தீர்த்த புணர்முலையாய் விந்தமலை
தன்னுயர்வு தீர்ந்தன்று தாழ்ந்து. (௩௭)

நல்லார் செயுங்கேண்மை நாடோறு நன்றாகு
மல்லார் செயுங்கேண்மை யாகாதே - நல்லாய்கேள்
காய்முற்றிற் றின்றீங் கனியா மிளந்தளிர்நாள்
போய்முற்றி னென்னாகிப் போம். (௩௮)

கற்றறியார் செய்யுங் கடிநட்புந் தாங்கூடி
யுற்றுழியுந் தீமைநிகழ் வுள்ளதே - பொற்றொடீ
சென்று படர்ந்த செழுங்கொடிமென் பூமலர்ந்த
வன்றே மணமுடைய தாம். (௩௯)

பொன்னணியும் வேந்தர் புனையாப் பெருங்கல்வி
மன்னு மறிஞரைத்தா மற்றெவ்வார் - மின்னுமணி
பூணும் பிறவுறுப்புப் பொன்னே யதுபுனையாக்
காணுங்கண் ணொக்குமோ காண். (௪0)

நன்னெறி முற்றிற்று.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

பிரசித்தபத்திரம்.

:o:

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், வேலையசுவாமிகள், கருணைப் பிரகாசசுவாமிகள் என்னும் மூவராலும் அருளிச்செய்யப் பட்ட (௪௩) பிரபந்தங்களுக்குள், திருவெங்கையலங்காரம், க்ஷேத்திரவெண்பா, சிவநாமமகிமை, யேசுமத நிராகரணம், பழமலைநாதர் கொச்சகக்கலிப்பா, அதிசயப்பத்து, வேலைய சுவாமிகள் கைத்தலமாலை, மயிலத்து இரட்டைமணிமாலை, பாரிசாதலீலை, குகைநமச்சிவாயலீலை, வீரசிங்காதனபுராணம் என்னும் பதினொன்றும் அகப்படவில்லை: மற்றைப் பிரபந்தங்கள் அச்சிடப்பட்டு வருகின்றன: இவற்றுள், திருவெங்கைக்கலம்பகம், திருவெங்கையுலா, சிவப்பிரகாசவிகாசம், சதமணிமாலை, தருக்கபரிபாஷை, மயிலத்துலா, இஷ்டலிங்கவகவல் என்னும் ஏழு பிரபந்தங்களுக்குமாத்திரம் இன்னும் இரண்டுமூன்று பிரதிகள் வேண்டியிருக்கின்றன: ஆகலின், இப்பிரபந்தங்களில் ஏதேனும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளவர்கள் அனுப்புவார்களாயின் மிகவும் பேருபகாரமாகும். இதுவிஷயத்தில் புகழ்புண்ணியங்களையேயன்றிப் பொருளைவிரும்பினும் இயன்றவளவு உபகரிக்கலாம். இங்ஙனம்,

சென்னபட்டணம் முத்தியாலுபேட்டை தம்புசெட்டியார்வீதியில் மேலண்டைவாடை 130-வது நெம்பர் வீடு

☞ கா - ஞானசுந்தரஐயர்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௪௩	௧௧	புடைவார்	புடையவார்
௭௭	௪௫	கோல்	கொல்

உ

கணபதிதுணை.

திருக்கைலாசபரம்பரைப்

பொம்மையபாளையம்

ஸ்ரீசிவஞானபாலையதேசிகாதீனத்து

நல்லாற்றூர் அல்லது துறைமங்கலம்

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

பழமலையந்தாதி.

இஃது,

ஷை ஆதீனத்துச் சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

திருத்தமாகப் புதுக்கப்பட்ட உரையோடு,

தண்டையார்பேடு

க. வ. திருவேங்கடநாயுடுவால்

சென்னை:

ஜீவரக்ஷாமிர்த அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விய௵ ஆனி௴.

கணபதிதுணை.

பழமலயந்தாதியுரை.

காப்பு.

சீரதங்கோட்டுமுனிகேட்டநூற்படிசெங்கரும்பா
லேரதங்கோட்டுவயல்சூழ்முதுகுன்றிறையவனைப்
பூரதங்கோட்டுமலையானைப்பாடப்புரந்தருளும்
பாரதங்கோட்டுநுதியாலெழுதியபண்ணவனே.

(இதன்பொருள்.) பாரதம் கோட்டு நுதியால் எழுதிய பண்ணவன் - (ஐந்தாம்வேதமென்னும்) பாரதகதையைத் (தனது) கொம்பு நுனியாகிய எழுத்தாணிக்கூரினால் (மேருமலையென்னும் ஏட்டில் சிலாசாதனமாக) எழுதிவைத்த விநாயகக்கடவுள்,— செங்கரும்பால் ஏர் ஓட்டு வயல் சூழ் முதுகுன்று இறையவனை - (பள்ளர்கள்) சிவந்த கரும்பாகிய தாற்றுக்கோலினால் உழும்பகட்டை (அடித்து) நடத்துகின்ற கழனிகள் புடைவளைந்த பழமலையென்னும் தலத்தில்வாழும் தலைவரும்—பூ ரதம் கோட்டும் மலையானை-பூமியாகிய இரதத்தையும்வில்லாகவளைத்த மேருமலையையும் உடையவருமாகிய சிவபெருமானை— சீர் அதங்கோட்டுமுனி கேட்ட நூற்படி பாட-(உலகத்திலே) சீர்த்திபெற்ற அதங்கோட்டு மகாமுனிவரால் கேட்கப்பட்டு விளங்கும் தொல்காப்பிய இலக்கணப்படியே (யான் தமிழினாலே) துதித்தற்கு,— புரந்தருளும்-இடையூறு வாராமற் காத்தருளுவர். என்றவாறு. அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. அங்கு அசை.

திருவருந்தங்கவருங்கல்விமாதுசிறப்புவருங்
கருவருந்தங்கநிலையாதென்றுள்ளங்கரைந்திறைஞ்சிற்
பொருவருந்தங்கமலைபோலுங்குன்றைப்புராதனனை
யிருவருந்தங்கடலையாலிறைஞ்சுமிறைவனையே.

(இ-ள்.) பொருவரும் தங்கமலை போலும் குன்றை புராதனனை— ஒப்பில்லாத மேருமலையைப்போலும் (உயர்ச்சிபெற்ற) பழமலைநாதரும்—இருவரும் தங்கள் தலையால் இறைஞ்சும் இறைவனை - பிரமவிட்டுணுக்களாகிய இருவரும் தங்களுடைய சிரங்களால் வணங்கும் முதல்வருமாகிய சிவபெருமானை,—கரு வருந்து அங்கம் நிலையாது என்று உள்ளம் கரைந்து இறைஞ்சில் - கருப்பாசயத்திலே துன்பத்தையடைந்துபிறக்கும் இச்சரீரம் நிலையல்லவென்றறிந்து, மனமுருகி வணங்கினால்,—திரு தங்க வரும் - சீதேவி தங்கும்படி வந்து சேர்வள்;—கல்வி மாது தங்க வரும் - கலைமகளும் தங்கும்படி வந்து சேர்வள்;—சிறப்பு தங்க வரும் - முத்தியும் நிலைபெற வந்து சித்திக்கும். எ-று. தங்க என்பது இடைநிலைத்தீபகமாக வினையிடங்களிலும் கூட்டப்பட்டது. பழமலைநாதரை வணங்கில், இம்மையிலே கல்வி செல்வங்களேயன்றி தேகாந்தியத்திலே முத்தியுஞ் சித்திக்குமென்பது கருத்து. (க)

இறைக்குவளையுமிளங்கிள்ளையுமழகென்பவர்சேர்
துறைக்குவளையுமெகினமும்வாவிக்குத்தூயவிதழ்
நறைக்குவளையுமழகாமுதுகிரிநாதர்க்கின்றிப்
பிறைக்குவளையுமுடல்வந்தவாறென்சொல்பேசுகவே.

(இ-ள்.) இறைக்கு வளையும் இளம் கிள்ளையும் அழகு என்பவர் சேர் - கைகளுக்கு வளையலும் இளமையாகிய கிளிப்பிள்ளையும் அழ

ளாகும் என்று சொல்லப்பட்ட மகளிர்கள் சேர்ந்து விளையாடா நின்ற—துறைக்கு வளையும் எகினமும் - மணிமுத்தநதித் துறைகளுக்குச் சங்குகளும் அன்னங்களும்—வாவிக்கு தூய இதழ் நறை குவளையும் அழகு ஆம் - தடாகங்களுக்குத் தூய்மையாகிய மடலையுடைய தேன்பொருந்திய செங்கழுநீரும் அழகாக அமைந்திருக்கின்ற—முதுகிரிநாதர்க்கு வளையும் உடல் இன்றி - பழமலைநாதராகிய இவ்விருத்தருக்குக் கூனியவுடலம் இல்லாமல்,—பிறைக்கு வந்த ஆறு என் பேசுக-(இந்த) இளம்பிறைக்கு (கூனியவுடலம்)வந்தகாரணம் யாது? சொல்வீராக. எ-று. [இது பழமலைநாதர் பவனிவரக்கண்டு மால்கொண்டுநின்ற மகளிர் ஒருவரையொருவர் வினவியது.] இறை கைவிரலின் சிற்று. அது கையை யுணர்த்தலின் ஆகுபெயர். என்பவர் என்பதில் செயப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்த்தும் படுவிகுதி தொக்கது. சொல் அசைநிலை. (உ)

பேசுகவீரவருநாளென்றெல்லைப்பெருங்கடல்சே
ராசுகவீரபழமலைவாணவென்றன்பளைந்து
பூசுகவீரமதிவேணிநீற்றைப்புலவிர்பிறர்
காசுகவீரவனையுகவீர்மெய்க்கதிதருமே.

(இ-ள்.) புலவிர் - புலவர்களே,—ஈர வருநாள் என்று - (இயமன் வாளினால்) அரிய வருங்காலம் (இதுவே) என்று கருதி,—பெருங்கடல் சேர் ஆசுக - பெரிய பாற்கடலினிடத்தே தங்கிய பாணத்தையுடையவரே,—வீர - வீரரே,—பழமலை வாண - முதுகுன்றத்தில் வாழ்பவரே,—என்று ஒல்லை பேசுக - என்று விரையத் துதிப்பீராக.—ஈர மதி வேணி நீற்றை அன்பு அளைந்து பூசுக - குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரனைத்தரித்த சடைமுடியையுடையவரது விபூதியை அன்போடு கலந்து தரிப்பீராக,—பிறர் காசு உகவீர் அவனை உக

வீர் மெய் கதி தரும் - பிறர்பொருளை விரும்பாது அக்கடவுளை விரும்புவீராகில் (அக்கடவுள் உங்களுக்கு) உண்மையாகிய மோட்சத்தைத் தந்தருளுவார். எ-று. இயமன் வருங்காலம் இதுவெனத் துணியப்படாமையின் சாவருநாளென்று ஒல்லைப்பேசுக என்றார். உகவீர் என்னும் வினைமுற்றுக்களுள் முன்னையது எச்சப்பொருள்பயந்து எதிர்மறையினும் பின்னையது உடன்பாட்டினும்வந்தன. (௩)

கதியிலைவேலைமடவார்க்கியற்றக்கருதுளமே
பொதியிலைவேலையுண்டுற்றோன்றொழும்பழம்பூதரத்தை
நதியிலைவேலைமகிழ்வீரன்றந்தையைநோக்கிலைநீ
யொதியிலைவேலைவளர்ப்பாய்தருவையொடித்தெறிந்தே.

(இ-ள்.) நுதியில் ஐ வேலை மகிழ் வீரன் தந்தையை - நுனியிலே நுண்மைவாய்ந்த வேலாயுதத்தை விரும்பிக் கரத்திலேதரித்த வீரத்தையுடைய முருகக்கடவுளது பிதாவும்—வேலை உண்டு பொதியிலை உற்றோன் தொழும் பழம்பூதரத்தை நோக்கிலை - சமுத்திரநீரை உழுந்தளவாக்கியுறிஞ்சிப் பொதியமலையை யடைந்து வீற்றிருக்கின்ற அகத்தியமகாமுனிவர் வணங்கும் பழமலைநாதருமாகிய சிவபெருமானைத் தரிசித்தலையுஞ்செய்யாது—மடவார்க்கு வேலை இயற்ற கருது உளமே - மாதர்களுக்கு ஏவற்பணிகளை (இடைவிடாது) புரியச் சிந்தித்தொழுகும் என்மனமே,— நீ தருவை ஒடித்து எறிந்து ஒதி இலை வேலை வளர்ப்பாய் - நீ (பயன்படும்) கற்பகத்தருவை முறித்தெறிந்துவிட்டு (பயன்படாத) ஒதியமரத்தையும் இலைகளையுடைய வேலமரத்தையும் வைத்து வளர்ப்பாய் போலும்:—கதியிலை - (நீ இங்ஙனம் உழலுதலால் நினக்கு யாதொரு) கதியும் இல்லை. எ-று. நோக்கிலை முற்றெச்சம். உதி ஒதியென

மருவிற்று. வேனிற்காலத்திலே ஒருவரும் வெய்யிற்கொதுங்காவண்ணம் ஒதி இலைகளையுதிர்த்து வெறுமையாய் நிற்றலானும், வேல் இலைகளையுடைத்தாயிருப்பினும் கீழே இடமின்றி முட்களையுதிர்த்து நிற்றலானும், பயனின்மை நோக்கி, ஒதியிலைவேலை வளர்ப்பாயென்றார்.()

ஒடியமருங்குலைக்கொங்கைகள்வாட்டுறுமோடரிக்கட்
டொடியமருங்குலைக்காந்தளங்கைம்மகள்சோரமதன்
கடியமருங்குலைத்தீப்போன்மதியங்கனன்றெழுத
லடியமருங்குலைச்செய்ம்முதுகுன்றர்க்கறைகுவமே.

(இ-ள்.) ஒடிய மருங்குலை வாட்டுறும் கொங்கைகள் ஓடு அரிக்கண் - ஒடியும்படி இடையை வருத்துகின்ற (பருத்த) தனங்களையும் பரவிய செவ்வரிகளையுடைய கண்களையும்—தொடி அமரும் குலை காந்தள் அம் கை மகள் சோர - வளையல்பொருந்திய கொத்தாகிய காந்தள்மலர்போலும் அழகிய கைகளையுமுடைய என்மகள் சோர்வடையும்படி,—மதன் கடிய மருங்கு உலை தீப்போல் மதியம் கனன்று எழுதல் - மன்மதன் (பாணங்களையேவி ஓர்பக்கத்திலேநின்று) வருத்த மற்றொருபக்கத்தில் கொல்லுலைத்தீப்போல் சந்திரன் சுவாலையைவீசிக்கொண்டு எழுதலை,—அடியம் அரும் குலை செய் முதுகுன்றர்க்கு அறைகுவம் - அடியேங்கள் அரிய கரைகளையுடைய வயல்சூழ்ந்த பழமலைநாதருக்குச் சொல்லுவேம், எ-று. [நற்றாய்பாங்கியரோடுரைத்தல்.] (ரு)

மேருக்குவடுசிகர்தோட்பழமலைமேவுதிருத்
தேருக்குவடுவசமாடமாடத்தெருவினிற்போய்
நீருக்குவடுவிழியெழின்மாய்ந்தெதிர்நின்றுநம
ராருக்குவடுவிளைத்தனளேயின்றொழிவறவே.

(இ-ள்.) மேரு குவடு நிகர் தோள் பழமலை மேவு திரு தேருக்கு - மேருமலையை ஒத்த புயங்களையுடைய பழமலைநாதர் எழுந்தருளிவராநின்ற அழகிய இரதத்தைத் தரிசித்தற்கு,—உவள் துவசம் ஆடும் மாடம் தெருவினில் போய்-இந்தப்பெண் சிறுகொடிகள் அசையாநின்ற மாளிகைசெறிந்த வீதியின்வழியே சென்று,—வடு விழி நீர் உக்கு எழில் மாய்ந்து எதிர் நின்று - மாவடுவின் பிளப்பையொத்த கண்களினின்றும் நீரைச்சொரிந்து அழகழிந்து (விரகத்தோடு அத்தேரின்)முன்னேநின்று,— நமது ஊருக்கு ஒழிவற இன்று வடு விளைத்தனள் - (வசையற்ற) நம்முடைய நகரத்திலுள்ள மடந்தையர்க்கு (எக்காலத்திலும்) நீங்காவண்ணம் இற்றைப்பொழுது வசையை உண்டாக்கினள். எ-று. [தேர்வரவுகண்ட மகளிர் திகைப்புணர்த்தியது] ஊர் அதிலுள்ளாரையுணர்த்தலின் ஆகுபெயர். (கூ)

ஒழியாக்கவலையொழிவதென்றோசொல்லுழல்புலத்தின்
வழியாக்கவலையிடைப்படுமானின்மயங்கிநின்று
பழியாக்கவலைமனமேபணிந்துபரவிலைவேல்
விழியாக்கவலைமகளிறைதாழ்பழவெற்பினையே.

(இ-ள்.) மனமே - நெஞ்சே,—வேல் விழி ஆக்கம் அலைமகள் இறை தாழ் பழவெற்பினை பணிந்து பரவிலை-வேல்போலும் கண்களையும் செல்வத்தையுமுடைய இலக்குமிக்கு நாயகராகிய விஷ்ணுமூர்த்திவணங்கும் பழமலைநாதனை வணங்கித் துதித்தாயில்லை;— வலையிடை படும் மானின் மயங்கி நின்று - வலையினிடத்தே அகப்பட்ட மான்போல மயக்கமுற்றுநின்று,—உழல் புலத்தின் வழி யாக்க பழி ஆக்க வல்லை - சுழன்றுதிரியும் ஐம்புலவழியிலே என்னைக் கட்டவும் எனக்குப் பழியை உண்டாக்கவுமே வல்லாய்:—ஒழியாக் கவலை ஒழி

வது என்றோ சொல் - (நீ இங்ஙனமிருக்கில் யாம் எக்காலத்தும்) நீங்காத விதனத்தை நீங்குவது என்னாளோ சொல்வாயாக. எ-று. (எ)

வெற்றிக்குமாரனையீன்றபழமலைவேந்தனின்னு
முற்றிக்குமாரனைநோக்குங்கொலோவென்பர்மூலைவம்புச்
சொற்றிக்குமாரநைவார்மடவாரவன்றோண்முலையோ
டொற்றிக்குமாரனையோன்முனஞ்சேரவுழலுவரே.

(இ-ள்.) மடவார் - பெண்கள்,—வெற்றி குமாரனை ஈன்ற பழமலை வேந்தன் இன்னும் முற்று இக்குமாரனை நோக்குமோ என்பர் - சயம்பொருந்திய முருகக்கடவுளைப் புதல்வனாகப் பெற்ற பழமலைநாதர் இன்னும் ஒருமுறை முதிர்ந்த கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை எரியும்படி பார்த்தருளுவரோ! என்று சொல்லுவர்;—மூலை வம்புச் சொல் திக்கும் ஆர நைவார் - அந்தரங்கத்திலே இரகசியமாகப்பேசிய புதிய களவொழுக்கவார்த்தைகள் எட்டுத்திக்கிலும் பரவலால் (அவைகேட்டு) வாடுவர்;—அவன் தோள் முலையோடு ஒற்றிக்குமார் அணையோன் முனம் சேர உழலுவர் - அப்பழமலைநாதருடைய புயங்களைத் தமது முலைகளுடன் அணைத்துக்கொள்ளும்படி அவர்முன்னே செல்லுதற்கு உழன்று திரிவர். எ-று. [இது வீதிமடவார் விரகங்கூறியது.] கொல் அசை. ஆர என்பது வினையெச்சத்திரிபு. மார் ஈறு "மார்வினையொடு முடிமே" என்னும் விதிப்படி உழல்வார் என்பதனோடு முடிந்தது. இது ஏனை முற்றுக்கள்போல ஓரோவிடங்களில் எச்சப்பொருள் பயப்பினும் முற்றெனக்கொள்ளுதலே ஆன்றோர்வழக்கு. (அ)

உழவாரச்சந்தவிளவாளையாய்வயலோங்குகுன்றைக்
கிழவாரச்சந்ததமுநினைவாய்நற்கிளைவளரும்

பழவளைச்சந்தநறுந்தழைவாங்கிப்பரவினடு
ளெழவளைச்சந்தமயிலியல்பூசவுமெண்ணினளே.

(இ-ள்.) அந்த மயில் இயல்-அந்த மயில்போலுஞ் சாயலையுடையவள்,—நல் கிளை வளரும் பழவளை நறும் சந்தம் தழை வாங்கி பரவினள்-நல்ல மூங்கில்கள் வளராநின்ற பழமலையினின்றும் நீ கொய்துவந்த வாசனைபொருந்திய சந்தனத்தழையை (என்கையினின்றும் தன்கையிலே) ஏற்று வணங்கித் துதித்தாள்;—தூள் எழ அளைச்சு பூசவும் எண்ணினள்-அதனைத் துகளெழும்படி அளைத்து மேனியிலே பூசிக்கொள்ளவும் நினைத்தாள்; (ஆகையால்),—உழவளை சந்தம் இள வாளை பாய் வயல் ஓங்கு குன்றை கிழவனை சந்ததமும் நினைவாய் - பள்ளர்களை அழகிய இளமையாகிய வாளைகள் பாய்ந்து திரியப்பட்ட கழனிகள் சூழ்ந்த பழமலைநாதனை எப்போதும் நினைப்பாயாக. எ-று. நினைக்கில் நின்கருத்து எளிதில் முடியும் என்பது எஞ்சிநின்றது. [தலைவி கையுறையேற்றமை பாங்கி தலைவற்குரைத்தல்.]

எண்ணிவருந்தினநொந்தோம்பழமலையெய்திலர்கா
ணண்ணிவருந்தினமின்றேயினிக்கதிர்நற்புரவி
மண்ணிவருந்தினமாவாலெழூந்துகள்வந்துடலின்
கண்ணிவருந்தினவான்மதிறேய்க்குங்கடிநகரே.

(இ-ள்.) பழமலை எய்து இலர் எண்ணி வருந்தினம் - (பெண்ணே,) பழமலையினிடத்தே பொருந்திய வீட்டையுடையவராகிய நம்மிறைவர் (என்று வருவரோ! என மனதிலே,) நினைத்து வருத்தப்பட்டோம்;—நொந்தோம் - விரகநோய்கொண்டு மெலிந்தோம்;—மண் இவர் உந்தின மாவால் எழும் துகள் வந்து உடலின்கண் இவரும் தினவால் - (இப்பொழுது) பூமியின்கண்ணே அத்தலைவரால் செ

ஊர்தப்பட்ட குதிரைக்குளம்பால் எழுகின்ற தூளிகள் (ஆகாயத்தில்) வந்து சரீரத்தினிடத்திலே படிதலாலுண்டாகிய தினவினால்,— கதிர் நல் புரவி கடி நகர் மதில் தேய்க்கும்-சூரியனுடைய நல்ல குதிரையானது காவலையுடைய நமது நகரத்தினது (வானளாவிய) மதிற்புறத்திலே உரோஞ்சிக்கொள்கின்றது; (ஆகையால்),—கான் நண்ணி வரும் தினம் இன்றே இனி - காட்டுவழியே பொருந்திவருகின்ற தினம் இத்தினமே; இனிக் கவலற்க. எ - று. [பாங்கி தலைமகன் வரவு தலைவிக்குணர்த்தல்.] கவலற்க என்பது சொல்லெச்சம். (கo)

கடிக்கஞ்சமனையுவந்துலகாக்குறுங்காரணனோர்
முடிக்கஞ்சமனைதொறும்பலியேற்றமுதுகிரியான்
மிடிக்கஞ்சமனைவருந்தொழவாழ்வம்விரவுறுமெங்
குடிக்கஞ்சமனைவெருவுதலேயின்றுகொல்வனென்றே.

(இ-ள்.) கடி கஞ்சம் மன் ஐ உலகு உவந்து ஆக்குறும் காரணன் - வாசனைபொருந்திய தாமரைப்பூவில் நிலைபெற்ற கடவுளாகியும் உலகங்களை மகிழ்ந்துபடைக்கும் தலைவனாகியுமிருக்கின்ற பிரமதேவனுடைய—ஓர் முடி கஞ்சம் மனைதொறும் பலி ஏற்ற முதுகிரியான் - ஓர்தலையாகிய வெண்கலப்பாத்திரத்திலே (தாருகாவனத்து முனிபத்தினிகளுடைய) வீடுகடோறுஞ்சென்று பிச்சையேற்ற பழமலைநாதரானவர் — விரவுறும் எம் குடிக்கு கொல்வன் என்று அம் சமனை வெருவுதலே இன்று - கலந்து அடிமைகொண்ட எமது குலத்துள்ளார்க்கும், கொல்லவருவானென்று அழகிய இயமனுக்கு எப்போதும்) அஞ்சுதலே இல்லை;—மிடிக்கு அஞ்சம்- தரித்திரத்துக்கும் பயப்படோம்;—அனைவரும் தொழ வாழ்வம் - எவ்வுலகத்தவரும் வணங்கவும் வாழ்வோம். எ-று. கஞ்சம் பாத்திரத்தை யுணர்

த்தலின் ஆகுபெயர். மிடிக்கும் தொழவும் குடிக்கும் என்னும் உம்மைகள் விகாரத்தாற்றொக்கன. குடி அதிலுள்ளாரையுணர்த்தலின் ஆகுபெயர். சமனை வேற்றுமைமயக்கம். (௧௧)

கொல்லைக்குறவரைவாயனையார்கரிக்கோட்டைவினை
செல்லைக்குறவரையாதுகொள்காளத்திநேயராவான்
றில்லைக்குறவரைநம்முதுகுன்றரைச்சேர்வலென்றூ
ரெல்லைக்குறவரைமாத்திரைக்கேநலமீகுவரே.

(இ-ள்.) குறவரை வாய் அனையார் - வேடர்களைத் (தமது கணவராக) வாய்ந்த அவ்வேடமங்கையர், — கரி கோட்டை கொல்லை வினை நெல்லை குற - யானைகொம்புகளைப் புனங்களிலேவிளையாநின்ற மலைநெல்முதலிய தானியங்களைக் குற்றுதற்கு — வரையாது கொள் காளத்தி நேயரை - நீக்கமின்றிக் கைக்கொண்டு செல்லும் காளத்திமலையினிடத்தே விருப்பமுடையவரும்—வான் தில்லைக்கு உறவரை - மேலாகிய சிதம்பரதலத்தில் உறவாயிருப்பவருமாகிய— நம் முதுகுன்றரை சேர்வல் என்று ஊர் எல்லைக்கு உற - நமது பழமலைநாதரைச் சென்று தரிசிப்பேனென்று அத்தலத்தினெல்லையிலே(ஒருவன்) உற்றால்,—அரைமாத்திரைக்கே நலம் ஈகுவர்-அவனுக்கு அரைநொடியளவிற்குள்ளே நன்மையைக் கொடுத்தருளுவர். எ-று. குற இடைக்குறை. தில்லைக்கு எல்லைக்கு மாத்திரைக்கு என்பன வேற்றுமைமயக்கம். உற வினையெச்சத்திரிபு. (௧௨)

ஈகையிலங்கைதவமுளமெங்ஙனமெய்தவமென்
றோகையிலங்கைவடிவேலொடுவருந்தோன்றறந்தை
வாகையிலங்கையரசிறவூன்றியவள்ளன்மழு
மாகையிலங்கைம்முகமுதுகுன்றன்மலர்ப்பதமே.

(இ-ள்.) ஈகை இலம் கைதவம் உளம் - (ஒருவருக்கும் ஒரு பொருளைக்) கொடுத்தறியேம் வஞ்சனையையுடையேம் (இப்படிப்பட்ட யாம்),—மென் தோகையில் அங்கை வடிவேலொடு வரும் தோன்றல் தந்தை - மிருதுவான தூவியையுடைய மயிலிலேறிக் குடங்கையேந்திய வடித்த வேலாயுதத்தோடு எழுந்தருளிவரும் முருகக்கடவுளுடைய பிதாவும்—வாகை இலங்கை அரசு இற ஊன்றிய வள்ளல் - (திக்குவிசயம்பண்ணி) வெற்றிமாலையை யணிந்த இராவணன் (கைலைமலையை யெடுத்தகாலத்து முதுகுதண்டு) இற்றுவிழ (காலினது பெருவிரலால்) இருத்திய தியாகியும்—மழு மா இலங்கு கை ஐம்முகம் முதுகுன்றன் - பரசும் மானும் பிரகாசிக்கும் கரங்களையும் ஐந்து வதனத்தையுமுடைய பழமலைநாதருமாகிய சிவபெருமானுடைய—மலர்ப்பதம் எங்ஙனம் எய்துவம் - தாமரை மலர்போலுந் திருவடிகளை எப்படியடையக்கடவேம். எ-று. பின்னர் சாமகீதத்திற்கிரங்கி அவ்விராவணனுக்கு வேண்டியவரங்களைத் தருதலின் வள்ளலென்றார். மா. என்பது னகரச்சாரியை பெறாதுநின்றது. (கஅ)

பதம்பரவைக்குவருந்துபிராற்குப்பசுமயின்மேற்
கதம்பரவைக்குவரச்சுற்றுகட்செவிக்கங்கணற்குச்
சிதம்பரவைக்குமுதுகுன்றவாணற்குச்செல்வமெல்லா
மதம்பரவைக்குநிகர்கரித்தோறலைமாலைகளே.

(இ-ள்.) பரவைக்கு பதம் வருந்து பிராற்கு - பரவைநாச்சியார் பொருட்டுத் (தூதுநடந்து) திருவடிகள் வருந்திய கர்த்தரும்—கதம்பர் பசுமயின்மேல் அவைக்கு வர சுற்று கட்செவி கங்கணற்கு- கடப்பமாலையையணிந்த முருகக்கடவுள் பசிய மயிலின்மேலேறிக் கொண்டு தமது சபைக்குவர (அம்மயிலைக்கண்டு நடுங்கிக் கைகளிலே) சுற்றிக்கொள்ளும் சர்ப்பகங்கணத்தை யுடையவரும்—சிதம்பர

ஐக்கு-சிதம்பரத்தில் வீற்றிருக்கும் தலைவருமாகிய—முதுகுன்ற வாணற்கு செல்வம் எல்லாம்-பழமலை நாதருக்குரிய ஐசுவரியங்களை யெல்லாம் (உற்றுப் பார்க்கில்),—மதம் பரவைக்கு நிகர் கரித்தோல் தலை மாலைகளே-மதசலமானது கடனீர்ப்பெருக்கத்துக்கு நிகராகிய யானையினது தோலும் சிரமாலிகைகளுமேயன்றி வேறில்லை. எ-று. மகளே இச்செல்வமுடையாரைக்கண்டோ இச்சித்தாய் என்பது எஞ்சிநின்றது. [நற்றாயிரங்கல்.] (கச)

மாலைக்கலுழனொய்யோனெனத்தாங்கவயங்குமரு
ணூலைக்கலுழவொழியெனுமேற்றிவர்நோன்மையனாழ்
பாலைக்கலுழவொருமகற்கீந்தபழமலையான்
மூலைக்கலுழநடம்புரிவானெம்முதற்றெய்வமே.

(இ-ள்.) மாலை நொய்யோனென கலுழன் தாங்க-மாயவனைக் கனமில்லாதவனென்று உலகத்தார்சொல்லும்படி கருடன் சுமக்க—அருள் வயங்கும் நூலை கல் உழவு ஒழி எனும் ஏற்று இவர் நோன்மையன்-சிவபெருமான்திருவருள் விளங்குதற்கு ஏதுவாகிய சிவாகமத்தைக் கற்றுக்கொள் பிறவித்துன்பங்களை நீக்கிக்கொள் என்று (தன் சீடருக்குபதேசிக்கும்) இடபவாகனத்திலேறும் கனம் பொருந்தினவரும்—கலுழ ஒருமகற்கு ஆழ் பாலை ஈந்த பழமலையான்-(குழவியாய்) அழுதல்கண்டு உபமன்னியமகாமுனிவருக்கு ஆழம்பொருந்திய பாற்கடலை அழைத்துக்கொடுத்த பழமலைநாதருமாகிய—எம் முதற்றெய்வம்-எமது முதற்கடவுளானவர்,—மூலைக்கு அல் உழ நடம் புரிவான்-(ஆன்மாக்களுடைய) அகத்திலே (குடிகொண்டிருக்கும்)மலவிருளை (அருளொளியால்) பிளக்கவேநடனம்புரிகின்றார். எ-று. பால் ஆகுபெயர். மூலை உள்ளிடத்தை யுணர்த்திற்று. மூலைக்கு வேற்றுமை மயக்கம். உலகிருளை உருவத் தொளியாலும் அகவிருளை அருளொளியாலும் நீக்குகின்றன ரென்பது நூற்றுணிபாகலின், மூலைக்கலுழ

நடம்புரிவான் - என்பதற்கு (திருமேனிப்பிரகாசத்தால்) திகாந்தங்களிலே புறத்திருள்போய்விழ நடம்புரிவான் எனப் பொருள்கொள்ளினு மமையும். (கரு)

தெய்வசிகாமணியேமணிகூடலிற்சென்றுவிற்ற
மெய்வசிகாமணிகண்டாபழமலைவித்தகமீ
னெய்வசிகாமணிமாவெனுங்கண்ணியைநெஞ்சகத்து
வைவசிகாமணிலேநோவாதெனையின்பவாழ்வளித்தே.

(இ-ள்.) தெய்வசிகாமணியே - தெய்வங்களுக்கெல்லாம் சிரோரத்தினமானவரே,—கூடலில் சென்று மணி விற்ற மெய் வசிகா-மதுரைவீதியிலேபோய் அரதனங்களைவிற்ற உண்மையான வைசியரே,—மணிகண்டா-நீலகண்டரே,—பழமலை வித்தக - முதுகிரியில் வாழும் ஞான சொருபரே,—மீன் நெய் வசி கா மணி மா எனும் கண்ணியை நெஞ்சகத்து வை - சேல் நெய்தடவியவாள் சோலையிடத்துள்ள அழகிய மாவடு என்று விதந்து சொல்லப்படும் கண்களையுடைய தலைவியை (உமது) திருவுளத்தில் வைத்துக் கொள்ளும்;—வசி-(உமதூரிலே நீக்கமின்றி இவளுடனே) வாசமாயிரும்;—மண்ணில் நோவாது இன்பவாழ்வு அளித்து எனை கா - இம்மண்ணுலகில் விதனப்படாமல் சுகவாழ்வைத்தந்து என்னையும் இரட்சியும். எ-று. [உடன்போக்கில் பாங்கி தலைமகளைக் கையடை கொடுத்துத் தலைவனுக் கோம்படை சாற்றல்.] வைசிகன் என்பது வசிகன் என மருவியது. (கசு)

வாழமரிக்குமடநெஞ்சமேமென்மலர்ப்பகழி
தாழமரிக்குமதற்காய்ந்ததந்தையுந்தாயுமொரு
வேழமரிக்குமிகவுறவாம்பழவெற்பினயல்
சூழமரிக்குமியல்பையெஞ்ஞான்றுந்துணிந்திலையே.

(இ-ள்.) வாழ மரிக்கும் மடம் நெஞ்சமே-(இப்பூமியிலே)வாழ்ந் திருக்கும்படி சிந்திக்கும் பேதைமனமே,— மென் மலர் பகழி அமர் தாழ் இக்கு மதன் காய்ந்த தந்தையும் தாயும் - மெல்லிய புட்பபா ணங்களையும் போர்த்தொழில் தங்கிய கருப்புவில்லையுமுடைய மன் மதனை யெரித்த பிதாவாகிய பழமலைநாதரும் மாதாவாகிய பெரிய நாயகியாரும்,—ஒரு வேழம் அரிக்கு மிக உறவாம் பழவெற்பின் அயல் சூழ - ஒப்பற்ற யானைகள் சிங்கங்களுக்கு மிகவும் உறவாகக் கலந்துவாழும் முதுகிரியின் அயலிடத்திலே (பஞ்சாக்கரோபதேசம் செய்யும் பொருட்டு) எழுந்தருளிவர;—மரிக்கும் இயல்பை என்ஞா ன்றும் துணிந்திலை—இறக்கும் இயற்கையை எக்காலத்திலும் நீ துணிந் தாயில்லை. எ - று. இனியேனுந் துணிவாயென்பது எஞ்சி நின்றது. ஸ்மரிக்கும் என்னும்வடமொழி மரிக்குமென நின்றது. வாழமரிக்கு என்பதனை இக்கு வாழ அமர் எனமாற்றி, இப்பூமியினிடத்தே வாழ விரும்பும் பேதைமனமே எனப் பொருள்கொள்வதுமுண்டு. இப்பெ ருட்கண்ணே வாழ என்னும் பெயரெச்சத்தகரம் விகாரத்தாற்றொ கது. இத்தலத்திலே, தேகாந்தியத்திலே, அம்பிகை மடிமிசைக் கிடத்திக்கொள்ள; வலதுசெவியிலே பழமலைநாதர் பஞ்சாக்கரோப தேசஞ்செய்து, ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்க்கின்றனரென்பது சித்தாந்தமாகலின் தந்தையும் தாயும் அயல்சூழ மரிக்குமியல்பைத் துணிந்தாயில்லை என்றார். (கஎ)

துந்துமியும்பரியம்பும்பழமலைசூழ்ந்துறையீர்
நுந்துமியும்பரியாவியைவேண்டியுண்ணேம்புலவீர்
சிந்துமியும்பரிவாலுதவார்த்துதிசெய்வீர்மல
முந்துமியும்பரியாகமுண்டோசொல்லுமுங்களுக்கே,

(இ-ள்.) துமியும் பரி நும் ஆவியை வேண்டி உள் சோம் புலவீர்-தும்மினும் நீங்குகின்ற உங்களுடைய ஆன்மாவை (உடலோடு)வாழவேண்டி உள்ளம்வருந்தித் திரிகின்ற புலவீர்காள்,—சிந்து உமியும் பரிவால் உதவார் துதிசெய்விர்-சிந்திப்போகிற உமிகளையும் அன்போடுகொடுக்காத உலுத்தர்களைத் தோத்திரஞ்செய்கின்றீர்;— உம்பர் துந்துமி இயம்பும் பழமலை சூழ்ந்து உரையீர் - தேவர்கள் தேவதுந்துபியைமுழக்கும் முதுகுன்றத்தை வலம்வந்து புகழ்ந்துரைக்கமாட்டீர்: (இங்ஙனமிருக்கில்),— உங்களுக்கு மலமும் துமியும் பரிபாகம் உண்டோ சொல்லும் - நுமக்கு மலமும் மாயாகன்மங்களும் கெடாநின்ற பரிபாககாலம் உண்டாகுமோ? சொல்லுவீராக. எ-று. தும்மினும் என்பது துமியுமென நின்றது. செய்விர் காலமயக்கம். மலமுமென்ற உம்மையால், மாயாகன்மங்களும் வருவிக்கப்பட்டன.

கேட்டுப்புவனங்கொளவுமெண்ணேமெய்க்கிராதனின்முன்
னூட்டுப்புவனம்பயின்மான்றசையுண்டநாதனராப்
பூட்டுப்புவனங்கொளுமெய்ப்பழமலைப்புண்ணியன்றாள்
வேட்டுப்புவனம்பதினான்குமல்கினும்வேண்டிலமே.

(இ-ள்.) முன்னூள் மெய் கிராதனின் வனம் பயில் மான் துப்பு தசை உண்ட நாதன் - முற்காலத்திலே உண்மையன்புவாய்ந்த இண்ணனுரால், காட்டிற்றிரியும் மானினது சுவையாராயப்பட்ட இறைச்சியையுண்டருளிய நாயகரும்—அரா பூண் துப்பு வனம் கொளும் மெய் பழமலை புண்ணியன் தாள் வேட்டு-நாகாபரணங்களையும் பவளம்போலும் நிறத்தையும் கொண்டுவிளங்கும் திருமேனியையுடைய பழமலையில் வீற்றிருக்கும் தரும சொரூபருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை (யாம்) விரும்பியிருத்தலால்,—உப்பு வனம் கே

ட்டு கொளவும் எண்ணேம்-உப்பிட்டநீரை பிறர்பாற்கேட்டு உட்கொள்ளவும் சிந்தியேம்;—புவனம் பதினான்கும் நல்கினும் வேண்டிலம் - (அதுவன்றியும் ஒருவர் வலியவந்து) பதினான்கு உலகங்களையும் ஆளும்படி கொடுப்பினும் விரும்பேம். எ-று. எனவே வீடுபேற்றை விரும்பியிருத்தலால் இம்மைமறுமையின்பங்களை விழையேம் என்பதாம். உப்பிட்ட நீர் - புற்கையுணவு. வேட்டு வினையெச்சத்திரிபு. (கக)

வேண்டவடுக்கநினைவதுன்றண்மலர்வேட்கைமணி
பூண்டவடுக்கணறுநுதலார்மயல்போக்குவது
நீண்டவடுக்கனயமாதிளமுலைநேர்ந்துதவ
மாண்டவடுக்கணிகர்தோட்பழமலைமன்னவனே.

(இ-ள்.) நீண்ட அடுக்கல் நயம் மாது இளமுலை நேர்ந்து உதவ- நெடிய இமயமீன்ற இன்பம்பொருந்திய உமாதேவியினுடைய முற்றுமுலைகள் (காஞ்சியிலே) அணைந்துகொடுக்க—மாண்ட வடுக்கள் நிகர் தோள் பழமலை மன்னவனே - மாட்சிமைப்பட்ட அம்முலைத் தழும்புகளோடு (வளைத்தழும்புகளும்)ஒளிர்கின்ற தோள்களையுடைய பழமலைநாதரே,—வேண்ட அடுக்க நினைவது உன் மலர் தாள் வேட்கை - விரும்பி அடையநினைவது உம்முடைய தாமரைமலர்போலும் திருவடியினிடத்து அன்பேயாம்;—போக்குவது மணி பூண்ட வடு கண் நறு நுதலார் மயல்-நீக்குவது கருமணிகொண்ட மாம்பிஞ்சின் பிளப்பைநிகர்த்த கண்களையும் நல்ல நெற்றியையுமுடைய மங்கையரது மயக்கமேயாம். எ-று. வேண்ட என்பது வினையெச்சத்திரிபு. வடுக்கள் நிகர் தோள் என்பதற்கு தழும்புகள் ஒன்றுக்கொன்று உவமையாகத்தோன்றும் புயங்களெனக் கொள்வதும்வழக்கம்.

மன்னவமாதவனும்பழமலைவாணமணி
யன்னவமாதவனன்மலைக்காற்கசைந்தம்மதிகண்

டென்னவமாதவனல்லின்வந்தானென்றிரங்கிமதன்
றின்னவமாதவமோமேயென்செல்வத்திருந்திழையே.

(இ-ள்.) மன்னவ - (எவ்வுலகிற்கும்) இறைவரே,—மாதவன் நாடும் பழமலை வாண-மாயவன் தேடித்திரியும் முதுகிரியில் வாழ்பவரே,—மணி அன்னவ-மாணிக்கம்போல்பவரே,—என் செல்வம் திருந்திழை - என்னுடைய செல்வம்போலும் திருந்திய ஆபரணத்தையுடையபெண்,—மாதவன் நல் மலை காற்கு அசைந்து-பெருமைதங்கிய தவத்தையுடைய அகத்தியமகாமுனிவர்தங்கும் நல்ல பொதியமலையினின்றும் வருகின்ற தென்றலுக்கு வருந்தி,—அம் மதி கண்டு என் நவம் ஆதவன் அல்லின் வந்தான் என்று இரங்கி-அழகிய சந்திரனைப்பார்த்து இஃதென்னபுதுமை! (பகற்காலத்துதிக்கும்) சூரியன் இரவிலேவந்துவிட்டான் என்று (மயங்கியுரைத்து) அழுது,—மதன் தின்ன தவமோ மே அம்மா-மன்மதன் உயிரைக்கவர்ந்துண்ண மிகவும் நோகலாமா? ஆச்சரியம். எ-று. [நற்றுயிரங்கல்.] அமா இடைக்குறை. (உக)

திருந்தியவேதம்புகல்பரிசேயறஞ்செய்துடலம்
வருந்தியவேதம்பொருளெனவாழ்பழமாமலையான்
பொருந்தியவேதந்தருநஞ்சுண்ணெனிற்பூமலர்கா
மருந்தியவேதம்புயமனையாட்கணிமங்கலமே.

(இ-ள்.) பூ மலர் காமர் உந்திய - செந்தாமரைமலர்போலும் விரிந்த அழகிய நாபியையுடைய மாயவனே!—திருந்திய வேதம் புகல் பரிசே அறம் செய்து உடலம் வருந்தியவே - திருத்தமாகிய வேதங்களுரைக்கும் விதிப்படியே சிவபுண்ணியங்களைச்செய்து தேகம்வருந்திய ஆன்மாக்களே—தம் பொருள் என வாழ் மா பழமலை

யான் - தம்முடைய செல்வமென்று கைக்கொண்டு வாழும் பெருமைதங்கிய பழமலைநாதரானவர்,—பொருந்திய ஏதம் தரும் நஞ்சு உணன் எனில் - நிலைபெற்ற துக்கத்தைவிளைத்த ஆலகாலவிடத்தை உண்ணாது விடுவாராகில்,—அம்புயம் மனையாட்கு அணி மங்கலம் ஏது-தாமரையாசனத்தையுடைய நின்மனையாட்டிக்கு நீதரித்த மங்கலநாண் எப்படிநிலைபெறும். எ-று. வருந்திய வினையாலணையும்பெயர். ஏகாரம் ஏனை ஆன்மாக்களைப்பிரித்துநிற்றலின் பிரிநிலை. தரும் காலமயக்கம். (உஉ)

மங்கலமாவிமலைசேர்பழமலைவாண மணிச்
செங்கலமாவிமலர்க்கைக்குருகொடுசெல்கவெமர்க்
கிங்கலமாவிவளைநீயணைந்ததினியுனெதிர்
தங்கலமாவிதரிற்கொடுசேறுமெந்தன்மனைக்கே.

(இ-ள்.) மங்கலமா விமலை சேர் பழமலை வாண - நித்தியகலியாணமாக விருத்தாம்பிகைகூடி மகிழ்ந்திருக்கும் முதுகிரியில்வாழ்பவனே,—எமர்க்கு இங்கு அலமா இவளை நீ யணைந்தது (நன்று) - எம்முடைய சுற்றத்தாருக்கு இவ்விடத்திலே துன்பம் விளைய இத்தலைவியை நீ களவிற்புணர்ந்து கைவிட்டது நன்றாயிருந்தது;—ஆவி மலர் கை குருகொடு மணி செம் கலம் செல்க - தடாகத்திற்பூத்த தாமரைமலர்போன்ற கையிலணிந்த வளையலோடும், இரத்தினங்கள் பதித்த சிவந்த பொன்னாபரணங்கள் நீங்கினும் நீங்குக;—இனி உன் எதிர் தங்கலம் - இனி உன்முன்னே நிற்கமாட்டோம்:—ஆவி தரில் எம் தன் மனைக்கு கொடு சேறும் - இவளுயிரைமாத்திரம் நீ கொடுத்துவிட்டால் எமது தன்மைபொருந்திய வீட்டிற்குக் கொண்டுசெல்லுதும். எ-று. [பிரிந்துநீட்டித்த தலைவன்வரந்துழிப் பாங்கி இற்பழி

கூறி வரைவுகடாதல்.] நன்று என்பது சொல்லெச்சம். மங்கலமாக ஆலமாக என்பவற்றுள் ஈறு குறைந்தன. (உ௩)

தண்டங்கமண்டலங்கொண்டுபழமலைச்சங்கரதாட்
புண்டங்கமண்டலங்கண்டுசென்றுமெய்ப்போதமுறார்
பண்டங்கமண்டலங்காரமின்னாக்கினன்பாட்டியலைக்
கொண்டங்கமண்டலம்பாழாக்கியவுனைக்கூறலரே.

(இ-ள்.) பழமலை சங்கர - முதுகிரியில்வாழும் சங்கரரே,— பண்டு அங்கம் மண்டு அலங்காரம் மின் ஆக்கினன் பாட்டு இயலை கொண்டு - முற்காலத்திலே எலும்பை நெருங்கிய அழகையுடைய பெண்ணாக்கிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருரைத்த அருட்பா விலக்கணத்தைக் கொண்டு,—அங்கு அமண் தலம் பாழாக்கிய உனை கூறலர் - மதுரையில் சமணரிருந்த இடங்களையெல்லாம் பாழ்படச் செய்தருளிய தேவரீரைத் தோத்திரஞ் செய்யாதவர்கள்,—தண்டம் கமண்டலம் கொண்டு - (சந்நியாசிகளாய்) தண்டத்தையும் கமண்டலத்தையுங் கைக்கொண்டு,—தாள் புண் தங்க மண்டலம் கண்டு சென்றும் மெய் போதம் உறார் - கால்களிலே புண்படும்படி இப்பூமியிலே(பலதலங்களைத்)தெரிசித்துத் திரிந்துவந்தாலும் உண்மையாகிய ஞானத்தையடையமாட்டார்கள். எ-று. தலயாத்திரையினும் அருட்பாக்களையோதுதலே ஞானத்திற்கு முக்கிய ஏதுவென்பது கருத்து.

கூற்றைக்கொடியங்கடப்பானருளெனக்கூய்ப்பரவி
யேற்றைக்கொடியங்கரஞ்சேர்பழமலையீசனணி
கீற்றைக்கொடியங்குளமேவெறுத்திநிறைபெருகு
மூற்றைக்கொடியங்கினமோடருந்துமுடம்பினையே.

(இ-ள்.) தியங்கு உளமே - உண்மையுணராது உழலுமனமே,— கொடியம் கூற்றை கடப்பான் அருள் என கூய் பரவி - கொடியே மாகிய யாம் இயமனை வெல்லும்பொருட்டுக் கிருபைசெய்யென்று முறையிட்டுக்கூவித் தோத்திரஞ்செய்து,— ஏற்றை கொடி அம் கரம் சேர் பழமலை ஈசன் அணி நீற்றை கொள் - இடபக்கொடியானது அழகிய கரத்திற்றங்கிய முதுகிரிநாதரணிந்த விபூதியைப் பொருளாகக் கைக்கொள்;—நிறை பெருகும் ஊற்றை - (மலங்கள்) நிறைந்து (நவத்துவாரங்களினும்) ஒழுகும் ஊற்றையுடைய—அங்கு கொடி இனமோடு அருந்தும் உடம்பினை வெறுத்தி - சுடலையிலே காக்கை தனது சுற்றத்தோடும் தின்னப்பட்ட இத்தேகாபிமானத்தை வெறுத்துவிடுவாயாக. எ-று. ஏற்றுக்கொடி ஐகாரச்சாரியை பெற்று நின்றது. நிறைந்து என்னும் எச்சம் நிறை என நின்றது. ஊற்றை உடம்பு என இயையும். (உ௬)

உடற்குவலையந்தகன்கைக்கயிறென்றுணர்ந்துளமே
கடற்குவலயம்புகழ்சீர்முதுகிரிக்கண்ணுதற்கு
மடற்குவலயம்புரைகளத்தாற்குநம்மன்றமர்ந்த
நடற்குவலயம்பணியாமவற்கன்புநண்ணுகவே.

(இ-ள்.) உளமே-மனமே? உடற்கு வலை அந்தகன் கை கயிறு என்று உணர்ந்து-உயிராகிய பறவையைப் பிடித்தற்கு வலையாவது இயமனது கையிலுள்ள பாசக்கயிறென்பதை அறிந்து,—கடல் குவலயம் புகழ் சீர் முதுகிரி கண்ணுதற்கு-கடலாற்சூழப்பட்ட பூமியிலுள்ளவர் புகழாநின்ற சீர்த்திபெற்ற பழமலையில்வீற்றிருக்கும் நெற்றிக்கண்ணையுடையவரும்—மடல் குவலயம் புரை களத்தாற்கு-(விடத்தால்)இதழையுடைய கருங்குவளைபோலும் கண்டத்தையுடை

யவரும்—நம் மன்று அமர்ந்த நடற்கு - நம்முடைய கனகசபையி லே நிலைபெற்ற நடனத்தையுடையவரும்—பணி ஆம் வலயம் அவற்கு - பாம்புகளாகிய கைக்கடகங்களையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுக்கு—அன்பு நண்ணுக- அன்பைச் செய்வாயாக. எ-று. உடல் ஆகுபெயர். இது ஏகதேசவுருவகம். (உசு)

நட்டுவனாரையறிகிலன்றண்ணுமைநந்திநின்று
கொட்டுவனாரையிரைதேர்கயமுதுகுன்றுடையாய்
தட்டுவனாரயகலாதநான்முகன்றாளமுயர்
குட்டுவனாரவினைவான்பரவுநின்கூத்தினுக்கே.

(இ-ள்.) நாரை இரை தேர் கயம் முதுகுன்று உடையாய் - நாரைகள் இரைகளைத் தேடித்திரிகின்ற தடாகஞ்சூழ்ந்த பழமலையையுடையவரே,—உயர் குட்டுவன் ஆரை வினைவான் பரவும் நின் கூத்தினுக்கு-உயர்ந்த சேரனும் ஆத்திமாலையைத்தரித்த சோழனும் வணங்காநின்ற தேவரீருடைய நடனத்திற்கு,—நந்தி நின்று தண்ணுமை கொட்டுவன்-நந்திதேவர் (பின்னே) நின்று மத்தளமுழக்குவர்;—நாரை அகலாத நான்முகன் தாளம் தட்டுவன் - அன்பைநீங்காத பிரமதேவர் தாளத்தையடிப்பர்;—நட்டுவனாரை அறிகிலன்-ஆட்டிவைப்பார் ஒருவரையும் (யான்) அறிகிலேன். எ-று.. நட்டுவனார் என்பதில் ஆர் விகுதி உயர்த்தற்கண் வந்தது. சிந்தித்துணருங்கால், சிவபெருமான் திருவருட்டிருமேனிகொண்டு ஆன்மாக்களையியக்க ஐந்தொழிநடகம் நடிப்பவரேயன்றித், தம்மையியக்கும் வேறொரு தலைவரையுடையரல்லர் என்பது கருத்து. (உஎ)

கூத்துகந்தம்பலமேவுறுமோர்முதுகுன்றனைநம்
பாத்துகந்தம்பலமாரினுமெள்ளினும்பண்பனைத்தாள்

சாத்துகந்தம்பலமாமறையாற்புகழ்தாணுவைநா
மேத்துகந்தம்பலமார்பொதுமாதரையெள்ளினமே.

(இ-ள்.) நாம்-யாம்,—தம்பலம் ஆர் பொது மாதரை எள்ளினம்-(பலரும் மென்றுமிழாநின்ற) தம்பலச்சாற்றைப் புசிக்கும் வரைவின்மகளிரது சிற்றின்பத்தை இகழ்ந்துவிட்டேம்;—கூத்து உகந்து அம்பலம் மேவுறும் ஓர் முதுகுன்றனை - நடனத்தைவிரும்பிக் கனகசபையிலே வீற்றிருக்கும் ஒப்பற்ற பழமலைநாதரும்—நம் பா அம்பலம் ஆரினும் அகந்து எள்ளினும் தாள் சாத்து பண்பனை - நமது பாமாலையிலுள்ள அழகிய பிரயோசனத்தை (வித்துவசபையோர்) அங்கீகரிப்பினும் (பொறாமையால்) கசந்து இகழ்ந்துரைப்பினும்,—(உண்மைநோக்கித்) தமது திருவடியிற் றரித்துக்கொள்ளும் குணமுடையவரும்—பல கந்தம் மாமறையால் புகழ் தாணுவை ஏத்துகம்-பல சாகைகளையுடைய பெரிய வேதங்களினால் துதிக்கப்பட்ட தாணுவுமாகிய சிவபெருமானை இனி ஏத்தக்கடவோம். எ-று. தாள்சாத்தலாவது தாள்களிலேவிழுமாறு தோள்களிற்றரித்தல். ஸ்கந்தம் என்னும் வடமொழி கந்தமெனநின்றது. (உ௮)

எள்ளாதவனையெலும்பாபழமலையென்றிருந்த
கள்ளாதவனைமகவரிந்தாக்கெனக்கட்டுரைத்து
விள்ளாதவனைமகிழ்பரமாவழல்வெண்மதியத்
தள்ளாதவனைமுடிசூடெம்மாதுதருக்குதற்கே.

(இ-ள்.) எள்ளாத வனை எலும்பா - இகழப்படாத அலங்கரிக்கப்பட்ட எலும்புமாலையையணிந்தவரே,—பழமலை என்று இருந்த கள்ளா - (அவயவங்களைமறைத்து) முதுகிரிவடிவாயிருக்கும் திருடரே,—தவனை மகவு அரிந்து ஆக்கு என கட்டுரைத்து அவனை விள்

ளாது மகிழ் பரமா - தவமிகுந்த திருத்தொண்டராயவரிடத்தே புதல்வனையரிந்து கறிசமைத்திடுகவென்று கட்டளைபுரிந்து (அதில் மாறுபடாமைநோக்கி) அவரை நீக்காது மகிழ்ந்து அடிமைகொண்ட மேலானவரோ,— எம் மாது தருக்குதற்கு - எங்களுடைய பெண் களித்து வாழும்பொருட்டு,— முடி அழல் வெண்மதியை தள்ளு ஆதவனை சூடு—திருமுடியில் (அணியப்பட்டுத்) தழலைப்பரப்பிநிற்கும் வெள்ளிய சந்திரனை நீக்குவீராக; சூரியனைத் தரிப்பீராக. எ-று. [இது சந்திரோபாலம்பனம்.] எள்ளாத எனும்பாஎன இயையும். தவனை வேற்றுமைமயக்கம். (உ௧)

தருவினிலையினிமன்னவற்கிலையித்தண்புனத்தின்
மருவினிலையினிமைக்கூற்றெனக்கந்திவானநிக
ருருவினிலையினியல்வேற்குகனையுதவியகோன்
கருவினிலையினிகந்தோன்பழமலைக்காரிகையே.

(இ-ள்.) அந்தி வானம் நிகர் உருவினில் ஐயின் இயல் வேல் குகனை உதவிய கோன்-மாலைக்காலத்திலேதோன்றும் செவ்வானம் போன்ற சிவந்ததிருவுருவத்தோடு, அழகின் இயற்கையைப்படைத்த வேலாயுதத்தையுமுடைய முருகக்கடவுளைப்பெற்ற இறைவரும் — கருவின் நிலையின் இகந்தோன்-(ஏனைத் தெய்வங்கள்போலக்) கருப்பாசயத்திற்றங்கிப் பிறத்தலாகிய நிலையினின்றும் நீங்கினவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—பழமலை காரிகையே - முதுகிரியில்வசிக்கும் பெண்ணே,—மன்னவற்கு இனி தருவின் இலை இல்லை - இறைவருக்கு இனி (பறிக்கும்படி நமது புனத்தைச்சூழ்ந்த) மரங்களினிடத்தே தழைகளும் இல்லை;—இத் தண் புனத்தின் மருவின் இனிமைக்கூற்று எனக்கு இலை-அவர் இக்குளிர்ந்த தினைப்புனத்தின்கண்ணே வந்தால்

(அவர்க்குச்சொல்லவேண்டிய) இனிய வசனங்களுள் என்னிடத்தே ஒன்றுமில்லை. எ-று. [இறைவிக்கவன்குறை இருவேசாற்றல்.] நெடுநாளாய் நமக்குக் கையுறையாகப் பறித்துவந்தமையால் தருக்களிற்றலைமுயற்றன. அதனை ஏலாது சதுர்வித உபாயங்களாலும் மறுத்தலால் என்னிடத்து இனியமொழிகளற்றன. இனிவரின் இயம்பற்பாலதை நீ இசைப்பாயாக எனப் பாங்கி தலைவிகுறிப்பறிந்தது. எனக்கு வேற்றுமைமயக்கம். (ருo)

காரிகையார்க்குவரும்பொதுவோவல்லகாண்விசும்பிற்
பூரிகையார்க்குமுதுகுன்றநாயகன்பொங்குமருள்
வாரிகையார்க்குமருந்தனையான்மலைமன்னனரு
ணாரிகையார்க்குமெழுவுறழ்தோட்கணறுநுதலே.

(இ-ள்.) நறுநுதலே-நல்ல நெற்றியையுடையபெண்ணே,—விசும்பில் பூரிகை ஆர்க்கும் முதுகுன்றம் நாயகன் - ஆகாயத்திலே (தேவர்களாற்) பூரிகைமுதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கப்படுகின்ற பழமலைநாதரும்—பொங்கும் அருள் வாரி - பெருகாநின்ற கிருபாசமுத்திரரும்—கையார்க்கு மருந்து அனையான் - வெறுக்காத அன்பர்களுக்கு அமுதம்போன்றினிப்பவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—மலைமன்னன் அருள் நாரிகை ஆர்க்கும் எழு உறழ் தோட்கள்-பருவதராஜன்பெற்ற உமாதேவியார் (தமக்கே உரியனவாகக்) கைகளாற் கட்டியணைக்கும் எழுத்தம்பகிர்த்த தோள்களானவை,—காரிகையார்க்கு வரும் பொதுவோ அல்ல காண் - ஏனை மடந்தையர்க்கு (நினைத்தபடியணைய) வரும் பொதுவாந் தன்மையனவோ? அல்ல: காண்பாயாக. எ-று. [நற்றாய் தலைவியை முனிந்துரைத்தல்.] மருந்தனையான் தோட்களென இயையும். (ருக)

நுதலரிக்கும்பருவங்குறையென்றவனோக்கடையா
முதலரிக்கும்பருமேத்துந்தமிழர்முருகுபெரு
குதலரிக்கும்பருகற்கருங்காமுதுகுன்றரிலார்
சிதலரிக்கும்பருமாமரம்போற்றுயர்தின்பவரே.

(இ-ள்.) நுதல் அரிக்கும் பருவம் குறை என்று அவன் நோக்கு அடையா முதலர் - (மூவரிலொருவராகச்) சொல்லப்படும் திருமாலுக்கும் பக்குவங்குறைவென்று அவருடைய ஊனக்கண்களுக்குத் தெரிசனமாகாமலிருந்த முதற்கடவுளானவரும்—இக் கும்பரும் ஏத்தும் தமிழர்-இந்த அகத்தியமகாமுனிவரும் துதிக்கும் தமிழில் விருப்பமுடையவரும்—பெருகுதல் முருகு அரிக்கும் பருகற்கு அரும் கா முதுகுன்றர் இலார்-(பூக்களினிடத்தே) பெருகுதலாகிய தேனை வண்டினங்களுக்கும் புசித்தற்கருமையாகும்படி உயர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்த மழமலைநாதருமாகிய சிவபெருமானுடைய அருளைப்பெறாதவர்கள்,—சிதல் அரிக்கும் பரு மாமரம் போல் துயர் தின்பவர்-கறையானால் அரிக்கப்படும் பருத்த மாமரம்போல, துக்கங்களாலே தின்னப்பட்டவர்களாவார்கள். எ-று. அருள் என்பது சொல்லெச்சம். ()

தின்னக்கனியைவிழைகூனிளமந்திதீங்கனியீ
தென்னக்கனியையிரவியிற்பாய்பொழிலீண்டுகுன்றை
நன்னக்கனியைமதிவேணியனிந்தநாம்பயந்த
சின்னக்கனியைவலத்தில்வைத்தால்வருந்திங்கென்னையே.

(இ-ள்.) தின்ன கனியை விழை கூன் இள மந்தி தீம் கனி ஈது என்ன - புசித்தற்குப் பழத்தைவிரும்பிய கூனிய இளம்பருவத்தையுடைய பெண்குரங்கானது மதுரம்பொருந்திய கனி இதுவென்று கருதி,—கன்னி ஐ இரவியில் பாய் பொழில் ஈண்டு குன்றை நல் நக்கன் - குன்றுதலில்லாத அழகையுடைய சூரியனிடத்தே பாய்கின்ற

சோலைகள்நெருங்கிய முதுகுன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் நல்ல திருவாணியானவரும்—மதி இமைய வேணியன்-சந்திரன் றங்கிய சடையையுடையவருமாகியசிவபெருமான்,—நாம் பயந்த இந்த சின்ன கன்னியை வலத்தில் வைத்தால் வரும் தீங்கு என்னை- நாம்பெற்ற இச்சிறு கன்னியை வலதுபுறத்தில் வைத்துக்கொண்டால், (அதனால் அவருக்கு) வரும் குற்றம் யாது? நீ கூறுவாயாக. எ-று. [இது நற்றாய் செவிலியைவினாதல்.] கன்னி என்பன இடைக்குறைந்துநின்றன. (௩௩)

தீங்குதிரைக்கடனேர்நரர்காடுயர்செய்மலத்திற்
காங்குதிரைக்கடநாய்க்கிரையென்றிந்தவாகமய
னீங்குதிரைக்கடநன்முதுகுன்றர்க்கந்நிம்பனுக்கு
வாங்குதிரைக்கடனீயவல்லார்க்குவணங்குமினே.

(இ-ள்.) திரை கடல் நேர் தீங்கு நரர்காள்- அலைகடல்போலச் சம்பாதித்த தீமைகளையுடைய மனிதர்களே,—துயர் செய் மலத்திற்கு ஆம் குதிர்-துக்கத்தை விளைவிக்கும் மும்மலத்திற்கிடமான கூடு,—ஐ கடம் - சிலேத்துமங்களை நிரப்பிவைத்த குடம்,—நாய்க்கு இரை என்று-(உயிர்நீங்கியவழி) நாய்க்கு உணவாகும் பிணம் என்றறிந்து,—இந்த ஆகம் மயல் நீங்குதிர் - இத்தேகாபிமானத்தை விடுவீராக;—ஐ கடம் நல் முதுகுன்றர்க்கு - அழகிய காடுகள்சூழ்ந்த நல்ல பழமலைநாதரும்,—அந்நிம்பனுக்கு வாம் குதிரைக்கடன் ஈய வல்லார்க்கு வணங்கு மின் - அந்த வேப்பமாலையைத்தரித்த பாண்டியனுக்கு, தாவப்பட்டகுதிரைக்கடனை (மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்நிமித்தம்) கொடுக்கவல்லவருமாகிய சிவபெருமானுக்கு. (இனி) வணக்கஞ்செய்வீராக.

வணங்கக்கரமுமொழியப்பழமலைமன்னுருவா
யிணங்கக்கரமுமிருப்பவைத்தேபுணரேந்திழையார்

பிணங்கக்கரமுஞுமலியும்போலவர்பின்றொடர்வீ
ரணங்கக்கரமுதலைபோலுமைபற்றுமந்தகனே.

(இ-ள்.) (உலகீர்) பழமலை வணங்க கரமும் - பழமலைநாதனைத் தொழுதற்குக் கைகளும்,—மொழிய மன் உருவாய் இணங்கு அக்கரமும்-செபிக்க அக்கடவுளுடைய நிலைபெற்ற திருவுருவாகிக் கலந்து நிற்கும் பஞ்சாக்கரமும்,—இருப்ப வைத்து-இருக்க, (அவற்றாற்பெறப்படும் பிரயோசனங்களையடையாது) வைத்து,—புணர் ஏந்திழையார் பிணங்க கரமும் ஞமலியும்போல் அவர்பின் தொடர்வீர்-புணர்கின்ற மாதர்கள் பிணங்கிக்கொண்டுசெல்ல (அதனை நீக்குதற்குக்) கழுதையையும் நாயையும்போல நாணமற்று அவர்பின் தொடர்ந்து உழல்வீர்;—அணங்க கர முதலை போல் உமை பற்றும் அந்தகன் -(இச்செய்கையால் நீவிர்) வருந்தும்படி ஆண்முதலையைப்போல உங்களை விடாது பிடித்துக்கொண்டு செல்வன் இயமன். எ-று. கராமுதலை என்பது குறுகிற்று. அணங்கக்கரமுதலைபோல் என்பதனை முதலை அக்கு அர அணங்குபோல் எனமாற்றி, விடாது பிடித்தற்கு முதலையையும், வருத்துதற்கு அரவையும், தப்பாது கொல்லுதற்கு வனத்திற்றனித்துவழிமாய்க்கும் தெய்வகன்னியையும் உவமை கூறினர் எனக்கொள்ளினும் அமையும். அக்குஅர மணியையுடைய பாம்பு.

அந்தரங்கங்கைதவாறியாமலமுதருள்சம்
பந்தரங்கங்கைவலிபோன்மின்றுக்கினர்பாடியுனைச்
செந்தரங்கங்கைரவமொண்கமலந்திரைத்துவருஞ்
சுந்தரங்கங்கைவிரும்புமுத்தாறுடைத்தொன்மலையே.

(இ-ள்.) செம் தரங்கம் கைரவம் ஒண் கமலம் திரைத்து வரும் சுந்தரம்-செவ்விய அலைகள் அல்லிகளையும் அழகிய தாமரைகளையும் (பிடுங்கி) அலைத்துக்கொண்டுவருகிற அழகைப்பார்த்து—

கங்கை விரும்பும் மூத்தாருடை தொன்மலையே-கங்காநதியும் (இப்படிப்பட்ட அழகு நமக்குண்டாகவேண்டுமென்று) இச்சிக்கப்படுகின்ற மணிமுத்தாநதியையுடைய பழமலைநாதரே,—சம்பந்தர் உனைபாடி கைவலிபோல் அங்கம் மின்னாக்கினர் - திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவரீரைத்துதித்துத் (தமது) கைவலிகாட்டுவார்போல எலும்பைப்பெண்ணாக்கினர்;—அமுது கைதவர் அறியாமல் அந்தரங்கம் அருள் - (இப்படிப்பட்ட சிறப்பையளிக்கும்) ஞானப்பாலை வஞ்சகரறியாதபடி இரகசியமாக (அடியேனுக்கும்) தந்தருளும். எ-று. (நஅ)

மலங்கலையங்கலைகற்றேன்றனக்கருள்வாழ்வளிப்போன்
கலங்கலையங்கலைநல்லோர்பரவுங்கழலடியான்
விலங்கலையங்கலைவேலோன்பிதாமுதுவெற்பிடத்திற்
பொலங்கலையங்கலையான்மூடுமீனைப்புதைத்தவளே.

(இ-ள்.) அம் கலை கற்றேன் தனக்கு அருள் வாழ்வு அளிப்போன்-(தமது) அழகிய நூல்களைக் கற்ற எனக்கு அருளாகிய பெரியவாழ்வைத் தருபவரும்—ஐயம் கலங்கல் கலை நல்லோர் பரவும் கழல் அடியான் - சந்தேக விபரீதங்களை ஒழித்த ஞானிகள் துதிக்கும் வீரக்கழலையணிந்த திருவடியையுடையவரும்,—விலங்கலை அலை வேலோன் பிதா முதுவெற்பு இடத்தில்-கிரவுஞ்சமலையைப்பிளந்த வேற்படையையுடைய முருகக்கடவுளது பிதாவுமாகிய சிவபெருமானது பழமலையினிடத்தே,—மீனை புதைத்தவளே மலங்கலை பொலம் கலையம் கலையால் மூடு - (மறைக்கத்தகாத) மீன்போலுங் கண்களை மறைத்தவளே, மயங்காதே; தனங்களாகிய பொற்குடங்களை முன்றானையால் மறைப்பாயாக. எ - று. [நாணிக்கண்புதைத்தல்] அங்கு அசை. (நகூ)

புதைத்துக்கரக்கும்பொருளாளர்வெஞ்சொற்பொருமறலி
கதைத்துக்கரக்குங்குமமுலைபாகன்மெய்க்கண்டடியார்
பதைத்துக்கரக்குஞ்சிறிதாவுருகும்பழமலையான்
வதைத்துக்கரக்குஞ்சரமீர்ந்தவன்றரும்வாழ்விலரே.

(இ-ள்.) பொருள் புதைத்து கரக்கும் ஆளர்-தமது பொருளை (மண்ணிற்) புதைத்துவைத்து (இரப்போர்க்கு) ஒளித்தொழிக்கும் உலோபிகள்,—வெஞ்சொல் பொரும் மறலி கதை துக்கர்-கடுஞ்சொற்களோடு மோதுகின்ற இயமனது கதையினாலாகிய துக்கத்தையுடையராவர்; (அன்றியும்),—அக் குங்கும முலை பாகன் - அக்குங்குமக் குழம்பணிந்த தனங்களையுடைய உமாதேவியாரதுபாகரும்,—அடியார் மெய் கண்டு பதைத்து அரக்கும் சிறிதா உக்கு உருகும் பழமலையான் - அடியவர்கள், தமது திருமேனியைத் தரிசித்து உடல்நடுங்கி (நெருப்பிலிட்ட) அரக்கும் சிறிதாகும்படி நெகிழ்ந்துருகுதற்கேதுவாகிய பழமலையையுடையவரும்—கர குஞ்சரம் வதைத்து ஈர்ந்தவன் - துதிக்கையையுடைய யானையைக்கொன்று உரித்தவருமாகிய சிவபெருமானால்,—தரும் வாழ்வு இலர்-கொடுக்கப்படும் பேரின்பவாழ்வும் இலராவர் எ-று. சிறிதாக என்பது கடைக்குறையாயிற்று. ()

இலங்குமரியுமருள்கோன்முதுவெற்பிடத்துரற்கால்
விலங்குமரியுமுழலவெல்லாரூன்னிவெய்துயிராக்
கலங்குமரியுமிருந்துயர்கூருங்கவழ்ந்திடுந்தாயக்
குலங்குமரியுமொருவனும்போகுங்கொடுஞ்சுரத்தே.

(இ-ள்.) தாய்க்குலம் - ஐவகைத் தாய்மார்கூட்டங்களும்,— இலங்கும் அரியும் மருள் கோன் முதுவெற்பு இடத்து-விளங்காநின்ற விட்டுணுவும் தேடி மயங்காநின்ற இறைவனது பழமலையினிடத்தி

லே—குமரியும் ஒருவனும் போகும் கொடும் சுரத்து - புதல்வியும் நாயகனும் (களவிலே உடன்) செல்லும் கொடிய காட்டுவழியிலே— உரல் கால் விலங்கும் அரியும் உழலல் எல்லாம் உன்னி-உரல்போலும் கால்களையுடைய யானைகளும் சிங்கங்களும் திரிதல் முதலியவற்றைச் சிந்தித்து,—வெய்து உயிரா கலங்கும் - வெப்பமாகப்பெருமூச்செறிந்து கலக்கமடையும்;—மரியும் இரும் துயர் கூரும் -இறத்தற்கேதுவாகிய பெரிய துக்கத்தை அதிகரிக்கும்;—கலுழ்ந்திடும்-கண்ணீர்விட்டழும். எ-று. [உடன்போக்கில் நற்றாய் முதலியதாய்மாரிரங்கல்.]()

கொடுவரியானையடர்ந்துறுமாறெனக்கொண்டுயர்தூ
ணெடுவரியாரையுறவடிப்போமென்றொருங்குவந்தே
யடுவரியானைநிகர்நமன்றூதரடிமுடிமன்
னடுவரியானைமுதுகுன்றொடேசுநரார்தமையே.

(இ-ள்.) அடி நடு முடி அரியானை முதுகுன்றொடு ஏசும் நரார் தமை - ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராகிய சிவபெருமானை அவர்வீற்றிருக்கும் பழமலையென்னும் தலத்தோடு இகழ்ந்து பேசும் பாவிகளை,— யானை நிகர் நமன் தூதர் - (கருநிறத்தாலுங் கடுங்கோபத்தாலும்) யானையையொத்த யமதூதர்கள்,— கொடுவரி ஆனை அடர்ந்து உறுமாறு என கொண்டு — புலியானது பசுவை நெருங்கிவந்து பிடித்துக்கொண்டு செல்லுந் தன்மைபோல (யாமும்) கொண்டுபோய்— உயர் தூணொடு வரியா ரையுற அடிப்போம் என்று ஒருங்கு வந்து அடுவர்-உயர்ந்த கம்பங்களிலே பிணித்து நைந்துபோகும்படி (தண்டத்தாற்) புடைப்போமென்று கருதிச் சேர்ந்துவந்து கொல்வார்கள். எ-று. மன் அசை. (௬0)

நரகாவலர்மடவார்க்குள்ளுருகிக்கைந்நாவிருப்ப
வரகாவலர்புனைந்துன்றனையேத்திலராய்ந்தறிவா
லுரகாவலரெனவுய்ந்தாரினமுளமுற்றகுன்றைப்
புரகாவலரிலருட்கோயிலாகும்புராந்தகனே.

(இ-ள்.) ஆய்ந்த அறிவால் உரகா அலர் என உய்ந்தார் இனம் உளம் உற்ற குன்றை புர - (ஞானநூல்களை) ஆராய்ந்த நல்லறிவினால், நாகாபரணா, (சீவபோதத்தையடக்கிப்) பிரகாசிப்பாயாக. என்றுவேண்டிப் பிறவியினின்றும் நீங்கிய மெய்ஞ்ஞானிகளின் மனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பழமலைநாதரே,— காவலர் இல் அருள் கோயில் ஆகும் புராந்தகனே - சிவகருணையுடையவரது வீட்டை அருண்மயமான ஆலயமாகக்கொண்டு விளங்குகின்ற புராரியே,—மடவார்க்கு உள் உருகி - பேதையர்களுடைய சிற்றின்பத்தின்பொருட்டு மனமுருகி,—கை நா இருப்ப கா அலர் புனைந்து உன்றனை அர ஏத்திலர் - கைகளும் நாக்களும் இருக்கவும் சோலையிலுள்ள மலர்களைச்சூடி தேவரீரை அரனே என்று துதியாதவர்கள்,—நரகு ஆவலர்- நிரயத்தின்கண்ணே ஆசையையுடையராவர்கள். எ-று. ஆய்ந்த என்னும்பெயரெச்சத்தகரம் விகாரத்தாற்றொக்கது. காவலர் இல் என்பதற்கு-காத்தலையுடைய வல்லகோலார் இல்லம் எனப் பொருள்கொள்வதும் வழக்கம். வல்லகோலார் என்பது அண்ணமலைரெட்டியாரை உள்ளிட்டார்க்குத் தொன்றுதொட்டபெயர். இவர் தமதூராகிய துறைமங்கலத்திற்கும் பழமலைக்கும் நெடுந்தூரமிருக்கவும் நியதிபூண்டு வருந்திச்சென்று தரிசித்து வருங்காலத்தில், பழமலைநாதர் திருவுளமிரங்கி யாம் திருவெங்கையிற் றிருவுருக்கொண்டு விளங்குகின்றோம் என்றருளிச்செய்ய; அண்ணமலைரெட்டியார் அவ்வாறே பரிசோதித்துச் சிவலிங்கமிருத்தல்கண்டு அரிய சிற்பங்களமைய ஆலயமமைத்து வழிபட்டுய்ந்தனர் என்பது சரித்திரம். (௬௧)

புரந்தரனஞ்சுபழமலைவாணன்புலவர்தொழுந்
துரந்தரனஞ்சுதலைநாககங்கணன்றொண்டுறுமா
னிரந்தரநஞ்சுதொழுதேத்துதாதர்க்குநேயமொடு
வரந்தரநஞ்சுகளத்துவைத்தானென்பர்மாதவரே.

(இ-ள்.) மாதவர் - பெரியதவத்தையுடையோர்,— புரந்தரன் அஞ்சு பழமலைவாணன் - இந்திரன் பயந்துவழிபடும் முதுகுன்றத்தில் வாழ்பவரும்—புலவர் தொழும் துரந்தரன் - தேவர்களெல்லாம் வணங்கும் சுத்தவீரரும்—அஞ்சு தலை நாக கங்கணன் - அஞ்சுதலைகளையுடைய சர்ப்பகங்கணத்தையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்,— தொண்டு உறும் மால்-தமக்குத் தொண்டுபூண்டொழுகும் விஷ்ணுமூர்த்தியும்—நிரந்தரம் நஞ்சு தொழுது ஏத்து தாதர்க்கு நேயமொடு வரம் தர-(தம்மை) எப்பொழுதும் மனமுருகி வணங்கித்துதிக்கும் தாசர்களுக்கு அன்போடு வரங்களைத்தந்து (ஓர்கடவுளாக) விளங்க,—நஞ்சு களத்து வைத்தான் என்பர்-விஷத்தைக் கண்டத்திலே அடக்கிவைத்தருளினார் என்றுசொல்லுவர். எ-று. (௬௨)

மாதரைக்கொன்றுவரம்மேனிவைத்தவமாசுணத்தை
யீதரைக்கொன்றுசிறுநாணென்றார்க்குமெழிலுடையாய்
நீதரைக்கொன்றுநலஞ்செயல்வேண்டுநினையிகழும்
வாதரைக்கொன்றுமுதுகுன்றமாநகர்மாசொழித்தே.

(இ-ள்.) மாதரை கொன் துவர் அம் மேனி வைத்தவ-(கங்கை உமை என்னும்) தேவிமார்களைப் பெருமைதங்கிய பவளம்போலும் அழகிய திருமேனியில் வைத்தவரே,—ஈது அரைக்கு ஒன்று சிறு நாண் என்று மாசுணத்தை ஆர்க்கும் எழில் உடையாய் - இது நம

திடைக்குப்பொருந்திய சிறிய அரைஞாணுகுமென்று ஆதிசேஷனைக் கட்டுகின்ற அழகுடையவரே,—நினை இகழும் வாதரை கொன்று முதுகுன்றம் மாநகர் மாசு ஒழித்து - தேவரீரை இகழ்ந்தரைக்கும் வாதிகளைக்கொன்று பழமலையாகிய பெரியதலத்திற்கு (அவர்களாலுண்டாகிய) பழிகளையும் நிவர்த்தித்து,—தரைக்கு ஒன்று நலம் நீ செயல் வேண்டும்-இவ்வுலகத்திற்குச் (சிவபுண்ணியம் வளர்தற்கேதுவாகிய) ஓர் நன்னெறியை நீர் செய்துவைப்பீராக. எ-று. (சுஉ)

மாசிய திகந்துறந்தார்மகிழ்குன்றைமாநகரோ
காசியதிகங்கொலோவென்பிராயினக்காசியெனப்
பேசியதிகந்தகன்றிருந்தான்பரன்பேரடலை
பூசியதிகம்பரனீங்கிலானிப்புரியினையே.

(இ-ள்.) அதிகம் துறந்தார் மாசி மகிழ் மா குன்றைநகர் அதிகமோ-(உலகீர்,) மிகுதியும் பற்றறத்துறந்தோர்களும் (திருவிழாக்காட்சியின்பொருட்டு) மாசிமாதவரவை விரும்பிநிற்கும் திருமுதுகுன்றமென்னுந்தலம் உயர்ந்ததோ?—காசி அதிகமோ என்பிர் ஆயின் - காசியென்னுந்தலம் உயர்ந்ததோ? என்று கேட்பீராயின்,—பரன் அக்காசி என பேசியது இகந்து அகன்று இருந்தான் - சிவபெருமான் அக்காசியென்று நீர்சொல்லிய தலத்தைத் (திவோதானனென்னும் அரசன்பொருட்டு) விட்டுப்பிரிந்து (நெடுங்கால மந்தரகிரியில்) வீற்றிருந்தனர்;—பேர் அடலை பூசிய திகம்பரன் இப்புரியினை நீங்கிலான் - பெரிய சுடலைப்பொடிபூசிய திகம்பரராகிய சிவபெருமான் இவ்விருத்தகாசியைக் கணப்பொழுதும் பிரிந்ததில்லை: ஆகலின், இதுவே உயர்ந்தது. எ-று. கொல் அசை. திவோதானன், அருந்தவமியற்றிப் பிரமதேவரால் காசியையாளும் அரசுரிமை பெறுங்காலத்து

அத்தலத்திலே தேவர்வாசமில்லாதிருக்க வரமேற்று, அதனை ஆண்டு கொண்டிருக்க; அப்பொழுது சிவபெருமான், அவ்வரம் பொய்க்காவண்ணம், மந்தரமலையையடைந்து அதன் வேண்டுகோளின்படி நெடுங்காலம்வீற்றிருந்து, பின்னர் திவோதாஸனைமுத்தியிற்சேர்த்துக் காசியை யடைந்தருளினர். இச்சரித்திரவிரிவைக் காசிகாண்டத்திற் காண்க. (சுச)

புரிசடையாளபழமலைவாணபொருப்பெடுத்த
கரிசடையாளதிகந்தீர்த்தருளக்கடுவயின்ற
பரிசடையாளமுடையாயொழித்தனள்பட்டினையத்
துரிசடையாளதழுக்காமெனுநின்றுகிலினுக்கே.

(இ-ள்.) புரி சடை ஆள - கட்டிய சடைமுடியையுடையவரே,—பழமலை வாண - பழமலையில்வாழ்பவரே,—பொருப்பு எடுத்த கரி சடை ஆள் அதிகம் தீர்த்து அருள-கோவர்த்தனகிரியைக்(குடையாக) ஏந்திய கரியினுடையசமூகம்போலும் (காந்திபெற்ற) விஷ்ணுவினது பரத்துவவுயர்ச்சியை நீக்கும்பொருட்டு—கடு அயின்ற பரிசு அடையாளம் உடையாய் - விஷத்தையுண்ட தன்மையைக் (கண்டத்தில்) அடையாளமாக உடையவரே,—அத்துரிசு அடையாள் நின் துகிலினுக்கு அது அழுக்கு ஆம் எனு பட்டினை ஒழித்தனள் - அக்குற்றத்தையடையாத என்மகள் உம்முடைய புலித்தோலாகிய சித்திரவஸ்திரத்தைநோக்குங்காற் றன்னுடையவஸ்திரம் அழுக்காக இருக்கின்றதென்று மயங்கி உயர்ந்தபட்டினைஒழித்தனள். எ-று. [நற்றாயிரங்கல்.] உம்முடைய திகம்பரத்தை விரும்பித் தானும் திகம்பரியாயினள் எனினும் அமையும். துகிலினுக்கு வேற்றுமைமயக்கம். (சரு)

துகிலங்குருகுந்துறந்தாளுயிருந்துறக்கநின்று
ளகிலங்குருகுமணிமுடியாயெனுமத்தவளை
முகிலங்குருகுமடியாய்பரந்தமுதுகிரியாஞ்
சகிலங்குருகுலமேத்திறைவாமைத்தடங்கண்ணியே.

(இ-ள்.) அகிலம் குருகும் அணி முடியாய் எனும் அத்த-உலகி லுள்ளோர், (இளம்பிறை முதலியவற்றோடு குரண்டாசுரனென்னும்) கொக்கிறகையுந்தரித்த சென்னியையுடையவரேயென்று துதிக்கும் பிதாவே,—வளை முகில் உருகும் அடியாய் - சங்கையேந்திய விஷ்ணுவானவர் சிந்தித்துருகும் திருவடியையுடையவரே,—பரந்த முது கிரி ஆம் சகிலம் குருகுலம் ஏத்து இறைவா-(தேவரீர்) விரிந்தபழமலை வடிவமாக இருக்கும் சரிதத்தை (அறிந்து) குருவம்சத்தாரெல்லாம் (வந்து) துதிக்கும் தலைவரே,—மை தடம் கண்ணி-மைதீட்டிய விசாலம்பொருந்திய கண்களையுடைய என்மகள்,—துகில் அம் குருகும் துறந்தாள் - (உடுத்த) புடைவையையும் அழகிய (கையிலணிந்த) வளையல்களையும் இழந்துவிட்டாள்;—உயிரும் துறக்க நின்றாள்-(இனி தனது) உயிரையும் இழக்கநிற்கின்றாள்: ஆகலின் விரைந்து அருள் புரிவீராக. எ-று. [நற்றாயிரங்கல்] துகிலும் என்னும் உம்மைதொக்கது. குருகு இறகை யுணர்த்தலின் ஆகுபெயர். கொக்குருவாகிய ஓரசுரன் அண்டங்களனைத்தையும் பொரிபோலக் கொறித்துக்கொறித்து உமிழ்ந்துவர; சிவபெருமான் அவ்வுருவத்தையழித்து இறகை அடையாளமாகத் திருமுடியிற் றரித்தருளினர் என்பது புராணசித்தாந்தம். அங்கு அசை. (௬௯)

தடுக்கமலத்திலெடுங்குழல்போலநின்றுளிலுறு
மொடுக்கமலத்திளிகழ்வால்வளையினமூர்ந்திடச்சேன்

மடுக்கமலத்திலுகள்வயல்சூழ்குன்றைமாநகரோ
யடுக்கமலத்திபுனையலங்காரவருளுகவே.

(இ-ள்.) அலத்தின் நிகழ்வால் வளையினம் ஊர்ந்திட - கலப்பைப்படையின் செல்லுகையாலுண்டாகிய வழியிலே சங்குக்கூட்டங்கள் தவழ்ந்துசெல்ல—சேல் மடு கமலத்தில் உகள் வயல் சூழ் மா குன்றை நகரோய்-கெண்டைமீன்கள் ஓடைகளிலுள்ள தாமரைகளிலே பாய்கின்ற வயல்கள்சூழ்ந்த முதுகிரியென்னும் தலத்தையுடையவரோ,—அடுக்கு அமல் அத்தி புனை அலங்கார - ஒன்றன்மேலொன்றாகக் கட்டப்பட்டு நெருங்கிய எலும்புமாலையையணிந்த அழகையுடையவரோ,—தடுக்க மலத்தின் ஒடுங்குதல் போல - (கேவலத்திலே) தடைசெய்ய ஆணவமலத்தில் நான் செயலற்றுக்கிடந்ததுபோல,—நின் தாளில் உறும் ஒடுக்கம் அருளுக - (சுத்தத்திலேயும்) தேவரீருடைய திருவடிகளில் (என்போதமற்று) இருக்கும் ஐக்கியத்தையும் தந்தருள்வீராக. எ-று. (௭௭)

அருவரைவில்லையுமிழ்மணிநாகமுமத்திகளு
முருவரைவில்லையெனப்பூண்பவரையவ்வும்பர்தொழும்
பொருவரைவில்லையுறுமுதுகுன்றரைப்போர்துமரு
ளொருவரைவில்லைவரிலொற்றிவையெனவுற்றனமே.

(இ-ள்.) அருவரை - அருபமானவரும்—வில்லை உமிழ் மணி நாகமும் அத்திகளும் உரு வரைவு இல்லை என பூண்பவரை - காந்தியைக்கக்காநின்ற அரதனங்களையுடைய பாம்புகளையும் எலும்புமாலைகளையும் திருமேனியிலே நீக்கமில்லையென்று சொல்லும்படி தரிப்பவரும்—அவ்வும்பர் தொழும் வரை பொரு வில்லை உறும் முதுகுன்றரை போர்த்து - அத்தேவர்களும் வணங்காநின்ற மேருமலையாகிய

போர்செய்யும் வில்லையுடைய பழமலைநாதருமாகிய சிவபெருமானைச் சேர்ந்து,—ஐவர் இல் உமருள் ஒருவரை வில் ஒற்றிவை என உற்றனம் - ஐம்புலமென்னும் அரட்டருலாவும் வீடாகிய எம்முடையவுடம்பை உமதன்பர்கூட்டத்துள் ஒருவருக்கு விற்றுவிடும். (அல்லது) அவரிடத்திலே ஒற்றிவையும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்து அடைக்கலமாயினேம். எ-று. ஒருவரை வேற்றுமைமயக்கம். (சுஅ)

உற்கைக்குமாறுபடுமணிநாகமொளித்துலவி
விற்கைக்குமாறுசுமந்தவசீர்முதுவெற்பினின்யா
னிற்கைக்குமாறுவழுவாநடக்கைக்குநேரிழையார்
சொற்கைக்குமாறுந்தமியேனுக்கென்றுதுணைசெய்வையே.

(இ-ள்.) நாகம் ஒளித்து உற்கைக்கு மாறு படும் மணி உலவி விற்கைக்கு மாறுசுமந்தவ-அரவாபரணங்களை ஒளித்துவைத்துவிட்டு, நெருப்பையுடையகொள்ளிக்கு வேறுபட்டுப்பிரகாசிக்கும் இரத்தினங்களை (மதுரைவீதியிலே) திரிந்து விற்கும்பொருட்டு மாறுவேடங்கொண்டு சுமந்துவந்தவரே,— சீர் முதுவெற்பில் யான் நிற்கைக்கும் ஆறு வழுவா நடக்கைக்கும் - சீர்த்திபெற்ற விருத்தாசலத்தினிடத்தே (எப்பொழுதும்) உம்முடையசந்நிதியில் நிற்றலுக்கும் ஒழுக்கம் வழுவாது நடத்தலுக்குமேயன்றி,—நேர் இழையார் சொல் கைக்கும் ஆறும் தமியேனுக்கு என்று துணை செய்வை எ-நேர்ந்த ஆபரணத்தைத்தரித்த மடந்தையர்சொல்லும் (இனியவசனங்களெல்லாம்) கசக்குந்தன்மையையும் அடியேனுக்கு எப்போது அனுக்கிரகிப்பையோ? அறியேன். எ - று. வழுவாது என்பது கடைக்குறையாயிற்று. (சகூ)

செய்க்குத்தனங்கமலமலர்சீர்தருஞ்செய்யதிரு
மெய்க்குத்தனங்கடரவடுவாங்கிதொல்வெற்பிடத்திற்
கைக்குத்தனங்கவொழியினுந்தாடனைக்காய்வதிலேன்
வைக்குத்தனங்களழித்திறையாதிந்தவையகமே.

(இ-ள்.) இந்த வையகம் வைக்கு தனங்கள் அழித்து இறையாது - இவ்வுலகிலுள்ளோர் (ஈட்டுங்கால் விளையும்) இகழ்ச்சிக்கு அஞ்சித் திரவியங்களை வீணேயழித்துச் செலவிடார். அதுபோல,—செய்ய திரு மெய்க்கு தனங்கள் தர வடு வாங்கி - சிவந்ததிருமேனிக்கு (உமாதேவியினுடைய) தனங்கள்கொடுக்கத் தழும்பைஏற்றுத் தரித்தவராகிய சிவபெருமானது,— செய்க்கு தன் அம் கமலமலர் சீர் தரும் தொல்வெற்பு இடத்தில் - கழனிக்கு அதனிடத்திற் றோன்றிய அழகிய தாமரைப்பூக்கள் அலங்காரத்தைச் செய்கின்ற பழமலையினிடத்தே,—கை குத்தல் நங்க ஒழியினும் தாள்தனை காய்வது இலேன் - (பிறர்) கையாற்குத்துதலோடு நசுதலையுஞ்செய்ய (எனது தேகம்) நழுவவரினும், அக்கடவுளுடைய திருவடிகளை வெறுத்தல்செய்யேன். ஏ-று. வடுவாங்கி வினைக்குறிப்புப்பெயர். ஒழியினும் என்னும் உம்மை ஒழியாமையைவிளக்கிற்று. வை முதனிலைத்தொழிற்பெயர். வைதலாவது பெருமுயற்சியைநோக்கிப் பேராசையுடையவனெனப் பிறராற்கூறப்படுதல். பொருள் முன்னர் இவ்விகழ்ச்சிபயப்பினும், பின்னர்ப் புகழ்ச்சிபயத்தல்நோக்கி உலகினர் அதனைவெறுக்கார்; அதுபோல, திருவடிகளும் முன்னர்ச் சோதனையால் இடையூற்றைவிளைப்பினும், பின்னர்ப் பேரின்பம் பயத்தல்நோக்கி யான் அவற்றை வெறுத்தல்செய்யேன். என்பது கருத்து. (ருo)

வைத்துமதிக்குமருங்கிற்கைத்தாயெனமந்தரமத்
துய்த்துமதிக்குமணையின்மையான்மறையோதிமமுன்

னெய்த்துமதிக்குமுடிமிசைக்கங்கையையேற்றினையோ
மெய்த்துமதிக்குமணுகவொண்ணுமுதுவெற்பினனே.

(இ-ள்.) மெய்த்து மதிக்கும் அணுக ஒண்ணு முது வெற்பினனே - உண்மையறிவிற்கும் கிட்டுதற்கரிய பழமலைநாதரே,— முன் மறை ஓதிமம் எய்த்து மதிக்கும் முடிமிசை - முற்காலத்திலே பிரமதேவராகிய அன்னம் (தேடி) இளைத்து (அளவிடப்படாது எனத்) துணிந்த உமது திருமுடியினிடத்தே,— மந்தரம் மத்து உய்த்து மதிக்கும் அனை மதிக்கு மருங்கில் இன்மையால் - மந்தரமலையாகிய மத்தை நாட்டிக்கடையப்பட்ட பாற்கடலாகியநற்றாய் இளம்பிறைக்குப் பக்கத்திலே இல்லாமையால்,— கங்கையை கைத்தாயென வைத்து ஏற்றினையோ - கங்காதேவியை வளர்க்குந்தாயென்று சொல்லும்படி (அவ்விளம்பிறைக்கருகே) ஏற்றிவைத்தீரோ? உரைப்பீராக. எ-று. வைத்து ஏற்றினையோ என்பது விகுதிபிரித்து மாற்றிப்பொருளுரைக்கப்பட்டது. மெய்த்து மெய்ம்மையது. (௫௧)

வெற்புக்குமையவடிவேலெறிந்தசெவ்வேண்மதவேள்
பொற்புக்குமையவனோடரன்வாழ்முதுபூதரத்தி
னிற்புக்குமையவளொத்திருந்தாள்குறைவின்றிவளர்
கற்புக்குமையவள்போலுநுங்காதற்கருங்கண்ணியே.

(இ-ள்.) வெற்பு குமைய வடிவேல் எறிந்த செவ்வேள் - கிரவுஞ்சமலை தூளாக அழியும்படி வடித்த வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்த செவ்வேளென்னும் திருநாமத்தையுடையவரும்— மதவேள் பொற்பு உக்கும் ஐயவனோடு - மன்மதனுடைய அழகைக்கெடுக்கும் அழகையுடையவருமாகிய முருகக்கடவுளோடு— அரன் வாழ் முதுபூதரத்தின் - சிவபெருமான் வாழ்கின்ற பழமலையினிடத்திலே,— குறைவு இ

னறி வளர் கற்புக்கு உமையவள் போலும் நம் காதல் கரும் கண்ணி- குறைவில்லாது ஓங்கிவளரும் கற்பினுக்குப் பார்வதியை நிகர்க்கும் உம்முடைய ஆசையைவிளைக்கும் கரியகண்களையுடையவள்,—இல் புக்கு உமை அவள் ஒத்து இருந்தாள் - இல்லொழுக்கத்திற் பிரவேசித்து உமர்கு அவள் இசைந்திருந்தாள். எ-று. [பாங்கி தலைவியினது நன்மனைவாழ்க்கைத் தன்மையுரைத்தல்.] உமை வேற்றுமைமயக்கம்.

கருந்தடங்கட் குமுதவாய் மயிலெங்கள் கண்களுக்கு
விருந்தடங்கட் குலமெனப்போந்தவிண்மீன்பொரிய
மருந்தடங்கட் குவளையோடையாகுகவம்புயங்கள்
பெருந்தடங்கட்குமுகமாகுங்குன்றைப்பெருந்தகையே.

(இ-ள்.) அம்புயங்கள் பெரும் தடங்கட்கு முகமாகும் குன்றை பெருந்தகையே - செந்தாமரைமலர்கள் பெரியவாவிகளுக்கு வதனம் போலத்தோன்றும் பழமலைநாதரே,—கரும் தடம் கண் குமுதம் வாய் மயில் எங்கள் கண்களுக்கு விருந்தள் - கரிய விசாலமானவிழிகளையும் செவ்வாம்பலையொத்த வாயையும்வாய்ந்த மயில்போலும் சாயலையுடையவளும் எங்களுடைய நேத்திரங்களுக்கு விருந்தாய் அதிசயம் விளைப்பவளுமாகிய தலைவியானவள்— தங்கட்கு நலம் என போந்த விண் மீன் பொரியும் அரும் தடம் - தங்கள்குலத்திற்கு வழுவல்லவென்று தலைவரோடு சென்ற (வெப்பத்தால்) ஆகாயத்திலுள்ள உடுக்குலங்களும் பொரிந்து உதிருகின்ற அரிய (பாலைநிலத்து) வழியானது,— கள் குவளை ஓடை ஆகுக - தேனைப்பொழியும் நீலோற்பலமலர்ந்த மடுவைப்போலக் (குளிர்ச்சி) ஆகக்கடவது. எ-று. [உடன்போக்கில் நற்றாய் சுரந்தணிவித்தல்.] போந்ததடம் என இயையும். (௫௩)

பெருமுதலைவளையான்போற்றங்குன்றைப்பெருந்தகையை
யிருமுதலைவளமூப்படைந்தாண்டவற்கின்மகவைக்

கருமுதலைவளைவாயிற்றந்தானைமுன்கண்டழுது
பொருமுதலைவளைநீத்தனண்மேவினள்பூங்கொடியே.

(இ-ள்.) பூங்கொடி - மலர்க்கொடிபோலும் என்னுடைய பெண்ணானவள்,— பெரு முதலை - (யாவர்க்கும்) பெரிய முதற்கடவுளும் - வளையான் போற்றும் குன்றை பெரும் தகையை-சங்கையுடைய திருமாலானவர் வணங்கும் முதுகுன்றத்திலேவாழும் பெரிய தயாநிதியும்—இருமு தலை வளை மூப்பு அடைந்து ஆண்டவற்கு - இருமல் மேலிட்டுத் தலையும்வளைகின்ற விருத்தபருவத்தையடைந்து ஆளப்பட்டவராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனார்பொருட்டு—இல் மகவை கரு முதலை வளை வாயில் தந்தானை முன் கண்டு அழுது-(அவிநாசியிலே ஓர்வேதியனது) இறந்துபோன புதல்வனைக் கரிய முதலையினது குகைபோலும் வாயினின்றும் அழைத்துக்கொடுத்தவருமாகிய சிவபெருமானை எதிரேகண்டு விரகத்தாலழுது,— பொருமுதலை மேவினள் வளை நீத்தனள் - தேம்புதலையுமடைந்தாள்; வளையலையும் துறந்தாள்: (யான் யாது செய்வேன்.) எ-று. [நற்றுயிரங்கல்.] (கூச)

பூங்குமிழும்படிமுள்ளும்பொருந்திப்புளிஞர்பொருள்
வாங்குமிழும்படிமோதுமெனல்கொடுமால்விழுங்கி
யாங்குமிழும்படிவந்தவெம்பாலையடைந்தவள்கால்
வேங்குமிழும்படினென்னும்பழமலைவித்தகனே.

(இ-ள்.) பழமலை வித்தகனே - பழமலையில்வீற்றிருக்கும் ஞானசொரூபரே,— பூ குமிழும் படி முள்ளும் பொருந்தி - பூவையுடைய குமிழஞ்செடியும் படிந்தமுட்களுஞ் சேர்ந்து—புளிஞர் பொருள் வாங்கும் இழும்படி மோதும் எனல் கொடு - வேடர்களால் பொருள் ப

றிக்கப்படும் (அன்றியும்) வழுக்கிவிழும்படி (அவரால்) மோதவும்படும் என்பதை மனதிலேசிந்தித்து—மால் விழுங்கி ஆங்கு உமிழும் படி வந்த வெம்பாலை அடைந்தவள் - விஷ்ணுவானவர் விழுங்கி அப்பொழுதே உமிழ்ந்துவிட்ட பூமியோடுவந்த கொடிய பாலைநிலத்தில் சென்றவளாகிய நம்புதல்வியினது,—கால் வேம் குமிழும் படின் என்னும் - கால்கள் வெந்துபோம்; (அத்துடனே) கொப்புளமும் பொருந்தில் யாதாய் முடியும். எ-று. [நற்றாய் தலைவிமென்மைத் தன்மைக்கிரங்கல்.] வாங்கும் மோதும் என்பவற்றில் செயப்பாட்டுவினைப் பொருளுணர்த்தும் படுவிகுதிகள் தொக்கன. இழுக்கும் என்பது இழும் என நின்றது. உமிழும் காலமயக்கம். திருமாலும் இப்பாலையின் கொடுமைநோக்கியே உமிழ்ந்தனரென்பது கருத்து. (ருரு)

வித்துருமத்தைநிகர்வானுயிர்செய்வினையருத்துங்
கத்துருமத்தையிடுயிர்போலக்கலக்குமதன்
சத்துருமத்தைவனைமுதுகுன்றிறைதாள்கொடுவா
னத்துருமத்தையிலவாகவெள்ளுவர்நற்றவரே.

(இ-ள்.) நற்றவர் - நல்லதவத்தையுடைய மெய்ஞ்ஞானிகள்,—வித்துருமத்தை நிகர்வான் - பவளம்போலும் திருமேனியையுடையவரும்—உயிர் செய் வினை அருத்தும் கத்துரு - ஆன்மாக்களிட்டிய வினைப்பயன்களை நுகர்விக்கும் கர்த்துருத்துவமுடையவரும்—மத்தை இடு தயிர் போல கலக்கும் மதன் சத்துரு-மத்தையிட்டுக்கடைந்த தயிரைப்போல (உலகங்களையெல்லாம்) கலங்கச்செய்கின்ற மன்மதனுடைய பகைவரும்—மத்தை வனை முதுகுன்று இறை தாள் கொடு - ஊமத்தம்பூவைச்சூடிய பழமலைநாதருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைப் (பொருளாகக்) கொண்டு,—வானம் துரும

த்தை இல ஆக என்றுவர் -விண்ணுலகத்திலுள்ள கற்பகச்சோலைவா ழ்வையும் நிலையல்லனவென்று இகழ்ந்துதள்ளுவார்கள். எ-று.(௫௬)

நற்றவராகமறையவராகவிந்நானிலத்தி
லற்றவராகமனமுடையார்க்கன்றியச்சமற
வுற்றவராகமறியாதொளித்தநின்னொண்பதங்கள்
பற்றவராகமலாலயன்போற்றும்பழமலையே.

(இ-ள்.) கமலாலயன் போற்றும் பழமலையே - தாமரையாசன த்தையுடைய பிரமதேவர்வணங்கும் பழமலைநாதரே,—அச்சம் அற உற்றவர் ஆகம் அறியாது ஒளித்த நின் ஒண் பதங்கள் - பயமில் லாமற் (பாவங்களை) இயற்றும் மூடர்களுடைய சரீரத்திலிருந்தும் (அவர்களுக்குத்) தோன்றாமல் ஒளித்திருந்த உம்முடைய ஒள்ளிய பாதங்களானவை,— இந் நால் நிலத்தில் அராகம் அற்ற மனம் உடையார்க்கு அன்றி - இந்த நால்வகைப்பட்ட நிலங்களையுடைய உலகத்திலே மூவித எடணைகளையும் ஒழித்த மனத்தையுடைய ஞானிக ளுக்கேயல்லாமல்,—நல் தவர் ஆக மறையவர் ஆக பற்றவரா-(அவ ற்றை ஒழிக்காதவர்கள்) நல்லதவத்தையுடையவராயிருப்பினும் வேதி யர்குலத்தையுடையவராயிருப்பினும் கிட்டுதற்கரியனவாம். எ-று. நால்வகைநிலம்-குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல். மூவிதவேடணை புத்திரேடணை, தாரேடணை, அருத்தேடணை. (௫௭)

பழங்கவிகடமகமந்திக்கிபொழிற்பண்ணைடமறை
முழங்கவிகடவுளர்க்கியுங்குன்றைமுதல்வனைவே
ளழங்கவிகடவிழ்திறந்தானையடிபரவார்
கிழங்கவிகடமறவரிற்றேன்றிக்கெடுவர்களே.

(இ-ள்.) கவிகள் பழம் தம் மக மந்திக்கு ஈ பொழில் - ஆண் குரங்குகள் கனிகளைப்பறித்துத் தம்முடைய குட்டிகளுக்கும் பெண் குரங்குகளுக்கும் கொடுக்கும் சோலைகளிலே—பண்டை மறை முழங்க அவி கடவுளர்க்கு ஈயும் குன்றை முதல்வனை - பழமையாகிய வேதமந்திரங்கள் முழங்கும்படி அவிப்பாகத்தைத் தேவர்களுக்குக் கொடுக்கும் திருமுதுகுன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் முதற்கடவுளும்—வேள் அழுங்க விகடம் விழி திறந்தானை அடி பரவார் - மன்மதனழியும்படி மாறுபட்ட நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்தவருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வழிபடாதபாவிகள்,—கடம் கிழங்கு அவி மறவர் இல் தோன்றி கெடுவர்கள் - காட்டிலே கிழங்குமுதலிய பொருள்களை அவித்துத்தின்றுழலும் வேடர்குடியிற்பிறந்து (மேலுமேலும் பாவங்களைப் புரிந்து) அழிவார்கள். எ-று. முழங்க என்னும் வினையெச்சத்தகரம் விகாரத்தாற் றொக்கது. மாறுபடுதலாவது ஏனை நேத்திரங்கள்போலாது மேனோக்கிநிற்றல். ஐ ஆறும்வேற்றுமைப் பொருள்பட நின்றது. (ருஅ)

கெடுத்துப்பணியுமுடையும்வெள்காமற்கிழத்திமுலை
வடுத்துப்பணியுமுரம்வேட்டுநின்றனள்வல்லியத
னுடுத்துப்பணியுமரைக்கசைத்தோய்தொண்டருள்ளமெல்லாங்
கொடுத்துப்பணியுமலர்த்தாட்டிருமுதுகுன்றத்தனே.

(இ-ள்.) அரைக்கு அதள் உடுத்து பணியும் அசைத்தோய் - இடைக்குப் புலித்தோலை ஆடையாகத் தரித்து (அதன்மேற்கச்சாக) நாகத்தையுங் கட்டினவரே,—தொண்டர் உள்ளம் எல்லாம் கொடுத்து பணியும் மலர் தாள் திருமுதுகுன்றத்தனே - அடியார்கள் சிந்தையெல்லாம் ஒப்புவித்து வணங்குகின்ற தாமரைமலர்போலுந் திரு

வடிகளையுடைய பழமலைநாதரோ,—வல்லி - கொடிபோலும் எனது பெண்ணனவள்,—பணியும் உடையும் கெடுத்து - ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் போக்கிவிட்டு,—கிழத்தி முலை வடு அணியும் துப்பு உரம் வேட்டு வெள்காமல் நின்றனள்-உமாதேவியினது முலைத்தழும் பையணிந்திருக்கும் (உம்முடைய) பவளம்போலும் மார்பையிச்சித்து நாணமின்றி நின்றாள். எ-று. [நற்றாயிரங்கல்.] (ருகூ)

குன்றுகளுங்களையொவ்வாவெனுமுலைக்குன்றதிர்க்குஞ்
சென்றுகளுங்களையுண்வண்டுமோவில்செழுங்கொன்றைமான்
கன்றுகளுங்களைநன்மதிவேணிக்கடவுடனை
யென்றுகளுங்களையெம்மானைக்குன்றையிறைவனையே.

(இ-ள்.) குன்றுகள்-மலைகளே,—முலை குன்று (இத்தலைவியினுடைய) தனங்களாகியமலைகள்,—களும் களை உண் வண்டும் ஓவு இல் செழும் கொன்றை-தேனும் அத்தேனையருந்தும்வண்டும் நீக்கமில்லாத செழித்த கொன்றைமாலையையும்—மான் கன்று உகளும் கலை நல் மதி வேணி கடவுள்தனை - மான்கன்றனது துள்ளிப்பாய்கின்ற கலைகளையுடைய நல்ல இளம்பிறையையுந்தரித்த சடைமுடியையுடைய கடவுளும்—என் துகளும் களை எம்மானை குன்றை இறைவனை சென்று - என்னுடைய குற்றத்தையும் நிவர்த்திக்கும் எமது தலைவருமாகிய பழமலைநாதரை அணைந்து,—உங்களை ஒவ்வா எனும் அதிர்க்கும் - உம்மை (தமக்கு) நிகரற்றனவென்று சொல்லுகின்றன; அன்றியும், ஆரவாரிக்கின்றன. எ-று. [பாங்கி தலைவியினது தனப்பூரிப்பைக்கண்டு குன்றொடு வியந்துகூறல்.] களும் களை இடைக்குறைந்தன. களை லள ஒற்றுமை. (கூ0)

இறவாதவாநந்தவெள்ளத்தழுந்தியெனையருளாற்
றுறவாதவாநந்தவாள்வடுதென்றேமெய்த்துறவர்தொழு

மறவாதவாநந்தனஞ்சூழ்முதுகுன்றடைந்தவர்த
முறவாதவாநந்தகோபாலனென்றற்குடையவனே.

(இ-ள்.) மெய் துறவர் தொழும் அறவா-உண்மையாகிய துறவிகள் வணங்கும் தருமசொருபியே,—தவா நந்தனம் சூழ் முதுகுன்று அடைந்தவர்தம் உறவா-அழிவில்லாத நந்தனவனங்கள் சூழப்பெற்ற திருமுதுகுன்றத்தையடைந்தவர்களுக்கு உறவாயிருப்பவரே,—நந்தகோபாலன் தவா என்றற்கு உடையவனே - நந்தகோபாலராகிய விஷ்ணுவானவர் கணவரேயென்று துதித்தற்கு (அவரை மனைவியாக) உடையவரே,—எனை துறவாது அருளால் இறவாத ஆநந்த வெள்ளத்து அழுத்தி - அடியேனை (அபக்குவியென்று) தள்ளாது கிருபையினால், அழிவில்லாத ஆனந்தவெள்ளத்தின்கண்ணே மூழ்குவித்து,—அவா நந்த ஆள்வது என்றோ-ஆசைகெடும்படி ஆளுநாள் எந்நாளோ? அறியேன். எ-று. (கூக)

உடையமடங்கலுதைத்தபொற்பாதவொளிசெய்மழுப்
படையமடங்கன்முகற்காய்ந்தவீரபழமலையாய்
கடையமடங்கல்லொடுபகலுந்தொழக்கற்றிலமெம்
விடையமடங்கல்வருவதெஞ்ஞான்றுவிளம்புகவே.

(இ-ள்.) மடங்கல் உடைய உதைத்த பொன் பாத-இயமனது மார்பு) பிளக்க உதைத்தருளிய அழகிய திருவடிகளையுடையவரே,—ஒளி செய் மழு படைய-காந்தியைப்பரப்பும் மழுவாயுதத்தையுடையவரே,—மடங்கல் முகன் காய்ந்த வீர—விஷ்ணுவாகிய நரசிங்கத்தையழித்த வீரபத்திரரே,— பழமலையாய் - திருமுதுகுன்றத்தையுடையவரே,—கடையம் மடங்கு அல்லொடு பகலும் தொழ கற்றிலம் - கடையேமாகியயாம் மாறிமாறி வருகின்ற இரவும்பகலும்

(உம்மை) வணங்கக் கற்றேமில்லே;—எம் விடையம் அடங்கல் வரு வது என்ஞான்று விளம்புக - (இப்படிப்பட்ட) எம்முடைய விடய ங்களைந்தும் அடங்குதலோடு மனோலயம் வருவது எந்தநாள் கட் டளை யிடுவீராக. எ-று. (௬௨)

விளங்கவலம்புரிமால்போற்றுநன்முதுவெற்பகஞ்சேர்ந்
துளங்கவலம்புரியாய்மாய்பிறிதொருடம்படையாய்
துளங்கவலம்புரிமென்குழன்மாதர்க்குச்சூழ்ந்துநின்று
களங்கவலம்புரியிவ்வெற்பையேநிலைகைவருமே.

(இ-ள்.) துளங்க வலம்புரி மென் குழல் மாதர்க்கு - ஒளிவிடு ம்படி வலம்புரிவடிவாகச் செய்யப்பட்ட தலைக்கோலத்தையணிந்த மெல்லிய கூந்தலையுடைய மடந்தையர்பொருட்டு—சூழ்ந்து நின்று களங்க அலம் புரி உள் - கவிந்துநின்று குற்றம்பொருந்திய துன்பத் திற்கேதுவாகிய செயல்களைச் செய்கின்ற என் மனமே,—விளங்க வலம்புரி மால் போற்றும் நல் முதுவெற்பு அகம் சேர்ந்து - விளங் கும்படி வலம்புரிச்சங்கையேந்தும் திருமாலானவர் வழிபடுகின்ற நல்ல பழமலையினிடத்தே அடைந்து,— இவ் வெற்பையே அங்கம் வலம் புரியாய் - இம்மலையையே அங்கப் பிரதக்ஷிணம் செய்வா யாக; (செய்யில்,)—மாய் பிறிது ஒரு உடம்பு அடையாய்-அழியுந் தன்மையதாகிய வேறொருசரீரத்தை அடையமாட்டாய்;—நிலை கை வரும் - (அன்றியும்,) முத்தியாகிய நிலைபேறும் கைகூடும். எ-று. இரண்டாமடியின் முதலிலிருக்கும் உள் என்பது நான்காமடியிலு ள்ள புரி என்பதனோடு கூட்டப்பட்டது. உள் அம்முச்சாரியை பெ ற்றுநின்றது. (௬௩)

வருந்தாதவளவளைத்திட்டவபவவன்பிணிக்கு
மருந்தாதவளமருவும்பழமலைவாணவுனைப்

பொருந்ாதவரையுயிர்செகுத்துண்ணம்புலிமழுங்கத்
திருந்ாதவராவரக்கூவுறுதென்சேவல்களே.

(இ-ள்.) வருந்தாத வரை வளைத்திட்டவ - யாதொரு வருத்தமுமடையாத மேருமலையை வில்லாகவளைத்தவரே,—பவம் வன் பிணிக்கு மருந்தா - பிறவியாகிய வலிய நோயைத் தணித்தற்கு ஔடதமானவரே,—தவரை மருவும் பழமலை வாண - தவஞ்செய்வாரைப்பொருந்திய முதுகிரியின்கண் வாழ்பவரே,—உனை பொருந்தா தவரை உயிர் செகுத்து உண் அம்புலி மழுங்க - தேவரீரைக் கூடியணையாதபெண்களை உயிரைக்கொன்றருந்தும் சந்திரனொளிகெடும்படி,—சேவல்கள் திருந்து ஆதவரை வர கூவுறுதது என் - (விடியற்காலமாகியும்) ஆண்கோழிகள் அழகுமிகுந்த சூரியனை வரும்படி அழையாதிருப்பதென்னையோ?. எ-று. [இரவுநீட்டிப்பத் தலைவி வருந்தியியம்பல்.] (கூச)

சேவாலங்காட்டுபொழுதகஞ்சாயச்செலுத்திவரி
மாவாலங்காட்டுமுதுகிரிவாணவவ்வானமுய்ய
வேவாலங்காட்டுமிடற்றுய்நின்சீர்த்திவிரித்துரையா
நாவாலங்காட்டுவிலங்காயினேனிந்நானிலத்தே.

(இ-ள்.) சே ஆலம் காட்டு பொழுது அகம் சாய-(ஆயர்) எருதுகளைத் தண்ணீர்குடிப்பிக்கும் வேளையிலே அவற்றின்மனம் சோர்வடையும்படி—அங்கு வரிமா வால் செலுத்தி ஆட்டும் முதுகிரிவாண - அவ்விடத்திலே புலியானது வாலைநீட்டியசைக்கின்ற பழமலையில் வாழ்பவரே,—அவ் வானம் உய்யவே ஆலம் காட்டும் மிடற்றுய் - அத்தேவர்கள் பிழைக்கும்பொருட்டே விடத்தையுண்டு (அடையாளமாகக்) காட்டும் கண்டத்தையுடையவரே,—இந்த நால் நிலத்தே நின் சீர்த்தி விரித்து உரையா நாவால் - இந்த நால்வகைப்பட்

ட நிலங்களைவாய்ந்த உலகத்திலே தேவரீருடைய பெருங்கீர்த்தியை (யாவருமறிய) விரித்துரையாத நாவைப்படைத்திருத்தலால்,—அம் காட்டு விலங்கு ஆயினேன்-அழகிய காட்டிற்றிரியும் மிருகமென்று (பெரியோர்கழும்படி) ஆயினேன். எ-று. வானம் ஆகுபெயர்.(௬௫)

நிலங்கடந்தானைமகிழ்வானைத்தன்னடிநின்றொடுங்கும்
புலங்கடந்தானைமுதுகுன்றவாணனைப்போற்றிலர்தந்
நலங்கடந்தானைமுழுதுமிழந்தநகரினிற்போ
யிலங்கடந்தானைதுணிசீரையாக்கொண்டிரப்பர்களே.

(இ-ள்.) நிலம் கடந்தானை மகிழ்வானை - உலகையளந்த முகு ந்தனை மகிழ்ந்துகாத்தவரும்—தன் அடி நின்று ஒடுங்கும் புலங்கள் தந்தானை - (அடியேனுக்குத்) தம்முடைய திருவடிகளிலே நிலைபெ ற்றொடுங்கும் ஐம்புலவுணர்ச்சியை அளித்தவருமாகிய—முதுகுன்ற வாணனை போற்றிலர் - பழமலைநாதனை வணங்காதவர்கள்,—தம் நலங்கள் தம் தானை முழுதும் இழந்து அந்நகரினில் போய் - தமது செல்வங்களையும் தமதுசேனைகளையும் முற்றும்பறிகொடுத்து அத்த லத்தினிற்சென்று,—நந்தால் நை துணி சீரையா கொண்டு இலங்கள் இரப்பர்கள் - நூலிழைற் றைக்கப்படும் கந்தைத்துணிகளை ஆடைக ளாக உடுத்துக்கொண்டு வீடுகடோறும் (கூழ்முதலியவுணவை) இரந்துதிரிவர்கள், எ-று. (௬௬)

இரப்பாரிலாரையிலவொனின்வைவரிரந்திடிற்றுங்
கரப்பாரிலாமுகநோக்குமூர்மழுக்கைக்குன்றையா
யுரப்பாரிலாரையுறவாகக்கொள்வர்தம்முள்ளனபோய்
திரப்பாரிலாரையவிப்பார்தம்மக்களைநீத்திருந்தே.

(இ-ள்.) மழு கை குன்றையாய்- மழுவையேந்திய கரத்தையு டைய பழமலைநாதரே,— இலாரை இரப்பார் இலர் எனின் வைவர்

இரந்திடில் தாம் கரப்பார் இலாரை முகம் நோக்குறா்-இல்லறமுடை யாரைச்சேர்ந்து யாசிப்பார். யாங்களும் இல்லாதவர்களேயென்று அவர்சொன்னால் இகழ்வர். (தங்களிடத்திலொருவர்வந்து) யாசிக் கில் தாம் மறைவார். வறியர்முகத்தைப்பாரார். இன்னமாகியபா விகள்,—தம் உள்ளன போய் - தமக்குள்ளனவாகிய செல்வங்களை யிழந்து,— நிரப்பு ஆரில் தம் மக்களை நீத்து இருந்து ஆரை அவிப் பார் - வறுமை மேலுமேலுமுதிர்ந்தால் தங்களுடையமக்களையுமிழ ந்து, (தனித்திருந்து) ஆரைக்கீரையை அவித்துண்பார்கள்;—உரம் பாரில் ஆரை உறவு ஆக கொள்வர் - வலிய இவ்வுலகத்திலே (இவர் கள்) எவர்களை உறவாகக் கைக்கொள்வார்கள். எ-று. இல்லாரை என்பன இடைக்குறைந்தன. இலாரைமுகம் என்பது விகுதிபிரித் துக் கூட்டப்பட்டது. (௭௭)

இருப்புவலியையகன்றபொன்வல்லியையென்னுதலாம்
விருப்புவலியைமுலையாரணங்கினர்விண்ணுறுதல்
பொருப்புவலியையிடத்தில்வைத்தாய்மலர்ப்பூங்கணைசேர்
கருப்புவலியையொழித்தாய்பழமலைக்கண்ணுதலே.

(இ-ள்.) பொருப்பு வலியை இடத்தில் வைத்தாய்- மலைமகளை இடதுபாகத்தில் வைத்தருளினவரே,—மலர் பூ கணை சேர் கருப்பு வலியை ஒழித்தாய் - (மன்மதனுடைய) மலர்க்கணைநெருங்கிய கரு ம்புவில்லினது வன்மையைக் கெடுத்தவரே,— பழமலை கண்ணுத லே - முதுகிரியில்வீற்றிருக்கும் நெற்றிக்கண்ணையுடையவரே,— வி ருப்பு வல் இயை முலையார் அணங்கினர் விண் உறுதல் - ஆசையை விளைக்கும் சூதாடுகருவியைநிகர்த்த தனங்களையுடைய இவ்வுலகம டந்தையரது (இன்பத்தைவெறுத்து) தெய்வமகளிரது (இன்பத் தைவிரும்பி) விண்ணுலகத்தை யடைதல்,—இருப்பு வலிய அகன்

து பொன் வல்லியை எண்ணுதல் ஆம் - இருப்புவிலங்கை வெறுத்துப் பொன்விலங்கை விரும்புதல்போலும். எ-று. வல்லி என்பன இடைக்குறைந்தன. மலர்ப்பூ இருபெயரொட்டு. யாவருக்கும் வீடுபேற்றினன்றி இம்மைமறுமைகளிலே இன்பமில்லையென்பது கருத்து. (௬அ)

கண்டந்தரிக்கும்விடத்தார்பழமலைக்கண்ணுதலார்
பண்டந்தரிக்குமருங்களித்தார்தம்பழவடியா
ரெண்டந்தரிக்குமரிதாகும்பாதரிருங்கருமா
வெண்டந்தரிக்குமதற்காய்ந்தவரெனுமெல்லியலே.

(இ-ள்.) மெல் இயல் - மிருதுவான இயற்கையையுடையதலைவியானவள்,—கண்டம் தரிக்கும் விடத்தார் - கழுத்திலேதரித்த விஷத்தையுடையவர்,—பழமலை கண்ணுதலார் - பழமலையில்வாழும் நெற்றிக்கண்ணினர்,—பண்டு அந்தரிக்கு மருங்கு அளித்தார் - முற்காலத்திலே உமாதேவிக்கு இடப்பாகத்தைத்தந்தவர்,— தம் பழவடியார் எண் தந்து அரிக்கும் அரிது ஆகும் பாதர் - தமது பழமையான அடியவர்களுடைய கருத்தைமுடித்து விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் அறிதற்கரிதாக விளங்கும் திருவடிகளையுடையவர்,—இரு கருமா வெண் தந்தர்-பெரிய பன்றியினது வெளுத்த கொம்பையணிந்தவர்,—இக்கு மதன் காய்ந்தவர் எனும் - கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனை யெரித்தவர், என்று சிவநாமங்களையே சிந்தித்திருக்கின்றனள். எ-று. [தோழி, தலைவிவருந்திய தன்மையுரைத்தல்.](௬௯)

மெல்லவணங்குநினைவாலெதிர்ந்திடவேநெடுங்க
ணல்லவணங்குவளையுடையோடுநடந்திலைநீ
கொல்லவணங்குமதிசுமந்தேகின்றகொள்கையென்னே
வெல்லவணங்குமலையாய்முதுகிரிவேதியனே.

(இ-ள்.) வெல்ல வணங்கும் மலையாய் - முப்புரத்தைவெல்லு தற்கு வில்லாகவளைந்துநிற்கும் மேருமலையையுடையவரே,—முதுகிரி வேதியனே - பழமலையில்வாழும் அந்தணரே,—வேல் நெடும் கண் நல்ல அணங்கு - வேலைநிகர்த்த நெடியகண்களையுடைய நல்ல தெய்வப்பெண்போலும் என்மகள்,—வணங்கும் நினைவால் மெல்ல எதிர்ந்திட - (உம்மை) வணங்கும் சிந்தனையோடு மெல்ல முன்னேவர;—நீ வளை உடையோடு நடந்திலை - தேவரீர் (அவளுடைய)வளையல்களும் வஸ்திரமுமாகிய இவற்றோடுசென்றீரில்லை:—கொல்ல அணங்கும் மதி சுமந்தே நின்ற கொள்கை என்னோ - கொல்லும்படிவருத்துகின்ற இளஞ்சந்திரனையும் தாங்கிக்கொண்டே நிற்கின்ற தன்மையாதோ? அறியேன். எ-று. [நற்றாயிரங்கல்.] (௭0)

வேதியவாவிதனக்காவியாகியவித்தகபெண்
பாதியவாவிமலர்த்தேன்பெருகும்பழமலைவாழ்
சோதியவாவிவருவிடைப்பாகநின்றொண்டருறு
நீதியவாவியவரையென்றேசென்றுநேர்குவனே.

(இ-ள்.) வேதிய - அந்தணரே,—ஆவி தனக்கு ஆவி ஆகிய வித்தக - உயிர்க்குயிராகி விளங்குகின்ற ஞானசொரூபரே,—பெண் பாதிய - அம்பிகையை அர்த்தபாகத்தில் உள்ளவரே,—வாவி மலர் தேன் பெருகும் பழமலை வாழ் சோதிய - தடாகங்களிலே பூக்களிலுள்ளதேன் பெருகிநிற்கும் திருமுதுகுன்றத்தில் வாழ்கின்ற சோதிசொரூபரே,—வாவி வரு விடை பாக - தாவிச்செல்லும் இடபத்தை நடாத்துபவரே,—நின் தொண்டர் உறும் நீதி அவாவி அவரை என்று சென்று நேர்குவனோ-உம்முடைய அடியவர்கள் கைக்கொண்ட ஒழுக்கங்களையவாவி அவரை எக்காலமடைந்து உய்ந்து வாழ்வனோ? எ-று. (௭௧)

நேருமடியர்தமக்குறவாயவர்நேசமறச்
சோருமடியர்தமையணுகாதவர்தும்பியினாற்
சாருமடியர்மணிநிறவண்ணன்றரையிடந்து
தேருமடியர்முதுகுன்றவாணுதற்றீக்கண்ணரே.

(இ-ள்.) தும்பியினால் சாரும் மடியர் - யானையினாற்கிடைத்த வஸ்திரத்தையுடையவரும் - நிறம் மணி வண்ணன் தரை இடந்து தேரும் அடியர் - காந்திபெற்ற நீலமணிபோலும் நிறத்தையுடைய திருமாலானவர் பூமியைப்பிளந்து தேடாநின்ற திருவடிகளையுடையவரும்—முதுகுன்றம் வாள் நுதல் தீ கண்ணர் - திருமுதுகுன்றத்திலேவீற்றிருக்கும் காந்திபெற்ற நெற்றியிலே அக்கினிக்கண்ணையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்,—நேரும் அடியர் தமக்கு உறவு ஆயவர்-அன்போடடைந்த அடியவர்களுக்குஉறவாகியிருப்பவர்;—நேசம் அற சோரும் மடியர்தமை அணுகாதவர் - அன்புநீங்கச் சோர்ந்துதிரியும் சோம்பலையுடையவர்களைச் சேராதவர். எ-று. (எஉ)

கண்டீரவந்தனைநேர்ந்தாங்கருகக்களிற்றினைமுன்
கொண்டீரவந்தனைவானோர்செயுமுதுகுன்றனொடு
வண்டீரவந்தனைநேர்வாளைக்கோலம்மதனனெய்யும்
புண்டீரவந்தனைசேர்தியென்றோதுமின்போமின்களே.

(இ-ள்.) வண்டீர் - வண்டுகளே,—முன் கண்டீரவந்தனை நேர்ந்து ஆங்கு அருக களிற்றினை கொண்டு ஈர - முற்காலத்திலே சிங்கத்தை யெதிர்ந்தாற்போல அழிவையடையும்படி யானையைக் கையிற்பிடித்து அதனது தோலையுரிக்க—வானோர் வந்தனை செயும் முதுகுன்றனொடு - தேவர்கள் (உய்ந்தோம் உய்ந்தோமென்று) வணங்கும் பழமலைநாதரோடு,—அம்மதனன் எய்யும் கோல் புண் தீர வந்தனை - அந்த மன்மதனானவன் பிரயோகிக்கும் பாணங்களால்

நேரிட்ட புண்கள் நீங்கும்படி (தேவரீர்)வந்து—அவம்தனை நேர்வாளை சேர்தி என்று ஓதுமின் - சுகத்தையிழந்துகிடக்கும் எங்களுடைய தலைவியைக் கூடுவீராகவென்று சொல்லுங்கள்;—போமின்கள்-விடைபெற்று விரையச்செல்லுங்கள். எ-று. [வண்டுவிடுதூது.] வந்தனை முற்றெச்சம். வண்டீர் முதுகுன்றனொடு ஓதுமின் போமின் என இயையும். (௭௩)

போதுமின்மாலைவகைவகையாகவம்பொற்றொடியீ
ரோதுமின்மாலைதரின்வம்மினில்லையென்றோட்டினரேல்
மாதுமின்மாலைவருமுனஞ்சாமென்றுவண்கைமலர்
மோதுமின்மாலைமகிழ்குன்றைவாணர்தம்முன்னடைந்தே.

(இ-ள்.) அம் பொன் தொடியீர் - அழகிய பொன்னாலாகிய வளையலையணிந்த பாங்கிகளே,—வகை வகை ஆக மாலை போதுமின் - வகுப்புவகுப்பாக ஒழுங்குபடச் செல்லுவீராக;—மாலை மகிழ் குன்றைவாணர்தம் முன் அடைந்து ஓதுமின் - விஷ்ணுவை மகிழ்ந்தடிமைகொண்ட பழமலைநாதருக் கெதிரேசென்று (யான் விரகத்தாற்படும்பாட்டைச்) சொல்லுவீராக;—மாலை தரின் வம்மின் - அவர் கொன்றைமாலையைத்தந்தால் வாங்கிவருவீராக;—இல்லை என்று ஓட்டினரேல் - கொடுப்பதில்லையென்று (உங்களைத்) துரத்துவாராயின்,—மின் மாது மாலை வரும் முனம் சாம் என்று வண் மலர் கை மோதுமின் - மின்னற்கொடிபோலும் தலைவியானவள் மாலைக்காலம் வருதற்குமுன்னமே சாவாளென்றுசொல்லி வளப்பம் பொருந்திய மலர்போலுங்கைகளால் (முகத்திலே) அறைந்துகொள்ளுவீராக. எ-று. கைமோதல் கைகளை ஒன்றோடொன்று தாக்கல் எனினும் அமையும். [தலைவி மாலைவிருப்புரைத்து விடுத்தல்.] (௭௪)

முன்னஞ்சிலம்புசிலையாக்கியநன்முதுகிரியாய்
பொன்னஞ்சிலம்புசிலம்புதலோடையிற்பூஞ்சிறக
ரன்னஞ்சிலம்புநடையிளமானையனங்கனெய்து
தன்னஞ்சிலம்புகுவளையல்லாதுதணந்தனனே.

(இ-ள்.) முன்னம் சிலம்பு சிலை ஆக்கிய நல் முதுகிரியாய்-முற்காலத்திலே மேருமலையை வில்லாகவளைத்த நல்ல பழமலைநாதரே,—பொன்னம் சிலம்பு ஓடையில் பூம் சிறகர் அன்னம் சிலம்புதல் சிலம்பும் நடை இள மானை - பொற்சிலம்புகள் மடுக்களிலுள்ள பொலிவுபெற்ற இறகுகள்வாய்ந்த அன்னங்களொலித்தலைப்போல ஒலிக்கும்படி நடக்கின்ற இளமைதங்கிய மான்போலும் எனதுபெண்மேல்,—அனங்கன் தன் அம்பு அஞ்சில் குவளை அல்லாது எய்து தணந்தனன் - மன்மதனானவன் தன்னுடைய பாணம் ஐந்தனுள் நீலோற்பலமொழிந்த ஏனை நான்குபாணங்களையும் எய்து இழந்து வறியனாயினான். எ-று. [நற்றாயிரங்கல்.] எனவே, நீலோற்பலமென்னும் பாணத்தையேவிக் கொல்லுதலொன்றுதவிர ஏனைத்துக்கங்களெல்லாம் விளைத்தனனென்பது கருத்து. பஞ்சபாணங்களின் செயல்களை, "நினைக்குமரவிந்த நீள்பசலை மாம்பூ - வனைத்துணவு நீக்குமசோகு - வனத்திலுறு - முல்லை கிடைகாட்டு மாதே முழுநீலங் - கொல்லுமதனம்பின் குணம்." என்னும் வெண்பாவானறிக. மானை வேற்றுமைமயக்கம். (எ௫)

தணந்தவளக்கரிமேனியளாங்கொல்வெண்சங்கினங்கண்
மணந்தவளக்கரினின்றழுமோவலவாவுயிர்க
ளுணந்தவளக்கரிதாமுதுகுன்றரனேங்கமர
கணந்தவளக்கரியானெத்திறையன்றிக்காப்பிலையே.

(இ-ள்.) வலவா-தேர்ப்பாகனே,—தணந்தவள் அக்கரி மேனியள் ஆம் கொல் - என்னைப்பிரிந்த தலைவியானவள், (காமத்தாற்கருகி) அந்த கரிபோலும் மேனியையுடையளாவளோ!—வெண் சங்கு இனங்கள் மணந்த அளக்கரின் நின்று அழுமோ-வெண்மையாகிய சங்குக்கூட்டங்கள் கலந்த சமுத்திரம்போலக் (கண்ணீரைச்சொரிந்து) நின்று அழுவளோ!—உயிர்கள் உள் நந்த அளக்க அரிது ஆம் முதுகுன்று அரன் - ஆன்மாக்களுடைய மனங்களால் மிகவும் அளவிடுதற்கு அரியதாகிய பழமலைநாதரும்—ஓங்கு அமரகணம் தவளம் கரியான் எத்து இறை அன்றி காப்பு இலை - உயர்ந்த தேவகணங்களும் (அவர்க்குத்தலைவனாகிய) வெள்ளையானையையுடைய இந்திரனும் புகழும் தலைவருமாகிய சிவபெருமானையன்றி வேறே காப்பவரொருவருமில்லை. எ-று. [பாசறைமுற்றி மீண்டதலைமகன் பாகனேடு பரிந்தியம்பியது.] அளக்க என்னும் வினையெச்சத்தகரம் விகாரத்தாற்றொக்கது. (எசு)

காப்புக்கரியுந்திருமகணாயகன்காப்பவற்றின்
பூப்புக்கரியுந்தலையுடையானும்பொருந்தவைத்தான்
மாப்புக்கரியுங்குயிலும்பயில்பொழில்வண்டில்லையான்
மூப்புக்கரியும்புலியுங்கொன்றீர்ந்தமுதுகுன்றனே.

(இ-ள்.) மா புக்கு அரியும் குயிலும் பயில் பொழில் வண் தில்லையான் - மாமரங்களிலே குடிபுகுந்து கிளிகளும் குயில்களும் சத்திக்கின்ற சோலைகள்சூழ்ந்த வளப்பம்பொருந்திய சிதம்பரத்தையுடையவரும்—மூப்பு கரியும் புலியும் கொன்று ஈர்ந்த முதுகுன்றனே- முதிர்ந்த யானையையும் புலியையும்வதைத்துத் தோலையுரித்துத்தரித்த பழமலைநாதருமாகிய சிவபெருமானே,—காப்புக்கு அரியும் திருமகள் நாயகன் காப்பவற்றின் பூப்புக்கு அரியும் தலை

உடையானும் பொருந்த வைத்தான் - காத்தற்றொழிலுக்கு விஷ்ணு மூர்த்தியையும், இலக்குமிகணவராகிய அவ்விஷ்ணுவால் காக்கப் படும் சராசரங்களினுடைய படைத்தற் றொழிலுக்கு (வைரவக்கட வுளால்) கிள்ளப்பட்ட நடுத்தலைக்குறையையுடைய பிரமதேவனை யும், (கர்த்தர்களாகப்) பொருந்தும்படி வைத்தருளினார். எ-று. (எஎ)

முதுமறையந்தமுறுபொருளேநன் முழுப்பணிக்கு
விதுமறையந்தமுடியாய்புராணம்விளங்கிரண்டொன்
பதுமறையந்தமுதுகுன்றவாணநின்பாதம்வணங்
குதுமறையந்தகனைமார்பிலெம்மைக்குறுகிடினே.

(இ-ள்.) முது மறை அந்தம் உறு பொருளே - பழமையாகிய வேதமுடிவிலே பொருந்திய உண்மைப்பொருளே,— நல் முழு பணிக்கு விது மறை அந்தம் முடியாய் - நல்ல முழுப்பாம்பாகிய வாசுகிக்குப்பயந்து இளம்பிறைமறைகின்ற அழகிய திருமுடியை யுடையவரே,—விளங்கு இரண்டு ஒன்பது புராணமும் அறை அந்த முதுகுன்றவாண - பிரகாசிக்கின்ற பதினெண்புராணங்களும் துதி க்கின்ற அந்த பழமலையில்வாழ்பவரே,—நின் பாதம் வணங்குதும்- தேவரீருடைய திருவடிகளைத் தொழுவோம்;—எம்மை குறுகிடின் அந்தகனை மார்பில் அறை - எம்மைப்பிடிக்கவந்தால் இயமனை மார் பின்கண்ணே மோதுவீராக. எ-று. (எஅ)

குறுகுமுனிவனையன்றுண்டவிம்முதுகுன்றனுக்கு
மறுகுமுனிவனைசெய்தாலுய்வாரெவர்வந்தருளென்
றறுகுமுனிவனைபோதுமிடார்நமனார்முனிவு
முறுகுமுனிவனையெய்தாரறிவறுமூடரினே.

(இ-ள்.) குறுகும் முனிவனை அன்று ஆண்ட இம்முதுகுன்றனுக்கு - குறுகிய அகத்தியமகாமுனிவரை முற்காலத்திலே அடிமைகொண்டருளிய இந்த பழமலைநாதருக்கு—வந்து அருள் என்று உளி அறுகும் வனை போதும் இடார் - தேவரீரெழுந்தருளிவந்து அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று தியானித்து அறுகையும் தொடுத்த பூக்களையும் சாத்தாதவர்களும்—நமனார் முனிவு முறுகுமுன் இவனை எய்தார் அறிவு அறும் மூடரின் - இயமனார் வருத்துதற்குக் கோபமுதிருதற்கு முன்னமே இப்பழமலைநாதனை அடைக்கலமாக அடையாதவருமாகிய அறிவில்லாத மூடர்களைப்போல—மறுகும் முனிவு அனை செய்தால் உய்வார் எவர்-(பெண்கள்)மயங்குதற்கேதுவாகிய கோபத்தை மாதாவே செய்வாளாயில் உலகத்திலே உய்வார்யாவர். எ-று. [நற்றாய்முனிவுகண்டு தலைவிவருந்தல்.] உளி இடைக்குறை. முதுகுன்றனுக்கு இடார் என இயையும். (எக)

மூடாநமாதிமிரையடைந்தாயலென்முன்னனுகன்
வீடாநமாதிபெருமானுதைக்கினுமெய்ப்புகழைப்
பாடாநமாதியெழுத்தைந்துமோதிப்பழமலைவாழ்
வீடாநமாதியடியாரடியருண்மேவினமே.

(இ-ள்.) மூடா நமா - மூடனாகிய இயமனே,—பழமலை வாழ் வீடு ஆம் நம் ஆதி - (யாம்,) முதுகுன்றத்தைத் தாம்வீற்றிருக்கும் வீடாகக்கொண்டிருக்கும் நமது ஆதிப்பொருளாகிய சிவபெருமானுடைய—மெய் புகழை பாடா - உண்மையாகிய கீர்த்திகளைப்பாடி,—நம ஆதி ஐந்து எழுத்தும் ஓதி - நகரமுதலாகிய பஞ்சாக்கரங்களையும் உச்சரித்து,—அடியார் அடியருள் மேவினம் - (அக்கடவுளுடைய) அடியவர்களுடைய அடியவர்கூட்டத்துள்ளே தங்கியிருக்கின்றோம்; ஆகையால்,—திமிரா அடைந்து ஆயல் - அகங்கார

ங்கொண்டு (என்னுடையகுணங்களை) ஆராய்ந்துபாராதே;—என் முன் அணுகல் - எனக்குமுன்னும் வாராதே;—மீள்-மீண்டுவிடு; (மீளாதெதிர்ப்பையேல்,)—இனும் பெருமான் உதைக்கு தானம் ஆதி- இன்னுமொருமுறை சிவபெருமானுதைக்கு இடமாவாய். எ-று. இன்னும் என்பது குறைந்து நின்றது. (அ0)

மேவத்தகரையிவர்மகவீன்றதொல்வெற்பரசு
சேவத்தகவாவொடுபூசித்துன்னைவிண்செல்வமுறும்
பூவத்தகரைநகுவேமெமக்குநின்பொங்கருளா
லோவத்தகரைவகைப்பாசமுந்தம்முரங்குலைந்தே.

(இ-ள்.) தகரை மேவ இவர் மகவு ஈன்ற தொல்வெற்பு அரச- (நாரதர்புரிந்த யாகத்திற்றோன்றி உலகத்தையழிக்கத்தொடங்கிய) ஆட்டுக்கடாவை (வாகனமாக) விரும்பியேறிய முருகக்கடவுளைப் பெற்ற பழமலைநாதரே,—சே அத்த - இடபவாகனத்தையுடைய பிதாவே,—எமக்கு நின் பொங்கு அருளால் ஐவகை பாசமும் தம் உரம் குலைந்து ஓவ தகர் - எங்களுக்குத் தேவரீருடைய மிக்கதிருவருளால், ஐவகைப்பட்ட பாசங்களும் தம்முடைய வன்மைகுறைந்து நீங்கும்படி சேதிப்பீராக; சேதிக்கில்,—உன்னை கவாவொடு பூசித்து விண் செல்வம் உறும் பூவத்தகரை நகுவேம் - உம்மை உருக்கத்தோடு வழியட்டு விண்ணுலகபதவியை விரும்பியடையும் உலகவியாபாரிகளைப் பழித்துச்சிரிப்பேம். எ-று. மேவ வினையெச்சத்திரிபு. ஐவகைப்பாசம்-ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதாயி. (அக)

குலையாநிலமும்விசும்புந்தொழுமுதுகுன்றமதிக்
கலையாநிலமும்மடியழல்காயவக்காய்கனலின்

மலையாநிலமுமுடன்கூடவேமெனைவாங்குகழைச்
சிலையானிலமுமெமதில்லமாய்நின்றுசீறுவனே.

(இ-ள்.) குலையா நிலமும் விசும்பும் தொழும் முதுகுன்ற - குன்றுதலில்லாத மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் வணங்கும் பழமலைநாதரே,—மதி கலை ஆம் நில அழல் மும்மடி காய-சந்திரகலைகளிலுண்டாகின்ற சந்திரிகையானது அக்கினியினும் மூன்றுபங்கு அதிகமாகச்சுட—அக்காய் கனலின் மலையாநிலமும் உடன் கூட வேம் எனை - அந்த சுடுகின்ற அக்கினியோடு தென்றற்காற்றும் இணையாகச் சேர (அதனால் உடலம்) வேகின்ற என்னை,—வாங்கு கழை சிலையான் இலமும் எமது இல்லமாய் நின்று சீறுவன்-வளைத்த கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனுனவன் (தனக்கு) வீடும் எம்முடைய வீடாகக் குடியேறிநின்று (பாணங்களைப்பொழிந்து) கோபிக்கின்றான்: யான் யாதுசெய்வேன்.எ-று. [தலைவிவருந்தல்.]
நிலா என்பது குறுகிநின்றது. (அஉ)

சிறிறையாகமதியுணும்பாம்பணிசெல்வமறை
மாறிரையாகமலிமுதுகுன்றமருவுதற்குச்
சேறிரையாகயிலாசவிலாசசுதேவவென்மின்
சேறிரையாகநிலையென்றுவாழன்மின்றொண்டர்களே.

(இ-ள்.) தொண்டர்களே - அடியார்களே,—சிறு இறை ஆக மதி உணும் பாம்பு அணி - சிற்றுணவாகச் சந்திரனைக்கவர்ந்துதின்னும் நாகங்களையணிந்த சிவபெருமானுடைய—செல்வம் மறை மால் திரை ஆக மலி முதுகுன்றம் மருவுதற்கு சேறிர்-சிறப்பாகிய வேதங்கள் பெரிய அலைகடல்போல முழங்கும் பழமலையையடைதற்குச் செல்வீராக;—ஐயா கயிலாச விலாச சுதேவ என்மின்-தலைவரோ, கைலாசமலையையுடையவரோ, எங்கும் திருவோலக்கங்கொ

ண்டருள்பவரோ, நல்லகடவுளே, என்று தோத்திரஞ்செய்வீராக;— தோல் திரை ஆகம் நிலை என்று வாழன்மின்-தோலானது திரைந்தழியும் இச்சரீரத்தை நிலையென்றுவாழ நினையாதொழிவீராக. எ-று. பாம்பணி வினைக்குறிப்புப்பெயர். பாம்பணி முதுகுன்றம் என இயையும். திரை ஆகுபெயர். (அங)

தொண்டரைக்கூடல்விழையார்பொழின்மலர்த்தூளுதிர்த்தல்
விண்டரைக்கூடலறவுறல்போலுந்தொல்வெற்புறுமைக்
கண்டரைக்கூடலுடையாரைப்போற்றிலர்கற்றறியா
மிண்டரைக்கூடல்வழியேநடத்துபுவீழ்த்துவரே.

(இ-ள்.) தொண்டரை கூடல் விழையார் - அடியவரைக்கூடி வாழ்தலை விரும்பாதவர்களும்—பொழில் மலர் தூள் உதிர்த்தல் விண் தரைக்கு ஊடல் அற உறல் போலும் தொல்வெற்பு உறும் மை கண்டரை - சோலைகள் மலர்களிலுள்ள மகரந்தங்களைச் சிந்துவது, தேவலோகமானது இப்பூவுலகத்திற்குண்டாகிய பிணக்கை நிவர்த்திக்க வருதலை நிகர்க்கின்ற பழமலையில்வீற்றிருக்கும் நீலகண்டத்தையுடையவரும்—கூடல் உடையாரை போற்றிலர் - நான்மாடக்கூடலை யுடையவருமாகிய சிவபெருமானை வணங்காதவர்களும்—கற்று அறியா மிண்டர் - (அக்கடவுளுடைய கீர்த்திகளை) ஆய்ந்தறியாத அகங்காரிகளுமாகிய கீழ்மக்கள்,—ஐ கூடு அல் வழியே நடத்துபு வீழ்த்துவர் - சிலேத்துமக்கூடாகிய இவ்வுடம்பைத் தீயவழியிலே செலுத்திப் பிறவிப்படுகுழியிலே தள்ளுவர். எ-று. விழையார் போற்றிலர் கற்றறியாமிண்டர் வீழ்த்துவர் என இயையும். பூந்துகள் பொன்மயமாயிருத்தலின் விண்ணுலகிற் குவமையாக்கினர். (அச)

வீழிவலஞ்சுழிதில்லைசிராப்பள்ளிவேதவனங்
காழிவலஞ்சுழியன்மேவுகுன்றைக்கடவுள்விழி.

ஞாழிவலஞ்சுழிவெள்வளையானணையன்னகல்விப்
பாழிவலஞ்சுழியுந்தியுள்வாங்குவர்பாவையரே.

(இ-ள்.) வீழி வலஞ்சுழி தில்லை சிராப்பள்ளி வேதவனம் காழி வலம் சுழியல் மேவு குன்றை கடவுள் விடின்-திருவீழிமிழலை திருவலஞ்சுழி சிதம்பரம் திரிசிரபுரம் வேதாரணியம் சீர்காழி திருவல்லம் திருச்சுழியல் என்னும் இத்தலங்களில் வீற்றிருக்கும் பழமலைநாதர் விட்டுப்பிரிந்தால்,—பாவையர் சுழி உந்தி-பிரிந்தமங்கையர், கூடற் சுழிகளை எழுதியெழுதி,—ஆழி வலம் சுழி வெள் வளையான் அணை அன்ன கல்வி பாழி வலம் உள் வாங்குவர்-சக்கரத்தையும் வலம்புரியாகிய வெள்ளிய சங்கையுமுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியினது சயனமாகிய ஆதிசேஷனைநிகர்த்த கல்வியினது பெரியவன்மையையும் உள்ளேயிழந்து வருந்துவர். எ-று. [தலைவன் பிரிந்துழித் தலைவிமுதலோர் கூடற்சுழியிழைத்து வருந்தல்.] கல்வியிற்சிறந்த மகளிர்க்கும் கணவரைப்பிரிந்திருத்தல் கூடாதாகலின், குன்றைக்கடவுள் விடின் கல்விப்பாழிவலம் உள்வாங்குவரென்றார். வல்லம் என்னுந்தலம் வலமெனநின்றது. வலமும் என்னும் உம்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. (அரு)

பாவலருக்குமலிபொருளீந்துகொள்பாட்டினர்க்கு
மேவலருக்குமழுவார்க்குநன்றுதுவெற்பினுக்குக்
காவலருக்குமயலாகிநின்றுகலங்குகின்ற
யாவலருக்குவிளைநிலமாயினையாயிழையே.

(இ-ள்.) ஆய் இழையே - ஆய்ந்த ஆபரணத்தைத் தரித்த என் மகளே,—பாவலருக்கு மலி பொருள் ஈந்து கொள் பாட்டினர்க்கு-சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்கு மிகுந்ததிரவியங்களைக் கொடுத்து ஏற்றுக்கொண்ட திருப்பாட்டையுடையவரும்—மேவலர் உக்கும் மழு

வார்க்கு - சத்துருக்கள் அழிந்தொடுங்குதற்கு ஏதுவாகிய மழுப் படையையுடையவரும்,—நல் முது வெற்பினுக்கு காவலருக்கு - நல்ல பழமலைக்குத் தலைவருமாகிய சிவபெருமானுக்கு,—மயலாகி நின்று கலங்குகின்றாய் - மயக்கங்கொண்டு நின்று கவலைப்படுகின்றாய்;—ஆ அலருக்கு விளைநிலம் ஆயினை - ஆச்சரியம்! பழிச்சொல்லுக்ளுக்கு நீ ஒரு விளைநிலமுமாயினாய். எ-று. [நற்றாயிரங்கல்.] பாவலர் என்பதற்கு திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்முதலிய ஏனைப் பாவலர்களைக்கொள்ளினும் அமையும். (அ௯)

ஆயக்கலையகலுஞ்சீர்முதுகுன்றரசமுனஞ்
சாயக்கலையனிமிர்த்தசெம்மேனியதப்பலில்லா
னேயக்கலையபுழுக்கூடெனுமுடனேயமெல்லா
மாயக்கலையமலமாயைகன்மங்கள்வந்தருளே.

(இ-ள்.) ஆய கலை அகலும் சீர் முதுகுன்று அரச - ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் கலைஞானங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டுவிளங்கும் புகழினையுடைய பழமலைநாதரே,— முனம் சாய கலையன் நிமிர்த்த செம் மேனிய - முன்னொருகாலத்தில் (திருப்பனந்தாளில் தாடகையின் பொருட்டுத்) தாழ்ந்து குங்குலியக்கலயநாயனாரால் நிமிர்க்கப்பட்ட செவ்விய திருமேனியையுடையவரே,—தப்பல் இல்லான் நேயம் கல் ஐய - தவறுதெறிந்த சாக்கியநாயனாரது அன்பாகிய கற்களையுடைய தலைவரே,—புழு கூடு எனும் உடல் நேயம் எல்லாம் மாய - புழுக்கள்மலிந்த கூடென்று சொல்லப்படும் இந்த தேகாபிமானமெல்லாம் கெடவும்,—மலம் மாயை கன்மங்கள் கலைய வந்து அருள் - ஆணவம் மாயை கன்மமென்னும் மும்மலங்களும் கலைந்து

நீங்கவும், (தேவரீரெழுந்தருளி) வந்து (அடியேனுக்கு) அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். எ-று. (௮௭)

வந்திக்கநாவினினையேவழுத்தமலர்விழியான்
முந்திக்கனாவிதொலைத்தோய்நினதுமுதுவெற்பையே
சிந்திக்கநாவிமதநாறுமாதரைச்சேருமின்ப
நந்திக்கனாவினொழிவாமென்றுன்னுறநல்குதியே.

(இ-ள்.) மலர் விழியால் முந்து இக்கன் ஆவி தொலைத்தோய்-(மேனோக்கிய) செந்தாமரைமலர்போலும் அக்கினிக்கண்ணினால் முற்காலத்திலே கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனுயிரை நீக்கினவரே,—நினையே வந்திக்க - தேவரீரையே வணங்கவும்,— நாவில் வழுத்த - (தேவரீரையே) நாவினாற்றுதிக்கவும்,—நினது முதுவெற்பையே சிந்திக்க-தேவரீருடைய பழமலையையே தியானிக்கவும்,—நாவி மதம் நாறும் மாதரை சேரும் இன்பம் நந்தி கனாவின் ஒழிவாம் என்று உன்னுற நல்குதி - கஸ்தூரிமணங்கமழும் பெண்களைக் கூடியணைதலாலுண்டாகும் சிற்றின்பமானது கெட்டுக் கனாவைப்போல பொய்யாக அழிந்துபோமென்று நினைக்கவும், எனக்கருளுவீராக. எ-று. நினையே வெற்பையே என்னும் ஏகாரங்கள் பிரிநிலை. (௮௮)

நல்குரவேநல்லுரைதான்முதுகுன்றர்நாட்டுனக்குச்
சொல்குரவேநல்குரவுறுவேலதொடைகள்பல
மல்குரவேனலிதண்விட்டகம்புக்கமானையிந்த
வொல்குரவேனல்லிடைக்கொடுபோகலென்றோதிலையே.

(இ-ள்.) குரவே - குராமரமே,—நல் குரவு உறு வேல - நல்ல குராமாலையையணிந்த வேற்படையையுடைய தலைவனே,—ஏனல்

பல தொடைகள் மல்கு உரம் இதண் விட்டு அகம் புக்க மானை-தினைப்புனத்தின்கணுள்ள பலகட்டுக்கள் பொருந்திய வலிய பரணைவிட்டு வீட்டையடைந்த மான்போலும் பெண்ணை,— அல்லிடை கொடு போகல்-இராக்காலத்திலே (தனித்துக்) கொண்டுசெல்லாதே;—இந்த ஒல்குரவு என்-இந்த இழிதொழில் (உனக்கு) யாதுக்கு?—என்று ஓதிலை - என்று சொன்னாயில்லை;—முதுகுன்றர் நாட்டு நல்லுரைதான் உனக்கு நல்குரவே சொல் - பழமலைநாதரது நாட்டின்கண்ணே நல்லவசனமும் உனக்குத்தரித்திரமா? சொல்லுவாயாக. எ-று [நற்றாய் சுரமொடுபுலம்பல்.] உரைதானும் என்னும் உம்மை விகாரத்தாற்றொக்கது.

(அ௯)

ஓதித்திருக்குமொழிவதல்லாமலுன்னுண்மைநிலை
சாதித்திருக்குமியல்புதந்தாயிலைதன்மையெல்லாம்
போதித்திருக்குமொழிகுன்றைவாணபொருப்புதவுஞ்
சோதித்திருக்குமரிபாகசுந்தரன்றூதுவனே.

(இ-ள்.) தன்மை எல்லாம் போதித்து இருக்கும் ஒழி குன்றைவாண - அருட்டிறங்களையெல்லாம் (ஆன்மாக்களுக்கு) உணர்த்தி (முற்றும் ஓதும் ஆற்றலின்மையால்) வேதங்களும் ஒடுங்கிநிற்கும் பழமலைநாதரே,—பொருப்பு உதவும் சோதி திரு குமரி பாக - இமயமீன்ற பிரகாசம்பெற்ற அழகிய உமாதேவியினது ஓர்பாகத்தையுடையவரே,—சுந்தரன் தூதுவனே - சுந்தரமூர்த்திநாயனருக்குத் தூதாகச்சென்றவரே,—ஓதி திருக்கு மொழிவது அல்லாமல்-சில நூல்களைக்கற்று விபரீதப்பொருள்களைச் சொல்லுவதையேயன்றி,—உன் உண்மை நிலை சாதித்து இருக்கும் இயல்பு தந்தாய் இலை - உமது

உண்மையாகிய முத்திநிலையில் வழுவாதுபழகிச் (சமாதியோடுகூடி) இருக்கும் சுபாவத்தை (அடியேனுக்குத்) தந்தருளினீரில்லை. எ-று.

தூதுகண்டாலுமதியணிவேணியர் துன்னிவந்தென்
காதுகண்டாலுமுடன்மூக்கின்பெய்தநல்காரெனவெம்
மாதுகண்டாலுமுவக்கப்படுமொழிவந்தனள்கார்ப்
போதுகண்டாலுமயில்வாழ்பொழிற்பழம்பூதரனே.

(இ-ள்.) கார் போது கண்டு ஆலும் மயில் வாழ் பொழில் பழம்பூதரனே - கார்காலத்தைக்கண்டு ஒலித்து ஆடாநின்ற மயில்கள் வாழ்கின்ற சோலைகள்சூழ்ந்த முதுகிரிநாதரே,—கண்டாலும் உவக்கப்படும் மொழி எம் மாது-கற்கண்டினாலும் விரும்பப்படுகின்ற மதுரமொழியையுடைய எமது தலைவியானவள்,—மதி அணி வேணியர் தூது கண்டாலும் - சந்திரனைத்தரித்த சடைமுடியையுடைய சிவபெருமான் (நானனுப்பிய) தூதுவரைக்கண்டாராயினும்—துன்னி வந்து என் காது கண் நாலும் உடல் மூக்கு இன்பு எய்த நல்கார் என-(என்னிடத்தே) நெருங்கிவந்து காதும் கண்ணும் நாவும் உடலும் மூக்குமாகிய ஐம்பொறிகளும் (கேட்டு கண்டு உண்டு உற்று உயிர்த்து அறிதலாகிய) ஐவகையின்பங்களையும் அனுபவிக்கும்படி அருளாரென்று வெறுத்து,—வந்தனள் - (இரவுக்குறியிடையீடுபட்டு விடியற்காலையில்) வீடுவந்துசேர்ந்தனள். எ-று. [இரவுக்குறி பிழைத்தமை இறைவற் கிருளையுரைத்தல்.] நாலும் என்னும் உம்மை ஏனையிடத்தும் கூட்டப்பட்டன. (கூக)

பூதரனன்றுமலைக்கென்றுகொள்ளும்புராந்தகனார்
சீதரனன்றுபொழிலெனுங்குன்றைத்திருநகரார்

காதரனன்றும்விழிபெறுமாறுடைக்கண்ணுதலார்
மாதரனன்றுவருமதிக்கோய்தலைமாற்றிலரே.

(இ-ள்.) சிலைக்கு பூதரம் நன்று என்று கொள்ளும் புராந்தக
னூர் - வில்லாதற்கு மேருமலையே நல்லதென்று வளைத்துக் கையிற்
கொண்ட திரிபுராந்தகரும்—சீதரன் அன்று எனும் பொழில் திரு
குன்றை நகரார் - மாயவனென்று மயங்கிப் பின்னர் அன்றெனத்
தெளியும் சோலைகள் சூழ்ந்த திருமுதுகுன்றமென்னும் தலத்தையு
டையவரும்—காதரன் அன்றும் விழி பெறுமாறு உடை கண்ணுத
லார்- இவினைத்தொடர்பையுடைய யான் (கேவலத்திற்கிடந்த)அக்
காலத்தும் அருள்நோக்கம் பெறும்படி என்னையடிமையாகவுடைய
நெற்றிக்கண்ணருமாகிய சிவபெருமான்,— அனன்று வரும் மதிக்
கு மாதர் ஓய்தலை மாற்றிலர் - தழலைப் பரப்பிவருகின்ற சந்திரனு
க்கு (தன்னைவிரும்பிய) மகளிர் வருந்திநிற்றலை நீக்கினாரில்லை. எ-று.
[நற்றாயிரங்கல்.]

(௯௨)

மாற்குச்சிவந்தமலர்த்தாண்முதுகிரிவாணன்மறை
நூற்குச்சிவந்தவிராப்பொருளென்பவர்நோக்குளன்வேள்
கோற்குச்சிவந்தவிறலாளனின்னுங்குறுகிலனிம்
மேற்குச்சிவந்ததறியேனிவட்குவிளைவதுவே.

(இ-ள்.) மாற்கு உச்சி வந்த மலர் தாள் முதுகிரி வாணன்-வி
ஷ்ணுமூர்த்திக்கு உச்சியிற்றரிக்கக்கிடைத்த தாமரைமலர்போலும்
திருவடிகளையுடைய பழமலைநாதரும்—மறை நூற்கு சிவம் தவிராப்
பொருள் என்பவர் நோக்கு உளன்-வேதநூலுக்குச் சிவபெருமானே.

ருவரோ நீங்காப்பரம்பொருளென்று நிச்சயித்துணரக்கும் அன்பர்களு
டைய காட்சிக்கெளியவரும்—வேள் கோற்கு சிவந்த விறல் ஆளன்-
மன்மதனுடைய மலரம்புகள்பொருட்டுக் கோபித்த வெற்றியையு
டையவருமாகிய சிவபெருமான்,—இன்னும் குறுகிலன் - இதுகா
றும் வந்தாரில்லை;—இம்மேற்கு சிவந்தது - இம்மேலைத்திசையே
செவ்வானமாயிற்று:—இவட்கு விளைவது அறியேன் - இனி இப்பெ
ண்ணுக்கு உண்டாகுந் துன்பங்களை யானறியேன். எ-று. [மாலைய
ம்பொழுதுகண்டு நற்றாயிரங்கல்.] (கூஙு)

விளையவளையுமணிநெல்வயன்முதுவெற்பிறைவ
னளையவளையுறவுடையானவ்வனங்கசிலை
வளையவளையுமுடையுந்துறந்துவருந்துறுமிவ்
விளையவளையுமொருபுடைசாரவிருத்திலனே.

(இ-ள்.) மணி விளைய வளையும் நெல் வயல் முதுவெற்பு இறைவன் - மணிகொண்டு விளைதலால் சாய்கின்ற நெற்பயிர்களையுடைய வயல்கள்சூழ்ந்த பழமலைநாதரும்—அளைய அளையும் உறவு உடையான்-அன்போடும் அடிமைபுக (அவரிடத்தே) தாழுங்கலக்கும் நட்டையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்,—அவ்வனங்கன் சிலை வளைய-அந்த மன்மதனுடைய கருப்புவில்வளைந்தவுடனே—வளையும் உடையும் துறந்து வருந்துறும் இவ்விளையவளையும் ஒரு புடை சார விருத்திலன் - வளையல்களையும் வஸ்திரத்தையுமிழந்து துக்கித்துக்கிடக்கின்ற இந்தச் சிறுபெண்ணையும் ஒருபக்கத்திலே தங்கும்படி வைத்தாரில்லை. எ-று. [நற்றாயிரங்கல்.] (கூசு)

இருத்தவிருப்பதிடத்திலல்லாமலிருப்பலென
நிருத்தவிருப்பமுதுகுன்றவாணனைநீவலியுஞ்
செருத்தவிருப்பவுததியையாருணச்சிந்தைசெய்வர்
திருத்தவிருப்பவலையாவர்மெல்லுவர்தேமொழியே.

(இ-ள்.) தேன் மொழியே - தேன்போலும் மொழியையுடைய எனது மகளே,—இருந்த இருப்பது இடத்தில் அல்லாமல் இருப்பல் என-(தேவரீர்) இருத்திவைக்க நானிருந்துவாழ்வது இடப்பாகத்திலல்லாமல் (மற்றொருதானங்களில்) இருந்து வாழமாட்டேனென்று—நிருத்தம் விருப்பம் முதுகுன்றவாணனை நீ வலியும் செருதவிர் - நடனத்தின்கண்ணே ஆசையையுடைய பழமலைநாதனை நீ வலிந்துவாதாடும் சண்டையைவிட்டுவிடு;—உப்ப உததியை உணயார் சிந்தை செய்வர் - உப்பையுடைய சமுத்திரநீரைக் குடிப்போமென்று யாவர்நினைப்பார்;—இருப்பு திருத்த அவலை யாவர் மெல்லுவர் - இரும்பினாலே திருத்தமாகச்செய்யப்பட்ட அவலை யாவர் மென்று தின்பார். எ - று. [நற்றுயிரங்கல்.] முடியாதென்பது கருத்து. (கூரு)

தேவியுமானும்விளையாடிடமுடைச்செங்கணுத
லாவியுமானும்வருஞ்சீர்முதுகுன்றணிவிழவைக்
காவியுமானும்விழியாய்கண்டெய்தெனக்கன்மறுகி
னேவியுமானும்மகட்கிடர்நீர்செய்திரோழையரே.

(இ-ள்.) ஏழையரே - பேதைமையுடைய தாய்மார்களே,—காவியும் மானும் விழியாய் - (பிறவற்றையேயன்றி) நீலோற்பலமல

ளாயும் ஒப்பாகின்ற கண்களையுடைய புதல்வியே,— முதுகுன்று தேவியும் மானும் விளையாடு இடம் உடை நுதல் செங்கண் ஆவியும் ஆனும் வரும் - திருமுதுகுன்றத்திலே, உமாதேவியும் மானும் விளையாடாநின்ற இடதுபக்கத்தையுடைய சிவந்த நெற்றிக்கண்வாய்ந்த எமதுயிர்போலும் சிவபெருமானும் (அவரூர்ந்தருளும்) இடபவாகனமும்வருகின்ற—சீர் அணி விழவை கண்டு எய்து என கண் மறுகின் ஏவி - சிறப்புப்பொருந்திய அழகிய திருவிழாவைத் தரிசித்து வரக்கடவாயென்று விசாலம்பெற்ற வீதியிலே அனுப்பி,—உமால் நும் மகட்கு இடர் நீர் செய்திர் - உங்களாலேயே உங்களுடையபுத்திரிக்குத் துக்கங்களை நீங்கள் செய்தீர்கள். எ-று. [தலைவிவருத்தங் கண்டோர் தாய்மாரை நிந்தித்தல்.] (கசு)

அடலையாறுகிழித்தெதிரேறவிண்ணேறுபுகழ்க்
கூடலையாறுபுலியூர்மகிழ்முதுகுன்றர்பெற்ற
வேடலையாறுமுயிர்த்தெடுத்தேந்துமென்கைகொடுத்
தாடலையூாறுவருகவென்பார்நல்லுமைதனையே.

(இ-ள்.) ஏடு அலை ஆறு கிழித்து எதிர் ஏற விண் ஏறு புகழ்- (திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருப்பாசுரமெழுதிய) பனையேடு அலையையுடைய வைகையாற்று நீரைக்கிழித் தெதிரேசெல்ல விண்ணுலகமளவுஞ் சென்ற கீர்த்தியையுடைய—கூடல் ஐயாறு புலியூர் மகிழ் முதுகுன்றர் - மதுரையும் திருவையாறும் சிதம்பரமுமாகிய தலங்களை விரும்பிவீற்றிருக்கின்ற பழமலைநாதரானவர்,— பெற்ற வேள் தலை ஆறும் உயிர்த்து எடுத்து ஏந்து மென்கை கொடுத்து - தாம்பெற்ற முருகக்கடவுளை ஆறுதலைகளினுச்சியினும் மோ

ந்து இரண்டுகையினாலும் தழுவியெடுத்து ஏந்திக்கொண்டு மெல்லியகைகளிலே கொடுத்து,—நல் உமைதனை ஊடலை ஆறு வருக என்பார்-நல்ல உமாதேவியாரைநோக்கி நீ பிணக்கையொழி சமீபத்திலேவரக்கடவாய் என்றுசொல்லுவர். எ-று. (கள)

உமையிடப்பாகனலங்கூர்முதுகுன்றுடையனராச்
சுமையிடப்பாகவரிதேடடியுறத்தூமலர்க
டமையிடப்பாகமருவுவரேலவர்தங்களைப்பா
ரமையிடப்பாகனணுகானுதைநினைந்தஞ்சுவனே.

(இ-ள்.) உமை இடம் பாகன் - உமாதேவியாரை இடதுபாகத்திலுடையவரும்—நலம் கூர் முதுகுன்று உடையன் - நன்மைமிகுந்த பழமலையயுடையவருமாகிய சிவபெருமானது,—அரா சுமை இடப்பு ஆக அரி தேடு அடி உற - ஆதிசேஷனுக்குச் சுமையாகிய இப்பூவுலகமானது பிளவுபட விஷ்ணுமூர்த்தியினால் தேடப்பட்ட திருவடிகளிலே பொருந்தும்படி,—தூ மலர்கள் தமை இட பாகம் மருவுவரேல் - சுத்தமாகிய புஷ்பங்களைக்கொண்டு அருச்சிக்கப் பரிபக்குவத்தை அடைவாராயின்,—அவர் தங்களை பாரம் மையிடம் பாகன் அணுகான் - அவர்களைப்பிடிக்கும்படி,கனத்த எருமைக்கடாவைச் செலுத்தும் இயமனானவன் கிட்டான்,—உதை நினைந்து அஞ்சுவன் - (முன்பு உதைத்த) உதையைநினைத்துக்கொண்டு பயந்தோடுவன். எ-று. முதுகுன்றுடையன் அடி என இயையும். (கஅ)

அஞ்சுவணத்தைவரன்முறையோதவரக்கெறிந்த
பஞ்சுவணத்தைமருவுமென்குளுமைபாகமொடு

செஞ்சுவணத்தையனைய நின்கோலமென் சிந்தையுற
விஞ்சுவணத்தைமகிழ்குன்றைவாண விரும்புவனே.

(இ-ள்.) விஞ்சு உவணத்து ஐ மகிழ் குன்றைவாண - மேம்பட்ட கருடவாகனத்தையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் விரும்பிவணங்கும் பழமலைநாதரே,—அஞ்சு வணத்தை வரன்முறை ஓத-பஞ்சாக்ஷரத்தைக் கிரமப்படியே உச்சரிக்கவும்,—அரக்கு எறிந்த பஞ்சு வணத்தை மருவும் மென் தாள் உமை பாகமொடு - செந்நிறத்தை வீசுகின்ற பஞ்சினது அழகைப்பொருந்திய மெல்லிய திருவடிகளையுடைய உமாதேவியார்பொருந்திய இடப்பாகத்தோடு,—செம்சுவணத்தை அனைய நின் கோலம் என் சிந்தை உற விரும்புவன்- சிவந்த பொன்னைநிகர்த்த தேவரீருடைய திருமேனி என்னுடைய மனதிலே எக்காலமும் நிலைபெறவும், ஆசைப்படுகின்றேன். எ-று. வர்ணம் என்பன வணம் என நின்றன. (கூ)

விருத்தாசலாசங்கராமலைமாதுவிழிகளிக்கு
நிருத்தாசலசந்திரன்போலுடம்பிடைநின்றவர்தங்
கருத்தாசலசம்பவமிலர்க்காண்டறங்காட்டியசொற்
றிருத்தாசலசந்தமியேன்றலைக்குன்றிருவடியே.

(இ-ள்.) விருத்தாசலா - பழமலையையுடையவரே,—சங்கரா-சுகஞ்செய்பவரே,—மலை மாது விழி களிக்கும் நிருத்தா - உமாதேவியாருடைய கண்கள்களிக்கும் நடனத்தை யுடையவரே,—சலம் சந்திரன் போல் உடம்பிடை நின்றவர்தம் கருத்தா-சலத்திற்காணப்படும் சந்திரன்போல தேகத்தின்கண்ணேநின்ற மெய்ஞ்ஞானிகளுடைய கருத்தரே,—சலம் சம்பவம் இலர்க்கு ஆண்டு அறம் காட்

டிய சொல் திருத்தா - பொய்யாகிய பிறவியை ஒழித்தவர்களாகி ய சனகாதிகளுக்குக் (கைலைமலையிலே கல்லாலவிருக்ஷத்தினடியி லே) சகலதருமங்களையுமுணர்த்திய சொற்றிருத்தமுடையவரே,— தமியேன் தலைக்கு சலசம் உன் திருவடியே - அடியேனுடைய சிர சிலணிதற்குரிய தாமரைமலராவன தேவரீருடைய திருவடிகளே யாம். எ-று. சந்திரன் சலத்தினிடத்தே பிரதிபலித்துக் காணப்ப டினும், அதில் சம்பந்தமில்லாதிருத்தல்போல; ஞானிகளும் உடம் போடுகூடிநிற்பினும், அதிற்பற்றற்று உடையானிடத்தே பற்றுடை யரா யொழுகல்பற்றி, சலசந்திரன்போ லுடம்பிலடங்கின்றவர் தங்க ருத்தா என்றார். சொல்லாலுணர்த்திய அறங்களையெல்லாம் குறிப் பாற் றிருத்தினமைபற்றி சின்முத்திரையைச் சொற்றிருத்தமென் றார். அச்சின்முத்திரைக்குப் பொருளாவது மும்மலம் வேறுபட் டொழிய மெய்த்துயிர் அம்மலர்த்தாணிழலடங்கும் என்பது. திரு வடியே என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலை. (௧00)

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

உ

கணபதிதுணை.

பரிசோதனபத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭	௯	பழலை	பழமலை
௧௮	௨	விழ	விலக
௨௧	௧௨	யுடைவ	யுடையவ
௨௬	௧௬	வாவம்	வாகும்
௨௭	௪	கைளு	கைகளு
௩௫	௧௨	துதிக்	துதிக்கவிளங்
௩௬	௧௮	தையும்	தைத்

உ

கணபதி துணை.

பிரசித்தபத்திரம்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் சென்னபட்டணம் தண்டையார்பேட்டை திருவொற்றியூர் ஹைரோட்டு 279-வது நெம்பர் வீட்டில் நம்மிடத்திலும், சென்னபட்டணம் முத்தியாலுபேட்டையில் கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தலைவராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, உ-ை- புஷ்பரதசெட்டியாரவர்களிடத்திலும், சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்களிடத்திலும், சிதம்பரம், ஸ்ரீசபாநாயகர் திருவனந்தல் காலைசந்திக்கட்டளை ம-ா-ா-ஸ்ரீ, கந்தசுவாமிமுதலியாரவர்களிடத்திலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

விலை அணா - ௰. தபாற்கூலி அணா - ௨.

இங்ஙனம்,

க. வ. திருவேங்கடநாயுடு.

உ

கணபதிதுணை.

திருக்கைலாசபரம்பரைப்

பொம்மையபாளையம்

சிவஞானபாலையதேசிகராதீனத்து

நல்லாற்றூர் அல்லது துறைமங்கலம்

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

இஷ்டலிங்கவபிஷேகமாலை

முதலிய பிரபந்தங்கள்.

இவை,

ஷை ஆதீனத்துச் சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

கரயாறு

ஞானசுந்தரஐயராலும்

பாளையம்

சோமசுந்தரசெட்டியாராலும்

சென்னை:

மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

பார்த்திப௵ ஆவணிமீ.

௨

க. அபிஷேகமாலை.

உ. பெருங்கழிநெடில்.

ந. குறுங்கழிநெடில்.

ச. நிரஞ்சனமாலை.

ரு. கைத்தலமாலை.

விலை அணா - க.

உ

சிவசண்முகன்றுணை.

இஷ்டலிங்கவபிஷேகமாலை.



பந்தமறுமார்பிருடர் பலருருத்திரர்களொரு பதினெரு
வர்மிளிர்பீடமேற், படியிலையவகைப் படுமீசர்தாநிதம் பத்
திலெண்வித்தையிறைவர், சந்தமுறுகோமுகத் தைங்கலைகள்
சத்திசா தாக்கியமூர்த்திவதனங், சட்டற்றவட்டத்தி லொட்
டற்றசிற்சத்தி தாளுற்றநாளத்திலே, நந்தலறவருகோளக
ந்திகழ்சிதம்பர நற்சிகையினிற்குனிய, நட்டமறவமைகின்ற
விட்டவடிவொடுநின்ற ஞானமயமோனநடுவே, டந்தமற
முந்துபர மானந்தநிந்த வபிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெ
ணங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேகமாடியருளே.

நாடரியசத்தியோ சாதத்தும்வாமத்து நன்றுமகோரத்தி
னு, நவையற்றபுருடத்து மாகமமொராவ்வைந்து நீல்கியீ
சானத்திலே, பீடுதருமெட்டுமுறை தந்தவற்றிடைநீசொல்
பெருமைபெறுமருமைவிதியிற், பேசரியபூசைசிவ கோசரி
யெனப்புரிதல் பெற்றிலேன்மற்றடியனேன், வேடுவர்குலத்
தலைவன் மெய்யன்புபூண்டிலேன் கேட்டொருவர்மாட்டரு
ளிறைன், மீக்கொளொருபுடையொப்பு நோக்கிவைத்தனைசா
ற்றின் வேண்டல்வேண்டாமையிலையா, லாடுநின்பால்வேறு
பாடொன்றிலாமையா லபிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெண
ங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேகமாடியருளே. (உ)

நவிற்றலருமிதயமினிர் கண்டாவடிபுருவ நடுவுபிரமப்பு ழையென, நல்லிடத்தகராதி கிரியாதிமனமுதல நண்ணியு மைம்மூவகை, யிவற்றிலொவ்வொன்றகல நின்றவிடயங்க ளெதிர் வின்றிச்சிவாகாரமா, யெதிருநனவுஞ்சோக மென்று பாவித்தலுறு மென்கனவுஞாதுருவொடே, யுவப்பறிவுஞேய மென வுற்றனுபவித்திடு மொண்சுழுத்தியுஞானமே,யொளிர் அரியமுந்திலைத் துயர்சிவானந்தநுகர் வுறுமதீதமுமாகுநல், லவத்தைகள்கடந்தவற் றப்புறப்படுமமல னபிடேகமாடியரு ளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபி டேகமாடியருளே. (௫)

ஒருவனோர்பொருளிலாற் குற்றுதவினுளம்வியந் தொகை பெறுமன்றியுடைமை, யுதவுருவமையத்தி லுதவினுந்தன்னி டத் துள்ளதிற்பெரிதளிக்கும், பொருளதாயினுமதனி னினிய தாயினுமவன் புந்திமகிழ்வுற்றிடுவனல், புனல்விடுத்திடுமுடி யி னிற்புணரியிற்பெருகு புண்ணியத்தெய்வநதிதான், மருவ லானீர்விருப் பிலைநிளக்கொருதிவலை மற்றென்முடியிற்றெறி ப்பின்,வைப்பன்வானத்தினென வெத்திறத்தானுநினை மக்க ணினைவுற்றுயந்திட, வருளினன்முனம்விதித் தவனுதலான்ம கிழ்ந் தபிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறி வுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேகமாடியருளே. (௬)

கருகிச்சிவந்தகடு வருகிப்பொருந்தமினிர் களம்வாழ்வு மேவவணிவாய், கடலிற்சிறந்தநிற வுடலிற்றிருந்துமணி கதி ர்போலமேயுநெடுமா, லொருகட்கிசைந்தவடி யிருகட்கிணை கைவற முடையார்முனேடிவருவா, யுலகத்தைவென்றமன மிலகுற்றமன்றினிடை யுமைகாணவாடல்புரிவாய், மருகற்

பெரும்பதியி லொருகற்பணங்கூறுதொழ மணவாளனுவியந்து வா, மயிலைக்கணென்பினுயிர் பயில்வுற்றெழுந்துவர வருவா யெனுமுனைமழையா, வருகர்க்கணங்கூற்று முருகர்க்குகந்தவ ரனபிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற் றமர்ந்தவிறை யபிடேகமாடியருளே. (௫)

ஓகைமலிகுருவாணை யுறுவிக்குமாணையு முயர்புராதனசரி தமோ, டொக்குநடைவருவிக்கு முவமையுந்தன்மகனை யொண்சுவத்திகமேற்றுபு, சோகமறுமனுமயஞ் செய்தமைத்திடுமொரு சுவத்திகாரோகணமுநூல், சொல்லியவிடங்களிற் றூயநீறணிதருந் தொல்விபூதிப்பட்டமு, மாகலசந்ராட்டுக லசாபிடேகமு மருவுசிவகோக்குவிக்கும், வயங்குலிங்காயத மு மன்னுசிவலிங்கமுரு வனைசுவாயதமுமெனுமே, மூதுநெ றிதான்மருவி யாகமிசையிலகுமர னபிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேகமாடி யருளே. (௬)

போயகுலமொடுசரண ரொடுமேவுசமயமும் பொன்றுல கம்மிட்டமலனார், பூசனைகொளரியகிச் சஞ்சாரமுங்கொடிய பொன்பெண்மண்ணாசைநெறியிற், பாயமனமோடாத நிட்பி ராணமுமெய்ம்முப் பத்தாறுதத்துவமறப், பகுதியொடுணர் த்துதத் துவமுமிறையஞ்சனி பாவொன்னுமான்மிகமுமே, மே யசடுலிங்கமுட னறங்கமாகுமொருமெய்யனுக்கிரகநிலையும், விமலமுறுசச்சிதா னந்தசிவமயமென்னு மிக்கசத்தியசத்த மு, மாயவெழுவகைநெறியி னுவியிடையிலகுமரனபிடேகமா டியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை ய பிடேகமாடியருளே. (௭)

கிடைத்தசிவலிங்கமன் றுணராதவேகாக் கிரசித்தமென் னும்விரதம், கெடாததிடவிரதம்விட யங்கள்சிவனுக்குதவு கின்றவிந்திரியார்ப்பித, முட்டற்றியுயிர்கொன்றிடா கின்றிடும கிஞ்சைசிவ னுண்மைகொளிலிங்கநிசமே, யுயர்சிவத்துளம டங் குறுமனோலயமதனி லொன்றாகிநின்றுபேதம், விடுத்த லாறுசத்தியோன் முத்தியெனுமிவையேமு மிக்ககுருவருள் புரியவே, மேவலருமெய்ஞ்ஞான பாவநிலைமேவியிடும் வேத முடியாவுமுணரா, தடுத்தமனமொழியுடற் கப்புறப்படுமமல னபிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்ற மர்ந்தவிறை யபிடேகமாடியருளே. (௮)

நல்லதிலநெய்யாடி யானிடத்தைந்தாடி நவையிலையமுத மாடி, நல்குகாரணகாரி யம்முறையினன்றியே நறுநெய்பா றயிராடியே, மெல்லமலர்மதுவாடி யின்கழைச்சாறாடி மென் பழச்சாறாடியே, விழையுமிளநீராடி யாரக்குழம்பாடி விதியி னமைநபனமாடி, யொல்லைநகுவெண்டலைப் புழையினிடை யோடிநல் லுத்திகொடுபைத்தலைய, வுரகநுழைவுறவிளங் குழவிமதியொருபுடை யொதுங்கவிடமின்றியசைய, வல்லல றநிறைகங்கை யசையாதுநிற்பைநீ யபிடேகமாடியருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேகமா டியருளே. (௯)

நார்கடமினரசரவர் தமினியதிவவியாழ் நண்ணுநரகந்த ருவர்தா, நவிலுமவர்தமினமர கந்தருவரவர்தம்மி னுடரிய தேவரவரிற், சுரரதிபனவனினுயர் சுரர்குரவனவனினயன் சொன்முறையினூறுமடிமேற், றுன்னுசுகமொருநிவலை யள வுமின்றுகமிகு சுகவேலைபுகலீகுவாய், தரைமுதற்பூதங்கள்

புத்திகுணதத்துவந் தகுதிபெறுபகுதிபுருட, தத்துவம்வித்தைமுத லனவெனுமிவற்றிலறு சமயரொனவெமைவிடாம, லருளினிணையடைதலுறு மரியபதமருளுமவ னபிடேகமாடி யருளே, யறிவுற்றெனங்கைமலர் செறிவுற்றமர்ந்தவிறை யபிடேகமாடியருளே. (௧௦)

அபிஷேகமாலைமுற்றிற்று.

நெடுங்கழிநெடில்.

பெருகுறு மன்பாற் பூசனை புரிந்த பிணங்குநூற் சிலம்பி வெவ் வரவம், பிறைமருப் புறக்கால் யானையென் றிவற்றின் பிறவியோ விதழ்முறுக் கவிழ்ந்து, முருகுமிழ் நறுமென் மலர்புனைந் துன்னை முற்றும்வந் தனைபுரி யாமன், முகிழ்முலை மகளிர் மயலிடை யழுந்து மூடர்தம் பிறவியோ நல்ல, திரைபொருங் கங்கை யுவட்டெடுத் தொழுகுஞ் செஞ்சடை மிசையொரு துளிநீர், தெறித்தவர் தமையு நறவுகொப் பளிக்குஞ் செழுமலர்க் கற்பக வேந்து, மெரிபுரை யிதழ்ச்செங் கமலநான் முகனு மெய்தரும் பதத்தில்வைத் தருள்வோ,யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே()

கட்டழ கமைந்த காளையம் பருவங் கடந்திடா துள்வலி யுடைத்துக், கலங்கல்செய் பிணியின் றியன்றயாக் கையராய்க் கல்வியங் கடல்கடந் தவராய், நட்டவர் விரும்பு மாறுநீ செய்ய நடக்குநா ளுடல்வெறுத் துனையே, நம்பியா ரூரன் முதலியோர் நண்ணு நாளுடல் விடுமென வழிவேன், பட்டி

ருள் விழுங்க வலர்கதி ரவனும் பனிமதி யோடுயிர்த் தொ கையும், பார்புனல் சுடுதீ வளிவிசும் பென்னப் பட்டவைம் பூதமு மாகு, மெட்டுரு வடைந்து முருவமொன் றின்றி யிற றென வுணர்வரும் பொருளே, யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே. (உ)

மனமெனும் வயமா வென்வயப் படாமன் மயங்குறு மைம்புல வீதி, மறிபடா தோடு கின்றது முறையோ மறித்ததை நிறுத்தியென் றனக்கு, நினையல துதவு வாரிலை யதனு வினைப் பரவுற்றன னதனை, நிறுத்திநீ யிவர்ந்து பின்னர்நீ வேண்டு நெறிகளிற் சென்றிட விடுவாய், கனலுறு மெழுகி னெஞ்ச நெக்குடைந்து கரையில்பே ரன்பெனும் வெள்ளங், கண்வழி புறப்பட் டென்னநீர் வாரக் காலங்க டொறும்வழு வாம, லினமலர் தூவு மடியவ ருள்ளத் திருள்கெட வெழுந்த பே ரொளியே,யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே. (ங)

இலங்கடந் தவன்முன் னறுமலர் சாத்த நிகரிலம் மூர்த்தி முன் சர்ந்து, நினக்கணி வுறவாட் டாயர்முன் னிருந்து நிவே தனம் புரிந்திட வன்று, நலங்கிளர் கலையர் கலியர்முன் றூப நல்விளக் களிப்பநின் றன்னை, ஞானசம் பந்தப் பிள்ளைமுன் பாட நாணிலேன் பூசனை புரிவேன், விலங்கினுங் கடையர் வளர்த்தசெந் தீயின் விரைந்தெழும் வாள்வரி வேங்கை, விடுப்பவங் கதுவந் தெதிர்ந்திட விகழ்ந்த விடாததன் றோலுரித் திருள்கொண், டிலங்கொளி யிரவி யனையமெய்ப் படுத்த விறைவனே யநிட்டநின் றகற்றி, யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே, (ச)

மூக்கிடை யிரண்டு விழிகளே றுதன்முன் முடங்குகைக் கோலொரு காலா, முன்னநின் றிருவாய் மலர்ந்தருள் செய்த முதிர்கலைப் பொருளீபடித் தவராய்க், கார்க்கடன் முகட்டி னிரவிவந் தெழுமுன் கடிதுசென் றணிமலர் கொய்துன், கழற்கிடார் பிறப்பி னுய்ப்பிறப் பினிது கற்றவ ரிகழ்ந்திடாமையினு, ளுக்கற நோக்கு முருவமே நாவா னுகர்ந்திடா வினியபே ரமுதே, நுதல்விழிக் கனியே கறைமிடற் றரசே நுவலரு மாயையிற் பிறவா, யாக்கைய துடைய வருட்பெருஞ் சட்டலே யெழுந்தொடுங் காதவான் சுடரோ, யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே. (௬)

திருக்குறு மழுக்கா றவாவொடு வெகுளி செற்றமா கியமன வழுக்கைத், தியானமென் புனலாற் போய்புறங் கூற றீச்சொலென் கின்றவா யழுக்கை, யருட்கிளர் நினது துதியெனும் புனலா லவத்தொழி லென்னுமெய் யழுக்கை, யருச்சனை யென்னும் புனலினாற் கழுவா வசுத்தனே னுய்யுநா ளுளதோ, விருப்பொடு வெறுப்பிங் கிலாதவ னென்ன வெண்மதியோடுவெண் டலையும், விரைவழி புகுந்து வண்டினம் பசுந்தேன் விருந்துணுங் கொன்றைமென் மலரோ, டெருக்கையு மணிந்து மின்னொளி கடந்த வீர்ஞ்சடைப் பரமனு னுடையா, யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே. (௭)

சிவமுட னமூர்த்தி மூர்த்திகர்த் திருவஞ் செயன்மலி கருமமென் றருநூல், செப்புதத் துவமுஞ் சதாசிவ னீசன் றிகழ்தரு பிரமனீ சுரனோ, டுவமையி லீசா னப்பெய ரவனென் றுரைத்திடு மூர்த்திக டாமு, முற்றவீ சான முதற்பிர பாவமு

டையநின் றன்னையென் றுணர்வேன், புவிமுத லனைத்து மா க்குத லளித்தல் போக்குத லுயிர்வினை யருத்தல், புதிதுறச் செம்பிற் களிம்பென வறிவைப் புணர்மல மகற்றுத லென்னு, மிவைபல வியைந்தும் விகாரமொன் றின்றி யிரவிபோ லின்றகா ரணனே, யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே. (எ)

தான்பெறு மழலை மொழிமகன் றன்னைத் தன்கையா லுளங்களித் தரிந்து, சமைத்துல கறிய விடுபெருந் தொண்டன் றனைச்சிறுத் தொண்டனென் றவன்சே, யூன்பெறு நீயே யுரைத்தனை யென்று லுரிமையோர் சற்றுமி லாதே, னுன்றிருத் தொண்ட னென்றிருப் பதனுக் குன்னுதல் பெரும்பிழை யன்றோ, தேன்பெறு நளின மலர்களா யிரத்தோர் செழுமலர் குறைபட விரைந்து, செங்கணென் றிடந்து குறையற நிரப்பித் திருமறைச் சிலம்படிக் கணியா, யான்பெறு நிதியே யென்றுல களந்தோ னேத்திநின் றிறைஞ்சுறு மமுதே, யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே (அ)

நின்புகழ் பாடும் பாணனார் தமக்கு நிதிதரச் சேரலன் றனக்கு, நீமுன முடங்க லொன்றளித் தருபோ னிகரிலா வசவனா யகன்ற, னன்பினி லொருநூ றுயிரங் கூறிட் டடுத்தகூற் றினிலொரு கூறிங், களிப்பதற் குனது திருமுக மருளா லடியனேற் களிக்குநா ளுளதோ, பொன்புரை கடுக்கை மலர்ந்தசெம் பவளப் புரிசடைப் பேரருட் குன்றே, புணர்முலைக் கயற்கட் பிறைநுதற் கனிவாய்ப் பொற்றொடி யிடத்துவா ழமுதே, யென்புமெவெண் டலையு மணிந்துநான் புனித னென்று

மென் றிருத்திடு பவனே, யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே. (கூ)

வங்கையர் முத்த சங்கையர் சென்ன வசவண ரசகணர் வீர, மாச்சையர் பிப்ப பாச்சையர் வள்ள மல்லையர் கல்லைய ரெங்கள், சங்கண வசவ ராசையர் சேட தாசையர் சங்கர தாசர், சவுண்டைய ரென்றிங் கிவரடிக் கேவ றலையினுற் செய்யுநா ளுளதோ, பங்கய மலரோ டரிவிழி பரித்த பதமலர் சிவப்பவே நெடுங்கட், பரவைதன் மனைக்கட சுந்தர னேவும் பணியெலா முனிவற வியற்றி, யெங்கணும் விளங்க நம்பியா ரூர னேவல னெனப்படு மிறையே, யிட்டநன் குதவி யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே. (க0)

நெடுங்கழிநெடில்முற்றிற்று.

குறுங்கழிநெடில்.

பொன்செய்வா ணிகர்போ லெவ்வழி யானும் புண்ணிய மீட்டினு மறிஞர், கொன்செய்பா தகமே புரிந்தன னின்றுள் குறுகுவ தென்றென விரங்கு, முன்செய்தீ வினையோ கனவிலு மறமே மொழிகிலேன் களித்திருக் கின்றே, னென்செய்கோ மறலிக் கென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே()

மென்னிழற் றருவை யடைபவர் தம்மை விடாநிழல் விட்டிடு மாபோ, னின்னடிக் கமல மடைந்திடிற் றொடர்ந்து நீங்கலா வினையுநீங் குறுமே, கன்னலிற் கனியிற் சுவைதரு மமுதே கண்மணி யேயருட் கடலே, யென்னுயிர்த் துணையே யென்கரத் திருக்கு மீசனே மாசிலா மணியே. (உ)

குருவாகி முத்தனு விற்கிரி யாதிகள் கொண்டொருமூன்
றுருவாய் மலமொழித் தாவிகண் மூவங்க மாவருளி
யொருவாது தான்முதன் மூப்பொரு ளாகி யுங்குநிற்குந்
திருவாரு மென்கைத் தவிசிடை மேவுஞ் சிவலிங்கமே. (உ)

என்னை யறித லினையறி கின்ற வியல்பதென்று
தன்னை யெனைவிட் டறிவான் றொடர்த லொருவனிழ
றன்னை யடியின் மிதிப்பான் றொடருந் தகைமைத்தன்றோ
பொன்னை நிகர்செஞ் சடைக்கற்றையென் கைப்புராந்தகனே.

தன்பொரு ளென்ப நினைப்பிறர் தம்பொரு டாவரமா
மென்ப னறிந்து முயிர்க்கே ளிருப்பவு மேதிலர்மெய்ப்
புன்புணர் வெஃகு மடமாதி னின்னிற் புறந்திரியு
மன்பறு மென்பவம் போமேயென் னங்கை யமர்ந்தவனே.

அங்கையி னெல்லி யெனவந்தெ னங்கை யமர்தவிளந்
திங்களங் கண்ணி நினையன்றிப் போய்ப்பிற தெய்வந்தொழ
கொங்கவிழ் பூந்துணர்க் கற்பக நீழற் குடிமுனிந்து [ல்
பொங்கெரி வெந்நிர யத்தா டிருப்பப் பொருந்துவதே. (ரு)

சித்தி நிரஞ்சனத் தச்சு ளியத்துச் செயலுளாதிர்
நித்த வநாதி சரணன் சரணனந் நிட்களத்தே
யத்தனி மாலிங்க மாதியி ருனயிக் காதிகளாய்
மெய்த்த வுனையென்று நீங்கேனெ னங்கை விடாதவனே. ()

கண்ணி விரவி செவியிற் றிசைநின் கருத்தின்மதி
யொண்ணுத விற்கனல் வானுத ரத்தி லுயிர்ப்பில்வளி
வண்ண வடியிற் புவியிந் திரனயன் மால்புயத்தி
லண்ணல் வதனத் தரன்றோன் றுமென்கை யமர்ந்தவனே.

காயங் கரணநற் பாவ மறிபவன் காணறிவு
ஞேயங்க ளாகி முதனடு வீறி னினக்கயலே
யாயிங் கொருபொரு ளர்ப்பிப்ப லென்ப தவிச்சையன்றே
பாயுஞ் சினவிடை யொன்றூரு மென்கைப் பரஞ்சுடரே.(௮)

சத்தங்க லிங்கங்க ளாயே நிகழ்ந்தது சத்திபத்தி
சித்திங் கடைந்தது சைமுக வர்ப்பித சேடங்களாய்
மெத்தன் றிலங்குநின் றுணர்ந்த மேயென் விழிகளிப்பக்
கைத்தங்கு செம்பொரு ளேயருள்காட்டுங்கறைக்கண்டனே.

வான்குறித் தெய்யுங் கணைநுதிக் கேநிற்கும் வானெனவே
யான்குறித் தெய்தப் புகுமறி வின்க ணிருத்திகண்டாய்
கூன்குறித் திங்கட் சடையாய் மகரக் குழைதடவு
மான்குறிக் குங்க ணுமைபங்க னேயென்கைம் மாணிக்கமே.

பிரமமுந் தானு மயலென் றருச்சிக்கும் பேதநிலை
தருமம் மயலற நாளுகி நின்றனை தான்சிவமென்
றருமை வினையி லபேதம் புகாம லருச்சிக்குமா
றிருமை வடிவுகொண் டுற்றாயெ னங்கை யிறையவனே.(கக)

கோலந் தருமடி நாப்பண் விருத்தநற் கோமுகமா
ஞாலங் கருதருங் கோளகந் தம்மி னயந்தடியேன்
சீலங் கொளுமரு ளாசார மாதி திகழ்ந்துநிற்கு
மூலங் கரணங் கலந்தங்கை மேவிய முக்கண்ணனே. (க௨)

மண்ணும் புனலுஞ் சுடுசெழுந் தீயும் வளியுமகல்
விண்ணும் படைத்து விளையாடிக் காக விழியிரண்டு
நண்ணுங் கருமணி யொன்றென வேபவ நாசமுறக்
கண்ணுங் கருத்துங் கலந்துநின் றாயென்கைக் கண்ணுதலே.

நாக மெனவும்பின் கோக மெனவுமெய்ஞ் ஞானத்திறற்
சோக மெனவுஞ் சொலுமறி யாமை தொலைத்தொருநீ
யாக முழுது நிறைந்துநின் றுய்நல் லருட்கடலே
யாக மொருபெண் குடியாகு மென்கைப் பரஞ்சுடரே. (கசு)

ஒன்றிரண் டாயவை பற்பல வாகி யுதித்தமுறை
சென்றிரண் டாகிப்பின் னொன்றாகி நிற்குஞ் சிவமொடங்க
மென்றிரண் டாக வுரைப்பார் நினைதிய லெய்திலர்காண்
மின்றிரண் டாலன்ன மேனிய னேயென்கை வித்தகனே. ()

உறங்குத மென்றுறங் காநிற் பவரிலை யோங்கொளியாய்ப்
பிறங்கு முனையடைந் தோமென் றிருப்பது பேதைமைகா
ணிறங்குணி போல வெனைக்கொண்டு நின்ற நிலையினின்று
புறம்பக மொன்று மிலாதென்கை மேவும் புராந்தகனே (கஎ)

குருவிற் குதவு முடல்சரத் திற்குக் கொடுத்தலுறு
திருவிற் றிசமு நினக்கே தருமனஞ் சேயரிக்கட்
பொருவிற் புருவ மடமாதர் தம்மிடைப் போக்குறுமென்
கருவிற் கொழிவுள தோகர பீடத்தெங் கண்ணுதலே. (கஎ)

துயிலினும் போகினு நிற்கினும் வீழினுஞ் சொல்லினுமொன்
றயிலினுங் காணினுங் கேட்பினும் வாழினு மல்லலொடு
பயிலினுஞ் சோரினுந் தேறினு நீக்கினும் பற்றினும்பொய்
குயிலினுஞ் சோம்பினு நிற்கடவேனென்கைக்கொற்றவனே.

ஓடுந் தனமும் புகழும் பழியு முயர்விழிவுங்
கேடுந் திருவு மமுதமும் பற்கையுங் கேள்பகையும்
வீடுங் குடியு மகளீரு மன்னையும் வேறறவே
நாடுங் கருத்துஃ ருமோ வெனக்கென்கைந் நாயகமே. (கக)

பாடு மவனுமொண் பாட்டுமெப் பாடப் படுபவனு
நாடு மளவினி னீயன்றி வேறிலை நான்முகன்மா
றேடு மருமருந் தேயமு தேயிளந் திங்கண்முகிழ்
சூடு மணிவிளக் கேகர பீடத்திற் றூயவனே. (உ0)

இல்லாள் புதல்வ ரனைதந்தை பொன்மண் ணிடைவிழைவு
செல்லா மருளு மயறீர்ந் துநின்கழல் சேர்ந்துனக்கே
யெல்லா முதவுநற் சித்தத் துறைந்வை யென்கையுள்ளாய்
நல்லார் புகழ்தரு மாசார லிங்கமென் னுமமுற்றே. (உக)

பழியாம் பிறர்தம் பொருண்மனை வேட்கை பரதெய்வமோ
டொழியா வருடரு மட்டா வரண முவந்துகொண்டே
யழியா துயருநற் புத்தி யெனுங்கை யமர்வைகண்டாய்
மொழியா வருங்குரு லிங்கமென் றேயென்கைமுன்னவனே.

விடயங் களினண்ணி யானென தென்னு மிகையொருவி
யடையும் புலனினக் காக்குந் தவிரகங் காரப்பெய
ருடையங் கரமிசை நற்சிவ லிங்கமென் றுற்றனைகாண்
புடையம் பிகையொ டமர்வாயெ னங்கைப் புராந்தகனே.()

நில்லா தியங்கும் வளியொடு கூடி நிலையழிந்தே
புல்லா விடயத் தலமர னீங்குபு பொய்யினெறி [ளாய்
செல்லா தொளிர்நன் மனத்தே யிருத்தியென் செங்கையுள்
கல்லா ரறிவருஞ் சங்கம நாமங் கடைப்பிடித்தே. (உச)

உடம்பு சதிபதி தானுய் விடயங்க ளுண்டுழலா
தடங்கு சதியொரு தானுகி நீபதி யாகவுனைத்
தொடர்ந்து நுகருநன் ஞானக் கரத்திடை தோன்றுவைமாசு
கடந்து வருபிர சாதமென் றேயென்கைக் கண்ணுதலே. ()

யாரு ரடிமை சிவனே யிறையென் றிருப்பது போய்
நீநா னெனப்படும் பேத மிலாமை நெறியுதவு
மாறு துயர்ந்தசற் பாவத்து மாலிங்க மாகிநின்றாய்
வாறு டரியவ னேகர பீடத்து மாணிக்கமே. (௨௭)
உலகிய றன்னை யொருவாது பற்று முளத்தொளியா
யிலகிய நின்னைத் தெரிப்ப தொருவற் கெளிதுகொலோ
இலைகவர் கையில் விளங்காய் பிடித்தல் செயுமவர்யார்
விலகுதின் றோளணி கொண்டவ னேயென்கை வித்தகனே.
ஆனந்த வாரிதி யாகிய நீகை யமர்ந்திருப்ப
நானந்த தீவிட யந்தேடிச் சென்றுண்டு நைந்தழிதல்
வானந் தமுதங் கரத்தே யிருப்பதை மாற்றியருந்
தீநஞ் சருந்துத லன்றோ நிரஞ்சன சின்மயனே. (௨௮)
உருவஞ் சுவைநிறை வாகிய மூன்று முவந்துகொண்டு
மருவங்க முள்ள முருவக லாதுள்ள வாறுநின்றா
யருவன் றுருவன் றருவுரு வன்றி யறிவுருவாய்க்
கருவிவன் றுலகம் படைத்தாடு மென்கைக் கறைக்கண்டனே.
கிள்ளேன் சிறிய ரினம்பெரி யோரை விரும்பியென்று
நள்ளேன் பிறர்மனைப் போக்கொழி யேன்மெய்ந் நடுநடுங்க
வுள்ளேன் றிருவடி நீழலி லென்னெஞ் சுருகிநையேன் [னே.
றுள்ளேன்றெடும்புசெயேனென் செய்கேனென்கைத் தூயவ
அழியும் பொருள்கொடுத் தேசங் கமத்திற் கழிவில்பொருள்
பழியும் பவமு மிலாதெய்த லாயும் பயனிலவாய்க்
கழியும் படிநெடு நாணீத் தமுதங் கமருகுத்தேற்
கொழியும் பவமுள தோகர பீடத் துறைபவனே. (௩௧)

நிரஞ்சனமாலைமுற்றிற்று.

கைத்தலமாலை.

—:o:—

முன்ன மாலய னிந்திர னமரர்கண் முனிவர்
பன்னு மாரணம் போற்றுதற் கரியநம் பரமன்
மின்னு லாவிய சடாடவிக் கடவுள்வீற் றிருப்ப
வென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (௧)

அன்ன மாயும்வெண் பிறைமருப் பேனமென் றுயு
முன்ன நான்முக னரணன் றேடரு முதல்வன்
பின்னு வார்சடைப் பெருந்தகை பீடமாக் கோடற்
கென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (௨)

தன்னை மேவிவந் தனைபுரி பவன்செய றடுப்பா
னுன்னி மேல்வரும் வெந்திறற் கூற்றினை யுதைத்த
மன்னு மாலயற் கரியவன் வந்துவீற் றிருப்ப
வென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (௩)

தன்னை நேர்வட காசிதென் கயிலைகே தார
மன்ன மார்வய லம்பல நமென்றமர் வராமற்
கன்னன் மாமதற் றெறும்விழிக் கடவுள்வீற் றிருப்ப
வென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (௪)

கன்ன லாரமு தினுஞ்சுவை தருவதாய்க் காண்பா
னுன்னு மாலயற் கரியதா மொருமலை யுச்சி
மன்னு மோர்பவப் பிணிமருந் தெளிதுவந் திருப்ப
வென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (௫)

அன்னை யாகியென் னுயிர்க்குயி ராமரு ளாளன்
பொன்னு மாரமு மணியுமா ரமுதமும் போல்வான்
றன்னை நாடொறுங் கண்டுகண் களிப்பதாச் சார்தற்
கென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (௬)

அன்ன மூர்பவன் முதலியோ ரயயமென் றடைய
முன்ன மாலமுண் டவர்துயர் களைந்தருண் முதல்வன்
மின்னு மாமழு வலமுடை வீரன்வீற் றிருப்ப
வென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (௭)

பன்னு மாமறை தமிழினாற் பாடுநம் பிக்குப்
பொன்னு மாடையு மணிகளு மூர்தியும் பொருளு
மின்னு மீபவ னருளினன் மேவிவீற் றிருப்ப
வென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (அ)

பின்னும் வார்திரைக் கடலின்வீழ்ந் தமிழ்கையிற் பிடிப்ப
முன்ன மோர்புணை யகப்படு முறைமைபோற் பிறப்பி
னின்னல் கூர்பொழு தெம்பிரான் வந்துவீற் றிருப்ப
வென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (௯)

தன்னை யோர்பொழு திறைஞ்சுவான் கருதியித் தரைமேன்
மன்னு மாலயம் யாண்டுள தெனவல மராமற்
பொன்ன வாமலர்ச் சடையுடைப் புனிதன்வீற் றிருப்ப
வென்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே. (௧0)

கைத்தலமாலை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

உ

கணபதி துணை.

திருக்கைலாசபரம்பரைப்

பொம்மையபாளையம்

சிவஞானபாலயதேசிகர் தாலாட்டு

முதலியபிரபந்தங்கள்.

இத்தேசிகர்மாணாக்கராகிய

நல்லாற்றூர் அல்லது துறைமங்கலம்

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தன.

இவை,

ஷை தேசிகர் ஆதீனத்தில்

பதினான்காம்பட்டமாக இப்பொழுதுவிளங்கும்

ஸ்ரீ@ஸ்ரீ சிவஞானபாலயதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளையின்படி

இத்தேசிகசுவாமிகள் மாணாக்கராகிய

சிதம்பரம்

இராமலிங்கசுவாமிகளால்

பரிசோதித்து,

சென்னை:

மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சர்வசித்து ௵ வைகாசிமீ.

௳

க. தாலாட்டு.
உ. நெஞ்சுவிடுதூது.
ரு. திருப்பள்ளியெழுச்சி.
ச. பிள்ளைத்தமிழ்.
ரு. கலம்பகம்.

சரித்திரத்துடன் விலை அணு - ச.

உ

கணபதிதுணை.

சிவஞானபாலையதேசிகர்

தாலாட்டு.



காப்பு. நேரிசைவெண்பா.

அவஞானம் போக்கி யருண்ஞான மாக்குஞ்
சிவஞான தேவன் றிருமுன் - றவஞானத்
தாலாட் டெனுந்தமிழைச் சாற்றுதற்கு நற்றுணையா
மாலாட்டு மாமுகத்தன் வந்து.



திருவருளா லென்னைத் தெரிவிக்க விங்குத்
திருவுருவாய் வந்த சிவஞான தேசிகனே. (௧)

என்றுநித்த பூரணமா யின்பவறி வுண்மையாய்
நின்றபடி நிற்கு நிகழ்பிரம மென்றானே. (௨)

தன்சத்தி யாலாந் தலமங்க லிங்கமென
வென்சத்தி பாதத் தெழுந்தருளிச் சொன்னானே. (௩)

நண்பாகு மிட்டலிங்க நன்றாம் பிராணலிங்க
மொண்பாவ லிங்கமா மோர்பொருளிங் கென்றானே. (௪)

ஆசார லிங்கமுட னாகுங் குருலிங்கந்
தேசாரு மிட்டலிங்கஞ் சேர்ந்தாகு மென்றானே. (௫)

அந்தப் பிராணலிங்கத் தாகுஞ் சிவலிங்க
மிந்தச் சரலிங்க மென்றசிவ ஞானியோ. (சா)

பாவலிங்கந் தன்னிற் பரமப் பிரசாதந்
தாவகன்ற மாலிங்கஞ் சார்ந்துவரு மென்றானே. (எ)

ஏகாங்க மேயாகு மின்பத் தியாகாங்கம்
போகாங்கம் யோகாங்கம் போற்றியறி யென்றானே. (அ)

பத்தனுமா யேசனுமாம் பன்னுந் தியாகாங்க
முய்த்துணரி னென்ன வுணர்த்தும் பெருமானே. (கூ)

பிரசாதி யோடு பிராணலிங்கி யாகு
முரைசாரும் போகாங்கமொன்றென் றுசொன்னானே. (க0)

சாற்றுமியோ காங்கஞ் சரண னயிக்கியனும்
போற்றிநீ காணென்று போதித்த தேசிகனே. (கக)

அங்க நவவிதமு மந்தநவ லிங்கமொடு
தங்கு மெனவெனக்குச் சாற்றும் பெருமானே. (கஉ)

விழுங்கல் பருகலொடு மெல்லலா சார
மொழுங்கிற் குருசிவமு முற்றிடுமிங் கென்றானே. (கஙு)

சோகிய லேகியமுஞ் சொன்ன விவற்றறிவு
மேகியுறும் பின்மூன் றிலிங்கத்து மென்றானே. (கச)

இந்தக்கா யார்ப்பணங்க ளிட்டலிங்கத் தென்றெனக்குச்
சந்தப் படவுரைத்துத் தந்தசிவ ஞானியோ. (கரு)

பீடமிடை வட்டம் பெருங்கோ முகநாள
மாடனுறு கோளகமா சாராதிக் கென்றானே. (கசா)

நாற்றஞ் சுவையுருவ நல்லூ றொலிநிறைவு
சாற்றுஞ் சடுலிங்கஞ் சாருமெனச் சொன்னானே. (௧௭)

வேர்முதலாங் கந்தம் விளங்கு மரமுதலாங்
கூர்மணமா சாரங் குருவினிலா மென்றானே. (௧௮)

தளிராதி கந்தமுகை தான்முதலாங் கந்த
மொளிரார் சிவசரத்தி னூற்றிடுமிங் கென்றானே. (௧௯)

காய்முதலாங் கந்தமெலாங் காசில்பிர சாதத்துந்
தூய்மலிமா லிங்கத்துந் துன்னுமெனச் சொன்னானே. (௨௦)

மதுரந் துவர்கார்ப்பு வண்புளிகைப் பெல்லாஞ்
சதுரொன் றிருத்தியவா சாராதிக் கென்றானே. (௨௧)

பொன்மைவெண்மை பச்சைமாஞ் சிட்டபோ தங்களெலா
நன்மையவா சாராதி நண்ணுமென்ற நாயகனே. (௨௨)

வன்மைமென்மை வெம்மைதண்மை வாய்ந்தமிசிரமெலாஞ்
சின்மையவா சாராதி சேர்ந்துகொளு மென்றானே. (௨௩)

கஞ்ச நரம்புதோல் கண்டகுழ லாதியொலி
யஞ்சொலிவை யெல்லாமவ் வாறூறு மென்றானே (௨௪)

மணமுதலா மைந்து வகைநிறைவெ லாமு
நணுமுறையா சாராதி நாடிலெனச் சொன்னானே. (௨௫)

இம்முறையா றூறு மிலங்குகா ணார்ப்பிதமென்
றெம்மறிவு கொள்ள வியம்புசிவ ஞானியோ. (௨௬)

தொட்டறிந்திங் கொன்றைத் துணிந்து நுகர்ந்துமகிழ்ந்
திட்டமைந்து நிற்கு மிலிங்கங்க ளென்றானே. (௨௭)

கூறுமிவை யாவினுமிக் கொள்கை பெறுமிலிங்க
மேறு மிரட்டுநூற் றெட்டாகு மென்றானே. (உஅ)

உருவஞ் சுவைநிறைவா யோங்கர்ப் பிதங்கண்
மருவுந் திறஞ்சொன் மயிலை மலைவிளக்கோ. (உகூ)

சுத்தசித்த மோடுபிர சித்தமெனத் தோன்றுபுபா
சத்தமுத்த மாக்குபிர சாதமரு ளையகனே. (௩௦)

அங்கலிங்க சத்திபத்தி யத்தமுகவர்ப்பிதசே
டங்களிவை யட்ட சயிலமெனச் சொன்னானே. (௩க)

குசித்த மழிந்து குடும்பநோய் மாற்றுஞ்
சுசித்தமதி லாசாரந் தோன்றுமெனச் சொன்னானே. (௩உ)

குபுத்தி யழிந்து குருநெறியி னிற்குஞ்
சுபுத்திதனி னிற்குஞ் சுடர்குருவிங் கென்றானே. (௩௩)

ஆங்கார மில்லா நிராங்கார வத்தமதி
னீங்கா திலகு நிகழ்த்துசிவ மென்றானே. (௩௪)

கமனமழிந்து கறையற்று நிற்குஞ்
சுமனமதி னின்றிலகுந் தூயசர மென்றானே. (௩௫)

மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிரும் பிரசாதஞ்
சுஞ்ஞான வத்தமதிற் றோன்றுமெனச் சொன்னானே. (௩௬)

துற்பாவ நீங்கித் துணிவுபடு மத்துவித
சற்பாவ மாலிங்கஞ் சாருமெனச் சொன்னானே. (௩௭)

ஆதார பீடங்க ளாறினுமவ் வாறிலிங்க
மீதாக வைத்து விளங்கச்செய் வித்தகனே. (௩அ)

ஆறு முகங்களுமவ் வாறுசா தாக்கியமு
மாறு வருணமுமா மாறிலிங்க மென்றாளே. (௩௯)

பத்தொடு மாயேசன் பார்ப்பரிய வாசார
மெய்த்தகுரு நான்கும் விளங்குகுரு வென்றாளே. (௪௦)

பிரசா தியுமப் பிராணலிங்கி தானு
முரைசால் சிவசரமு மோங்கிலிங்க மென்றாளே. (௪௧)

ஒழிந்தவங்க லிங்க மொருநான்கு நம்பா
லெழுந்தருளுஞ் சங்கமமென் றின்பந் தருவாளே. (௪௨)

உருவ முருவருவ முற்றறிதற் கெட்டா
வருவமென நின்றிடுமவ் வாறுமெனச் சொன்னாளே. (௪௩)

மாசுதரு தூலாதி மானவிசு வாதியே
யாசி றியாகாங்க மாதியா மென்றாளே. (௪௪)

விரிந்தன வெலாமும் விரிந்தமுறை சென்றே
யொருங்கியங்க லிங்க வுபயமா மென்றாளே. (௪௫)

கடத்தி னுபாதியா காயமுற்ற வாபோ
லடுத்த வுபாதியா லங்கலிங்க மென்றாளே. (௪௬)

தங்கு மிலிங்கமாந் தற்பதமத் தொம்பதமே
யங்க மயிக்கிய மசிபதமென் றுண்டாளே. (௪௭)

ஆக முயிர்தூரிய னுய்நின்ற போதமைத்தான்
சோகமனத் தானகத் தோன்றும் பெருமாளே. (௪௮)

அமைத்தபாஞ் சுத்தத் தசுத்தமதிற் சிவன்
றமப்பகுதி யிற்றோன் றாந் தத்துவங்க ளென்றாளே. (௪௯)

நிரஞ்சன சூனியமா நிட்களத்திற் சித்து
வருஞ்சுடர்சின் னாதாதி வாய்ப்பவெனச் சொன்னானே. ( )

மூலசித்து நாதாதி மூன்றும் புணர்ந்தாகு
மாலகற்றுஞ் சோதிமய மாலிங்க மென்றானே. (௫௧)

அகராதி மாலிங்கத் தாகியவை கூடித்
தகவாமோங் கார சதாசிவமா மென்றானே. (௫௨)

அந்தச் சதாசிவத்தி னைம்முகத்து மைம்பூதம்
வந்துற் றிதயத்தான் மாவருமிங் கென்றானே. (௫௩)

அப்பூதம் பஞ்சீ கரித்திருபத் தைந்தாகி
மைப்பூணு மான்மாவை மன்னியிடு மென்றானே. (௫௪)

ஆணவத்தான் மூடனு மாருயிர்க்கு முன்வினையான்
மாண வளிக்குமிறை மாயைவடி வென்றானே. (௫௫)

மேலைவினை யானுழலு மெய்யுயிர்க்குப் பாகமலக்
காலமுறச் சுத்தக் கரணமா மென்றானே. (௫௬)

கூறுமனச் சுத்தமுறக் கொண்டுபிண்ட நாமத்தை
நூறு தலநெறியு நோக்குமெனச் சொன்னானே. (௫௭)

கிரியைமன பாவங் கிடைப்பரிய ஞான
மருவிடா தங்கம் வயங்குமெனச் சொன்னானே. (௫௮)

ஞாதிருவு நின்றறியு ஞானஞே யங்களுமற்
றேதமற வென்று மிருந்தபடி வைப்பானே (௫௯)

வானேத்த வென்று மருவற் கரியபத
நானேத்த நல்குசிவ ஞானகுரு தேசிகனே. (௬௦)

மிடியற் கெளிது விழியுற்ற பொன்போ
லடியற்கு வந்திங் ககப்பட்ட வாரமுதோ. (௬௧)

கயிலைமலை மேவுங் கடைப்பிடியாற் சீர்சான்
மயிலைமலை மீதிங்கு வந்தமர்ந்த மாமணியோ. (௬௨)

எல்லாக் கலையுணர்ந்து மெய்தாப் பொருளையொரு
சொல்லாற் றிகழ்த்துதற்குத் தோன்றும் பெருமானே (௬௩)

சீலந் திகழ்த்துமதிச் சின்னமின்றி யும்படியோர்
கோலஞ் சிவமெனவுட் கொள்ளுமருட் குன்றமோ. (௬௪)

மண்களிக்க நாயேன் மனங்களிக்கக் கண்டுகொண்டு
கண்களிக்க வந்த கருணைப் பெருங்கடலோ. (௬௫)

சம்பந்த னன்றொருநாட் டானுண்ட பாலுரு
மெம்பந்த நீங்க வினிதழுது செய்தானே. (௬௬)

வேண்டுவவெல் லாமுமாம் வெண்ணீ றளிப்பதற்குத்
தீண்டு மலர்க்கைச் சிவஞான தேசிகனே. (௬௭)

இம்மை மறுமை யிரண்டும் பெறவெமக்குச்
செம்மைதர வந்த சிவஞான தேசிகனே. (௬௮)

அரசமய மன்றி யகங்களித்தெஞ் ஞான்றும்
பரசமய மும்பணியும் பங்கயப்பொற் றுளானே. (௬௯)

தானபங்க னென்னுமதன் றன்றுணை யைக்கடந்து
மானபங்கம் பண்ணும் வலியொன் றுடையானே. (௭0)

அறியா தொருநா ளறையினும்வன் பாசஞ்
செறியா தருளுந் திருப்பே ருடையானே. (௭௧)

பூதமுத லெல்லாமும் போக்கியவற் றுண்மறைந்து
ஞாதிருவா மென்னை நயந்தறிவித் திட்டானே. (எஉ)

எந்தைசிவ சாதனங்கட் கெல்லாந் திருநீறு
முந்தியதென் றுண்மை மொழியும் பெருமானே. (எ௩)

உருத்திரனே யையமிலை யோருருத்தி ராக்கந்
தரித்தவனென் றெமக்குச் சாற்றும் பெருமானே. (எச)

ஒண்மறையின் கண்ணு முருத்திரமவ் வஞ்செழுத்துங்
கண்மணியென் றையமறக் காட்டு மருட்கடலோ. (எரு)

அருவாகி நின்றசச்சி தானந்த வீசன்
குருவாகித் தன்னைக் கொடுக்குமெனச் சொன்னானே. (எசா)

பரம சிவமெனவும் பண்டைமறை போற்றும்
பிரமமென வும்பேர் பெறுமிலிங்க மென்றானே. (எஎ)

திரஞ்சரமென் றீசன் றிருவுரு விரண்டுட்
பரஞ்சரமென் றோதும் பவளவா யண்ணலோ. (எஅ)

அங்சம் புனைவோ னடிப்புனலல் லாதுபவப்
பங்கங் கழுவப் படாதென்று சொன்னானே. (எகு)

அந்தக் கரணத் தழுக்கறுப்ப தெங்கள்பரன்
சந்தப் பிரசாதந் தானென்று சொன்னானே. (அ0)

தருணமதிற் சீறுந் தனிவிழிகாட் டாமற்
கருணை குடியிருக்குங் கண்களொடு வந்தானே. (அக)

ஏருருந் தான்வா ழிடமேநற் காசியுந்தென்
னாருரு மம்பலமு மாக்குசிவ ஞானியோ. (அஉ)

தன்பாத தாமரைதோய் தண்புனலே கங்கையாய்
வன்பாச நீக்க வழங்குசிவ ஞானியோ. (அங)

மண்படைத்த நான்முகனார் மானுடர்த மொண்முகத்திற்
கண்படைத்த பேறுபெறக் காட்டு முருவானே. (அச)

ஆர்க்கும் கொடுநோ யனைத்துங் கடைக்கண்ணாற்
றீர்க்குங் கருணைச் சிவஞான தேசிகனே. (அரு)

செப்ப முறவெனது சிந்தைவீட் டாசையெனுங்
குப்பை துகைத்துக் குடியிருக்க வல்லானே. (அசு)

தன்னையரு ளாளனெனுந் தன்மை யுலகறிய
வென்னையடி யாரோ டெழுந்தருளிக் காத்தானே. (அஎ)

மெய்த்த வறிவாம் விளங்குகதை யொன்றெடுத்துத்
தத்துவமா மட்கலத்தைத் தாக்கும் பெருமானே. (அஅ)

வழுவின்றித் தன்மா வலியுலக மேத்த
மழுவின்றிப் பாவ மரமெறிய வந்தானே. (அகூ)

இணையாது மில்லா விடர்ப்பவவே லைக்குப்
புணையாக வந்தருளும் புண்டரிகத் தாளானே. (கூ0)

ஊனே வுயிரோ வுயிர்க்குயிரோ வானந்தத்
தேனே வமுதோ சிவஞான தேசிகனே. (கூக)

அண்ட முழுது மணுவிற் சிறியவாக்
கொண்ட பெருமைக் குணக்குன் றனையானே. (கூஉ)

எங்கண் மலவிருளுக் கீண்டு மயிலைமிசைச்
செங்கதிர்போற் றோன்றுஞ் சிவஞான தேசிகனே. (கூங)

அற்பகலு மாறு தரனடியார்க் கேதலுறுங்
கற்பகமாய் வந்துதிருக் காஞ்சிநக ருற்றானே. (௬௪)

பூணு மருள்வசவன் பூண்டசர பூசையன்று
காணு வெமக்கின்று காட்டுசிவ ஞானியோ. (௬௫)

விருப்புவெறுப் பின்மை விளக்கவென்புன் சொல்லைத்
திருப்பதங்கொள் கின்ற சிவஞான தேசிகனே. (௬௬)

பொறியூடு செல்லுமனப் போர்க்களிற்றைத் தன்றாட்
டறியூடு நிற்பத் தளைந்தசிவ ஞானியோ. (௬௭)

பாடியுந்தன் சீர்த்தி பரவியுந்தன் பாதமலர்
சூடியுமிக் காலந் தொலைக்கவருள் செய்தானே. (௬௮)

பொய்ம்மாயை யென்னும் புலியின்வாய்ப் பட்டேனைக்
கைம்மாறி லாமற் கருணைகொடு மீட்டானே. (௬௯)

பத்தியுந்தன் பங்கயப்பொற் பாதமே பாடுகின்ற
சித்தியுந்தந் தாளுஞ் சிவஞான தேசிகனே. (௭0)

தாலாட்டு முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கணபதி துணை.

சிவஞானபாலையதேசிகர்

நெஞ்சுவிடு தூது.

காப்பு. நேரிசைவெண்பா.

கைக்களிற்றை யன் றுரித்த கண்ணுதலோ னீன்றதனி
மெய்க்களிற்றை நெஞ்சமே மேல்கொண்டு - புக்குருக்கி
மேவன்பாற் றூதாகு மேனிச் சிவஞான
தேவன்பாற் றூதாகச் செல்.

நீர்கொண்டு தாளாலந் நீரைத்தீஞ் சாறென்று
பேர்கொண்டு வந்தாரப் பெய்கரும்பி - னேர்கொண்ட

பூமுடியா னீர்கொண்டு பொங்கு மருளென்று
நாமுடியால் வீழ்ந்திறைஞ்ச நல்குதரு - காமருதன்

றேசுணர்த்த வேண்டித் திருமுடிமேன் மேவிவாழ்
மாசுணத்தைத் தானௌித்த மாணிக்க - நேசித்துக்

கொள்ளு மடியார் குழாத்தினைத்தான் வஞ்சித்திங்
கெள்ளும் விடங்கலவா வின்னமுதந் - துள்ளு

மொருமான் மழுவோ டொளித்தெமைமுன் பற்று
மிருமா னௌிக்கவரு மெம்மான் - பெருமா

னுடுத்திருந்த வாதனையா லோங்குபுலித் தோன்மே
லடுத்திருந்து வாழு மரசு - தடுத்திருந்த

தொன்றென் றவித்தை யொழித்திட் டுடம்பினை நீ
யன்றென் றொழித்தெனைத்தா னாக்குவா - னன்றென்று

பொன்னை நரர்க்குக் கொடுத்துநீர் போமென்று
தன்னை யெனக்கருளுந் தம்பிரா - னன்னையெனு

முற்றா னமுதமே யொப்பா னருண்மேனி
பெற்றா னடியேன் பிழைபொறுப்பான் - கற்றார்

தொடுத்த தொடைக்கிசைந்த தோற்றத்தான் றன்னைக்
கொடுத்த கொடைக்குவந்த கோமா - னடத்தலுறச்

செல்லுமணித் தேர்மீது செய்தமைத்த பாகன்போ
லில்லு ளமைவைத் தியக்குவா - னல்ல

சுரர்மேன்மை யெங்கீழ்மை தோன்றா தொழிய
நரர்மேனி சாத்திவரு நம்பன் - றனைமேன்

மழுவேறு கையான் வரினுநீ றெள்ளுங்
கழுவே றிகளுந்தாழ் காலான் - புழுவேறு

மென்பயிர்போல் வெய்ய விடயத் தரிப்புண்டு
துன்புறுவேற் குற்ற துணையானா - னென்பிலுயி

ராக்கினான் போல வடியே னுளத்தன்புண்
டாக்கினான் மாறாத வானந்தம் - தேக்கினா

னாதாந்தன் வீடுதவு ஞானவினோ தன்றெளிந்த
வேதாந்தன் கைம்மாறு வேண்டாதான் - போதாந்தன்

உ

க. அபிஷேகமாலை.

உ. பெருங்கழிநெடில்.

௩. குறுங்கழிநெடில்.

௪. நிரஞ்சனமாலை.

௫. கைத்தலமாலை.

விலை அணா - க.

மாயையெனு முல்லை வளர்பசுக்கொண் டைவரெனு
மாய ருறுதொழிலை யாங்ககற்றிப் - பாய

விடய மெனுங்குளங்கள் வேறுவே றாகா
துடைய வுடைத்திட் டுளமென் - றடையு

மருத நிலநிறைந்து வாள்விழியா நெய்தல்
பெரிதுபெற வந்து பெருகிக் - கருதிலொரு

தானந்த மின்றித் தலம்விசும்பு போர்த்துவரு
மானந்த மென்னுமலி யாற்றினன் - ஞானம்

பயனுக வோர்முப் பகுதியுயிர் வாழு
நயனுகு மும்மாயை நாடன் - வியனுக

விள்ளலரு மன்பர் விடயக் கரவகரு
வுள்ளமெனு நன்கமைந்த வூருடையான் - றெள்ளுதமிழ்ச்

சொல்லா மலரைச் சுவையா மதுவொழுகப்
புல்லா வழுச்சொலெனும் புன்மையெலா - மில்லாமற்

புன்புலவ ராங்குரங்கு போற்றாப் பெருமையுற
வின்புலவ ராஞ்சுரும்பார்த் தீண்டிவர - வன்பெனுமோர்

வீடாத நார்கொண்டு மென்று வெனுங்கரத்தால்
வாடா வகைபுனைபா மாலையான் - பீடார்

மலரா லயனுர் மனச்சாலை நின்று
நலநா மணிவாய்த னண்ணி-நிலனுக

வாணிடையே யோடி வரையா வழகுடைத்தாய்த்
தானனுமா னிப்பினுயர் தன்மைத்தாய் - ஞான

நிறையா மரபு நிலவழா தோங்கு
மறையா மரியபரி மாவான் - குறையாத

தத்துவமாஞ் சேனை தனைத்துரந்திட் டாணவமாய்
வைத்த தனையின் வலியறுத்து - மெத்து

வினையாம் பணையொடித்து வீட்டியெழுந் தோடு
மனமாம் பரிமாவை மாய்த்துத் - தனிமாரன்

கன்னன் முரித்துக் கருந்தோலாற் போர்த்திருந்த
துன்னுநிண மென்புதசை சோரிகுட - ஒன்ன

வளந்தறிவ வெல்லா மழிந்துபுறந் தோன்ற
விளங்கிழையார் தம்மை மிதித்துத் - துளங்கு

சமயமாம் பொய்க்குழியிற் சார்ந்துவிழா தோடி
யமையுமா னந்தநீ ராடிச் - சுமையலா

வேதா கமமாம் விளங்குமணி தாங்கிவரு
மாதார மாஞான வானையான் - மாதேவன்

சங்கர னாதியிறை தாணுவெனும் பேருடைய
கங்கரனே யாதி கருத்தாவா - மங்கணனை

யேத்தி யடியி னிடந்து விழிக்கமலஞ்
சாத்தி முடிவணங்கிச் சக்கரமொன் - றீத்தருள்செய்

யென்றுபெறு மான்முதலோ ஒல்லாம் பசுவென்று
மன்றமுறக் கட்டுதரு மக்கொடியா - னென்று

மடியா தெழுமொலியா யானந்த மாகி
முடியாத நாத முரசான் - கடியார்மென்

சந்தமல ரோன்முதலோர் தங்களாற் ரூற்றமுத
லைந்தொழிலுஞ் செய்விக்கு மாணையான் - முந்து

தவஞான மில்லாதார் சாற்றினும்வீ டெய்துஞ்
சிவஞான தேவெனும்பேர்ச் செல்வன் - பவநாசன்

முன்னொருநாட் சாதனத்துண் முந்துதிரு வெண்ணீறு
மன்னு முயிரினுறு மாசொழிக்குந் - துன்னு

கலவையுடன் மாசாய்க் கழியுமெனக் கூறிப்
புலவரினம் போற்றப் புனைந்து - பலவணிக

டாங்குமள வன்றித் தரும்பே றிலையென்றுந்
தீங்கி லிதையொருவன் றீண்டுறினு - மோங்கு

முருத்திரனே யாவனென வோருருத்தி ராக்கம்
பொருத்த முறவுறப்பிற் பூண்டு - வருத்துகலை

விற்றூண் மதவேளை வெல்லுமடை யாளமெனக்
கற்றோய் துகின்மருங்கிற் காட்சிதரக் - கற்றோ

ரறியா வறிவாகு மானைமேல் கொண்டு
மறியா மனத்தை மறிப்பா - ருறியாய

தற்றுநிலம் வீழ்ந்ததுபோ லாசையற மெய்ச்சிவத்தி
னுற்றுவச மற்றிருக்கு முண்மையார் - முற்று

மழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொ னான்கு
மிழுக்கா வறமுடைய ரென்பார் - வழுக்கா

மனைதுறந்தார் மாயை வலிதுறந்தார் பாவ
வினைதுறந்தார் போகம் விளைசிந் - தனைதுறந்தார்

வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லாதார் மெய்யன்பு
பூண்டு சிவனடியே பூசிப்பார் - மீண்டுபவம்

வாராவா றோர்வார் மறையுஞ் சிவாகமமு
மாராய்வா ராரா வனுபூதி - சார்வாவார்

பொன்னுஞ் சிலையும் புகழும் பழியுமே
மன்னுங் குடிலுமணி மாளிகையு - முன்னும்

படிவே றிலாதார் பகைநட் பிலாதார்
முடிவே லரசாய் முயல்வார் - கடிவேது

மில்லா திரப்பா ரிறையை நினைந்தொன்றுஞ்
சொல்லா திருப்பார் துதிசெய்வார் - வெல்லாத

வைம்புலனும் வென்று ரவற்றைத் தடாதுமனஞ்
செம்பொருளின் வைத்துச் செயல்செய்வார் - நம்பெருமான்

மேனியா மஞ்செழுத்தும் வேண்டி யெடுத்துரைப்பார்
மோனிகளாய் வீற்றிருந்து முன்னுவார் - மேனியெலாம்

பூசுவார் வெண்ணீறு புண்டரமே சாத்துவார்
தூசுளார் தூசு துறந்துளா - ராசையினால்

வேணி முடிப்பார் விரிப்பா ருலகியலை
நாணிநட்பா ருலகை நாணுதார் - பேணித்

தனதுபத மெத்திறத்துஞ் சாரு மடியா
ரினமருவி யெம்மருங்கு மீண்ட - மனுவுரையாத்

தன்பெயர்கொண் டார்வமொடு சாரும் புலவரிற்கால்
புன்புவியில் வையாப் புலவர்தாம் - வன்பவநோய்

மாற்றுமருந் தென்று வடிவிற் படத்துடையா
தேற்று மகிழவடி யின்றுகள்போய்ப் - போற்றுமிசை

விண்ணிற் புகவணைய மேவுதனை மாசகன்று
மண்ணிற் புகுமா மதியென்று - நண்ணிப்

பலவியமும் பொங்கிப் பரவையூா யார்ப்ப
மலவலியை மாற்றுவான் வந்தான் - ஞெலவின்

முழங்கு மறையின் முடிந்த பொருளை
வழங்கு மருளுடையான் வந்தான் - விழுந்து

பரவு மடியார் பவப்பிணிக்குத் தானே
மருவு மருந்தனையான் வந்தான் - பொருவின்

மணிகண்ட னென்னுமொழி மாற்றியே யக்க
மணிகண்ட னென்னுமவன் வந்தான் - கணிகண்

டெயினர் மணமயர்வுற் றின்ப மருவு
மயிலை மலையுடையான் வந்தான் - றுயர்செய்

பொறிக்குஞ் சரமதனைப் போகாமற் றுளின்
மறிக்குஞ் சிவஞானி வந்தா - னெறிக்குந்

தினகரனு லாரழலாற் றிங்களாற் போகா
மனவிருளை நீக்குவான் வந்தா - னெனமுன்

பரிச்சின்ன ஞானம் பரியநரர் காதிற்
றிருச்சின்ன வாரமுதந் தேக்க - விரித்துக்

கவிராயர் போற்றக் கவரிபல முத்திப்
புவிராய ரொன்றிரட்டிப் போதத் - தவிராமன்

ஞாலவட்டந் தாங்குமொரு நாகத்தின் குட்டியென
வாலவட்டம் பாங்க ரசைந்துவரச் - சாலவட்ட

மாமதியாய் நன்கு வளர்ந்து துறந்தபிறை
காமருதன் வாழிடத்தைக் காண்பதற்குச் சேர்முறைபோல்

வெள்ளை மணிக்கவிகை மேனிழற்ற வான்மழைபோற்
கொள்ளைமல ரன்பர் குழாம்பொழியக் - கிள்ளை

மொழியார் மயறுரந்து முத்திபதத் தென்று
மழியாத வின்ப மருள்வாய் - பழியா

நடையா யுலகிறந்த ஞானோ தயாவெம்
முடையாய் புலன்கொ ளுணர்வாம் - படையா

யணியே யமுதமே யாவியே சிந்தா
மணியே கருணை மலையே - பணியேறு

கோலங் கரந்துவந்த கோதிலாத் தேறலே
ஞாலம் புகுஞான ஞாயிறே - சீலங்கொள்

காவேயென் செல்வமே கண்ணே சிவஞானத்
தேவே யெனவந் தியர்துதிப்ப-பூவேறு

கோனும் புரந்தரனுங் கொண்ட ளிறத்தானும்
வானும் புகழ்பவனி வந்தருள - ஞானம்

பருவ வகையாற் பலபேதப் பட்டார்
தெருவின் மனமகிழ்ந்து சென்று - ருருவி

ஞெருதா னணிப வுரியனவா மென்னும்
பெரிதா மழுவும் பிறவுந் — தெரியாம

னீத்துப் பொதுவாகு நீறுதிரு மேனிகொடு
சாத்திப் பெருமைபெறுஞ் சங்கரனை - மூத்துத்

திருந்து நதிமுழுதுஞ் சென்றுடி னாலு
மருந்து முணவுசரு காக்கி - வருந்துறினு

நீங்காத மும்மலமு நீக்கவருண் மேனிகொடு
நாங்காண வந்தருளு நாயகனை - யோங்கார

நாதமுறுபொருளாய் நாதாந்த நாடகனாய்
வேத முடிமணியாம் வித்தகனைச் - சாத

மருணு சகனை மயிலைமலைத் தேனைக்
கருணு லயனையெதிர் கண்டார் - சரணு

விந்தந் தொழுவார் விழுவா ரிதுநமக்கு
முந்து தவத்தின் முதிர்வென்பா - ருந்தன்பி

னுள்ளந்தா ணின்றுச்சி காறுமுள மாயுருகி
வெள்ளம்பாய் கண்ணராய் மெய்விதிர்ப்பார் - கொள்ளுங்

கலமென் றுகிலுதவிக் காவென்பா ரேனைப்
பலவும் பெறுமோர் பரிவிங் - கிலமடியே

மெம்மை யெமக்கருளா யென்பா ரிறையவனே
யிம்மை நினையணையோ மென்றாலு - மம்மையினில்

யானென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னுமுறை
தானின் றனையணைவோஞ் சார்ந்தென்பா - ருனின்று

வாழ்ந்த தமையுமினி மாய்ந்தாலு நன்றென்பார்
வீழ்ந்துமொழி யொன்றுபெற வேண்டுவார் - சூழ்ந்த

திசையெலா நின்மெய்த் திகழ்வென்பா ரொன்சொற்
கிசையலா மோவரசே யென்பார் - நசையினால்

யாம்புணர்ந் தின்ப மிவராற் பெறுவதலாற்
றாம்புணர்ந் தின்புறார் தாமென்பார் - நாம்புணர்ந்தா

னீங்குவது முண்டா நினையா திருந்தபடி
யாங்குறுவ தேநல் லறிவென்பார் - நாங்கள்

கரவி லிவர்வடிவங் கண்டநாட் டொட்டிங்
கிரவு பகலில்லை யென்பா - ரரிதிற்

பிறந்தபயன் மன்மதனாற் பேதுற்று வாளா
விறந்து படுவதோ வென்பார் - சிறந்த

இளையோநின் னுள்ளஞ் சிவஞான தேவே
யிலையோ கருணைதா னென்பார் - மலையோடு

மற்பொருதல் போல வலிந்துவரு கென்பார்நீ
யெற்புணர்வ தென்றென் றிரங்குவார் - பொற்ப

வறவனே நின்னை யலதெண்ணேம் வானத்
திறைவனே வந்தாலு மென்பார் - துறவனே

மேவிலெமை நின்னை விகாரி யெனவுரைப்பா
ராவருல கெங்கு மிலையென்பார் - பூவி

லிவரொ லும்புந் தோளுமா யெய்தினு ராயி
னெவர்விரும்பி வேண்டுவா ரென்பா - ரவர்நெருங்கி

யெய்த வுடன்வணங்கி யிவ்வா றடியேனுஞ்
செய்த தவங்கள் செலுத்தப்போ - யையன்

றுரும்பு மறந்தொழியாத் தொல்விசயன் வில்லின்
றழும்பு மறைந்த தலையு - மெழுந்துமதன்

வின்னியா சஞ்செய்முன் வென்றுபகை யின்மையாற்
சன்னியா சஞ்செய்படைத் தண்ணுதலு-மன்னிவாழ

கேவலமென் கங்குல் கெடுக்குந் தொழிலொன்றின்
மேவலுற வொத்த விழியிரண்டு - மாவலொடு

நல்லவியல் கேளா நணுகுமிசை பாடுநரைச்
செல்ல விடுத்த திருச்செவியும் - வல்ல

வியற்பகையை முன்ன மிரந்த மொழியை
யயர்த்த மலர்வா யழகும் - வியப்புறவவ்

வாலமுண்ட தென்ப தறையாம லிவ்வுலகம்
பாலருந்து மென்னப் படுமிடறு - மேலுவந்து

நாமங்கை போற்றவுள நாணுந் தலைமாலை
போமங் கலமாம் புயமலையுஞ் - சேமங்கொ

ளீனமருப் பில்லா திருப்பதுவு மோரழகென்
றூன மறத்திகழு மொண்மார்பும் - வானம்

வழுத்தும் புயமா மலையான் றலைக்குக்
கழுத்தென்ப தில்லாக் கரமு - மெழுத்தென்று

கொள்ளுங் கொடுவரித்தோல் கொள்ளாது நூல்வலியைக்
கொள்ளுந் துகிலுடுத்துக் கொண்மருங்கு - முள்ளுழும்பர்

மன்னு முடிவெருவி வந்துழியிம் மன்பதைதஞ்
சென்னி படச்சிவக்குஞ் சித்தடியு - மென்னுடைய

கண்களிப்பக் கண்டுமிகக் காதலா னேனிந்த
மண்களிக்க வந்தசுவை வானமுதம் - பெண்களுக்கு
மாலா ரணனமரர் மாதவரிம் மானுடர்போற்
றேலாத வீரமுடைத் தோற்றத்தான் - மேலாய
செங்கையமு தன்னான் சிவஞான தேசிகனெம்
பங்கமல மாயைப் பகையானான் - றங்கணல
லூண்டுறந்து சீர்சா லுடைதுறந்து செம்மணிப்பொற்
பூண்டுறந்து கண்கள் புனல்சொரிய - வாண்டடைந்து
நையு மவர்நிற்க நாயேன்பாற் பொங்குமருள்
செய்து திருக்கடைக்கண் சேர்த்தினை - ஐயனைநா
னன்று தொடங்கி யணைவான் விருப்புற்றே
னென்றுணை நீ யன்றி யிலைநெஞ்சே - நன்றிபுரி
வேதா கமங்கள் விதிக்கும் விதியனைத்து
நீதான் புனிதமுற நேர்ந்தன்றே - வாதார
யோக மிருநான்கு முன்னைவய மாக்குவதற்
காக முயலுவன வல்லவோ - போகமுறு
தன்மைக்குஞ் செய்யுந் தவத்திற்குங் கற்றறியு
நன்மைக்குங் கொள்ளுமொரு நட்பிற்கும் - வன்மைக்கு
மீகைக்குந் தன்னை யிருந்தாங் குணர்ந்தடையு
மோகைக்கு நீயே யுறுதுணைகாண் - போகத்தி
னின்றாரை மெய்த்துறவி னிற்பிப்பா யத்துறவிற்
சென்றாரை யில்லிற் செறிப்பிப்பாய் - குன்றா

வறத்தை மறமாக்க வம்புவியின் மிக்க
மறத்தை யறமாக்க வல்லாய் - நிறுத்தி

யொடுக்குதலே முத்தி யுனைவிடயத் தோட
விடுக்குதலே பந்தமென மிக்கா - யடக்குதலா

னின்றுயே யூகிலொரு நீதான் புலன்பரந்து
சென்றாலு மெய்துவதோர் தீதுண்டோ - பொன்றாத

முத்தி யொருகணத்தின் முன்வருநீ வேண்டுவையே
லித்தனையு நின்னா லிசைந்தனகாண் - சத்தியமா

யேதேனு மேனி யெனக்கொண்டு வந்தருளு
மாதே வனைநீ வருவிப்பாய் - தூதேவு

நம்பிகர வுண்டவொரு நற்பனவப் பிள்ளைதனை
யம்புவியின் மீள வழைத்ததூஉ - மெம்பெரிய

நாவிற் கரசு நடுக்கடலுட் கற்பெருந்தூண்
மேவிப் புணையா மிதந்ததூஉம் - பாவிற்கு

வல்ல வொருபுலவர் வல்லென்பு பெண்ணாகச்
செல்ல மயிலையிடைச் செய்ததூஉந் - தில்லையினில்

வாளா நெடுங்கண் மடவரலை நீலகண்டர்
சூளான் மனையுட் டுறந்ததூஉந் - தோளாத

முத்தனைய நன்மாதை முன்ன மியற்பகையார்
வித்தகனை நல்கி விடுத்ததூஉம் - புத்திரனைத்

தொண்ட ரறுத்தமலன் றொண்டர்போல் வந்திரப்பப்
பண்டு சமைத்துப் படைத்ததூஉ - மண்டிருளின்

முக்கணனார் செல்ல முனைவார மாறனா
ரக்கணமே செய்க்க ணடைந்ததூஉம் - புக்கரனார்

வேண்ட வரிந்துமகன் மென்கூந்தல் கஞ்சாற
ராண்டு வணங்கி யளித்ததூஉ - மூண்டமரி

னேற்றுனை யீசனென வேனாதி நாதனார்
நீற்று னினைந்துருகி நின்றதூஉ - மாற்றுனைக்

குத்தினனென்று குறியாமன் மெய்ப்பொருளார்
தத்தனே காக்கவெனச் சாற்றியதூஉ - மத்தவிபஞ்

சிந்த மலரைச் சிவகாமி யாண்டார்க்காய்
முந்தியெறி பத்தர் முனிந்ததூஉஞ் - சுந்தரரைத்

தொண்டத் தொகைபெறாத் தொல்லுலக மூய்யவிறன்
மிண்டத் தொழும்பர் வெகுண்டதூஉ - மண்டபத்து

நீலநக்கர் பாணருக்கு நேசித்து நல்யாக
சாலை யிடத்தைமுனந் தந்ததூஉ - மாலயற்கு

மெட்டாற்கு வேண்டி யிருங்கலயர் குங்குலிய
முட்டாமற் கொள்ள முயன்றதூஉம் - வட்டாடி

யாக்கு பொருளை யரனடியார்க் கன்பினல்
மூர்க்க ருதவி முடித்ததூஉந் - தூக்குதலை

மீது பரனெளித்த வெண்கோவணத்திற்காப்
போதவமர் நீதியார் புக்கதூஉ - மாதியுமை

பாகனடியவரைப் பண்டைநிலை யுன்னியதந்
தோகைகரங் கம்பர் துணித்ததூஉஞ் - சோகமறக்

கண்ணப்பர் மென்றசையைக் காளத்தி யார்தம்மை
யுண்ணப்ப வென்றுமுனை மூட்டியதூஉம் - வண்ணப்பொன்

மீனை யளக்கரிடை மிக்க வதிபத்தர்
மேனைமரு கற்கென்று விட்டதூஉம் - யானைமிசை

வந்தமலை நாட்டரசர் வண்ணனைத் தொண்டரெனப்
பந்தமறு மன்பாற் பணிந்ததூஉங் - கந்தைபராற்

கன்பி னுதவிலனென் றக்குறிப்புத் தொண்டர்தா
முன்புசிலை யோடுதலை மோதியதூஉ - மன்புறுமோர்

தாட்புலியார்போற்று திருத் தாண்டவனைற்கொள்கிளையை
கோட்புலியார் நேசமறக் கொன்றதூஉங் - கேட்பிலிவை[க்

யெல்லாமு நின்ற னிசைவாற் புரிந்தனநீ
யல்லா தியற்றலற மன்றுகாண் - சொல்லாட

நின்பெருமை யாரறிவார் நீயென்னொடுகூடி
லென்பெருமை சொல்வாரு மில்லைகாண் - வன்புவியி

னின்னைத் துணையல்லை நீயென்று நீங்கினுற்
பின்னைத் துணையாகும் பேரில்லை - யுன்னைத்

துணையாக் கொளற்குத் துணைநீ நினக்கிங்
கிணையாய்ப் பிறிதொன் றிலைகாண் - புணையாய்ப்

பிறப்புக் கடற்குப் பிடிக்கப் படுவாய்
மறப்புற் றதினமூத்த வல்லாய் - சிறப்பு

விலங்கி னரர்தமக்கு மேவியது நின்னு
விலங்கு முனிவரர்கட் கெல்லா - நலங்கொள்

பெருமை நினைத்துணைக்கொள் பெற்றியா னன்றே
வுரிமைநீ யன்றிவே றுண்டோ - வருமையென்ப
தில்லையுனக் கெவ்விடத்து மென்மனமே யாதலினா
னல்ல பெரியசிவ ஞானிபாற் - செல்லவுனை
வேண்டுறுவேன் றூதாக வேதக் கிளியைவிடிற்
காண்ட லரிததனாற் கண்டாலு - மாண்டதுதா
னென்றுரைக வோதா துரைக்கும் பலமயங்கச்
சென்றாலு நீயேதான் செல்லாம - லின்றாலு
நீயே பிறிதில்லை நெஞ்சமே யெற்பயந்த
தாயே யவனிடங்கள் சாற்றக்கேள் - பேயே
னெழுககரி னுட்சிறந்த தென்பதலாற் சீர்மை
முழுது மியம்ப முடியா - தழகுறுவேற்
கந்தனுயர் கச்சிவளங் காற்கூ றளவுரைப்ப
னைந்துகரன் சொல்வ னரைக்கூறு - நந்தமரன்
கூறுடையா ளோர்முக்காற் கூறுரைப்பன் முற்றுமிள
வேறுடையான் சொல்வ னெனவனந்தன் - வீறுடைய
நாவா யிரங்கொண்டு நானுரைத்தல் காற்கீழென்
றோவாத நாணுகி யோடியே - தாவாத
வேலையிடை வீழவவன் மேல்வீழ்ந்து துஞ்சினன்
போல வரிகிடப்பப் பொங்குபுகழ் - ஞாலமெலா
நண்ணவொரு * காசி நடுமெய்ஞ் ஞகரமுறு
மெண்ண வரிய வெழினகரு - மண்ணுலகின்

* காசிநடு ஞகரமெய்யுற்றநகர்-காஞ்சி.

முன்னோர் தொடைப்பொருளை முற்றுங் கரந்துரைத்துப்
பின்னோ ரமதென்னும் பெற்றிபோ - லன்னோபின்

வந்திளைய காசி மரிப்பார்க்கு முத்திபதந்
தந்திடுவ னென்றுமிகு தன்செயலை - முந்துகொடு

சென்றுபர தேயத்திற் சேர்ந்திருப்பச் சீர்மலிந்து
மன்றன் மலரு மணியணியுந் - துன்றுநறுங்

குங்குமமுஞ் சந்தனமுங் கோலம் பெறப்புனையா
வங்குருகு மேகலையு மாங்கொலிப்பத் - துங்கமுறு

நன்பதியைச் சேரவரு நங்கைபோற் சென்றுமலி
தன்பதியைச் சார்ந்தணைந்த தண்கங்கை - யென்பதுதன்

புத்தா றெனத்தான் புராதனவா றென்னுமணி
முத்தா றுடுத்த முதுகிரியுஞ் - செய்த்தாம

மன்னமாய் முற்றும் விளைய வளங்களெலாந்
துன்னுநாட் டிற்குச் சுவைவிளைய - மன்னுவேண்

மீதண்ட ரோடமர்ப்ப வெங்கணையும் வின்றுணுங்
கோதண்ட மும்பொருந்திக் கொண்டேக - வேதண்ட

மொப்ப வுயர்த்தவுய ருப்புக் குவான்மீது
வெப்ப மறுமதிய மெய்யுரிஞ்சத் - துப்புறுபுள்

ளுண்ணிலா வுண்ணு தொழிந்துமட வார்முறுவல்
வெண்ணிலா வுண்டு மிகவளரக் - கண்ணெலாம்

பூப்பட் டிருந்தாலும் பூம்பொய்கை நன்காய்ந்து
பாப்பட்ட சேடன் பணங்காட்ட - வாய்ப்புற்ற

கங்கையுடன் வந்தாரூர் கண்டுவரு வீரொன்று
தங்குறுதன் மக்க டமைவிடுப்பத் - துங்கமுறு
முத்தீ வளர்ப்பமறை முன்னோர் விருந்தினுத
ரத்தீ யவிப்ப வவர்மாதர் - கொத்தின்
கொடியனையார் கொம்மைமுலைக் குன்றே வருத்தத்
துடியிடையே நின்று துவள - நெடிய
கலவ மயிலிவருங் கந்தவே டேரோ
யுலவ நிலைபெயர்வுற் றேடப் - புலவ
ரிரப்பாரை யில்லாயி னீர்ங்கண்மா ஞால
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்றென் - றுரைப்பாவில்
வைதலை யுஞ்சி வளத்தா ரிரப்பவர்தா
மெய்தலை நோக்கி யிருந்துதவப் - பொய்தவிர
வில்லென் பதுமொருவ ரீயென் பதும்வினையாஞ்
சொல்லென்ப தின்றுபெயர்ச் சொல்லாக - நல்லவள
மிக்கெலா நாளும் விழவுறு வீதியணி
திக்கெலா மேத்தமலி சேயூரு - முக்கணனார்
மந்திர மொன்றுு யிரமாய் வளர்ந்துபயன்
தந்திடு மொண்மயிலைத் தண்மலையும் - பந்தமறு
தன்னை மருவினரைத் தானாக்குந் தன்மையுடை
மன்னுசிவ ஞானி மருவிவாழ் - நன்னிலையா
லம்ம பிரமபுர மாகும் பொருள்படவே
பொம்மபுர மென்னும் புகழ்ப்பதியு - மெம்மிறைவன்

வீற்றிருந்து வாழிடங்கண் மேவியிவற் றென்றினுறந்
தேற்ற முணர்ந்துநீ செல்லுங்கா - லாற்றலுட

னில்லை யிறைவனுற் பூதமலா லிங்கென்று
சொல்லி யுனைமறித்துச் சூழ்ந்ததா - னல்ல

வலகா யுதமெறித லாயுணாப்ப னந்த
வுலகா யதனுணாகேட் டோடேல் - பலகாலு

நாணேது மின்றிக் கருமமலா ஞணிறையைக்
காணே னெனுங்கரும காண்டியொடு - பூணே

னினையனு வாக்கு நியாய னுணாயைத்
தினையள வாயினுநீ தேறேல் - பினைவருவை

சேடியனை நெஞ்சமே சேரவவன் றம்பியென
நாடி யொருசிறிது நண்ணுறேல் - கூடியொரு

புத்திகண பங்கமெனப் புத்திகெட்ட புத்தனுணா
மெய்த்ததென நின்று விடாதிநீ - முத்திபெறு

தன்னை யனுவாக்கித் தாழ்பஞ்ச ராத்திரிதா
னென்ன சொலினு மிசைந்துறே - னின்னைக்

கெடுப்பதே யெண்ணிக் கெடும்யோ கிகளை
விடுப்பதே நன்றென்று மேவே - லடுப்பதெனுக்

கள்ளைக் குடித்துக் களிக்கின்ற வாமிமொழி
கொள்ளத் தகுவதெனக் கொண்டுறேன் - மெள்ளப்

பகுதி விகுதி பகுத்தறியின் முத்தி
தகுதியெனுஞ் சாங்கியனைச் சாரேன் - மிகுதிபெறு

நஞ்சமார் கண்டனொடு நாரணனை யொப்பாக்கும்
பஞ்சமா பாதகரைப் பாராம - லஞ்சிநீ

சென்று திருமடத்தைச் சேர்ந்துகழு நீர்த்தடமாய்
நின்று நறியகழு நீர்பூப்பத் - துன்று

முகிலா யடைந்துபுகை மூன்றுலகுங் காக்க
நிகமா கமம்விதித்த நீதி - யிகலாத

கோடிமறை யோர்நிறையக் கொள்ளுமுணா வின்பயனை
நாடியிடும் பிச்சையா னல்குமொரு - கோடிசிவ

யோகிகட்குப் போன முவந்து சமைப்பாரைப்
போகிகட்குப் புற்றனைய பொற்சடைமேன் - மோகிகட்குப்

பூசனைக்கு வேண்டும் பொருளுதவு கின்றாரை
வாசமலர் கொய்து வருவாரைப் - பூசனைசெய்

கின்றாரை ஞானநூல் கேட்பாரை நைந்தோதா
நின்றாரை மேனியெலா நீறணிந்து - குன்றாத

கண்டி புனைந்து கமலா தனத்திருந்து
கொண்டு சிவனைக் குறிப்பாரைக் - கண்டுருகிப்

போற்றிவணங் காவுட் புகுந்து புரமெரித்த
சீற்ற மறந்ததெய்வ சிங்கத்தை - மாற்றலருஞ்

சீமானை யென்றுந் தெவிட்டாத தெள்ளமுதைக்
கோமானை ஞானக் குணக்குன்றை - பூமாரன்

வண்டு படாத மலரைநாஞ் செய்தவத்தாற்
கண்டுகொளுந் தண்ணறும்பூங் கற்பகத்தை - மண்டலமு

மேனைப் புவனங்க ளெல்லாமும் வேண்டுபசுந்
தேனைச் சிவஞான தேசிகனை - நீநெக்

குருகியெதிர் கண்டுகொண்டே யோடிப் பெருமான்
றிருவடியில் வீழ்ந்தன்பு தேங்கிப் - பருகமுதே

வேண்டுவார் வேண்டுவன வேண்டியவா றேயுதவு
மாண்டகைமே யெங்க ளரசனே - நீண்டவொரு

தந்திதரு பச்சைபுனை தன்மையா னீண்டுபச்சைக்
கந்த மரபினுறுங் காரணனே - பந்தமற

வாளாய வன்பர்க் கமரா பதம்போல
மீளாத வீடுதவும் வித்தகனே - வேளானை

தள்ளு மடியார் தமக்குத் துணையாகக்
கொள்ளு மிருமலர்த்தாட் குஞ்சரமே - விள்ளலறப்

பத்திக் கடலுட் படிந்த வடியார்க்குத்
தித்திக்குங் கோதிலாத் தேறலே - முத்திக்குச்

சாதியா லன்றுரிமை சாதனத்தா லென்றுண்மை
போதியா நல்குமொரு பொன்மலையே - நீதியால்

வீடும் பொருளும் வெறுத்துமுத்தி வேண்டுவார்
தேடுஞ் சிவஞான தேசிகனே - பாடும்

பொருளே யெனவணங்கிப் போற்றிநின்று நின்பே
ரருளே துணைவே றறியேன் - றெருளே

நினது திருப்பவனி நேர்ந்தநாட் டொட்டுக்
கனலின் மெழுகாய்க் கரையும் - புனல்பெருகு

உ

௧. அபிஷேகமாலை.

௨. பெருங்கழிநெடில்.

௩. குறுங்கழிநெடில்.

௪. நிரஞ்சனமாலை.

௫. கைத்தலமாலை.

விலை அணா - ௧.

வேறென்றும் வேறல்ல வென்றும் விளம்புதலால்
வீறொன்று தாதான் மியமென்று - மாறின்று
சாமி யடிமையெனுஞ் சம்பந்த மென்றுமுளம்
வேமிகலை யோர்மொழியில் வீப்பானைத் - தோமி
லுலகிற் கிறைவ னுபாதான மென்று
மிலகுற்ற நன்னிமித்த மென்று - நிலவுற்ற
வாவி யணுவென்று மன்று நிறைவென்று
மேவிய மாயைதான் மித்தையென்று - மோவலது
நித்திய மென்று நிகழ்த்தி மயங்கும்போ
ரத்தனையுந் தீர்த்த வருளானைப் - பத்தரிடை
யுள்ள படிதோற்று முண்மை யுடையானைத்
தெள்ளுஞ் சிவஞான தேசிகனை — விள்ளலறப்
பற்றி யடியேன் படுமிப் பெருந்துயர
முற்று மறிந்துசெல முன்னுநீ - யெற்றுதிரை
வேலையுல கெல்லாம் வியக்குஞ் சிவஞானி
மாலைமன மேவாங்கி வா.

நேரிசை வெண்பா.

என்னோ டிருக்கு மெனினுஞ் சிவஞானி
யன்னோ நினைவிடுத்தா லன்றியே - தன்னோனை
வஞ்சமே செய்குவனன் மற்றவன்பாற் றூதாக
நெஞ்சமே செல்விரைந்து நீ.

நெஞ்சுவிடுதூது முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

கணபதி துணை.

சிவஞானபாலையதேசிகர்

திருப்பள்ளியெழுச்சி.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நிறைந்தவொரு சச்சிதா னந்தபர சிவத்தி
னிகழுமுயி ரிப்பியிடை வெள்ளிபோற் றோன்றி
யறிந்துமய லகன்றிடிலொன் றன்றிவே றிலையென்
றறைவர்சிலர் பதியிணைப்போ லாருயிர்நித் தியமே
யிறந்துமல சத்திவிடிற் சிவசமா னதையா
யிருக்குமென வறைவர்சில ரதுவழக்கென் றடியேஞ்
செறிந்தனநின் றணைவினவ வெங்கள்சிவ ஞான
தேசிகனே யருண்மலையே பள்ளியெழுந் தருளே. (க)

சகலமொனும் பசுக்களைமூ லாதார மென்னுந்
துக்கதொழு விடையலமாந் தாம்பிறை லார்த்துப்
புகலுமொரு நுகர்வுமிலா துறைநிறுத்திப் பின்னர்
பொருந்துகலை யாங்கரத்தாற் கட்டவிழ்த்து விட்டே
யகலுநன வெனும்புரத்தி லோட்டியே விடய
மாகியபுன் மேய்த்தெமக்கிங் கமுதமருள் பவனே
திகழுமலை மகணகரின் மருவுசிவ ஞான
தேசிகனே யருண்மலையே பள்ளியெழுந் தருளே. (உ

திருப்பள்ளியெழுச்சி.

காற்றுமறைப் பாயபடப் பாயலிடை மடங்கற்
கனலருகி னரிசனப்பொற் றாசுமிசை போர்த்துக்
கோற்றொடிமென் முலைமடந்தை தனைமார்போ டணைத்துக்
குளிர்க்குடையா னுததியிடைக் கண்டுயில்வோ னெழுந்து
போற்றிநின தெதிர்குறிப்பச் சங்கொடும்வந் துற்றான்
புண்டரிகன் கரகநீர் கொண்டுதவ நின்றான்
சீற்றமறுந் தவக்களிறே யெங்கள்சிவ ஞான
தேசிகனே யருணமலையே பள்ளியெழுந் தருளே.

தூதுவிடு நம்பிவரு கிலன்சிலையா லெறிந்த
தொண்டனிலை விசயனும்வில் லோடும்வந்தா னில்லை
யேதமறு மியற்பகையார் கிளைஞர்கள்வந் தடைந்தா
ரில்லைநினை மண்சுமவென் றொருபிரம்பா லடித்தோன்
போதிலனின் றிருவடியிற் போதுகடேய்ப் பரவிப்
போற்றலுறு மடியவரோ பொருந்தினொம் மருங்குஞ்
சீதமதி துறந்தமுடி மருவுசிவ ஞான
தேசிகனே யருணமலையே பள்ளியெழுந் தருளே.

திருப்பள்ளியெழுச்சி முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கணபதி துணை.

சிவஞானபாலையதேசிகர்

பிள்ளைத்தமிழ்.

காப்பு.

அத்திமுகத் துத்தமனை
நித்தநினை சித்தமே.

காப்புப்பருவம்.

திருமால்.

திருமா மறையு மாகமமுந் தெருட்டு பொருளோர் சூழிவாகத், தெளிவில் சமயர் தமின்முரணித் தியங்கி யபேதம் பேதமென, வருமால் வாத மயலொழிய மலர்வாய் மலரப் பெருங்கருணை, வடிவாய் வந்த சிவஞான வள்ள லிணைத் தாண் மலர்க்காக்க, கருமா முடக்கொம் பொழுகமுதக் கதிர்வெண் டிங்கட் கண்ணிபுனை, காலத் தவன்சே வடியிற்செங் கமல விழியோன் றிடந்தணிந்தும், பொருமா மழவெள் விடையாகிப் பொறுத்துந் தொழும்பு தலைநின்ற, பொன்னந் திருமார் புடைக்கமஞ்சூற் புயல்வண் ணத்தெம் பெருமானே.

(க)

மல்லிகார்ச்சுனேசுரர்.

உடற்கு விளையுஞ் சூர்தாக்கு மொழித்தற் கரிய பலபி ணியு, முடற்று பசிநோய் முதலனவு முணர்வைப் பிணித்து ப் பிறப்பெனுமாழ், கடற்கு எழுத்தி யுயிர்சிவத்திற் கலப் பைப் பிரித்து விடுமலமுங், கழலக் கருணை புரிந்தெம்மைக் காக்குஞ் சிவஞா னியைக்காக்க, முடக்கு மடிக ணிமிர்த்தெ ழுந்து முள்காந் திருந்து களஞ்சுருக்கி, முழைவாய் பிளந்து செவிநிமிர்த்து முறுக்கி வெடிவால் சிறிதடித்து, விடக்கு வி ரும்பு புலிபாய விரையு முண்மா னுடைமதியம், வெருவுற் றகலும் பருப்பதமாம் விலங்கன் முக்கட் பெருமானே. (௨)

உமாதேவியார்.

இளைக்கு மருங்கு லொருமடந்தைக் கெய்து தவள மு கிற்கூந்த, லிருஞ்சூன் முகிலி னிருள்படைப்ப விருண்ட வடி யே னுளம்விளர்ப்பத், திளைக்கு மலர்க்கட் கருணைமடை தி றக்குங் குணப்பொற் குன்றையுயர், சிகர மயிலைச் சிவஞான தேவன் றனைநா டொறுங்காக்க, விளைக்குந் தவத்தாற் பாற னக்கு விரும்பிக் கொடுத்த கொழுநன்மணி, மீடறே போல வெனதுபுன்சொல் விடமுண் கின்ற திருச்செவியை, முளைக் குந் தரள நகைவாயான் முதிர்தீஞ் செய்யு ளமுதூட்ட, மு ன்னம்பிள்ளைப் பெருமானை முலைப்பா லூட்டு மொருதா யே. (௩)

விநாயகக்கடவுள்.

நீர்வாழ் வரிச்செங் கயல்கவர நிற்குஞ் சிரல்வா ளிதிக லங்க,நிலைபேர்ந் துலவுந் திமிங்கிலப்பேர் நெடுமீன் கவர்வா

னிற்பதெனப், பார்வாழ் மக்கட் பரப்பெல்லாம் பணிவேந் தாயின் மொழிப்படுசீர், பாடத் தொடங்கு மெனதிடத்தும் பழிப்பில் சிவஞா னியைக்காக்க, தார்வாழ் திருப்பொற் கோயிற்குத் தடமா மதிலிற் பொலிமார்பத், தனிவான் முகிலு ஞ் சரோருகப்பொற் றவிசிற் பசும்பொற் குவடும்வா, னூர் வா ழரசு முனிவரரு மொருதஞ் செயற்குக் காப்பாக, வுவ ந்து முதற்கட் பரவுபுக ழொருத்தன் முகத்தெம் பெருமா ளே. (௪)

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

பாயுங் கவனக் கடியமனப் பரிகா வாமற் கொடுவிடய ப், பகைகா வாமற் பிறருணாக்கும் பழிகா வாம லிருதாளு ந், தேயும் படிசென் றிடையின்றிச் செல்வச் செருக்கர் கடை காக்குஞ், சிறியேற் காக்குஞ் சிவஞான தேவன் றிருமே னி யைக்காக்க, வாயு மனமுந் தொடர்வரிதாய் வருதல் போ த லிரவுபகல், வளர்தல் குறைதல் வெறுப்புவப்பு வறுமை செல்வ மிலாததனை, யாயுந் தமிழக் குறுமுனிவற் கறித லறி த லிலாமைபோ, யறிவே யாகி யுலகொழிய வருள்செய் சு டர்வேற் பெருமாளே. (௫)

அல்லமதேவர். வேறு.

அகரவுயி ரனையபரி பூரணத் தீர்த்தனை
யடிநிழலி லடையுமெம தாருயிர்க் காப்பனை
நிகரிலல மயனையறி யாதமெய்க் கூத்தனை
நிகழுமனு பவனையரு ளாளனைப் போற்றுது
மகரவர சிடையமரும் வாசனைக் காற்றெனு
மடையிரத மதனன்வலி வீயுமெய்க் காட்டனை

மகரமனை சுவறவெறி வேலுடைச் சூர்ப்பகை
மயிலைமலை மருவுசிவ ஞானியைக் காக்கவே. . (௬)

வசவதேவர். வேறு.

விழுப்பமிலை குறிகுணங்க ளுடைடா தென்றும்
வேண்டுவன வேண்டியாங் களித்தரவே டத்தர்
குழுக்கடமக் கன்புசெய்நந் தலைச்சுமைவாங் குபுதான்
கொண்டவனென் றரியசிவ ஞானியைக்காத் தளிக்க
விழிப்பினம தொருநாமம் புகல்பவரைப் பிறப்பி
லெடுக்குநமக் கிஃதரிதன் றெனச்சென்று கடிது
வழுக்கிவிழு பவளையெடுத் தஞ்சலோம் பென்ற
வசவதே சிகனெனுமெங் குடிமுழுதாள் பவனே. (௭)

தேவாரமருளிய மூவர்.

கிளக்கிலா நாமணியி னுவே யாகக்
கேட்கிலாக் காதுாசி யின்கா தாக
வளர்க்குமா புகழுலகிற் பரப்பா நின்ற
மயிலைவரைச் சிவஞான தேவற் காக்க
வஃக்கிலாத் தமதுரைபூந் தொடைபுனைந்த
வரசுபோன் றல்லனபுன் குறும்பு போலக்
கொளக்குறையாப் பெருஞ்செல்வ மெமக்கா ஞானக்
கூத்தனுறு பதிகள்பல பாடியமூ வருமே. (அ)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

அருந்தமிழ்நா டொருகோடி தவஞ்செயவந் ததிர்வெள்
ளருவிதூங் குயர்மயிலை வரையினமர் விளக்கைப்
பரந்துபடு மிகுபாச ஞானமொடு மற்றைப்
பசுஞானங் கடந்தசிவ ஞானியைக்காத் தளிக்க

விரிந்தமறை யொருநான்கு மெழுதகில மெனவோர்
வீறுடைப்பொற் கொன்றைபுனை விரிசடையோ னெழுதத்
திருந்துதமிழ்க் கோவையொரு நானூறு முரைத்த
திருவாத வூரனெனுஞ் செழுமலர்க்கற் பகமே. (௯)

சென்னவசவதேவர். வேறு.

அறிவுயிர் கரண முடலொடு பொறிகள் சிவமென வுத வு தானியைக் காத்தெமர், வழிவழி யடிமை யெனவருள் புரியு மொருவனை யெமது பாவனைக் கேற்றிடு, மழுதினை மணியை யடியவ ருயிரா யுயர்சிவ சமய நாதனைப் பார்த்துறு,—குறிகுண் மிலிகள் குருசிவ சரணர் தமையிகழ் பவரா வேறெனத் தாக்கியை, வளர்தரு தனது குணவருள் கனலி னழல்புனன் மருவு மாறெனத் தாட்டுணை, குறுகிடு பவரா யடைவுற வுலகின் வருசென வசவ தேவனைப் போற்றுதும்,—பொறியொரு புடையில் வளையொரு புடையி லிரவியி னிருளை நாமறத் தீர்த்தெரி, மணிமிளிர் திகிரி யொடுபல வணிகண் முடியொரு புடையி லாருயிர்க் காப்புறு, புயனிறவ டிவ வரியொரு புடையில் விழவர வணையை வானுறத் தூக்குபு,—மறிதிரை கதறு கடலிடை யுதறு பொறிமயில் கடவு வீரன்மெய்ச் சீர்த்தியன், மலைமுனி முருக குருபர குமர சரவண பவவெ னுமிகப் போற்றிட, மறைமொழி யருள்செய அறுமுகன் மருவு மயிலைவ ருசிவ ஞானியைக் காக்கவே. (க௦)

காப்புப்பருவம் முற்றிற்று.

செங்கீரைப்பருவம்.

——:O:——

துங்கவெம் புகர்முகக் களிறல்யா னையினதட் சுமையும் பெரும்புலி தருந்,துகிற்சுமையும் வெண்மருப் புச்சுமையுமிளையாது துள்ளியெழு சிறுகன்று மான், வெங்கனன் மழுச்சுமையும் வெண்முளரி மலர்வென்ற வெண்டலைச் சுமையுமணிகள், வெயிலெறித் திருள்விழுங் கோரா யிரம்படம் விரிக்குமர வச்சுமையு நீ, ளங்கம் புரண்டுவல மாலயம் புரியுமவ ரணியெனத் திரைகள் புரளு, மாயிரந் திருமுகக் கங்கையஞ் சுமையுமொழு கமுதகிர ணக்குழவி வெண், டிங்களஞ் சுமையிறெடு போகட் டுலாவுமிறை செங்கீரை யாடியருளே, திமிரமல மகலவரு சிவஞான மாமுனிவ செங்கீரை யாடியருளே. (க)

வென்றிவிடை யினர்திருக் காமநா யகர்திரு விழாமுற்ற வருண்மா தவர், வேறுவே றுயதிரு வேடத்தர் நீறுதிமிர் மேனியினர் வேணி முடியர், துன்றிழை மலிந்தகந் தைச்சுவலர் பட்டுமென் றூசுமணி யார மணிவார், சூலப் படைக்கலத் தினர்தனித் தவரருகு தோகையர்க ளோடு வருவார், குன்றுறழ் பணைக்கைவெங் கரிசிவிகை யாதிமிசை கொள்பவ ரியந்த ழங்கக், கோடிநா றுயிரவர் மகரா லயத்தொடிகல் கொண்டதோர் செயல தென்னச், சென்றெதிர் முழங்குபொம் மையபட் டினச்செல்வ செங்கீரை யாடியருளே, திமிரமல மகலவரு சிவஞான மாமுனிவ செங்கீரை யாடியருளே. (உ)

ஒருவாறு மின்றியிது வென்றுணர வரியபர மொன்றி
ரண் டாகி யவைமூ, வுருவாகி மூவிரண் டாறுறு வகையிரட்
டுற்றநூற் றெட்டு விரிவா, யிருவாறு நின்றிலகி யிருநூறு
தலையிட்ட வீரொட்டு மாறுறி னவ், வெண்பெற்ற வாறினவ்
வாறுமூன் றினிலவை யிரண்டினி லிரண்டு மொன்றின், மரு
வா வடங்கிநீ நானென்னு மயலின்றி மனவா சகங்கடந்து,
வந்துகூ டுதலகற லின்றிநின் றிடுநிலையை மலரடி முடிக்க
ளித்துத், திருவாய் மலர்ந்தெனக் கொருமொழியி லருள்ப
வா செங்கீரை யாடி யருளே, திமிரமல மகலவரு சிவஞான
மாமுனிவ செங்கீரை யாடி யருளே. (௫)

பாவகப் படுபெரும் புகழிமய மலைபெறு பவானிவளர்
திருமுலைத்தண், பாலுண்டு தண்டையந் தாள்சிவந் திடவா
தி பகவன்வியன் மார்பி னுலவிப், பூவகப் பள்ளியமர் தருபு
ங் கவன்றலை புண்படக் குட்டி நீடு, பொன்னங் குவட்டுமா
யிருஞால முடிவைத்த புழையெயிற் றரவ சைத்து, மாவலை
ர்ச் செங்கைகொடு சிறுதே ருருட்டியுயர் வானவர்க் கிடர்வி
ளைத்து, வலிகொண் டிருந்தவன் றிறலசுரர் தலைவெட்டி வ
ட்டாடு மொருவெற் றிவேற், சேவகப் பிள்ளை துணை யாகவி
ளை யாடுவாய் செங்கீரை யாடி யருளே, திமிரமல மகலவ
ரு சிவஞான மாமுனிவ செங்கீரை யாடி யருளே. (௬)

பெருமுடக் காணிமிர்ந் ததுகூ னிமிர்ந்தது பிணிகள் பல
பலபோ யின, பிடித்திருந் தெவராலு மகலாது துயர்செய்த
பேயகன் றிட்ட தம்மா, வருமகப் பெற்றுவந் தனமிடி யக
ன்றன மகிலம் புரக்க வருமோ, ரரசெய்தி னஞ்சென்று

வென்றெய்து தற்குமிக வரியபகை வென்றெய் தினம், வரு மடக் கொடிமாதர் கண்வலைப் பட்டதுயர் மாற்றவற நெறி கண் டனை, மலமாயை கருமங்க ணிலைகண்டி லோமென்னு மக்களொலி விண்ண ளப்பத், திருமடத் தரசிருந் தருள்செ யருள் விழியாள செங்கீரை யாடி யருளே, திமிரமல மகல வரு சிவஞான மாமுனிவ செங்கீரை யாடி யருளே. (௫)

மெய்தயங் கரிசனம் பூசிவெந் நீராட்டி விபூதி மெய் துடைத்து, விரனிலந் தைவந் திடும்பொட்டின் மீதுலையின் வெண்ணீ றணிந்து விழியின், மைதயங் குறவெழுதி யியல் பாகு மக்கமணி வடமணிந் தம்பொ னரைஞாண், மணியரிக் கிண்கிணி சதங்கைபொற் றண்டைகள் வனைந்துபொற் றொட்டி லுய்த்தே, யெய்தவந் துறுபெருஞ் செல்வமே யமை யாத வின்சுவைத் தெள்ள மூதமே, யென்னுயிர்த் துணையா ய மாணிக்க மதலையே யென்றுநீ ராட்டி யன்பாற், செய்த வம்பெருகுமம் மவைவளர்க் குங்குழவி செங்கீரை யாடி யருளே, திமிரமல மகலவரு சிவஞான மாமுனிவ செங்கீரை யாடி யருளே. (௬)

வேறு.

முந்துதவு வார்களிடை யொன்றூர்வங் கூர
முந்தையினு மோர்பொருளை நின்றீகின் றூரில்
வந்துநிகழ் காருதவு றங்காறங் காறு
மண்டுதிரை யானிறைய வொண்காவின் றேறல்
கந்தமலர் வேனிலுமி ழுஞ்சீர்பொன் றூத
கம்பரொரு மாவினுமை யுந்தாமுஞ் சார

நந்துகக ராஜநயிறைறை செங்கோசெங் கீரை
நங்கள்சிவ ஞானமுனி செங்கோசெங் கீரை. (எ)

வஞ்சமல மாயைகரு மஞ்சார்வின் றோட
மண்டுவிழி நீர்சொரிய நின்றேயன் பாகி
நெஞ்சுருகு வார்துணைவ செங்கோசெங் கீரை
நின்றநிலை பேர்தலிலி செங்கோசெங் கீரை
விஞ்சுருவ மோடருவி ரண்டோடொன் பானும்
வெம்புபனை யாதியும கன்றாகும் போத
நஞ்சொருப மாவருளி செங்கோசெங் கீரை
நங்கள்சிவ ஞானமுனி செங்கோசெங் கீரை. (அ)

பங்கயம தேறிநற வுண்டேசங் கீத
பண்கள்பல பாடியொழு குந்தாளொண் காவி
யங்குமுத மூசபிண ரந்தாள்கொம் பூதி
யம்பணில வாவியினும் வெஞ்சூல்கொண் டேகி
மங்குறுயில் சோலையினு மங்கோடிங் கோடு
வண்டுதிரி கீழ்நதியு ளின்கேளின் பூசை
நங்கைநகர் வாழிறைவ செங்கோசெங் கீரை
நங்கள்சிவ ஞானமுனி செங்கோசெங் கீரை. (௯)

கம்பநகர் வாழிறைவ செங்கோசெங் கீரை
கங்கைசும வாதபர செங்கோசெங் கீரை
செம்பொன்முடி தாழ்சரண செங்கோசெங் கீரை
செங்கைமணி நேர்தலைவ செங்கோசெங் கீரை
யிம்பர்வரு மாரமுத செங்கோசெங் கீரை
யெங்கண்மல நாசவொளி செங்கோசெங் கீரை

நம்புமடி யார்துணைவ செங்கோசெங் கீரை
நங்கள்சிவ ஞானமுனி செங்கோசெங் கீரை. (௧௦)

செங்கீரைப்பருவம் முற்றிற்று.

தாலப்பருவம்.

:0:

ஆற்றற் பெரியோ ராற்றுவார்க் காற்றல் பசியை யாற்றுதலென், றறைந்த மொழியைக் கடந்துசிவ னடியா ரொனுறால் விருந்தழைத்துச், சோற்றுக் குவடு தொலைத்தசிறு தொல்லைப் பூத மொருகோடி, தொலைத்தற் கரிய செஞ்சாலிச் சோறுங் கறியுங் கைகவிப்ப, வாற்றற் கமைத்த பாறயிர்நெய் யுதிர்நீங் கனியு முறைமுறையே, யொழுகு பந்தி பலவிருத்தி யுவந்து படைத்துத் தீப்பசியை, மாற்றிப் பெருஞ்சீர் பெறுதற்கு வல்லாய் தாலோ தாலேலோ, மயிலை வரையிந் சிவஞான மணியே தாலோ தாலேலோ. (௧)

அருவா யுருவா யவையன்றி யறிவாய் நிற்கு மவிர்சடிலத், தண்ணல் பெருஞ்சீ ரிசைப்புலவ ரறைதல் பட்டாங் காதல்போன், மருவார் மலர்த்தண் பொழின்மணிநீர் வாவி பசும்பொன் மதின்மாட, மணிமா ளிகைகோ புரநெடுந்தேர் மறுகு முதலா யினவற்றின், பொருவா வளங்க ளிறும்பூது புகல்வார் புகலும் படியெல்லாம், பொருளே யாகி யேனைய போற் புராண மலது மறைகூறுந், திருவார் கச்சி நகரிடங்

கொள் செல்வா தாலோ தாலேலோ, தேடற் கரிய சிவ ஞான தேவே தாலோ தாலேலோ. (உ)

ஆர்க்கு மதுரச் சங்கமளித் தரவ மடுத்த பெருங்கங் கை, யாறு மடுத்துப் பிறைத்தோணி யமர்ந்து சடைச்செந் துகிர்படர்ந்து, பார்க்கு முமைகட் கயலுலவும் பழைய கரு ணைக் கடலகத்துப், படிந்து பரக்கும் புறச்சமயப் பாம்பு பதைப்ப விடித்துமயல், போக்கு மயிலை வரையிவர்ந்து பொ ருண்மா மாரி மிடிக்கோடை, பொன்றப் பொழிந்து புகழ் வெள்ளம் பொருப்பு வாளக் கரைவாவி, தேக்கு முகிலே யமுதேசெந் தேனே தாலோ தாலேலோ, தேடற் கரிய சிவ ஞான தேவே தாலோ தாலேலோ. (௩)

முதையா மெமது மனப்புலத்தை மூடுங் காம வெகுளி வன, முற்றுங் கருணைத் தீக்கொளுவி முருக்கித் திருத்திச் செருக்கெனுமா, மதயானையைவந் தழியாது மறிப்பப் பொ றைவே லியுமமைத்து, வலிய சிவமந் திரப்படையால் வாய் ப்ப வுழுது சிவவிதையை, விதையா முளைப்பப் பிறதெய்வ விரவு களைகட் டறவளர்த்து, வீடாங் கனிகொள் பருவத்து விடயக் கரவர் புகுந்ததனைச், சிதையா வண்ணங் காத்தளி க்குந் திறத்தாய் தாலோ தாலேலோ, தேடற் கரியசிவஞா ன தேவே தாலோ தாலேலோ. (ச)

வாங்கு சிறுவெண் மதிக்குழவி வயங்கு முடியு மதன் மாள, மலர்ந்த விழிசேர் திருநுதலு மதிநேர் சங்கக் குழை ப்பணியே, தாங்கு செவியுங் கடற்காளந் தரித்த மிடறுங் க ணன்மழுமான், றயங்கு கரமுந் தனிக்கேழற் றடங்கோ டி

மைக்குந் திருமார்பு, மோங்கு சினவெம் புலியதளொன் று டுத்த வரையு மான்மலர்க்க, ணுற்ற வடியு நினதுண்மை யு ணரா வஞ்சஞ் செயக்கருணை, தேங்கும் விழிக ளேயதனைச் செய்யா தாலோ தாலேலோ, தேடற் கரிய சிவஞான தே வே தாலோ தாலேலோ. (௫)

வே று.

மீனை னப்பிறழ் மதர்நெடுங் கட்சிறு வின்னுதற் றுவர் வாயார், வேட்கை நோய்தவிர்ப் பவர்க்குமட் புனலிடைவே றுசெய் தேறேபோ, லூனு யிர்க்கொரு பிரிவுதந் துதவுறு மூத்தமா தாலேலோ, வுருவ மாகிவந் தென்கருங் கன்மன முருக்குவாய் தாலேலோ, வான ளக்குறுங் காலெனவெய் திடும் வைந்துதிக் கணையென்ன, வாரி யுட்புகுங் குடமென வுட்புற மருவிநின் றகலாம, ஞானி னைப்பரும் பரசிவத் து றவரு ணற்றவா தாலேலோ, நகரி நாயகக் காஞ்சிமா நகர் ச்சிவ ஞானியே தாலேலோ. (௬)

பாரி னிற்பெருஞ் செல்வமுண் பவர்க்கெனப் பற்றிநின் றுண்ணுமற், பனைப மூத்ததற் கொக்குமூர் நடுநயப் பண்பி னுேன் றிருவென்னுஞ், சீரி யற்படு மொழியெமக் கல்லது திருவுடை யோர்தம்மிற், சிலர்க்கு ளைப்பது முகமனென் று ணர்த்துறு செய்கையொன் றுடையோனே, கூரி சைப்படா விவறன்மா லையனிடைக் குறுகுறு தீவோர்கட், குறுகு வா ரிற்சண் பகம்விடுத் தொள்வழைக் கொத்தில்வேள் சிலைவா ங்கு, நாரி மொய்த்தெழு மயிலைமால் வரைக்கொரு நாயகா தாலேலோ, நகரி நாயகக் காஞ்சிமா நகர்ச்சிவ ஞானியே தாலேலோ. (எ)

கல்லெனத்திரடோட்புனை யீர்ந்தொடைக் காமவேளுலகெல்லாங், கவன்று தன்வலிக் குடைந்துதம் புறந்தரக் கண்டதோர் மிகுவீரன், வில்லியற்சுவைக் கரும்பும்வெம் பகழிகள் வீயும்விற் குழைநாரி, விளரியங்குரற் சுரும்புமாய் முடிந்துற விளைத்தவோர் விறலாளா, சொல்லிசைப்படு சங்கவண் புலவர்தந் தூக்கொடு நிறைநிற்பச், சொக்கர் கூடலிற் பொற்பல கையினிடாத் தூக்கினும் படியொக்கு, நல்லிசைத்தமிழ் மாலைகு டியபுகழ் நல்லவா தாலேலோ, நகரிநாயகக் காஞ்சிமா நகர்ச்சிவ ஞானியே தாலேலோ. (அ)

வேறு.

ஒருமா யையினுயிர் மாபரம் வேறு மாபோலு
மூதுபோ மெனினிலை பேதமெ னுவோ தாவீயா
வருமா மறையுரை யாடலும் வேறு மான்மாவோ
டருளார் பதியியல் பாயென வோதா மாறுவாய்
வருமா கமமுரை யாடலு மாரா யாராயே
மலைவா துசெய்மய லாலுள மோவா நோவாவார்
செருமாய் வுறுமொரு வாசக தாலோ தாலேலோ
சிவஞா னியெனுயிர் நாயக தாலோ தாலேலோ. (௯)

நனவா வொருசிவ மோதிறை தாலோ தாலேலோ
நவிலு வலர்புகழ் மாலைய தாலோ தாலேலோ
கனவா வுலகுறு தேசிக தாலோ தாலேலோ
கதிர்வே லவன்மயி லாசல தாலோ தாலேலோ
மனவா சகவினை மேவிலி தாலோ தாலேலோ
மதனு டல்கொலட்ன் மாதவ தாலோ தாலேலோ

4

சினவா வருளித யாலய தாலோ தாலேலோ
சிவஞா னியெனுயிர் நாயக தாலோ தாலேலோ. (கo)

தாலப்பருவம் முற்றிற்று.

சப்பாணிப்பருவம்.

:o:

காளம் புரைந்தநெட் டுடலழற் கட்கொடிய காலன்வந் தனன்வந் தனன், கண்டவா றிஃதுரைத் தனமுரைத் தன மென்று கைதட்டி விடுவதென்ன, வேளம்பு தைத்தலறும் வன்னெஞ்ச ரிவ்வுலக மெய்யென்ப திலையென் பவர், விரிச டைக் கடவுளடி யவர்வரவு கண்டுள்ள மிக்கெழு மகிழ்ச்சி யென்ன, வாளம்பு யத்துணர்ப் பதமுக்க ணிறைபுகழுழித்த புன் சமய மென்புள், ளணிகடிவ தென்னமழ விடையொன் றுகைப்பவ னரியபுகழ் பாடி யாடத், தாளம் புடைப்பதற் கடியிட்ட தென்னநீ சப்பாணி கொட்டி யருளே, தனையறியு மறிவையறி வென்றசிவ ஞானியே சப்பாணி கொட்டி யருளே. (க)

மொண்டுபொய்ப் பொருளென்று பொருளையிர வலர்வ ரின் முத்திரைசெ யாம லுதவி,முழுமறைப் பொருளைமெய்ப் பொருளென்று தொண்டர்க்கு முத்திரைசெய் திங்கருள் வது, விண்டுமது மடைதிறந் தொழுகுபைங் கொன்றைபு னை விரிசடைக் கற்றைநெற்றி, விழியுடை யவர்க்கலது கு வியாத திலையென்று விரியாத தேதி லார்முன், கொண்ட வெம் பவநீறு படநீறு தன்னைக் கொடுப்பது நடுங்க வாவி,

கொள்ளைகொண் டுண்ணவெம் பர்வருங் கொடியவெங் கூற்றைத் தடுப்ப தாய,தண்டளிர் கவற்றுநின் கையிணை யிய நீ சப்பாணி கொட்டி யருளே, தனையறியு மறிவையறி வென்றசிவ ஞானியே சப்பாணி கொட்டி யருளே. (உ)

உருக்கிளரும் வடிவென்று நிலையாத விடயத்தி லுழலும் புலன்க ளென்று, மொழிகின்ற புத்தியது தானென்றும் விரிவாகி யொன்றாய குணமதென்றும், பரக்குமிவை யன்றன்று புருடனே யென்றுமுயர் பகுதியே யென்று மதன்மேற், பரவிந்து வென்றுமவை யன்றியே மனமொழி படாதவொரு பிரம மென்றும், விரிக்கிவிது நிறைவென்று மணுவென்று மொன்றென்றும் வேறுபற் பலவென்று மெய், வினைவென்று மிலதென்று முயிரியல்பு பலசமயர் வேறுவேறாக வைத்துத், தருக்கமிடு கலகமற வந்தகரு ணாகரா சப்பாணி கொட்டி யருளே, தனையறியு மறிவையறி வென்றசிவ ஞானியே சப்பாணி கொட்டி யருளே. (ங)

மும்மைமல முங்கதிர்க் கற்றைவட் டப்பரிதி முன்னிருள்செய் தீர மதியின், முழுநில வெறிக்கும்வெண் டிருநீறு ஞானமெனு மொய்குழலை மன்றல் புரிவா, ரெம்மணிய தென்றுபுனை நன்முகக் கண்டியுட னிறைவனருளஞ்செழுத்து, மிலிங்காங்க சங்கசம ரசநிலைமை யிதுவென்ன விருளற வுணர்த்து குருவு, மெய்ம்மையுணர் வொடுகலந் தற்றிருந் தங்கையில் வெளிப்பட்ட ஞான வடிவும், விளங்குசர மும்புனித தீர்த்தசிவ சேடமும் மேலுலக வித்தென் றவை, தம்மையுல கினில்விளக் கியவந்த தேசிகா சப்பாணி கொட்டி

யருளே, தனையறியு மறிவையறி வென்றசிவ ஞானியே சப்பாணி கொட்டி யருளே. (௬)

உரைமன மிறந்தவொரு தனிநிலைமை யிதுவென்ன வுள்ளபடி முனிவர் நால்வ, ருணர்ந்திட வுணர்த்துதற் குற்றதவ யோகத்தி னெண்ணுதற் கண் டிறந்து, பொருமதனை வென்றனன் பரமனென் கின்றசிறு புகழன்றி யோக நிலைமை, பொன்றியங் கவன்வென்றி கொள்ளலாற் படுதோல்வி பொன்றலற வெய்தின னெனும். வரைவில்சிறு மொழிபுகா தெண்ணிலோ ருணரவரு மறைமுடி வுணர்த்தி வெய்ய, மதனன்வந் தொருகணமு மெதிர்நிலா தொழுகுதவ மாயாத நிலையி னுடனித், தரையினிடை வந்தருளு மெம்பரம யோகியே சப்பாணி கொட்டி யருளே, தனையறியு மறிவையறி வென்றசிவ ஞானியே சப்பாணி கொட்டி யருளே.

வேறு.

பெருவாழ் வுற்றிடு தீயர்செ ருக்குல கிற்கோரிற்
பிழையாய் முற்றிடு மாறென நத்திட ருற்றூழ
விரைதேர் புட்குலம் வாயிரை யிட்டிரி யக்காவி
யிதழ்சா யத்தடு மாறி வரிக்கயல் கெட்டோட
வெருவா மொய்த்திசை பாடளி மட்டுணல் விட்டேக
விளையா டித்தட வாளை குதித்தெழு பொற்பாய
திருவார் கச்சியர் நாயக கொட்டுக சப்பாணி
சிவஞா னிப்பெய ராண்முனி கொட்டுக சப்பாணி. (௯)

குருநீ பத்தொடை யாளி யெதிர்த்த விறற்சூர
குலமாள் வித்தவன் வாழ்மயி லைக்கிரி பொற்பார

வருநீர் மைக்கரு ணாகர கொட்டுக சப்பாணி
மலமா யைப்பகை யானவ கொட்டுக சப்பாணி
கருநீர் மைத்திரு மாலடி யுய்க்குமெ னப்பூசு
கவர்நா மக்குறி சேர்தரு நெற்றிநு டைத்தீசர்
திருநீ றிட்டிடு மாதவ கொட்டுக சப்பாணி
சிவஞா னிப்பெய ராண்முனி கொட்டுக சப்பாணி. (எ)

ஒருமா தர்ப்பிறை வாணுதன் மைக்கண் மலர்க்கோதை
யுமைகா ணக்கம லாலய ஜெத்துற நற்றுளம்
வருமான் வத்திர ஞர்கொளு மத்தள முற்பேச
மகிழ்வீ ணைத்தொழி லாரிசை யொத்திசை யப்பாட
விருமா தர்க்குயி ராமுரு கற்பெறு நிட்காம
விறையா டப்புல வோர்புனை மெய்க்கவி தைப்பேர்கொ
டிருமா லைப்புய மாதவ கொட்டுக சப்பாணி
சிவஞா னிப்பெய ராண்முனி கொட்டுக சப்பாணி. (அ)

எளியா னைப்பெறின் மேனிப தைப்ப வலைத்தாவி
யெதிர்வா னைப்பெறி னேடு மறச்சிறி யர்ப்போல
வொளியா முற்சிறு மீனெதி ரக்கவர் வுற்றுடி
யுகள்சே லுற்றிட வாயிரா கக்குபு கொக்கோடு
மளியார் மட்டலர் வாவியு டுத்தற நற்சாலை
யழகார் கச்சிநி வாச கருத்தும ருட்பாடு
தெளியார் கட்கரு ணீர்மைய கொட்டுக சப்பாணி
சிவஞா னிப்பெய ராண்முனி கொட்டுக சப்பாணி. (கூ)

புதையா மெய்ப்பொரு ளீகைய கொட்டுக சப்பாணி
பொழில்சூழ் கச்சியின் வாழ்பவ கொட்டுக சப்பாணி

மதயா னைப்பொறி காவல கொட்டுக சப்பாணி
மறைவாய் மைத்திரு வாசக கொட்டுக சப்பாணி
சுதையா மெய்ப்பொடி மேனிய கொட்டுக சப்பாணி
தொழுவார் கட்கரு டேசிக கொட்டுக சப்பாணி
சிதையா நற்குண தாபத கொட்டுக சப்பாணி
சிவஞா னிப்பெய ராண்முனி கொட்டுக சப்பாணி. (௧௦)

சப்பாணிப்பருவம் முற்றிற்று.

முத்தப்பருவம்.



அருந்து மமுதி னினியதா யன்போ டளைந்து படிறில தா, யறைந்த மொழிதத் துவமசியி னன்றி மாறு வியல்பி னதாய்ப், பொருந்து மறையா முடம்பிற்குப் புக்க வுயிரா ய்ப் பவக்கடற்குப், புணையாய்க் கயிலை வழித்துணையாய்ப் பொலிந்த திருவஞ் செழுத்தென்னும், பரந்த புகழ்மந் திர வேந்து பவனி போதுந் திருமறுகாய்ப், பனிவெண் டிங்கட் சடைமுடியோன் படிவ முணர்த்தும் விளக்காகித், திருந்து பவளத் திருவாயாற் செல்வா முத்தந் தருகவே, திளைக்கு ங் கருணைச் சிவஞான தேவா முத்தந் தருகவே. (௧)

எல்லாத் தேவர் தமதுயிரு மிமைப்போ தினிலுண் கரி யகடு, வீன்ற வோதைக் கடன்முத்த மெனைத்தும் வேண் டே மெழின்மதவேள், வில்லாய்க் கொலைசெய் தொழில்ப டைத்த வேழக் கரும்பின் வெண்முத்தம், விரும்பே மலர்ப் பூம் பொழிற்றிருநெல் வேலிப் பதியின் வேய்முத்த, மல்லா ற் கருங்காட் டுயிரனைத்து மலமந் தழியக் கதழெரியை,

யாக்கு நெடிய வேயமுத்த மனுகேஞ் சிறிது மருளின்மொழி, செல்லாப் பவளத் திருவாயாற் செல்வா முத்தந் தருகவே, திளைக்குங் கருணைச் சிவஞான தேவா முத்தந் தருகவே. (உ)

களரின் முளைத்த செங்கரும்பு கண்ணுற் பயந்த விளங்குமரன், கதிர்கான் றெழுசெம் பரிதியுடல் கறுப்பச் சிவந்த சுடரிலைவேற், றளிரி னியல்வென் றலவுசிறு தவளை வாய்ச் சில் லரிக்குரற்பூஞ், சதங்கைச் செம்பொற் சிறுதண்டைத் தாளென் றலைமேல் வைத்தபிரான், விளரி வரிவண் டிமிர்குவளை வியன்சீர்த் தணிகைக் கருங்கல்லின், மிசைப்பூப் பித்தா னெனக்கருதி வினையே னுள்ளக் கல்லிடைத்தாண், முளரி மலர்கள் பூப்பித்த முதல்வா முத்தந் தருகவே, முருகன் மயிலைச் சிவஞான முனிவா முத்தந் தருகவே. (ங)

கற்ற புலவர் மிகச்சிறந்து காட்டு மொன்றன் வளமெடுத்துக், கவியால் விரித்துப் புகன்றியம்பக் கருதி யதுபொற் குன்றநா, ணுற்ற மணிப்பொற் கோபுரமோ வொளிர் பொன் மாட மோமுகில்வந், துறங்கு மதிலோ மாளிகையோ வுலவு திருத்தேர் மறுகோசீர், பெற்ற குடிகண் மனைவளமோ பிரச மலர்த்தண் டலையோநீர், பெருகு தடமோ வெனவிறைவி பிறங்கு கோயிற் றிசைபோல, முற்ற மயங்குஞ் சீர்க்காஞ்சி முதல்வா முத்தந் தருகவே, முருகன் மயிலைச் சிவஞான முனிவா முத்தந் தருகவே. (ச)

இணையி றிருவள் ளுவப்பெயர்கொ ளெம்மான் கரப்பா ரிரவன்மி, னென்ன விரந்து மிரத்தக்கார்க் காணி னிரக்

கவென்றுரைத்து, முணர்வு தெருள்வித் தமைகொண்டே
யொருவர் தமையு மிவ்வளவு, மொன்று மிரந்தா மல்லமி
யா முன்னை யின்றீங் கிரக்கின்று, மணையு மவர்தம் முகக்
குறிப்பா னறிந்தங் கவர்த மகம்விழைந்த, வனைத்து மமுத
முறழீர மளைந்த வின்சொ லுடனளிக்கு, முணையில் கொ
டைச்சிந் தாமணியே முகிலே முத்தந் தருகவே, முருகன்
மயிலைச் சிவஞான முனிவா முத்தந் தருகவே. (ரு)

வேறு.

அதிர்செய் கடலகன் ஞால முடியர விற்கெலா
மரசு நடுமுடி யீனு மெழுசுடர் வட்குமோர்
கதிர்கொள் புதுமணி கோடு கொடுமிடி யுற்றுளார்
கடையு மணிகொடு வீசு மவரென நிற்றறீர்
துதியி லுடல்பொரு ளாவி கொடுதமி யற்குமா
சுருதி முடிவுறு மாகில் பொருளுத வுற்றகூன்
மதியின் முடிமதி யாள பணிமணி முத்தமே
மயிலை வருசிவ ஞானி பணிமணி முத்தமே. (சு)

கருவி யுடல்பொறி பூத முதலன முற்றுமே
கழல்பு தனியறி வாகி யொருபிர மத்துநாம்
விரவி யதுவடி வாயி னமெனுமொர் சுட்டுமே
விளிய வரவொடு சேற லருகயல் கொட்புறு
வருவ முருவமி லாத நிலையொர் கணத்துளே
யருளு மொருமொழி யாள திருவளர் கச்சியூர்
மருவு பெருகருள் வாரி பணிமணி முத்தமே
மயிலை வருசிவ ஞானி பணிமணி முத்தமே. (எ)

நிறையு மருண்மழை மேக மெனவும றப்புரு
நிதிய வளியொடு தாம ரையெனவும் வற்றுரு
துறையு மலிதயை வாரி யெனவுநி னைப்பரா
யுணர்வு தருகலை யோதி யுணர்வும யக்கிலா
ரறையு மொழிகொடு மேவி நினையிரங் துற்றுநா
மலது பிறர்தமை யாது மருவியி ரக்கிலே
மறையி னிலைதவிர் யோகி பணிமணி முத்தமே
மயிலை வருசிவ ஞானி பணிமணி முத்தமே. (அ)

குதலை மொழிமருள் பேதை * பிலகதி மட்டுவார்
குவளை மதர்விழி மாலை மதியைம ருட்டுவா
ளுதலை வழிபட வேகி மறியும்வி யப்போடே
நுவலி லளவில வாகும் வளமலி கச்சியாய்
திதலை முலைமட மாதர் கொடுமய லிற்படார்
திகழு மனமுடை வாய்மை நெறியறி ஞர்க்கெலா
மதலை யெனவரு தூய பணிமணி முத்தமே
மயிலை வருசிவ ஞானி பணிமணி முத்தமே. (கூ)

இயலு மொருகுட வானை யதனுளி ருக்கவா
னெனவ றிவுறவு பாதி யறவறி வித்தல்போ
லுயலி லுடலினுண் மேவு முயிர்பிர மத்தின்வே
றொழிய வொருபொரு ளாகு மெனவறி வித்தவா
செயலொ டுரைமனம் யாவு மதியம ருட்டுமோர்
திலக நுதலுமை பாகர் பணிசெய வுய்த்துவாழ்

---

* பிலகதி-கம்பை.

மயலி லடியவர் நேச பணிமணி முத்தமே
மயிலை வருசிவ ஞானி பணிமணி முத்தமே. (௧௦)

முத்தப்பருவம் முற்றிற்று.

வாரானைப்பருவம்.

நேரா வெமக்குக் கொடுத்தவுட னிலையா தழியும் பொரு
ளாவி, நெறியின் மயங்கித் தமவென்னு நினைவினோரிங் கிவ
ரொன்றுந், தீரா வெகுளிக் கனற்கிவர்தஞ் சிந்தை முருட்டுவி
றகென்றுந், தீய காமக் கள்ளுண்டு செருக்கு களிய ரொன்றும
ருள், கூரா தழுக்கா றெனுமளற்றுக் குழிவீழ் குருட ரிவரொ
ன்றுங், கொலையை யஞ்சா ரொன்றுமுளங் கொண்டு தமியே
மழைப்பவுநீ, வாரா தொழியல் பெருங்கருணை வடிவே வரு
க வருகவே, மயிலை வரையிற் சிவஞான மணியே வருக வரு
கவே. (௧)

அணங்க வெம்மைப் பிடித்திருந்த வவாப்பே யகன்று
குடிபோக, வருள்செ யொருமந் திரவாதி யாகிப் பாச வல்
லிருளைப், பிணங்கு மொருசெஞ் சுடராகிப் பிறவிப் பிணிக்கு
மருந்தாகிப், பிறந்த வன்புக் குழவிக்குப் பெற்ற தாயா யிடு
ம்பைச்சே, றணங்க வெழுசெங் கதிராகி யுழலுஞ் சமயக் க
டாக்களிற்றை, யுடற்று மரிமா னேறாகி யுவந்து தமியே ந
றுமலர்தூய், வணங்க வொருதே வாய்க்கருணை வடிவே வ
ருக வருகவே, மயிலை வரையிற் சிவஞான மணியே வருக
வருகவே. (௨)

பைந்தா துருக்கு நறுங்கொன்றைப் பனிமா மலருங்கு ழவியிளம், பயில்வெண் மதியுந் துளையெயிற்றுப் பாம்புஞ் சுமக்கு மன்றுநீ, செந்தா மரைச்சே வடிநோவத் திரும்பித் திரும்பி யோரிரவிற், சேல்வென் றகன்ற வரிமதர்க்கட் சிலைக்கூன் புருவத் தாளநகை, நந்தா விளக்கின் றிருமனைக்கு நாவ னகரின் வன்றொண்டர், நடத்த வொருதா தாளாகி நடந்த வுனக்கின் றடியேம்பால், வந்தால் வருமோர் பழியுண்டோ மதுரக் கனியே வருகவே, மயிலை வரையிற் சிவஞான மணியே வருக வருகவே. (ரு)

முருந்தேர் நகையார் மயறுரக்கு முத்தே வருக பிறவி வன, முரிக்குங் கருணைக் கடாக்களிறே முன்செய் தவத் தோர் தமக்குவரு, விருந்தே வருக தூண்டுசுடர் விளக்கே வருக சோதிமணி, விழியே வருக பரமுணர்ந்து வினைக்குந் தவத்தோர் பானிறைய, விருந்தே கமழுந் தீங்கனியே யிறையே வருக புகழ்நிலா, வெறிக்கு மறுவின் மதியமே யெமையா ளுடையாய் வருகவரு, மருந்தே வருக பெருங்கருணை வடிவே வருக வருகவே, மயிலை வரையிற் சிவஞான மணியே வருக வருகவே. (சு)

இரவின் முயல்வார் மிடியினு லிரங்கா வுளத்த னெனப்படுத, லிருளாற் பகைஞு னெனப்படுத லிறவாக் கொடுந்தி வினையினுற், பொருவில் கொலைஞு னெனப்படுதல் பொய்யாற் பொய்ய னெனப்படுதல், பொருமை யதனு லிவனென்றும் பொருமை யினன்கா ணெனப்படுதல், வெருவு முடம்பி னிடும்பையினுல் விளங்க வறியா னெனப்படுதல்,

வெகுளி யதனாற் றரியாத வெகுளி யினனு மெனப்படுதன்,
மருவி யுலகில் வருங்கருணை வடிவே வருக வருகவே, மயி
லை வரையிற் சிவஞான மணியே வருக வருகவே. (௫)

சுருணுங் குடரும் புழுமலமுஞ் சொரியு நீருங் கலந்துபு
றந், தோன்று வயிறும் வேறொருபாற் றோன்றி நரலை யெனு
ந்தசைதான், றிரளும் புன்மார் புறமுலையுந் திமிரு நறுநாற்
றப்பொருளாற், றீர்க்கு முடலைப் புலாலுடம்புஞ் செத்தாற்
கிடந்து புறங்காட்டிற், புரளுந் தலையுங் கொடுநின்ற புன்மா
தரைவா னமுதமே, பொன்னங் கொடியே பசுங்கிளியே பூ
வாய் மயிலே யென்றென்று, மருளும் பெரும்பித் தொழிய
வரு மருந்தே வருக வருகவே, மயிலை வரையிற் சிவஞான
மணியே வருக வருகவே. (௬)

போற்ற வருக வடிமையேம் புகழ வருக நறியமலர், பு
னைய வருக வருண்மாரி பொழிய வருக வடிகடலை, யேற்ற
வருக மவுனமொழி யிசைப்ப வருக வெமதுளத்தி, னிருப்ப
வருக வறங்கடலை யெடுப்ப வருக நீற்றழகு, தோற்றவருக
வெங்கண்மய றுரப்ப வருக கொடுங்காமந், துடைப்ப வருக
கூற்றுவலி தொலைப்ப வருக பிறவிநோய், மாற்ற வருக வறி
வுருவில் வைப்ப வருக வருகவே, மயிலை வரையிற் சிவஞா
ன மணியே வருக வருகவே. (௭)

அற்றங் களையு நின்பெருஞ்சீ ரறைந்து செந்நா விவ்வு
லகி, லயலோர் மொழியு மறையாம லன்பா னின்பாற் பற்
றுமுளம்,பற்றொன் றிங்கட் செயாமலுனைப் பார்த்த விழிகள்
பிறபொருளைப், பாரா துன்சொற் கேட்டசெவி பயனில் பி

றசொற் கேளாம, லுற்றன் றிருத்தாட் குற்றேவ லுஞற்று கரங்கள் பிறிதொன்றை, யுஞற்று துள்ள படிசுட்டா தன் னை யுணர்ந்த பேருணர்வு, மற்றொன் றினையிங் குணராமல் வந்த குரவா வருகவே, மயிலை வரையிற் சிவஞான மணியே வருக வருகவே. (அ)

வேறு.

முட்டு மார்புல னுய சேனைகண் முறியமான்
முற்று நானெனும் வேழ மாய்வுற மனமென்மா
பட்டு வீழ்தர வாவி யாமர சுடையவே
பற்றி ஞானநல் வாளி னுலொரு தமியனுய்
வெட்டு பாணிய னுன லாலய விலையெனு
வெற்றி யாலறி வாகு மோர்நக ரிமையுளே
கட்டு மாறெதிர் மாறில் சேவகன் வருகவே
கச்சி வாழ்சிவ ஞான தேசிகன் வருகவே. (௯)

பற்றி லாவுணர் வாகி மாமன மருவியே
பற்று வாள்விழி யாறு சேர்புகை தனில்வரா
வுற்றி லாவமர் ஞான நாயகன் வருகவே
யொப்பி லாவருண் மூல காரணன் வருகவே
முற்றி லாமுலை மாத ரால்வரு மயலறு
முத்தி சேர்வுறு மாறு தீதறு துணிவுநூல்
கற்றி லாரறி யாத சீரியன் வருகவே
கச்சி வாழ்சிவ ஞான தேசிகன் வருகவே. (௧0)

வித்து வான்வர வால லாதொரு பிறிதினன்
மிக்க வாழ்வுபெ றுத வாறென வடியரோ

மத்து வாமுடி வான நீவரு வரவுதா
ணற்று வேறுள வேது வாலுள மகிழ்வுறே
முத்து வாளர வீனு மாமணி மிகுகுவான்
முற்று மாமதி ஞாயி றுமெனு மயிலைவாழ்
கத்து வாதமி லாத போதகன் வருகவே
கச்சி வாழ்சிவ ஞான தேசிகன் வருகவே. (கக)

வாரானைப்பருவம் முற்றிற்று.

அம்புலிப்பருவம்.

இரவடைவை நீயிரவை யடையா னிவன்கலை யெண்டிரண் டுடையை யிவனெண், ணெண்கலை கடந்தவன் மறுவுண் டுனக்கிவற் கில்லையா லோர்மறுவு நீ, மருவுமனை நாணிலவை யிவனென்று மழியாது வருபெரும் புகழ்நில வினான், வளர்குழவி யிற்றொழு வதற்குரியை நீயிவன் வணங்கியிடவென்று முரியான், விரவுபெண் மயலுடைப் போகிநீ யிவன்மயலை மேவாத பரம யோகி, விடையுடைப் பாகன்முடியிற்பொறையை நீயிவன் விளங்குதளிர் மென்கை யில்விடா, தரவவணி யற்பொறப் பவனதை லால்விரைந் தம்புலீ யாடவாவே, யருள்கசிந் தொழுகுவிழி யுடையசிவ ஞானியுட னம்புலீ யாட வாவே. (க)

பையரவின் வெவ்விடப் பகுவாயி னிடைசென்று பட்டுனைப் போல நைந்து, பாதியுமை பங்கனை யிகழ்ந்தவவன் வேள்வியிற் பல்லொழிந் தழலு மந்த, வெய்யவன் றனை

யடைந் தென்பயன் மெய்குன்றி விரையவிங் கெய்த வருநீ, விரிசிறைய வாரணச் சினையென்ன வேநின்னை மிசையவரு பைங்க ணரவ, முய்யலற வோர்நிலச் சுமையரவை வாயல கிறேடிக் கவர்ந்தெடுத் தே, யுதறுமொரு தோகைமயி றனையேவ வேதனக் கொருதுணைவ னுய முருகற், கையனிவ னுமைசெய்வ னுதலா லுளமகிழ்ந் தம்புலீ யாட வாவே, யருள்கசிந் தொழுகுவிழி யுடையசிவ ஞானியுட னம்புலீ யாட வாவே. (௨)

கரியவண் டிமிர்குவளை யிகலியங் கயல்வென்று காதளவு மோடி மீளுங், கருநெடுங் கண்ணுடைய வொருமாது குழல்வெண்மை கருமைசெய் திடு மிவற்குத், திரியமின் மெய் யினிடை வருகருமை யினைவெண்மை செய்வதரி தன்று கண்டாய், சிவமென்று முயிரொன்றும் வேறுசெய் தகலாத திமிரமா மலம கன்றே, யிரியவருள் குடியிருக் கின்றவிழி மலர் திறந் திணைமலர்ப் பதமுடி யின்மே,லிருத்திமன மொழிகடந் துடனின்று குறிகுணமு மின்றியரு மறை தனக்கு, மரிய பொருடனையளிக் கினுமளிக் குவன்விரைந் தம்புலீ யாட வாவே, யருள்கசிந் தொழுகுவிழி யுடையசிவ ஞானியுட னம்புலீ யாட வாவே. (௩)

உந்துமா றருள்பிறந் தெழுதரு மிவன்றிரு வுள்ளத்து முனிவில்லை யென், றுன்னல்சிறு விதிமகத் துறுமமரர் தம்மையு முன்றனையு மமர்குறித்து, வந்தமா மதனையுங் கண்புன றுளிப்பவே மனமுருகி மெய்யன் பினன், மலர்கொண்டு பூசனை தொடங்குமொரு தொண்டன்மேல் வஞ்சினங்

கொண்டு வெம்பிச், சிந்துமா ரழல்விழிப் பணைமருப் பெரு மையிற் சென்றகொடு மறலி தனையுஞ், சிரமைந்தொ டைந் துடைய திரள்புயத் தெறுழ்வலித் தீயனையு முன்வெகுண்ட, வந்தவா தனையிருப் பினுமிருக் குங்கடி னம்புலீ யாட வா வே, யருள்கசிந் தொழுகுவிழி யுடையசிவ ஞானியுட னம்பு லீ யாட வாவே. (சு)

நெடிமைகொண் டவிர்பவள வார்சடைக் கற்றையு நெ ளிதிரைக் கங்கை நதியு, நெட்டுடற் கட்செவிப் பணியுமத னைத்தெறு நெற்றிமிசை யொற்றைவிழியுங், கடிமைகொண் டிடுகவைக் காலெடும் பகடுந்து காள மேகம் புரையுமோர், காலனுயிர் கொண்டசெங் கமலமல ரடியின்மால் கண்ணுநீ காணுமை யான், மடிமைகொண் டிங்கழைத் திடவுமொரு மனிதனென வாரா திராதி கண்டாய்,வழங்குமுடல் பொரு ளாவி கைக்கொண்டு மருளாது மனிதரைத் தனதருளினு, லடிமைகொண் டிடவந்த கள்ளவடி வினன்விரைந் தம்புலீ யாட வாவே, யருள்கசிந் தொழுகுவிழி யுடையசிவ ஞானி யுட னம்புலீ யாட வாவே. (ரு)

நறியமலர் விழிசிவந் துனைவருக வென்றில னடந்தத ங் மனமாயின் யா, நனுகவரு வாயென வழைத்தெதிர் விடு க்கில நாண்மலரின் முகம லர்ந்து, சிறியநகை யிளநில வெ றிப்பவரு கென்றனன் செயற்கைவடி விதுவன்று தன், றிரு முடி யணிந்திஃ தியற்கைவடி வெனமனந் தெருள்விலார்த் தெருள்விக்க வோ, வறியவுரு வாமிரவி யெதிர்மழுங் குறு சிறுமை மாற்றியொளி பெறவைப்ப வோ, மாசுட றுடை

ப்பவோ குறைதவிர்த் தருளவோ மனத்திவர் நினைத்த நினை வை, யறியகில மறியாமை யறவருளு குரவனுட னம்புலீ யாட வாவே, யருள்கசிந் தொழுகுவிழி யுடையசிவ ஞானி யுட னம்புலீ யாட வாவே. (௬)

வேறு.

ஏதிலார்களிகழ் காமநோயதுற வேறறங்கடை புடை யநா, மேதுபோவதென வெயிராதிமுன மீறில்வெம்பவ மருவுமோர், தீதிறு *னினிற நாமறுமொருவன் ஞானியங்கழல் செறியவே, தேறிநீவருதி யாலெனுவினைக டகொள்பஞ்சென வழியநால், வேதமாமுடியி னேதுமோர்பொருளை மேனியிந்திய முதலவாய், மேவுபாதிகளை மோதியோர்மொழியில் வேறறும்படி யுதவினு, னுதலாமிவனு மோனையாலருளு மாடவம்புலி வருகவே, யாசிலாதசிவ ஞானதேவனுட னுடவம்புலி வருகவே. (௭)

வெயிலிலங்கிழை மாதராடவர் விரகமொன்றுறு மவரொலாம், விரியும்வெண்டிரை வேலையூடெழ வெளிறும்வெங்கடுவெனவெழா, முயலிறந்தசை யாதுதானுடன் முறுகிவெந்துற வடலையான், முழுகும்வெங்கன லாகுமாலென முனியவுன்றனை யகலெனு, தயர்வுளந்தரு காமநோய்கள வினுமடைந்திட வறிகிலா, வமலநெஞ்சின னுதலாமிவன் வருகவென்றன னருளிநாம், மயிலையங்கிரி யாளியோடுற வருகவம்புலி வருகவே, மருவருந்திவ ஞானியோடுற வருகவம்புலி வருகவே. (௮)

---

* நின்னிறநாமன் என்றது-சிவனை,

முடிவறுஞ்சக சிவமாபர மௌனமயங்குறு மயலெலா, முகைநெகிழ்ந்தளி பாடுமாலையின் முதிர்சினங்கொளு மரவு போ, னெடியவன்றறி காணுமோர்மக னெனவழிந்தொரு பி ரமமா, நிலையினின்றிடு ஞானியேவலி னெழுகிநின்றிடு மவர் கடா, மொடிவறும்பர போகமேவின ருணருமங்கவர் நிலை யிலே, யுறுவர்பின்பென வேதமோதிடு முறையுணர்ந்தனை யலைசொலோ, மடிவறுஞ்சிவ யோகியோடுற வருகவம்புலி வருகவே, மருவருஞ்சிவ ஞானியோடுற வருகவம்புலி வரு கவே. (கூ)

அகல்விசும்பெழு பாயபேரிருள் பருகுசெங்கதிர் வரு கெனு, னமரரொன்றுயர் தேவர்தானவர் குரவர்தங்களை வ ருகெனுன், முகமலர்ந்துனை யாடனீயிவண் வருகவென்றனெ னவன்வரு, முகிலுறங்குறு வானளாவிய மயிலையந்திரு மலை யிலே, பகையெனுங்கதிர் காலுமாமணி யரவமுண்டென வெருவனீ, பரனொன்றிய நாகமாலிவர் பறவைகண்டு ளம் வெருவுமோ,மகிழ்வுகொண்டுமை யாளியோடுற வரு கவம்புலி வருகவே, மருவருஞ்சிவ ஞானியோடுற வருகவம் புலி வருகவே. (கo)

அம்புலிப்பருவம் முற்றிற்று.

சிற்றிற்பருவம்.

——:o:——

கடியிற் சிலகஞ் சுகமனிதர் கல்வீழ் மணிநீர்க் குவளைம லர்க், கயத்துப் பாசி யெனவொதுங்கிக் கடிதின் முன்ன ொ

னெருங்கிப், படியிற் பணியக் கிடையாமற் பாம்பின் றலையிற் பெருஞ்சுமையைப், பகைதீர்த் தொருசெங் கோலோச்சிப் பாது காக்கு முடிமன்னர், தொடியிற் பொலிந்த கரங்கொண்டு துடைத்துத் துகடம் முடற்கணிந்து, சுடர்மா மணிப்பொன் மகுடத்திற் சுமப்பச் சிறந்த நினதுதிரு, வடியிற் புழுதி படும்வண்ண மடியேஞ் சிற்றி லழியேலே, யழியாக் கருணைச் சிவஞான வையா சிற்றி லழியேலே. (க)

அழிக்க வளத்துக் கொண்டனையே லடங்கா தெழும்வெங் கொடுஞ்சினத்தை, யழிக்க கடலிற் பெருகியெழு மவாவை யழிக்க செருக்குளத்தை, யழிக்க விருளி னுய்த்திடுமோ ரழுக்கா றதனை மூலமற, வழிக்க காமப் பெரும்பிணியை யழிக்க கொலையை யஞ்சாமை, யழிக்க வினைகண் மூன்றனையு மழிக்க வழியு முடம்பதனை, யழியா தென்னுங் கருத்ததனை யழிக்கமூல மலவிருளை, யழிக்கபுழுதி கொடுசமைத்த வடியேஞ் சிற்றி லழியேலே, யழியாக் கருணைச் சிவஞான வையா சிற்றி லழியேலே. (உ)

பழித்த வுலக முயிராதி பகவ னெனப்பே தித்தென்றும், பாழ்செய் மூல மலவிருளைப் பதத்தா லழிக்குஞ் செயலன்றிச். சுழித்த கடலி லரவணையிற் றுயில்வோ னளித்த மலரயனாற், றோன்று முலக மழித்திடுமத் தொழிலும் புகழ்செய் யாததெனி, னிழித்த புன்சொற் புன்புலவ ரிசைத்துத் தாமே யழித்தலுறும், யாப்பே போல விழைத்தளவில் யாமே யழித்து விடுமிதனை, யழித்த னினக்குப் புகழ்தருமோ வடியேஞ் சிற்றி லழியேலே, யழியாக் கருணைச் சிவஞான வையா சிற்றி லழியேலே. (ங)

போக்கு வரவு குறிகுணங்கள் புணர்தல் பிரித லிரவுப கல், புறமுள் ளகன்ற நிரஞ்சனமாய்ப் புகரற் கரிய வவாச் சியமாய், நீக்கு முருவக் கலையாகி நிறைந்த வநாதி யாதி யாய், நிகரி லகர முதலனவாய் நின்று பலமந் திரமு நால், வாக்கு மறையு மாகமமு மற்றுங் கலைகள் பற்பலவு, மண்ணும் புனலுங் கதமெரியும் வளியும் விசும்பும் பேருல கு, மாக்கும் விளையாட் டுடைக்குரிசி லடியேஞ் சிற்றி லழி யேலே, யழியாக் கருணைச் சிவஞான வையா சிற்றி லழியே லே. (௪)

செங்கட் கமல மலர்த்தவிசிற் சிறந்து தனிவீற் றிருக்கு மொரு, திசைமா முகற்குத் தொழில்படைத்த திகிரிப் ப டைவால் வளைசுமந்த, வங்கைக் கமல விழிக்கரிய வழகன் றனக்குத் தொழிலளித்த, லழித்த லெமக்குத் தொழிலென் னி லடுபோர்ப் பணைக்கைக் களிற்றுரியும், பைங்கட் பணியு ம் வேணிநெடும் பவளக் கொடியிற் றிரைதிரைத்துப், பாயு ங் கங்கைப் பெயர்யாறும் பணியத் தருகூன் முதுகமுத, தி ங்கட் கொழுந்துங் காட்டென்பேஞ் சிறியேஞ் சிற்றில் சி தையேலே, சிகர மயிலைச் சிவஞான தேவா சிற்றில் சிதை யேலே. (௫)

கொந்தார் மலரு நறும்புகையுங் கொண்டு நினையாந் தொழத்தக்க, குலதே வதையாய் வழிபட்டுக் குறித்துப் ப ணிஞுஞ் செங்கரும்பே, நந்தா விளக்கே யமுதமே ஞான வடிவே நாயகமே, நாடும் பொருளே யென்றென்று நாளு நினையே பாடுதும்யாம், வந்தார் தமது பிணிதீர்க்கு மருந்தா ய்ப் பணியு மரசர்முடி, மணியா யெமக்கோர் பற்றுய வரிவ

ண் டொழுகு மதுவுண்ணுஞ், செந்தா மரைச்சே வடிநோவ
ச் சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே, சிகர மயிலைச் சிவஞான
தேவா சிற்றில் சிதையேலே. (௬)

வேறு.

இற்றைமணல் கோலியிழி சொற்பொருளை வாளா
வெய்ப்பில்புல வோர்கவியெ னப்புகலு மாபோ
லுற்றொரோர்பெயர் கூறெமது சிற்றில்சிதை யேலே
புய்த்தமொழி யோவல வெமக்கிறைவ னீயே
மற்றுமொரு தேவுள வெனக்கருதி லேமான்
மக்கள்பிணி யேயலது மற்றருள்செய் யாதே
செற்றறிகி லாவொருவ சிற்றில்சிதை யேலே
சிட்டசிவ ஞானமுனி சிற்றில்சிதை யேலே. (௭)

மெய்ப்படிம மேவியடி மைக்குரிமை யாராய்
மெய்ச்செயலி லாதவரு நற்றவரொ ருவோர்
பொய்ப்பெயர்கொள் வாரெனினு மெய்ப்பெயர ராயே
புக்குதவு நீயெமது சிற்றிலென வோர்பேர்
வைப்பவளி யாதிதைபு மக்கடலை மீதே
வைக்குமடி யாலிவண ழித்தலற மாமோ
செப்பரிய வாய்மையிறை சிற்றில்சிதை யேலே
சிட்டசிவ ஞானமுனி சிற்றில்சிதை யேலே. (௮)

ஒற்கவிர வேதர்களிலெ னப்புகல்வ தேகீ
புற்றொருவர் பாலுமுளை வுற்றுரைசெய் யாதே
நிற்கநனி யீகைவினை பெற்றிடுகை யாலே
நித்தமது கோறனினி யற்கைகின தார்சீர்

கற்குமடி யேமிரவ கற்றிலெனு மீதுங்
கைத்தடியி னாலிவண ழித்தறகு மோகாண்
சிற்கனசி வானுபவ சிற்றில்சிதை யேலே
சிட்டசிவ ஞானமுனி சிற்றில்சிதை யேலே. (௯)

மொய்த்தபுழு வாகமுயிர் புத்திமன மாயா
முற்றுமற வேமறைமு டிக்குமணி யாமா
தத்தொமசி யாகியப தப்பொருளி னாலே
தக்கசிவ னீயெனவு ணர்த்தியது தானா
வைத்தநின தாள்படுமி துற்றடிமை யாவே
மைக்கண்மணி பூடுபடு தற்குநிக ராமே
சித்திகட ரும்மொருவ சிற்றில்சிதை யேலே
சிட்டசிவ ஞானமுனி சிற்றில்சிதை யேலே. (௧௦)

சிற்றிற்பருவம் முற்றிற்று.

சிறுபறைப்பருவம்.

:o:

குன்றவரி சிலைகொண்ட வெம்முடைய நல்லருட் குன்றமே தெய்வ மென்றுங், குறுகுமவ னடியவர் குழாத்தினுட் புகுவதே கூறரிய வீட தென்று, மன்றுளுமை கண்குளிர நின்றுநட நவிலுமொரு வள்ளறிரு வஞ்செ ழுத்தே, மந்திரம தென்றும்விட் யப்பகை யொறுப்பதே வலியென்று முள்ள படியே, நின்றுதனை மயலின்றி யுணர்கின்ற வுணர்வதே நிலையான வுணர்வ தென்று, நெஞ்சினிறை யழியவெகு ளிக்கடுங் கனலெழா நிலையதே தவம தென்றுஞ், சென்றுவினை

பொடியாக வருள்செயருண் மேகமே சிறுபறை முழக்கி யருளே, சிவநெறி தழைக்கவரு சிவஞான தேவனே சிறுபறை முழக்கி யருளே. (க)

வந்துபிற கடவுளர்க டமையுதைத் துமைகாண மணிமன்று ணடமாடு மா, மணியையிகழ் பரசமய நிலைகுலைய வென்றறையும் வன்றிறற் பறைய தென்னச், சிந்தைகவ ருந்துயர் விளைத்துவரு காமமொடு சினமென்னும் வெம்பு லிக்குந், தீராத வாணவப் பேரிருட் குந்தனி தெழிக்குநெய் தற்பறை யென,நந்தலரு மறிவென்னு மோரிளங் கன்னியை ஞானவடி வான பிரம, நன்மணம் புணர்கின்ற மங்கலப் பறையென்ன நற்றவக் குன்ற மேநீ, செந்தளிரி னெழில்வென்ற நின்றிருக் கையினாற் சிறுபறை முழக்கி யருளே, சிவநெறி தழைக்கவரு சிவஞான தேவனே சிறுபறை முழக்கி யருளே. (உ)

கருவிளைக் கின்றசிற் சிலமொழி பகர்ந்துசில கடவுளரை யிறைவ னென்று, கண்டியொடு வெளியதிரு நீறிழந் திருள்பருகு கனலுமுயர் வான கத்தி, னிருவிளக் குந்திகழும் விழியான வெம்மிறையை யிகழ்புறச் சமயர் தங்க, ளிருகவுளி னுங்கடிதி னறைவதென வெற்றிவே லிறைமயிலை வெற்பின் முடிமே, லொருவிளக் கெனநின்று திகழ்பவா செம்மணிக ளொளிர்பணா முடி யனந்த, வுரகமென் றிடுபெயர்த் தண்டின்மிசை நிலமென்னு மோரகலின் மெய்த்தபுகழாந், திருவிளக் கிட்டுவைத் திடவல்ல வித்தகா சிறுபறை முழக்கி யருளே, சிவநெறி தழைக்கவரு சிவஞான தேவனே சிறுபறை முழக்கி யருளே. (ங)

வார்மணி முலைக்கருங் கயனெடுங் கட்பவள வாய்மலர்க் குழன் மங்கையர், மலரடிக் கணிசிலம் பரிமணி முழக்கமும் மதமழை விடாது சொரியுங், கார்மணி முழக்கமுங் குணில்பொரு பெரும்பணைக் கடன்முழக் கமும் வீரர்தங், கழலொலி முழக்கமுஞ் செங்குதலை வாய்மகார் கட்டுகிண் கிணி முழக்குந், தார்மணி முழக்கமொடு வருபரி முழக்கமுந் தரும சாலைகண் முழக்குஞ், சதுர்மறை முழக்கமுஞ் செந்தமிழ் முழக்கமுந் தமனியத் திரு மறுகுலாந், தேர்மணி முழக்கமுங் கிளர்கச்சி நகராளி சிறுபறை முழக்கி யருளே, சிவநெறி தழைக்கவரு சிவஞான தேவனே சிறுபறை முழக்கி யருளே. (ச)

நரம்புதிர மென்புதோன் மூளைதசை பலகூடி நரியுமடி செவிய சுருள்வா, ஞயுநெட் டலகுவிரி சிறகர்வன் கழுகுமினு நமதென்ன வந்த வுடலு, நிரம்புதுயர் செய்தடங் காதுழன் றொழியாத நிரயத் தழுத்து புலனு, நெறிமருண் டலமந்து திரிகின்ற புன்மனமு மில்லா தியங்கு முயிரும், பரம்புபற் பலவாய குணமுமல னென்றுபோய்ப் பாசநிலை குலைய நின்ற, படியிலெனை யறிதலே நினையறித லாகவிரு பதமுமென் முடியில் வைத்துத், திரும்புத லிலாதவொரு பதமுதவு கொடையாளி சிறுபறை முழக்கி யருளே, சிவநெறி தழைக்கவரு சிவஞான தேவனே சிறுபறை முழக்கி யருளே. (ரு)

வேறு.

அரிமதர் மழைக்கண் வளர்வா ரவிரறன் மருட்டு குழல்வா, ணணிமதி கவற்று நுதல்வே யனவொளிர் மணித்தொடியதோள், வரியளி மிடிக்கு மிடியா மதுமடை திறக்கு மல

ர்வாண், மதிமுக மலர்க்கு முதம்வீழ் மணியிதழ் வளைத்த சிலைதாழ்,முரிபுருவ முத்து நகைநேர் முகிழ்முலை வளைக்கை மடவார், முதிர்படை யெழுச்சி மதவேண் முரசதிர் முழக்க மறவே, திரிவறு தவத்தரச நீ சிறுபறை முழக்கி யருளே, சிவமுனிவ கச்சி நகராய் சிறுபறை முழக்கி யருளே. (௬)

பழுதிறலை மைக்கு மணியே படுபறை முழக்கு மதுநீ, பணியென வெனைத்து நினையேல் பனைபுரை புழைக்கை யுழல்வான், மழைமத மொழுக்கு கவுளுல் வளைபிறை மருப்பு வரைமேல், வருமரச னுக்கு நிறையா மதுவுறைபிலிற்று மனிவா, யுழுமல ரயற்கு மலரா ளுயிரொனு மவற்கு மிறையா, மொருமுத னடிக்கு மதனு லொருகுறை படைத்த துளதோ, செழுமுகில் கவற்று கொடையாய் சிறுபறை முழக்கி யருளே, சிவமுனிவ கச்சி நகராய் சிறுபறை முழக்கி யருளே. (எ)

மறியும்வளி யைச்சு ழுலையாம் வழியுற வியக்கி மணியாழ், வளரிசை மடுக்க நினைவார் மனவிழைவி னெட்டு மடியா, யெறியுமின் மலர்க்கை யதனு லெழுபறை முழக்கமுடியே, மிருசெவி மடுக்க விழைவே மிகல்கரி முறிக்க வளையா, முறியுமலர் மொய்த்த விணர்வீ முரலளி மறித்து மருளான், முறியிடை மறத்தி யர்கடாழ் முடிசெருகு கொத்தி னிடையே, செறியுமயி லைக்கி ரியுளாய் சிறுபறை முழக்கி யருளே, சிவமுனிவ கச்சி நகராய் சிறுபறை முழக்கி யருளே.()

பகழிபுரை மைக்க ணளிவீழ் பனிமலர் முடித்த குழல்வார், படுமுகிழ் முலைத் திருவொடே பனிமதி நிறக் கொடியளுள், புகழ்வரை தவத்தின் வருமோர் புதல்வி செவியிற் ப

ருகுபால், புளாயுமழ லைச்சொன் மணிவாய் புகலவவள் கட்
கி ளியனுய், மகிழ்மக வினுக் கமையுமா மணியணி யுறுப்பு
ற வுலாய், வருமரு மகத் தனிமைபோ யொழியமணி முத்த
ருவிதாழ், திகழுமயி லைக்க ணுறுவாய் சிறுபறை முழக்கி ய
ருளே, சிவமுனிவ கச்சி நகராய் சிறுபறை முழக்கியருளே:

உரைசெயு மெவற்று மெனைநேர் வுறநகர் கனத்த திலை
யா, லெனவுல கமிழ்த்து கடைநா ளொலிகடன் மிதக்கு நக
ர்வா, ழுருள்வடிவ வொப்பி லுமையா ளணிமுலை கறக்கு ம
ருளா, ரமுதமுண மிக்க விழைவா லழுதகுழ விக்கு நிகரா
ய், வருநக ரனைத்தும் வனையா மழையிய முழக்கி யெதிர்
வார், வரவர விருப்ப முறுமூர் தொறுமலி தவத்த ருடனே,
திருவடி வருத்தி வருவாய் சிறுபறை முழக்கி யருளே, சிவ
முனிவ கச்சி நகராய் சிறுபறை முழக்கி யருளே. (க0

சிறுபறைப்பருவம் முற்றிற்று.

சிறுதேர்ப்பருவம்.

:o:

அருவடிவ மாகிமன் மொழிகடந் துயர்பிரம மங்கை
னு நெஞ் சகத்து, மணுகிவல் சிறைக்கொடியி னிருவிழி
கொருமணி யமர்ந்ததென நின்ற நிலையைக், குருவடி
கொண்டுணர்த் துறுகுணக் குன்றமே கோடிமா தவர் கு
கியே, குற்றேவல் செய்தரு கிருந்துநின் றிருவுளக் குறிப்
ன்வழி யொழுகி நிற்பக், கருவடிவ நிலையென்று செய்யா
கொலைகளவு கட்காம மேபயிலும் வெங், கயவர்தமை யு,

வுகொண் டொழியாத வென்றனைக் கடிதி னருகுற வழைத்துத், திருவடிகள் புன்றலைக் கணிசெய்த வருளாள சிறுதேருருட்டி யருளே, சிவசமய குலதிலக சிவஞான மாமுனிவ சிறுதே ருருட்டி யருளே. (க)

தகரமலர் வார்குழற் பவளவாய் மடமாதர் தடநெடுங் கண்க ளென்னத்,தாவுமறி கிடைகிடந் திடுபெருங் கொல்லையைத் தண்டிரை சுருட்டி யெறியு,மகரமனை யுண்டதிர்த் தெழுகமஞ் சூன்மழை மாரியென வந்து பிளிறும், வளைமருப் புழல்செவிப் புகர்முகச் சிறுகணல் வலிவேழ மத னனைப்பப், பகரலரு மெறுழ்வலிப் பிறைமருப் பொருகரும் பன்றியது கண்டு செவ்விப், பதமென்ன வுழவண்ட முகடுதொடு நெடியமுதிர் பணைதரள விதை விதைக்குஞ், சிகரமணி மயிலைமலை முருகனுட னமருமிறை சிறுதே ருருட்டி யருளே, சிவசமய குலதிலக சிவஞான மாமுனிவ சிறுதே ருருட்டியருளே (உ)

யாவர்யா வருமெழுங் கனவிருள் விழுங்குமோ ரிரவியைத் தத்த மக்கிங், கெதிரொன்று புகல்கின்ற தென்னவிவ் வுலகில்வரும் யாவருந் தத்த மக்கு, மேவுமா ருருனுடைய னென்னவரு மவிரோதி விரிசுடர் விளக்கொன்று தான், விழையவொரு கம்பத்து மிசையிருந் தகமெலாம் விரிகதிர் பரப்பு மதுபோ, லோவிலா வண்புகழ்க் கதிரொளியை வெண்டிரைய வோதையங் கட லுடுத்த, வுலகெலா மொருமயிலை வரையிருந் தொளிர்விக்கு மொருவமா முதற டிந்த, தேவர்சே னுபதியொ டுற்றிருந் தெனையாளி சிறுதே ருருட்டியருளே, சிவசமய குலதிலக சிவஞான மாமுனிவ சிறுதே ருருட்டி யருளே. (ங)

போரொன்று வஞ்சமன வெஞ்சொற் கொடுந்தகுவர் புரமொன் றிரண்டுமொருதன், பொருவென்ற வஞ்செழுத் தோதுமவர் வினைநிலைமை போல்வதற் கேகு மருளால், வாரொன்று குங்குமக் கொங்கையந் திருமாது மனையடைத் துந் திறந்தும், வந்துலா வருமிரண் டாழியும் பொய்யாத வாய்மைநன் னெறியந்தணர், நேரொன்று நெஞ்சவஞ் சாலைதனி லகலாது நிற்குமா வீரிரண்டு, நிரையிதழ்த் தாமரைத் தவிசினுறை யொருபாகு நிகழ்வுற்று மேவுறு பெருந்தேரொன்று கொண்டவிறை யுளமகிழ வெம்மைய சிறுதேருருட்டி யருளே, சிவசமய குலதிலக சிவஞான மாமுனிவ சிறுதேருருட்டி யருளே. (௪)

குன்றலரு மருளாள னென்றமொழி நிற்குறிக் கொண்டுசெல் கின்றதெனவுங், குறித்தொருவர் பாலென்ற வளவிலம் மொழிசென்று கோவமுதி னேர்தலெனவு, நன்றினிய பழமென்ற வளவினெட் டிலைவாழை நற்கனியி னெய்தலெனவு, நாடரும் பிள்ளையென் கின்றமொழி யாண்மகவி னண்ணுமா றெனவு மீச, னென்றளவின் விடமெழுந் திடநடு நடுங்கிநிலை யின்றியிரி தருதேவரை, யெய்தாமன் மணிகண்டனைப்பொருந் துதலெனவு மிவணகர மென்பது தனைச், சென்றடையு மொருபெருங் கச்சிநக ராளிநீ சிறுதேருருட்டியருளே, சிவசமய குலதிலக சிவஞான மாமுனிவ சிறுதேருருட்டி யருளே. (௫)

வேறு.

கருத்திற் காண்குறு நாடிகண் மூன்றையுங் கண்டுநன் னடுநாடி, கலந்தி யங்குறு முயிர்க்கழி விலையெனக் காட்டி

நோ யினர்நெஞ்சந், திருத்திக் கைப்புவிட் டருமறைப் பாலொடு தீதிறப் பெருமுக்கட், டீஞ்சு வைக்கனி தன்னையுட் கொள்கெனத் தெருட்டுபு முனங்கூட்டு,மருத்துப் பையினைச் சோதித்து வெண்பொடி மருந்தெடுத் துடல்பூசி, மணிய ணிந் தரு ளஞ்செழுத் தாகிய மந்திரம் பிறழாம, லுரைத்திட் டோம்புறும் பவப்பிணி மருத்துவ னுருட்டுக சிறுதேரோ, யுலக வாஞ்சிவ ஞானமா முனிவர னுருட்டுக சிறுதேரோ. ()

வண்டமிழ்ப் பெரும் புலவர்தஞ் செய்யுளின் வழுப்படாச் சொல்லோடும், வழுவ மைத்தசொற் புணர்த்திடு மாறென வயங்கிள மதிசூடி, தொண்டு பட்டிடு மயறபு நன்னெறித் தொழும்பின ரொடுகூடச், சுளிவு றுதடி யென்றனைத் தழுவியே தொல்லிசைப் புலவோர்தந், தண்ட மிழ்த்தொடை புணர்க்கிலா முழுவழுத் தாழ்ந்தபுன் சொற்போலச், சங்க ரன்றிருத் தொண்டில்வேற் றுலகரைச் சார்வற வமைந்திட்ட, வொண்டனைத்தனி முகமெனுங் கச்சிய னுருட்டுக சிறுதேரோ, யுலக வாஞ்சிவ ஞானமா முனிவர னுருட்டுக சிறுதேரோ. (எ)

வம்பு லாமலர்ப் பொழிலிடை யுடைந்துகு மாங்கனிச் சாறொடும், வண்டு முங்கடி மலர்முறுக் கவிழ்ந்துபெய் மதுப்பெயர்ப் பெருவெள்ள, மம்பொன் மாமணிப் பூணிள முகின்முலை யரிமதர் மழைக்கட்கே, ழரிச்சி லம்படி மாதரோ டெழின்மத னுடுறு முதிர்வேனில், பம்பு வான்றிரை யாலைத்தண் புனலெனப் பாய்ந்துபா லியாற்றொடிப், பாலை தன்கரு திறந்திரிந் துய்யுறப் பாய்ந்துறும் விழவானு, மும்பர்

போற்றிசெய் காஞ்சிமா நகரின னுருட்டுக சிறுதேரோ,
யுலக வாஞ்சிவ ஞானமா முனிவர னுருட்டுக சிறுதேரோ. ()

திலக வாணுதற் பவளவாய் மலைமக டிரண்முலைத் தட
ந்தோயுஞ், செஞ்சடைப்பெரு மான்விளை யாட்டயர் செழு
மலர்ப் பொழிற்கூடற், பலகை மீதுமுன் னுயர்த்துள செந்த
மிழ்ப் பழமலர்த் தொடைவீழ்ந்து, படிந்தெ ழாதிருந் துறு
பொருட் சுவைநறுப் பருகுறு பெருங்கல்விப், புலவர் தூய்
மன மெனுங்களி வண்டினம் புக்கிருந் தொருங்குண்ணப்,
புனைந்த விக்கொடுந் தமிழ்ப்புகர்ச் செம்மொழிப் புதுமலர்த்
தொடையார, முலகெலாம்புகழ் திண்புயத் தணிபவ னுருட்
டுக சிறுதேரோ, யுலக வாஞ்சிவ ஞானமா முனிவர னுருட்
டுக சிறுதேரோ. (கூ)

வந்து நம்புகழ் பாடுநர் தமையெலா மருவுடம் பிறுதி
க்கண், மாசற் றெங்களு நிறைசிவ மாக்கியே வைத்திடுஞ்
செயலன்றி, நந்து கின்றவோர் பதத்தினுண் மறுமையின
னுதுறும் படிபுய்த்த, னமக்க டாதென விம்மையே வண்டி
மிர் நனைகவுட் பகையாற்றல், சிந்தும் வன்மருப் பெறுழ்வ
லிப் புகர்முகச் சிறுவிழிப் பெருவேழச், செல்வ விந்திர னுக்
குத லுடையவன் செழுமணித் தரளங்க, ளுந்தும் வெள்ளரு
வித்திரு மயிலைய னுருட்டுக சிறுதேரோ, யுலக வாஞ்சிவ ஞா
னமா முனிவர னுருட்டுக சிறுதேரோ. (கூ0)

சிறுதேர்ப்பருவம் முற்றிற்று.

பிள்ளைத்தமிழ் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

கணபதிதுணை.

சிவஞானபாலையதேசிகர் கலம்பகம்.

காப்பு. நேரிசைவெண்பா.

சித்திதருங் கச்சிச் சிவஞான தேசிகன்மேற்
பத்திதரும் பல்வகைய பாட்டுதவு - மத்தி
யலங்கலா வாணை யடுத்தபிடி யீன்ற
விலங்கலா வாணை விரைந்து.

மயங்கிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா.

நீர்தாங்கு சடாமவுலி நெடுங்கயிலைக் கிரியாகப்
பார்தாங்கு வரையெல்லாம் பனிக்கலைவெண் மதியாகக்
காய்கதிர்மான் றேரிரவி கடலமுதந் தானாகப்
பாய்திரைவார் கடல்யாவும் பண்ணவர்கோன் பகடாக
ஞாலத்த களிறனைத்து நகைமணிப்பாம் பிறையாக
வாலத்த பணிமுழுது மாக்குபெரும் புகழுடையோய்.

இது ஆறடித்தரவு.

தன்னிலையு மெதிர்காட்டாத் தமமாகு மாணவநோய்
நின்னையல தெஞ்ஞான்று நீங்குவது தானன்றே
துன்னிருள்வாய்முழுங்குதிரைச்சுருட்டுகடன்முகட்டெழுந்த
மன்னுகதி ரலன்றி மற்றொன்றான் மாயுமோ.

தத்துவமாந் திரையெழுந்த தனிமாலைப் பெருங்கடலுன்
மெய்த்ததாட் புணையன்றி வேறொன்றுற் கடப்பரிதே
மைத்திரைவார் கடலியன்ற மரக்கலங்கொண் டன்றுபோ
யித்தரைவாழ் மனிதர்கடந் தேறுவதற் கொன்றுண்டோ.

பழியிலா வறங்கள்பல பயின்றாலு முன்றிருவாய்
மொழியினா லன்றிவான் முத்திநிலை கிடையாதே
விழியினா லலதுலகின் மேவுமுருப் பிறிதுபொறி
வழியினா லெதிர்காணு மனிதர்தா முளர்கொலோ.

இவைமூன்றும் நான்கடித்தாழிசை.

கொடுமிடி கெடவடு கொடைபடு நடையினை
சடையொடு நதிபணி தவழ்மதி யொருவினை.

மறையறை முறையற மறமற வருளினை
பொறிநெறி யறுகுறு புலனிலை யலகிலை.

யரிகரி பகையிகு மணிமணி மயிலையை
வரியரி மதர்விழி மலைமக ணசரினை.

இவைமூன்றும் ஈரடியராகம்.

முன்னாளி லொருஞான முனையயின்ற வாரமுத
மென்னாளு முண்கின்ற யாரோநின் னளவறிவார்.

நவத்தமிழ்வே தம்புகலு நன்மொழியிங் குண்மைபெறத்
தவத்தொடுதா னஞ்செயுமோர் தன்மையுனக் கலதுண்டோ

மெய்யிலே பொய்தோன்றி மெய்யாக மயக்குறுமப்
பொய்யிலே பொய்தோன்றப் புகலுமுனைப் புகல்வார்யார்

இருப்பம்பு பட்டுருவ வெய்தாலுந் தளராமற்
கருப்பம்பு படாவண்ணங் காப்பவர்க்குத் துணைநீயே.

கருமேனி யொழிந்தடியேங் கதிகாண நீயருளாற்
திருமேனி கொண்டிருந்து செய்நன்றி மறப்பேமோ.

தவப்பிணிக்கு மூலமலந் தான்மூல மாய்க்கிளைக்கும்
பவப்பிணிக்கு மருந்துனது பார்வையே தானன்றே.

இவையாறும் ஈரடித்தாழிசை.

வாத மாற்று நீ, போத மாற்று நீ,
வாய்மை யாக்கு நீ, தீமை போக்கு நீ.

இவைநான்கும் முச்சீரோரடியம்போதரங்கம்.

வசைகெ டுத்தனை, யிசைகொ டுத்தனை,
செயலொ ழித்தனை, மயல ழித்தனை,
யறம்வி ரித்தனை, மறமி ரித்தனை,
விழைவ றுத்தனை, பிழைபொ றுத்தனை.

இவையெட்டும் இருசீரோரடியம்போதரங்கம்.

எனவாங்கு - இது தனிச்சொல்.

நாவலர் புகழ்சிவ ஞான தேசிக
வெவ்வ மகன்ற சைவ நாயக
நின்னடிக் கமல நெஞ்சுற விருத்தி
நறுமலர் தூவி நாடொறும் பரவுதூஉஞ்
செல்வச் செருக்கிற் செவிடுபட் டிருக்குங்
காதிற் றீம்பால் கமர்கவிழ்த் தாங்கு
பாப்பல பன்முறை பாடி நின்னைப்
பாடா மாந்தர் பக்கற்
கூடா வடியரிற் கூட்டுக வெனவே.

இது ஒன்பதடிநேரிசையாசிரியச்சுரிதகம். (க)

நேரிசைவெண்பா.

வேவ மலரும் விழிகரந்த நின்னைமதன்
றேவ சிவஞான தேசிகா—மேவிலனென்
னுள்ள மறிந்த வொருநின் றிருமேனிக்
கள்ள மறிந்தனனென் கண்டு. (௨)

கட்டளைக்கலித்துறை.

கண்டே னறிவெனு மொண்சுட ரோற்றிக் கருத்தகன்மெய்த்
தண்டேயு மன்புநெய் பெய்துபொய் வாதந் தடுத்தொளிரக்
கொண்டே மலவிரு ளெல்லாந் துரந்தெங் குடிமுழுதுந்
தொண்டே யெனுமெய்ச் சிவஞான தேவன் றுணையடியே

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அடிமலர் சிவப்ப நடந்துள முணிந்த வணங்கினைக் கூடுதல் வேண்டா, வடியனேன் றமிழ்க்குக் கலந்துட னிரு வரிவையைப் பிரிவுசெய் திடுக, மிடிமலி வறிய செங்கல்வன் றூக்கி வியப்புற வுதவுதல் வேண்டா, வெந்தெரி பலியான் செங்கலாக் குகநீ வேறுனை வேண்டுவ திலையே, பொடிமறை தழல்போ லிருந்துல கினர்கட் புலப்படா னுயர்சிவ ஞானி, புவியிலென் றிருப்ப வனையன்யா னென்று பொங்கொளி யிரவிபோற் றோன்றிக், கடிநக ரொவற்றுஞ் சிறந்தபொற் புரிசைக் காஞ்சியிற் போந்தகற் பகமே, கதிர் மணிவரன் றி யருவிவந் திழியுங் கயிலைநேர் மயிலைக்காவலனே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வலந்திரி கதிர்கா னுலகின ரெல்லாம் வந்துகேட் பன விலை யெனுத, நலந்தரு மொருநீ தமியனேன் கேட்ப நான

லை இலையெனத் திருவாய், மலர்ந்துரை செய்த தென்கோ லோ வறியேன் மயிலைமால் வரைமணி விளக்கே, புலந்தெ றுவீரர் பெருமவென்றிறைஞ்சிப் புகழ்சிவஞானதேசிகனே.

கலிவிருத்தம்.

சிகரியி னெழுதின மணியின் றேர்ப்பரிக்
கிகலிர வுளதுகொ லிருவி னைத்தொடர்
நிகரறு நினையடை நிலையி னோர்க்கிலை
நகரியி னமர்சிவ ஞான தேவனே. (௬)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தேவரு முனிவர் தாமுஞ் சித்தரு மற்றை யோரு
மேவரு நிலைய ராக வினையினேற் கருள்பு ரிந்தான்
மூவரு மிறைஞ்சு ஞான முதல்வனெண் மயிலை மேவி
யாவரும் விழையும் வான மிலான்புலம் பொழியு மாறே. ()

மேற்படி வேறு.

மாறு செயுமைம் புலக்கணமே குணமே மயக்கு மூா யையே, வேறு செயுமா ணவமலமே வினையே நுந்தம் விற ல்காட்டித், தேறு செயுஞ் சிவஞான தேவ னெதிர்நான் செல்வதன்முன், கூறு செயுநீர் செய்பவெலா மென்பாற் செய்து கொள்ளீரே. (அ)

மேற்படி வேறு.

கொள்ளும் வன்பவப் பிணியின ராகிய குவலயத் தவ ரெல்லா, மௌ்ளும் வெந்துயர்ப் பவப்பிணி மருத்துவ னெ னப்படு சிவஞான, வள்ளல் வந்துவண் மயிலைமேல் வாழ்

தலை மணிவிளக் கெனக்கண்டு, முள்ள நைந்துசென் றுறைக்
கில ரென்கொலோ வுண்டுடுத் துழல்வாரே. (க)

மறம். பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வாரா யரசன் றூதனென வந்த வொருவ யாமகந்
தை, மலையை யுடைக்குஞ் சிவஞான வள்ளன் மயிலைக் குற
வர்கா, ணோரா ரெங்கள் குலமகளை யின்று கேட்ப நினைவி
டுத்த, விறைவன் றிருக்கா ளத்தியிடை யெங்கண் மிச்சின்
மிசைந்தவனூற், சீரா ரெயிறு தரளமெனச் சிதற வடிபட்
டுழல்கின்றான், சிறிய குலத்திற் பிறந்தவனோ செந்தாண்
மலராற் றேய்ப்புண்டு, பாரா ரறிய வுடல்குன்றிப் பகற்
போ தெல்லாம் புறப்படான், பழைய குடியிற் பிறந்தவனே
பகரா யுள்ளம் வெருவேலே. (கo)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வேலுடையா னெடுமயிலை மலைமேவு சிவஞானி வினைக
டர்க்கும், காலுடையான் புகழோடு வெள்ளிமலை நிறைநிற்
பக் கனம்போ தாமற், பாலுடையான் மிசைவைக்கப் பட்ட
ததன் மேல்வைத்தோன் பால்வெண் ணீற்றுத், தோலுடை
யா னவன்மீது வைத்ததன்றோ விளமதியஞ் சொல்லுங் கா
லே. (கக)

கலித்துறை.

காலம் போயிற் றஞ்சன மன்ன கடாமீதி
லாலம் போல்வெங் காலனு மந்தோ வணுகுற்றான்
சீலங் கேண்மி னெய்யென வேகஞ் சிவஞானி
கோலங் காணுங் கொள்கை கருத்திற் குறியீரோ. (கஉ)

கலிவிருத்தம்.

குறியுமிலை வடிவுமிலை குணமுமிலை யுணையாடவோர்
பொறியுமிலை மனமுமிலை புலனுமிலை யரிதாகநீ
செறியும்வகை யருள்செய்பொருள் சிவசமய குலதீபமாய்
மறியுமளி மலர்முரலு மயிலைவரு சிவஞானியே. (கங)

நேரிசைவெண்பா.

ஞானிபெய ரேதேனு நன்மைதரு மென்னவுஞ்செம்
மேனிபுகல் வேதம் விதித்தபெய - ரான
சிவஞானி நாமஞ் சிவஞானி யென்று
ளவஞானி யென்ப வீவன். (கச)

கட்டளைக்கலித்துறை.

அவனே யிவனென் றெனையாளு மண்ண லடியவர்தம்
பவநோ யகற்றுஞ் சிவஞான தேசிகன் பாரில்வருஞ்
சிவனே யிவனென் றுலகமெ லாந்தொழுந் தெய்வமன்றி
யெவனே தமிய னிதயா லயத்தி லிருப்பவனே. (க௫)

கலிவிருத்தம்.

இருந்து மேனியோ டிம்மை மறுமையிற்
பொருந்து போகம் புரிசிவ ஞானிநீ
விரும்பு வார்கட் கெனக்கருண் மெய்விழைந்
தருந்து மாசை யிலாமையி லாசையே. (கசு)

மடக்கு. அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆசை தனதாண் மூட்டினு னடித்திட் டமுத மூட்டினுன்
பாச விருளை யகற்றினுன் பதிசே ரறிவை யகற்றினுன்

றேசு மலியு மாகத்தன் சிவஞா னிப்பேர் மாகத்த
னேச மருவி மறியாரோ நிரயத் துயர மறியாரோ. (கஎ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

மறிமறைத் தாலு மழுமறைத் தாலு மணிமிடற்றின்
குறிமறைத் தாலு மதிமறைத் தாலுமென் கொன்றைமலர்
வெறிமறைத் தாலு மறிவே னுனைமதன் மேற்பகைமை
நெறிமறைத் தாயிலை யேசிவ ஞான நெடுந்தகையே. (கஅ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நெடுமடைக்கட் குடவளைசென் றடைப்பவிள வரானு ழைந்து நீர்செ லுத்துந், தடமுடைத்தண் பணைமருதக் கச்சி நகர்ச்சிவஞானத் தம்பி ரானே, படமுடிப்பார் மிசைநினது புகழ்பாடிப் பன்மலர்தூய்ப் பணிகின் றேற்குக், குடமுடைத்தா லெனப்பாசங் கெடுப்பதல்லா லெனக்குநீ கொடுப்ப தென்னே. (கக)

நேரிசைவெண்பா.

என்ன தவவுதவி யீதென் றுணர்கிலேன்
மன்னுசிவ ஞானமுனி வந்துற்றான் - றன்னைநிகர்
மாசங் கெடுக்கு மலர்த்தடஞ்சூழ் கச்சியிலெம்
பாசங் கெடுக்கும் படி. (உ0)

கட்டளைக்கலித்துறை.

படிக்குப் பெருஞ்செல்வ மாஞ்சிவ ஞானிமெய்ப் பத்தர்மணி, முடிக்குப் பெருஞ்செல்வ மாம்பதத் தாறெடு முன்னியெங்கண், மிடிக்குப் பெருஞ்செல்வ மென்றில ரேதனை வே

ந்தரொடெங், குடிக்குப் பெருஞ்செல்வ மென்றுசென்றே
நுறுங் கோளர்க்ளே. (உக)

கலிவிருத்தம்.

கோள்வலி செய்வதென் கொடிய வாகிய
நாள்வலி செய்வதெ னம்மைக் கூற்றெனு
மாள்வலி செய்வதெ னமுத பாணிதன்
றாள்வலி யவைகொளுந் தண்டு தொண்டரோ. (உஉ)

அம்மானை. மடக்கு. கலித்தாழிசை.

தொண்டர்நெஞ்ச வஞ்சந் தொலைக்குஞ் சிவஞானி
யண்டரஞ்சும் வெள்ளிமலை யண்ணல்கா ணம்மானை
யண்டரஞ்சும் வெள்ளிமலை யண்ணலே யாமாகிற்
கண்டநஞ்சங் கண்டிலநங் கண்ணிறை லம்மானை
காணோ மயிலைவரைக் கண்டக்கா லம்மானை. (உங)

கலிவிருத்தம்.

அம்மா சிவஞா னியடிக் கமல
மும்மா யைகடந் துமுயங் குமது
சும்மா தலைமீ துசுமத் தினுறற்
கைம்மா றுளதோ கடையே னிடையே. (உச)

நேரிசைவெண்பா.

இடையினமே போல விரண்டறமு மல்லா
நடையின்மே நாமயிலை ஞானி—புடையினமே
சார்வாகா தோடித் தடுமாறு கின்றமையாற்
றீர்வாகா மாயைச் செயல். (உரு)

காலம். எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

செயலெலா மறமாகச் செய்யுங் காலந் திகழ்வெலாம் பொய்யாகத் திகழுங் கால, மயலெலா முறவாகி யமையுங் கால மறிவெலாந் தனையறிய வணையுங்கால,மயலெலா மொழிந்துபர வசமாங் கால மனமெலாம் பேரன்பு மயமாங் கால, மியலெலாம் பிறப்பொழிய வெடுக்குங் கால மெங்கள் சிவ ஞானியரு ளிசையுங் காலம். (உ௬)

கட்டளைக்கலித்துறை.

காலுண்டு வாழு முனிவரு முள்ளங் கலங்குநஞ்ச
மேலுண்டு நஞ்சைய ருஞ்பழி மாறவெல் வீரவனை
மாலுண் டுமிழு முலகமெ லாஞ்சொன் மயிலைவெற்பிற்
பாலுண்டு பாலைய னென்றிருந் தாய்கொலெம் பாலையனே ()

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஐய மயிலைச் சிவஞானி யந்தோ நம்மாற் செயப்பட்ட
வுய்ய வரிய பாதகங்கட் கொழிக்கு முபாய மிலையென்று
நையு மனிதர் நினதுதிரு நாமத் தெழுவா யெழுத்திரண்டும்
பைய வொருகா லியம்பியுய்யப் பற்றூர் துயரி னுற்றூரே. ()

கலிவிருத்தம்.

உற்பவ நிற்ப தொடுக்க மளிக்குஞ்
சிற்பரன் மெய்ச்சிவ ஞானி திருக்கை
நற்பிர சாத மலர்ப்பத நம்பாற்
சொற்பெறு மூவர் தொழிற்புண ராவே. (உ௧)

கட்டளைக்கலித்துறை.

வேதந் தெளிந்தநின் செவ்வாய் மொழிநின் விரைமலர்ப்பூம்
பாதம் படுதுக ளெங்குல தேவதை பார்வையெங்கள்
சாதங் களையு மருந்துநின் னாமந் தனிக்குடிலை
நாதன் கயிலை சிவஞானி நீயமர் நல்லிடமே. (௩0)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நல்ல புலவர் பழிச்சுசிவ ஞானி யெனுமோர் நாமமுற, மல்லன் மயிலை மலையனைவே றொருவ னாகமதிக்கிலேன், மெல்ல வொருபூ வீசுதன்முன் வேளை யெரித்த தான்வெகுளி, யில்ல னெனினும் பொறையுளன்போற் றோன்று னெனினும் யான்றுனே. (௩க)

நேரிசைவெண்பா.

யானென தென்னு மிவைகழன்று வந்துசிவ
ஞான குருவை நணுகிலா—மானுடர்தம்
பொல்லாப் பிறவிநோய் போமோ வரினுநிலத்
தெல்லாக் கடவுளரு மின்று. (௩உ)

வண்டுவிடுதூது. இன்னிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா.

இன்றுபிழை யொன்று மியற்று வெனைமுனிந்து
நின்று சிறிதுமரு ணெஞ்சுரு வின்மதனைக்
கொன்றுவிடு லில்லைக் கொலைப்பாவ மென்றளிகாள்
சென்றுபுக லீர்நஞ் சிவஞான தேசிகர்க்கே. (௩௩)

கலிவிருத்தம்.

கேடு தீர்மயி லைக்கிரி ஞானியைத்
தேடு வார்சிலர் செய்யுங் கருமியை

நாடு வார்பலர் நன்மணி யோகடைக்
கோடு வீழ்மணி யோபலர் கொள்வதே. (ஙச)

சித்து. அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கொள்ளிபோன் மணித்தலைநா கங்கிடக்கு மயிலைமலைக் குகையில் வாழுந், தெள்ளுவா னமுதனைய சிவஞானி பதம் பரவுஞ் சித்தர் நாங்கா, ணள்ளியோர் பிடிசோறு தரிற்பத் தா நாமுனக்கிங் கைய மின்றி, வெள்ளிதான் வருவதன் முன் பொன்னுக்கு வோமிதுநம் வித்தை தானே. (ஙரு)

நேரிசைவெண்பா.

வித்தை சிவஞானி வித்தையே காண்பவெலா
மித்தையென நின்று விளம்பியே—சத்தியமாய்
நாட்டினு னீதானு நானே யெனப்புகன்று
காட்டினன் றன்னையே காண். (ஙசு)

ஊசல். எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

காண்டகைய விமிழிசைவெள் ளருவி தூங்குங் கவின்மயிலைச் சிவஞான தேவன் கூறு, மாண்டருநன் மொழிகேளா வாவி பாவ வல்வினையு நல்வினையு நின்று தள்ள, மீண்டுதுயர் நிரயமொடு துறக்க மேவி மெலிவதிவ்வா றெனத்தெரிந்து காட்டல் போலத், தூண்டுசுடர் விளக்கனையீ ரிருமருங்குந் தோழியர்க ணின்றுாட்ட வாடீ ரூசல். (ஙஎ)

தாழிசை.

ஊசலாடுறு நெஞ்சொடும்பிட ருற்றவெற்றிகொள் காலனை, யுணர்ந்திலேன்பய மற்றுவேண்டிய துண்டுடுத்துழன்

றெண்மலர், வாசமார்குழல் மாதரார்செயு மாலின்மூழ்கின னத்துயர், மாறுமாறு நினைந்திலேனெரி வாய்தலிற்படு மனையின்வாய், தூசுலாமணை மீதுவாள்விழி துஞ்சவீழ்பவர் போலவே, தொண்டர்தந்துயர் கண்டிராது துடைக்குறுஞ்சிவ ஞானிநீ, யாசுதீருண் மிகுதிகாணிய வஞ்சலென்றருள் செய்தியோ, வருண்மறைத்து விடுத்தியோசொ லறிந்திலேன்றிரு வுள்ளமே. (௩அ)

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

உள்ளதன் பொருள ளிக்கு முயர்சிவ ஞான தேவன்
றெள்ளும்வண் புகழுங் காமற் றெறுபிர தாப முந்தாம்
வெள்ளைநன் மதியுஞ் செங்கேழ் வெய்யவன் றானு மாகி
யெள்ளவந்தெதிர்வ துண்டோவெனவெழுந் துலாவுமன்றே.

மேற்படி வேறு.

அன்றெடுத்து மலைகுழைத்துப் புரமெரித்த புகழல்லா லௗற்றும் வேனை, நின்றெடுத்து மனங்குழைத்து வினையிரித்த நின்புகழை நிகழ்த்தல் செய்யார், குன்றெடுத்த புகழிருப்பச் சிறுசிலையொன் றெடுத்தபுகழ் கூறல் போன்மான்,கன்றெடுத்த கரமறைத்துச் சிவஞானிப் பெயர்படைத்த கருணைக் குன்றே. (௪0)

தவம். கட்டளைக்கலித்துறை.

குன்று மறையுள் விபூதியென் றேசொலுங் கூற்றினுக்குப்
பொன்றுத செல்வ மெனப்பொருள் கூறும்வன் பூசுரருந்
தன்று மனமலர்க் கைந்நீறு சாற்றத் தவம்புரிவ
ரொன்று லெவர்சிவ ஞானிதன் மேன்மை யிசைப்பவரோ. [()

புயவகுப்பு.

இசைபோகி மாழ்கமத னம்பைக் கடிந்தன
 விளநாக வீருரியொ டென்பைத் துரந்தன
வஃசபோகு மாரநிகர் கண்டிக் கிசைந்தன
 மகமேரு வாதிவரை யஞ்சக் கிளர்ந்தன
நசைபோகு மாதவர்க டுன்பைத் துரந்தன
 நயநீறு தேய்வையென விஞ்சத் திமிர்ந்தன
திசைபோகு தூயதமிழ் தங்கப் புனைந்தன
 சிவஞான தேசிகர்தம் வென்றிப் புயங்களே. (சுஉ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

புயன்மறையா மயிலைமலைச் சிவஞானி நீயேயெம் பொருளிற் கொண்ட, செயன்மறையா விளவேறு கரந்தவன்யானலனென்னிற் றெளியச் சொல்வே, மயன்மறையா நின்னடிகண் டனமார வாரங்க ளாகா துன்ற, னியன்மறையா துரைசெய்தி செய்திலையே லலர்தூற்ற விளைக்கி லேமே. ()

மேற்படி வேறு.

இளைக்கு மிடியற் குறுபொருளா மிறைவற் கரசாங் கூற்றுவனை, விளிக்கும் பிணிக்கு மருந்தாகும் விடத்திற் கருஞ்சீர்க் கலுழனும், வளைக்கும் பகைக்குப் படையாகு மலடர்க் கரிய மகவாகுந், திளைக்குங் கருணைச் சிவஞான தேவன் றிருக்கைத் திருநீறே. (சுச)

நேரிசைவெண்பா.

நீறுவாய் கோலநினை நெஞ்சமே நெஞ்சமவற்
கூறுநா வேமாற்றங் கூறுநா—பாறுவீழ்

வேல்பிடிக்குஞ் செவ்வேள் வியன்மயிலை ஞானிமலர்க்
கால்பிடிக்குங் கைகளே கை. (௪௫)

நேரிசையாசிரியப்பா.

கைகமழ் நறிய கறியொடு படூஉ
மென்மைமவெள் ளடிசி லின்மை மாந்தி
விலைவரம் பறியா மென்றுகி லின்மை
நாடொறு முடுத்து நகைமணிப் பசும்பொற்
பூண்டன வின்மை காண்டகப் புனைந்து
திண்குற டுரிஞ்சுஞ் செழுஞ்சாந் தின்மை
பூசிப் பொன்மலி புரிசை மாடத்
தின்மையின் மலர்ப்பூம் பள்ளி யின்மையிற்
கருங்கட் செவ்வாய் வெண்ணகைப் பசுந்தொடி
யிளமுலை மாத ரின்மையொடு தழீஇ
வாழா நின்றநின் வண்புகழ் பாடு
நல்லிசைப் புலவர் நற்பொரு ளின்மை
கண்டது பொறாது கவலைகூர்ந் தழிக்கு
நின்னை யன்றே நிலமிசை மாந்த
ரழுக்கா றிலனென வழுக்கா தறைகுவர்
தவப்பல விடர்செய் பவப்பிணி மருத்துவ
கலங்குறு தன்மைப் புலந்தெறு வீர
வடியார் கொள்ள மிடியாச் செல்வ
நானிலம் புகழ்சிவ ஞான தேவ
வ்டியே மருளா தறிதரக் கூறுதி
யென்றவன் றனையே யாம்விறு யறிகுது

‡ நங்கண் களிப்ப நண்ணு மாயி
னணியென விறங்குவெள் ளருவி
மணிமலி மயிலை மலைகிழ வோனே. (சகூ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

கிழவி யெனுமிக் கிரிராச கன்னிகை கெண்டையங்க
ணழவி மலனைத் தழூஉ ரமர்ந்த வமுதமுனி
தொழவி கலமி லுயர்ஞானங் கூறுஞ் சுடரிலைவேற்
குழவி தனினு முனையே விரும்புங் குடமுனியே. (சஎ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

குடக்கெனப்படாக்குணக்குங் குணக்கெனப்படாக்குடக்கும்
வடக்கெனப் படாத தெற்குந் தெற்கெனப் படாவ டக்கு
நடக்குமெய்ப் புகழ்மா கச்சி நகர்ச்சிவ ஞான தேவே
படைக்குமப் பெரியோன் றன்னைப் பரவுவார் பரவு வாரே.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பரம யோகி யென்றுடம்பிற் பாதி யொருத்தி கொளக் கொடுத்துப், பகர்வுற் றறநன் மகனையடும் பாதகத்திற் குடன்படுத்தித், தருமி தானென் றெருதேறிச் சாந்த னென்று புரமெரித்துத், தம்பி ரானென் றொருவற்குச் சந்து மகளிர் பானடந்து, பெருமை யாள னென்றுபோய்ப் பேய்க்கூத் தாடிச் சின்மயனும், பெயர்பெற் றவையி னம்பியாற் பித்த னாகிப் புனிதனெனுச், சிரமு மாலை யென்புமரீஇத் திரிந்தமு

‡ இப்பிரபந்தம் ஆசிரியரயிக்கமுற்றபின்னர் அருளிச்செய்த தாகலின் "நங்கண்களிப்ப நண்ணுமாயின் யாம் விழையறி குதும்" என்று ஆற்றுமையால் விதந்துரைக்கப் பட்டது.

ரண்கொள் செயலெல்லாந், தீர்வான் வந்த சிவஞான தேவ
ற் கிலையொப் பாவாரோ. (சுக)

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வாரியங் கரையிர் வாளிலைக் கைதை மலரெனத் தோ
ன்றுவர் சிலர்தா, மதுரவீர்ங் கரும்பின் மலரெனச் சிலர்தா
ம் வருவர்நீ கற்பக மலர்போற், காரியங் களத்த னடஞ்செ
ய்தா மரையின் கழலொலி யாவுமோர் போகி, கண்களாற் க
ண்டு கேட்குமோர்ப் பச்சைக் கந்தமா முனிகரத் துதித்தாய்,
வேரியங் கமலத் தாளிழை மருங்குன் மெல்லியற் பெண்
ணொரு கம்ப, மேவுற விருமா தங்கமுங் கட்டி விடாதமர்
நகர்கணு யகமும், பாரினன் முகமா மிக்கரை முனிந்த பர
ன்றிரு வக்கரை நகரும், பயிலிட மெனக்கொண் மயிலைவா
ழமுத பானமார் ஞானமா தவனே. (ரு0)

கட்டளைக்கலித்துறை.

தடங்கட னீர்முகந் தாங்குப் பொழியினுந் தண்விசும்பு
நெடுங்கட னீர்மை பெறல்போல வேதங்க ணீறுதொட்டு
நடுங்கிடு மாறில் சிவஞான தேசிக னல்கினுமோர்
படங்கிடை ஞால முடையார் பெறுகுவர் பாக்கியமே. (ருக)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பாக்கியமும் பாலுமுமை புகட்டியமெய்ஞ் ஞானப்
பாலனீ யளவிறந்த சிவபெருமா னடியார்க்
காக்கியிடல் கருதியே யுருத்திரபல் கணத்தார்க்
கட்டிட்டல் காணுதே போதியோ வெனத்தன்

ஞாக்கிடை யுரைசெய்தா னென்றேயென் றனக்குத்
தோன்றுகின்ற துலகில்வே றொருவரிலா மையினாற்
சீர்க்கவிஞர் புகழ்மயிலை மால்வரையின் விளக்கே
சிவஞான தேவனெனச் சிறந்தவருட் கடலே. (௫௨)

நேரிசைவெண்பா.

கடலுலக மேத்துங் கருணைமலை மாயை
நடலை தபுமயிலை ஞானி—விடலரிய
நல்வினைத்தை நண்ணு நணுகுமுட லாமுதலார்
மெல்வினைத்து ளாதிநிலை மெய். (௫௩)

களி. எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மெய்த்தவறு சமயங்கட் கிறைவ னாகி
விளங்குசிவ ஞானகுரு வாம மென்னுஞ்
சத்திசம யத்தினுக்குக் கள்ளு மூனுந்
தகுமெனமான் மதுகைவிடா னாகி நின்றான்
புத்தலரி யயன்கரகங் கொண்டு வந்தான்
புரிரியுழை யைங்கரன்பே ரொலிகைக் கொண்டார்
நெய்த்தவடி வேன்முருகன் சேவல் கொண்டா
னிலவினனோர் முயன்முழுதும் விழுங்கி னானே. (௫௪)

தழை. கலித்துறை.

விழுங்குவள் போலது கொண்டற லோதியின் மேல்வைத்
தெழுந்துற வாள்விழி யொத்தின டேமொழி யன்பாநின் [தா
செழுந்தழை பட்டது நஞ்சிவ ஞானி திருத்தாள்கள்
பழம்படு நெஞ்சுடை யார்கரம் வந்து படும்பாடே. (௫௫)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பாடு வாரிசை யறியு மியாவுமூர் பணியு நல்லிய லம்பலத்துநின், றூடு வாரறி வார்கொ லோவறி யார்கொ லோவெனப் பாடு வார்கொளத், தோடு வார்செவி நல்கி ஞானுயர் சூலி நஞ்சிவ ஞானி நீபடை, வீடு வார்செவி யாக நல்கினை விலகி நல்லியற் புலவர் கொள்ளவே. (ருசு)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கொள்ளு முண்டி பகுத்துண்டு பெருஞ்சீர் கொண்டானின்குரவன், கள்ளும் வண்டு மருமலர்ப்பூம் புலியூர்ப் பச்சைக் கந்தமுனி, தெள்ளு மிருஞ்சீர் நீபகுத்திட் டுண்ணு துற்றாய் சிவஞானி, துள்ளு மருந்தா யினுங்கன்று சொல்லாரோசொ னல்லாரே. (ருஎ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

நல்லா ரவன்சொல்வ தெல்லாம்பொய் யென்பவர் நன்மையிலாப், பொல்லா ரவனைமெய் யாளனென் பார்மெய்ப் பொருளுணர்ந்த, வல்லார் மயிலைச் சிவஞானி யைச்சொல வாய்திறவார், கல்லா ரவனியல் சொல்வமென் றேபல கற்றவரே. (ருஅ)

கலிவிருத்தம்.

கற்றவேத முற்றுமாயை கழலுமீச னேபதி
சொற்றசைவர் சட்கெனச்சொல் சொல்லுமாவி யேபர
முற்றும்வைதி கர்க்கெனச்சொன் மொழியுமாறு மாறுகா
முற்றமயிலை ஞானதேவ ரொருசொ லுண்மை சொல்லவே.

தாழிசை.

சொல்லருங்கயி லைத்தணந்தனை துன்னுநீவிட குணமூமு ர், சுடல்செய்சாபமு மின்றியேசம ஞெக்கமெய்தினை தோ லுடை, பல்லெலும்பணி கோலமோவினை பாதியாணென ன் மாறினை, பணிகள்யாவுமு ருதகன்றனை பாணிசென்னிசு மக்கிலை, வில்லிருந்தத ழும்பொழிந்தனை மீளநஞ்சமி ரிந்த னை, விரைந்துசோறிடு மனையைநல்கென வேண்டுமாறு மற ந்தனை, கொல்விரும்பா சினைவிடுத்தனை குறைவிலாமதி மே வினை, கோதறுஞ்சிவ ஞானியேயருள் கூருஞானவி நோ தனே. (௬௦)

கட்டளைக்கலித்துறை.

வினையே னெனினுங் கொடியே னெனினும் விதிவிலக்கு
நினையே னெனினு மியானே யறங்களி னின்றுடையே
னனையே யனைய சிவஞான தேவ னருண்மிகுதி
யெனையே யடைதலி னிலைய மேது மிதற்கிலையே. (௬௧)

நேரிசைவெண்பா.

இல்லாமை யில்லாமை யெய்தலா னான்முழுதுங்
கல்லாமை கல்லாமை கற்கலாம் - வல்லான்
சிவஞான தேவன் றிருவடியைப் போற்றத்
தவஞான முண்டாயிற் றான். (௬௨)

வஞ்சித்துறை.

தானி யேசிவ, ஞானி யேயெனன்
மேனி யோடபி, மானி யாகுமே. (௬௩)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மேவரு மெய்ச்சிவ ஞானி திருப்புகழ் மேன்மை யிசைத்திடுநாண், மாவுர கர்க்கிறை தாளெனிர் பைத்தலை மாணவசைக்குமதாற், பூவசை வுற்றிடு மாலென மட்டவிழ் பூமிசை யுற்றிடுவான், பாவின் வியப்புறு மேரு முதற்கிரி பாரமியற்றினனே. (சுச)

நேரிசைவெண்பா.

பாரார் விசும்புளார் பாதாளத் தார்பரவுஞ்
சீரார் சிவஞான தேசிகா - தீரா
வறவா நினைக்கி னடியேன் பொருட்டுப்
பிறவா நினக்குப் பிறப்பு. (சுரு)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பிறந்தான் மேலு மிடிதீர்நோய் தீரொன் றமைப்பின் றொடர்வனென, வறிந்தாய் போலுஞ் செம்பவளத் திருவாய் மலர்ந்தென் னகந்திருத்தி, யிறந்தார் ஞால மிசைப்பிறவா முதுகுன் றகலா தெனைவைத்தாய், சிறந்தார் வாய்மைச் சிவஞானிப் பேரோய் தீராச் சீரோயே. (சுசு)

நேரிசையாசிரியப்பா.

சீர்வளர் குவவுத் திண்டோண் மாருதி
யுயிர்தரு மருந்தொன் றுறுதற் பொருட்டு
முழுமணி கொழிக்கு முகங்கவி ழருவிக்
குன்றமொன் றெடுத்த கொள்கை போலக்

சொற்றிறம் விரித்த சுடர்மணிச் செழுஞ்சூட்
டுரக வேந்த னொருதலை தரிப்பக்
காதல் கூர்ந்து கண்ணகன் ஞால
முச்சிக் கொண்ட கச்சிப் பதியு
மெறும்பியுயிர் நீங்கி லெறும்பி யீருரி
போர்த்துப் போகும் புராதன மலையு
மான்பாற் கன்றி யளவில்பல் கறிக்கு
மின்சுவை விளையு மென்சே யூருங்
கயிலைபோற் சிறந்த மயிலைமால் வரையு
மிடங்கொண் டிருந்த வெங்க ளையக
னரன்றிருத் தொண்டர்க் கன்னை போல்வான்
புகழூநர்க் கடங்காப் புகழுடைப் பெருந்தகை
யுலகா யதனுக் கிலகா யுதமா
யணுமத மோரணு வாகத் துரந்து
விசேட மதத்தின் விசேட நீக்கிக்
காலவா திக்கோர் கால னாகிக்
குருமத நொய்தெனக் கூறி மாற்றிப்
பஞ்ச ராத்திரிக் கஞ்சு பகலாய்ச்
சைவப் பயிர்க்குத் தண்முகி லானோ
னந்தொழ வருள்சிவ ஞான தேவன்
சமய வாதிக டம்மத நிறுவத்
தகர்போல் வாதிற் றுக்குத னெக்கிச்
சிரித்துளங் களிக்குஞ் சிவாநு பூதியின்
மாண்டிட வெம்மை வைத்தனன்
வேண்டிய செய்கவவ் வீணர் தாமே. (௬௭)

பிச்சியார். கலித்துறை.

தாமே மனிதர் தமதா மயிலைத் தனிஞானி
பூமேன் மனிதக் கோல மடைந்து புறப்பட்டான்
மாமேன் மையரா கியமா தவர்தவம் வௌவற்குக்
கோமே தகமே நீதவ வேடங் கொண்டாயே. (சுஅ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கொண்டசிலை மரமுதலா யினதமைத்தாஞ் சிவமெனவே குறிக்க மாட்டா, ரண்டர்முத லாயினோர் பாவிக்கப் படுமயிலை யமர்ந்திட் டெம்மைத், தொண்டுகொளுஞ் சிவஞானி தனைத்தானே சிவோகமெனத் துணிந்து கொண்டு, பண்டைநரர் பவமுழுதுந் தொலைத்திடுவ னியாரதிகம் பார்த்திடரோ. (சுகூ)

பாண். நேரிசைவெண்பா.

பார்த்திடுவ னீலகண்ட பாணனு ராகநினைத்
தீர்த்தன் சிவஞான தேசிகன்சீ - ரேத்திவரிற்
பாணு நினைச்சாதி பாராட்டு வேன்பிறர்சீர்
நாணு துரைத்துறலா னன். (எO)

கட்டளைக்கலித்துறை.

நானே சசிவன் னனிற்பெரி யேனவன் ஞானிதனைத்
தானே யடைந்தில னன்றிருக் காஞ்சியிற் றண்மலர்ப்பூந்
தேனே யனைய சிவஞான தேவனைச் சேர்ந்திமைப்பி
லூனே யுயிரோ யெனுமிவை வேறுபட் டுய்ந்தனனே. (எக)

நேரிசைவெண்பா.

உன்னைச் சிறையிட் டுளானெஞ் சிவஞானி
தன்னைப் பணிவினவித் தான்செய்வ - னென்னைப்
படைப்பேன் கிடைப்பேனென் றெண்ணாதே பாவி
யடைப்பேன் கமலா லயா. (௭௨)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆலய மெனக்கொண் டெம்மனத் தமர்ந்த வருட்சிவ ஞானதே சிகவெம், பாலைய மலர்க்கண் ணிரண்டுடை யாய்க் குப் பார்வைமூன் றுளனெனப் படுவோன், மேலவ னென் னி லவற்குநா லிருகண் விண்ணவ னுயர்ந்தவ னவற்குச், சா லவு மதிக னவனு யிரங்கட் டவளமார் கவளவா ரணனே()

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வார ணாசி சிதம்பர மங்கல மாதை வீழிபுகார்
சீர ணாமலை யம்பர் வலஞ்சுழி சேது மாதவனூ
ரார ணாடவி நின்பத பங்கய மாகும் வேறறியே
நார ணாதி வணங்கு மருஞ்சிவ ஞான தேசிகனே(௭௪)

தாழிசை.

தேசுலாவுமணி நாகமீரமதி தேய்வகன்றுவளர் மோ வெனு, வாசையோடமரும் வேணிநாதனரு ளாளனெந்தை புகழ் காழிவாழ், பாசநாசனெனு ஞானமாமதலை பாடவென் புமக ளாகுநான், மாசிலாதசிவ ஞானிசீர்பரவ மாதவொன்பு வடி வாவரோ. (௭௫)

மதங்கு. மேற்படி வேறு.

ஆகுமேயிவள் வலிபிறர்க் காவிபோமுடல் போலவே, மோகமாதரின் மாறிய முதல்வனஞ்சிவ ஞானிசீர், பாகு போன்மொழி யான்மிகப் பாடியாடிம தங்கிதான், சோக மேதுமின் முனிவர்தங் துறவுகொள்ளை கொள் கிற்பளே. ()

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பகலாவெழுத் தைந்தேவடி வாகுஞ்சிவ ஞானி
பாற்போகுவ னென்றேநினை வுற்றேனது பொழுதே
புகலாசையி ரும்பேயினிப் போவேனெனப் போய்த்தாற்
புணர்மூலம லப்பேயவற் கண்டேகுவ னென்றே
யகலாமைய கன்றேயக லாநின்றது மெல்ல
வாகத்தின்வி னைப்பேயவற் கண்டுஞ்சில நாணு
ணிகலாமையி ருந்தேகுவ னெனநின்றது மாயை
யெனும்பேயத னோடேகுவ னெனநைந்தி ரந்தே. (எஎ)

வஞ்சிவிருத்தம்.

இரந்து நிற்றலி லாமையுங்
கரந்து நிற்றல்க லாமையும்
பொருந்து நிற்புகழ் வேணியான்
றிருந்து மெய்ச்சிவ ஞானியே. (எஅ)

நேரிசைவெண்பா.

ஞானியஞ் ஞானியெனல் ஞானசம் பந்தனெனுந்
தானிமணப் பந்தற்குத் தப்பியுழன்—மானுடர்கா
ணில்லாமல் வம்மினோ நின்றசிவ ஞானிபத
மெல்லாம் வழங்குகின்ற னின்று. (எகூ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இன்றுவர்வாய் மகளிர்மய லுழுதென்று மெனைத்தடுத் தா ளிசையக் கொண்டாய், வென்றிமலி துறவியா தலினீய ம் மாதொருபால் விழைந்து வைத்தோன், முன்றமர்செய் மணம்விலக்கி வலிந்தாட்கொண் டிருமாதர் மோக வேலை, யன்றமிழ நம்பியைச்செய் தனன்சிவஞா னிப்பெரும்பே ர டைந்து ளோயே. (அO)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அடையாத புல்ல ரினமோ டிணங்க வடியேனை விட்ட வொருநீ, கிடையாத நின்னை யுறுமன்பர் தங்கள் கிளையோ டிணங்க வருள்வாய், திடையாக நாளி னடியான் முனிந்த சிவஞான தேவ மதியைச், சடையா லணிந்த வவன்வேறி யார்கொ றலைவா வெனக்கு மொழியே. (அக)

கட்டளைக்கலித்துறை.

எனக்குப் பிறப்பில்லை யென்றே கனன்மழு வேந்துவ ன்யா, னினக்குக் கருணையென் மேற்று தலினின் னில்லைமை கண்டே, யெனக்குப் பிறப்புண்டென் பார்சிவ ஞானி யிருநி லத்தி, னினக்குப் பிறப்புண்டென் பாரல ரோவவர் நிந்தை செய்தே. (அஉ)

சம்பிரதம். எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நிந்தையறும் படிமுழு து மளப்பம் வாங்கி
நெடுவரையொன் றெடுப்பமெழு கடலை யள்ளிச்
சிந்துவமல் லியினலரி யாக்க வல்லோஞ்
செய்குவமென் றயன்போனாற் றிசையும் பாரோ

தந்தையினு மினியசிவ ஞான தேவன்
றன்கருணை கொண்டெளிதிற் றருக்கர் கூறு
மைந்தனுவி லோரணுவு ளண்ட முண்ட
வம்புகொளுஞ் சம்புவைநா மடக்கு வோமே. (அங)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அடங்க வெலும்புந் தோலுமா யருவ ருத்திட் டுமிழ்கி ன்ற, வுடம்பை நானென் றிருந்தேனை யொழிவில் கருணைச் சிவஞானி, கடந்த பிரம நீயெனவே கழற்கா லென்புன் றலை வைத்தான், முடங்கு சுருள்வா ளுய்க்கொருபொன் முடிசூ ட் டினனெம் பெருமானே. (அச)

தரவுகொச்சகக்கலிப்பா.

பெருமானே சிவஞானிப் பெயருடையோய் நினதருளால்
வருமான்மா பரமுத்தி மருவுதலே யியல்பாகும்
பரமான்மா வுரைசெய்யப் படுகாசி முதலனதாந்
தருமாறே ருபசாரந் தருவதுநிற் கிடைத்திடினே. (அரு)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கிடைப்பரிய நீதுறந்த கங்கைதிருப் பாற்கடலாய்க் கி டந்த தாங்குச், சடைப்பழகு மனந்தனத ளேடுபோகச் சய னமெனச் சார்ந்தான் மாயன், படப்பணியை நீங்குதலால் வளர்ந்துபோ யிற்றுமதி பாணி மானை, விடுப்பவத னுடல்பு ளுந்த தரியசிவ ஞானியென விளங்கு வோயே. (அசு)

கட்டளைக்கலித்துறை.

விளங்காத வண்ணம் பிறர்தீங் கடக்கி விரித்துநன்மை
ளங்காதல் செய்துளைப் பார்கூ றுதற்கிங் கொருகடுகி

விளங்கா முளவு நலமில னாகிய வென்னையென்னே
துளங்கா தருளச் சிவஞான தேவன் றொடங்கினனே. (அஎ)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தொடங்கியா யிரநாவால் யோக மெல்லாஞ்
சொல்லினுநீ போகியெனப் படுவாய் மண்ணை
விடும்பரிசு நினக்கில்லை பணம்போ மாயின்
வீந்திடுவை விரைகமழ்மென் மலர்க்கட் பெம்மான்
முடங்குறினு நினைவிடுமோ வளியுள் வாங்கு
முயற்சியால் யோகியெனப் படாய னந்தா
வடைந்தசிவ ஞானியெனும் பரம யோகி
யல்லைகாண் சொற்சொலவே வல்லை நீயே. (அஅ)

நேரிசைவெண்பா.

நீயிருப்பப் புன்பொருட்கு நீசர்ப் புகழ்வாருந்
தூயிருப்ப வூன்விரும்பித் துய்ப்பாரு - நாயிருத்தல்
போலிருந்து நீணரகிற் போய்விழுவா ரேமயிலை
மேலிருந்து வாழ்முனிவா மேல். (அகூ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

மேலுக்கு நீவரம் பாயினை கூறில் வியனுலகிற்
கீழுக்கு நான்வரம் பாயினன் மேலெனக் கீழினுக்கு
மேலுக்கு நாப்பணின் றார்கீ ழெனச்சொல மேவுவா காண
கீழுக்கு நாடரி தாஞ்சீர் மயிலைக் கிரிமுனியே. (கூ0)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

முனிப்புலி தொழுசிதம் பரங்கண் ணுற்றவர்
முழைப்புலி முழங்குமவ் வருணை யங்கிரி
நினைப்பவ ரமலவா ரூர்ப்பி றப்பவர்
நிகழ்த்துறு காசியிற் சென்றி றப்பவர்
தனிப்பெரு முத்தியை யடைவர் தாங்களே
தலைப்படு குவருயர் பதமுன் கச்சியை
யுனைப்பெயர் பகர்பவர் கேட்கின் முறொடு
முறைப்பரும் புகழ்ச்சிவ ஞான தேவனே. (கக)

கைக்கிளை. மருட்பா.

தேவென் றறிந்தோஞ் சிவஞான தேசிகனை
யோவென் றொழுகுமருட் கண்களான் - மாவென்
றிமைக்கும் விழியா லிவளை
யிமைக்கு ளணங்கல ளென்றறிந் தோமே. (கஉ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அறிவதை யறிந்தார் மூவ ரறுமுகக் குரவன் றன்பான்
முறைவரு வருண முற்று முக்கணன் குருவென் றன்பு
செறிகிலன் மலய வெற்புச் செஞ்சடை முனிவன் யாக்கை
குறியவன் குறுகி லானெங் கோன்சிவ ஞானிதானே. (கங)

கலம்பகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அருள்பொழி விழிகள் வாழி யறம்பகர் பவளம் வாழி [ன்ற
யிருள்புரை தமியே னுள்ளத் தெழுந்துபே ரொளியாய் நி
குருபரன் காஞ்சி வாஞ்சை கொள்சிவ ஞான தேவன்
றிருவடி வாழி யன்னான் றிருப்புகழ் வாழி வாழி.

சிவஞானபாலையதேசிகர் திருவடிவாழ்க.

சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

௨

பரிசோதனபத்திரம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௪௮	௬	௬	வைந்துதி	வைந்நுதி
௫௮	௧௦	௮	பணிபணி	பணிமணி
௬௨	௨	௪	வருநீ	வரினீ
ஷை	௪	௧	றருள்	ரருள்
௭௬	௫	௨	வளவி	வளாவி
௯௫	௫௦	௪	மொலி	லொலி

நெஞ்சுவிடுதூது காப்பில், தூய்தாகுமேனி என்றும் பாடம்.